ANTHONY HOROWITZ

CU VÂNTUL E CRIMĂ

PALADIN CRIME MASTERS

virtual-project.eu

Indiscutabil, Horowitz este genial.

Metro London

„Prin romanul său, Horowitz respectă şi totodată sfidează regulile cărţilor poliţiste tradiţionale.”

Christian Science Monitor

„Cuvântul este crimă este un labirint curios de suspecţi, care te prinde pagină după pagină.”

Real Crime Magazine

„Irezistibil… Există oare ceva ce nu poate să facă acest scriitor?”

USA Today

„Plin de suspans şi surprize… cu adevărat antrenant. O trataţie specială pentru iubitorii de romane poliţiste.”

Washington Book Review

„De fapt, cuvântul nu este «crimă», ci «ingeniozitate»… o metaficţiune excelent realizată.”

Booklist

„Cititorii isteţi care cred că au rezolvat puzzle-ul înainte de final să ştie că au deschis doar unul dintre cadourile pe care Horowitz le-a lăsat frumos ambalate sub bradul de Crăciun.”

Kirkus Reviews

„Deducţia şi inteligenţa simt bine echilibrate, iar fanii epocii de aur a

romanelor polițiste vor cere și o continuare.”

Publishers Weekly

ANTHONY HOROWITZ

Hawthorne and Horowitz Investigate #1

CUVÂNTUL E CRIMĂ

Original: *The word is murder* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

PALADIN

— 2021 —

Capitolul unu
— Planuri de înmormântare —

Imediat după ora 11, într-o dimineaţă însorită de primăvară, genul de zi când lumina soarelui e aproape albă şi promite o căldură care are darul să înşele, Diana Cowper a traversat Fulham Road şi a intrat într-o firmă de pompe funebre.

Era scundă şi cu aspectul tipic femeilor de afaceri: privire hotărâtă, păr tuns scurt şi, mai ales, modul în care mergea. Dacă ai fi văzut-o venind, primul instinct ar fi fost să te dai la o parte din calea ei şi s-o laşi să treacă. Şi totuşi, nu exista nimic neplăcut la ea. Era trecută de şaizeci de ani şi avea un chip rotund, drăguţ. Era îmbrăcată cu haine scumpe – un impermeabil deschis la culoare şi descheiat, scoţând la iveală un jerseu roz şi o fustă gri. La gât purta un colier greu din mărgele şi pietre, care putea sau nu să fie scump, şi câteva inele cu diamant, care cu siguranţă erau scumpe. Pe străzile din Fulham şi South Kensington vedeai multe femei ca ea. Pesemne că mergea să prânzească undeva sau să viziteze vreo galerie de artă.

Firma de pompe funebre se numea Cornwallis & Sons. Se afla la capătul unui şir de clădiri lipite una de alta, iar numele era scris cu un font clasic, atât pe faţadă, cât şi pe partea laterală, aşa încât să poată fi observat din ambele direcţii. Cele două inscripţii nu se întâlneau între ele din pricina unui ceas victorian montat deasupra uşii principale, care se oprise pentru totdeauna, destul de potrivit probabil, la ora 23.59. Cu un minut înainte de miezul nopţii. Sub fiecare dintre nume scria: „Directori de firmă de pompe funebre independentă: O afacere de familie din 1820”. Trei ferestre dădeau către stradă, iar două dintre ele erau acoperite cu perdele; în cea de-a treia se vedea o carte deschisă, din marmură, pe care era

gravat un citat: *Durerile când vin, nu vin răzleţ/Ci-n cârduri.*[1] Tot lemnul – ramele ferestrelor, frontispiciul, uşa din faţă – era vopsit în albastru-întunecat, aproape negru.

Când doamna Cowper a deschis uşa, un clopoţel montat pe un dispozitiv cu arc de modă veche a sunat tare, o singură dată. Femeia a ajuns într-un vestibul mic cu două canapele, o masă joasă şi câteva rafturi cu cărţi ce răspândeau acea bizară senzaţie de tristeţe pe care o dau cărţile necitite. Un şir de trepte ducea la celelalte etaje. Un coridor îngust se întindea drept înainte.

Aproape instantaneu şi-a făcut apariţia o femeie, robustă, cu picioare groase şi pantofi grei, din piele neagră, care a coborât scara. Femeia zâmbea politicos, cu amabilitate. Surâsul ei dădea de înţeles că era conştientă că era o afacere delicată şi dureroasă, dar care urma să fie rezolvată calm şi eficient. Se numea Irene Laws şi era asistenta personală a lui Robert Cornwallis, directorul firmei de pompe funebre, dar lucra şi ca recepţioneră.

— Bună dimineaţa. Vă pot fi de folos cu ceva? a întrebat ea.

— Da. Aş dori să planific o înmormântare.

— Este pentru cineva care a murit recent?

Cuvântul „murit” era edificator. Nu „trecut în nefiinţă.” Nu „decedat.” Irene Laws îşi făcuse obiceiul să vorbească franc cu oamenii, recunoscând faptul că, trăgând linie, era mai puţin dureros pentru toţi cei implicaţi.

— Nu, a răspuns doamna Cowper. Este pentru mine.

— Înţeleg.

Irene Laws nici n-a clipit – de ce ar fi făcut-o? Nu era deloc neobişnuit ca oamenii să-şi planifice propriile înmormântări.

— Aveţi o programare?

— Nu. Nu ştiam că este necesară.

— Mă duc să văd dacă domnul Cornwallis este disponibil. Luaţi loc, vă rog. Doriţi cumva un ceai

sau o cafea?

— Nu, mulţumesc.

Diana Cowper s-a aşezat. Irene Laws a dispărut pe coridor, reapărând câteva minute mai târziu în spatele unui bărbat care se potrivea atât de bine imaginii unui director de pompe funebre, încât ar fi putut juca rolul într-un film. Avea, firește, obligatoriul costum negru şi cravata sobră. Dar însăşi atitudinea lui părea să sugereze că îşi cerea scuze că trebuie să se afle acolo. Ţinea mâinile încleştate într-un gest ce exprima un regret profund. Trăsăturile chipului îi erau boţite, exprimând tristeţe, neajutate însă nici de părul rar până în pragul pleşuviei şi nici de barba ce părea rezultatul unui experiment eşuat. Purta ochelari fumurii ce i se afundau cu totul în şaua nasului, şi nu doar că îi încadrau ochii, ci îi acopereau cu totul. Avea în jur de patruzeci de ani.

— Bună dimineaţa, a rostit el. Numele meu e Robert Cornwallis. Am înţeles că doriţi să discutaţi cu noi despre planificarea unei înmormântări.

— Da.

— Vi s-au oferit cafea sau ceai? Vă rog să mă urmaţi.

Noua clientă a fost condusă pe coridor, către o încăpere aflată în capătul său. Era la fel de discretă ca zona de recepţie – cu o singură diferenţă. În locul cărţilor se aflau bibliorafturi şi broşuri care, odată deschise, prezentau imagini cu sicrie, dricuri (tradiţionale sau trase de cai) şi liste de preţuri. Câteva urne fuseseră aranjate pe două rafturi, în caz că discuţia s-ar fi îndreptat către incinerare. Două fotolii era aranjate faţă în faţă, unul fiind poziţionat lângă un birou mic. Cornwallis s-a aşezat acolo. A luat un stilou Mont Blanc argintiu, pe care l-a pus pe un blocnotes.

— Înmormântarea este pentru dumneavoastră, a început el.

— Da. Brusc, doamna Cowper a părut mai energică, dorind să treacă direct la subiect. Deja am

luat în considerare câteva detalii. Îmi închipui că nu aveţi nicio problemă cu asta.

— Dimpotrivă. Solicitările personale sunt importante pentru noi. În ultimul timp, înmormântările planificate în prealabil şi cele pe care le putem numi „la comandă” sau „tematice” au cam devenit o constantă a afacerii noastre. Ne simţim privilegiaţi să putem oferi exact ceea ce ne cer clienţii. După discuţia noastră de aici, şi presupunând că termenele noastre vă vor fi acceptabile, vă vom furniza o factură completă şi lista defalcată a detaliilor convenite. Rudele şi prietenii dumneavoastră nu vor mai avea nimic de făcut în afară de, firește, a participa. Şi din experienţa noastră, vă pot asigura că se vor simţi extrem de liniştiţi ştiind că totul s-a efectuat în conformitate cu dorinţele dumneavoastră.

Doamna Cowper a încuviinţat din cap.

— Excelent. Păi, să începem treaba, nu? A tras adânc aer în piept, apoi a trecut direct la subiect: Vreau să fiu înmormântată într-un sicriu de carton.

Cornwallis se pregătea să-şi ia prima notiţă. S-a oprit însă cu peniţa deasupra foii.

— Dacă vă gândiţi la o eco-înmormântare, vă pot sugera lemn reciclat sau chiar crengi răsucite de salcie, în loc de carton? Se întâmplă uneori ca acest carton să nu… aibă efectul scontat.

Şi-a ales cuvintele grijuliu, îngăduind tuturor eventualelor posibilităţi să fie luate în considerare.

— Salcia nu este cu mult mai scumpă şi arată mult mai bine.

— În regulă. Vreau să fiu înmormântată în cimitirul Brompton, lângă soţul meu.

— L-aţi pierdut de curând?

— Acum doisprezece ani. Deţinem locul, aşa că nu va fi nicio problemă. Şi, ca servicii, doresc următoarele…

A deschis poşeta şi a scos o foaie de hârtie, pe care a întins-o pe birou.

Directorul firmei de pompe funebre a examinat-o.

— Observ că v-aţi gândit deja pe îndelete la chestiune. Şi, dacă îmi permiteţi un comentariu, este o slujbă foarte bine gândită. Parţial religioasă, parţial umanistă.

— Ei bine, este un psalm – şi, de asemenea, şi Beatles. O poezie, puţină muzică clasică şi două discursuri. Nu vreau să dureze prea mult.

— Putem preciza evenimentele cu exactitate…

Diana Cowper îşi planificase înmormântarea şi urma să aibă nevoie de ea. Avea să fie omorâtă cam şase ore mai târziu, în aceeaşi zi.

La momentul uciderii ei, nu auzisem niciodată de ea şi nu ştiam aproape nimic despre felul cum fusese omorâtă. Poate că observasem titlul din ziare – MAMĂ DE ACTOR UCISĂ –, însă fotografiile şi grosul poveştii se concentrau aproape exclusiv pe mult mai faimosul ei fiu, care tocmai fusese distribuit în rolul principal dintr-un nou serial american. Conversaţia pe care am descris-o este doar o aproximare grosolană, deoarece, firește, nu mă aflasem acolo. Dar am vizitat firma Cornwallis & Sons şi am discutat pe îndelete atât cu Robert Cornwallis, cât şi cu asistenta sa (care îi era şi verişoară) Irene Laws. Dacă ajungeţi cumva pe Fulham Road, n-aveţi cum să nu găsiţi firma. Încăperile sunt exact cum le-am descris. Majoritatea celorlalte detalii sunt obţinute din declaraţiile martorilor şi din rapoartele poliţiei.

Ştim când doamna Cowper a intrat în firma de pompe funebre, pentru că mişcările i-au fost înregistrate de videocamerele de supraveghere atât pe stradă, cât şi în autobuzul pe care-l luase de acasă în dimineaţa aceea. Folosirea transportului public era una dintre excentricităţile ei. Şi-ar fi permis fără greutate un şofer personal.

A ieşit din firma Cornwallis & Sons la douăsprezece fără un sfert, a pornit către staţia de metrou South Kensington şi a mers pe linia Piccadilly către Green Park. A luat un prânz

timpuriu cu o prietenă în Café Murano, un restaurant scump de pe St. James's Street, aproape de Fortnum & Mason. De acolo a luat un taxi spre Globe Theatre, în South Bank. Nu s-a dus să vadă vreo piesă de teatru. Făcea parte din consiliul de administraţie al teatrului şi la etajul întâi al clădirii a avut loc o şedinţă, care a durat de la ora două până la cinci fără câteva minute. A ajuns acasă la şase şi cinci minute. Tocmai începuse să plouă, dar avea umbrelă, pe care a lăsat-o apoi într-un suport victorian de lângă uşa de la intrare.

Treizeci de minute mai târziu, cineva a sugrumat-o.

Doamna Cowper locuia într-o casă elegantă, care făcea parte dintr-un şir de clădiri lipite una de alta de pe Britannia Road, chiar în spatele zonei din Chelsea cunoscută – chiar potrivit, în cazul ei – sub numele de World's End. Pe stradă nu existau videocamere de supraveghere, astfel încât nu se poate afla cine a intrat sau a ieşit în preajma momentului comiterii crimei. Casele vecine erau goale. Una era deţinută de un consorţiu cu sediul în Dubai şi era de obicei închiriată, deşi nu şi acum. Cealaltă îi aparţinea unui avocat retras din activitate şi soţiei lui, însă cei doi erau plecaţi în sudul Franţei. Deci nimeni nu auzise nimic.

Cadavrul a fost găsit două zile mai târziu. Andrea Kluvánek, menajera slovacă ce lucra pentru ea două zile pe săptămână, l-a descoperit miercuri dimineaţă, când a intrat în casă. Diana Cowper zăcea cu faţa în jos pe podeaua livingului. În jurul gâtului era înfăşurată o bucată de şnur roşu, folosit de obicei pentru legarea draperiilor. Raportul legistului, scris în maniera pur descriptivă, aproape dezinteresată, tipică acestui tip de documente, descria în detaliu rănile de la gât ce fuseseră cauzate de forţă brută, osul hioid fracturat şi capilarele sparte din ochi. Andrea văzuse lucruri încă şi mai oribile. Ea lucra acolo de doi ani şi ajunsese s-o îndrăgească pe doamna Cowper, pentru că o trata mereu cu blândeţe şi de multe ori beau o cafea

împreună. Miercuri, după ce deschisese uşa, se trezise în faţa unui cadavru care zăcea acolo de ceva timp. Faţa, sau cel puţin ceea ce a zărit din ea, devenise mov. Ochii priveau în gol, holbaţi, limba îi atârna grotesc afară, având de două ori lungimea normală. Un braţ îi rămăsese răşchirat în lateral, iar degetul cu un inel cu diamant aţintea spre ea, parcă acuzator. Încălzirea centrală era pornită. Cadavrul începuse deja să miroasă.

Potrivit mărturisirii ei, Andrea n-a ţipat. Nu i s-a făcut rău. A ieşit încet din casă şi a sunat poliţia de pe telefonul ei mobil. N-a mai intrat înapoi până la venirea oamenilor legii.

De la bun început, poliţiştii au presupus că Diana Cowper fusese victima unui jaf. Din casă dispăruseră unele obiecte, printre care bijuterii şi un laptop. Multe camere fuseseră scotocite şi obiectele din ele fuseseră împrăştiate în toate părţile. Pe de altă parte, nu fusese o intrare prin efracţie. În mod clar doamna Cowper deschisese uşa atacatorului, deşi nu era limpede dacă ea îl cunoştea sau nu. Fusese luată prin surprindere, din spate, şi sugrumată. Abia dacă se opusese. Nu existau amprente, urme de ADN, niciun fel de indicii, ceea ce sugera că atacatorul planificase totul cu multă atenţie. Îi distrăsese atenţia femeii şi desfăcuse şnurul roşu din cârligul de lângă draperia de catifea din living. Se strecurase în spatele ei, i-l petrecuse peste cap şi strânsese. Doamna Cowper murise în cel mult un minut.

Însă apoi poliţiştii au aflat de vizita ei la Cornwallis & Sons şi au înţeles că se confruntau cu un real mister. Gândiţi-vă puţin! Nimeni nu-şi aranjează propria înmormântare şi apoi este omorât în aceeaşi zi. Nu putea fi o coincidenţă. Între cele două evenimente trebuia să existe o legătură. Oare ea ştiuse cumva că va muri? Oare cineva o văzuse intrând sau ieşind din firma de pompe funebre şi fusese determinat, dintr-un motiv necunoscut, să treacă la fapte? Şi de fapt cine ştiuse că ea va merge acolo?

Era cu siguranţă un mister, ba chiar unul ce necesita abordarea unui specialist. În acelaşi timp, n-avea absolut nicio legătură cu mine.

Iar acest lucru urma să se schimbe.

Capitolul doi
— Hawthorne —

Mi-e uşor să-mi aduc aminte seara când a fost ucisă Diana Cowper. Sărbătoream alături de soţia mea: cină la Moro, în Exmouth Market, stropită cu destulă băutură. În după-amiaza aceea apăsasem butonul SEND de pe computerul meu, expediind editurii pe e-mail noul meu roman, după opt luni de muncă.

Casa de mătase era o urmare a aventurilor lui Sherlock Holmes pe care nu mă aşteptasem niciodată să o scriu. Fusesem abordat, pe neaşteptate, de moştenitorii lui Conan Doyle, care se hotărâseră, pentru prima dată, să îşi ofere numele şi prestanţa unei noi aventuri. Am profitat imediat de oportunitate. Citisem pentru prima dată aventurile lui Sherlock Holmes pe când aveam şaptesprezece ani şi ele rămăseseră toată viaţa alături de mine. Adoram nu doar personajul în sine, deşi Holmes este fără îndoială tatăl tuturor detectivilor moderni. Nu era vorba nici de mistere, oricât de memorabile ar fi fost. Pe mine mă atrăsese cel mai mult lumea în care trăiau Holmes şi Watson: Tamisa, butoaiele cu bere ce erau rostogolite pe caldarâm, felinarele cu gaz, fuioarele de ceaţă ale Londrei. Era ca şi cum fusesem invitat să mă mut la numărul 221b de pe Baker Street şi să devin un martor tăcut al celei mai formidabile prietenii din literatură. Cum aş fi putut refuza?

Încă de la început mi-a devenit clar că sarcina mea era să rămân invizibil. Am încercat să mă ascund în umbra lui Doyle, să-i imit figurile de stil şi particularităţile literare, dar niciodată, indiferent de situaţie, să fiu un intrus. N-am scris nimic pe care să nu-l fi putut scrie el însuşi. Menţionez acest aspect doar pentru că-mi fac griji că sunt atât de

vizibil în aceste pagini. Însă de data asta n-am de ales. Scriu exact ce s-a întâmplat.

În primul rând, nu lucram la nicio producţie de televiziune. *Războiul lui Foyle,* serialul meu cu detectivi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, îşi sistase producţia şi exista un semn de întrebare în privinţa continuării sale. Scrisesem mai mult de douăzeci de episoade de câte două ore pe o perioadă de şaisprezece ani, de trei ori mai mult decât durase războiul în sine. Obosisem. Mai rău, ajungând deja la ziua de 15 august 1945, Ziua Predării Japoniei, războiul se terminase. Nu eram tocmai sigur ce să fac în continuare. Unul dintre actori sugerase o continuare intitulată *Pacea lui Foyle.* Nu credeam că avea să fie aprobat.

În plus, mă găseam între două romane. La momentul acela eram cunoscut mai ales ca autor de cărţi pentru copii, deşi speram în secret că asta se va schimba odată cu *Casa de mătase.* În anul 2000, am publicat primul volum dintr-o serie de aventuri despre spionul adolescent Alex Rider, care se vânduse în toată lumea. Îmi plăcea enorm să scriu cărţi pentru copii, dar îmi făceam griji că, pe măsură ce se scurgeau anii, mă îndepărtam tot mai mult de publicul acela. Tocmai împlinisem cincizeci şi cinci de ani. Era timpul să fac o schimbare. Din întâmplare, mă pregăteam să plec la festivalul de literatură de la Hay-on-Wye, ca să vorbesc despre *Scorpia Rising,* al zecelea şi, în principiu, ultimul volum al seriei.

Poate că cel mai interesant proiect de pe biroul meu era prima ciornă a unui scenariu de film: *Tintin* 2. Spre uluirea mea, fusesem angajat de Steven Spielberg, care tocmai îl citea. Filmul urma să fie regizat de Peter Jackson. Îmi venea destul de greu să realizez faptul că, brusc, lucram cu cei mai mari doi regizori din lume; nu ştiam sigur cum se întâmplase. Recunosc că eram neliniştit. Citisem scenariul de vreo zece ori şi mă străduiam din răsputeri să mă conving că înainta în direcţia potrivită. Personajele erau credibile? Scenele de

acţiune erau suficient de intense? Întâmplător, atât Jackson, cât şi Spielberg urmau să fie în Londra peste o săptămână, aşa că aveam să mă întâlnesc cu ei şi să le ascult observaţiile.

De aceea, atunci când mi-a sunat mobilul şi n-am recunoscut numărul, m-am întrebat dacă nu cumva este unul dintre ei – deşi, fireşte, ei nu mi-ar fi telefonat personal. Un asistent avea să mă contacteze şi abia după aceea să-mi facă legătura. Era în jur de zece dimineaţa şi stăteam în biroul meu de la ultimul etaj al apartamentului, citind *The Meaning of Treason,* de Rebecca West, un studiu clasic al vieţii în Marea Britanie postbelică. Începeam să mă gândesc că aceasta putea fi direcţia corectă pentru Foyle: Războiul Rece. Aveam să îl arunc într-o lume a spionilor, trădătorilor, comuniştilor şi savanţilor din domeniul energiei atomice. Am închis cartea şi am luat telefonul.

— Tony? s-a auzit o voce.

Cu siguranţă nu era Spielberg. Foarte puţină lume îmi spune „Tony”. Să fiu sincer, nu-mi place. Întotdeauna am fost „Anthony” sau, pentru unii prieteni, „Ant”.

— Da?

— Ce mai faci, amice? Sunt Hawthorne.

De fapt, mi-am dat seama cine e înainte să-mi fi spus numele. N-aveai cum să te înşeli când auzeai vocalele aplatizate, şi accent pus ciudat, parţial cockney, parţial nordic. Sau cuvântul „amice”.

— Bună ziua, domnule Hawthorne, am zis eu.

Îmi fusese prezentat cu numele Daniel, dar, încă din prima clipă, nu mă simţisem în largul meu să-i folosesc prenumele. El însuşi nu-l folosea niciodată… de fapt, nu mai auzisem pe nimeni folosindu-l.

— Mă bucur să te aud.

— Da, da. Părea nerăbdător. Ascultă – ai un minut?

— Scuză-mă… despre ce-i vorba?

— Mă-ntrebam dacă ne-am putea întâlni. Ce faci în după-amiaza asta?

Era tipic pentru el. Avea un soi de miopie conform căreia lumea trebuia să se organizeze potrivit viziunii sale. Nu mă întreba dacă m-aş putea întâlni cu el mâine sau săptămâna viitoare. Trebuia să se întâmple imediat, potrivit nevoilor lui. Aşa cum am explicat mai devreme, nu prea aveam ce face în după-amiaza aceea, dar nu intenţionam să-i spun asta.

— Păi, nu sunt sigur… am început.

— Ce zici de ora trei, la cafeneaua aia unde obişnuiam să mergem?

— J&A?

— Exact. Vreau să te rog ceva. Aş aprecia foarte mult.

J&A se afla în Clerkenwell, la zece minute de mers pe jos de locuinţa mea. Dacă mi-ar fi cerut să traversez toată Londra, pesemne că aş fi ezitat, dar adevărul este că eram intrigat.

— Bine, am răspuns. La trei să fie.

— Super, amice. Ne vedem acolo.

A închis. Scenariul lui *Tintin* rămăsese pe ecranul computerului din faţa mea. L-am micşorat în bara de jos şi am început să mă gândesc la Hawthorne.

Prima dată, îl întâlnisem cu un an înainte, pe când lucram la un serial TV de cinci episoade, care urma să fie difuzat peste câteva luni. Se numea *Injustice,* o dramă cu avocaţi, avându-l în rolul principal pe James Purefoy.

Injustice era inspirat de una dintre acele eterne întrebări pe care scenariştii şi le pun uneori atunci când caută idei noi. Cum ar putea un avocat să apere pe cineva atunci când ştie că respectivul e vinovat? Răspunsul scurt este că nu poate. Dacă un client îşi mărturiseşte crima înainte de proces, avocatul va refuza să-l reprezinte… trebuie să existe măcar o prezumţie de nevinovăţie. Aşa că am inventat o poveste despre un activist pentru drepturile animalelor, care mărturiseşte cu seninătate uciderea unui copil la scurt timp după ce avocatul său – William Travers (Purefoy) – izbutise să-l achite. Din acest motiv, Travers suferă o cădere

nervoasă şi se mută în Suffolk. Apoi, într-o bună zi, aşteptând un tren în gara din Ipswich, îl zăreşte din întâmplare pe activist. Câteva zile mai târziu, activistul este omorât şi atunci se pune întrebarea: nu cumva Travers este ucigaşul?

Povestea se rezuma la duelul dintre avocat şi inspectorul care îl ancheta. Travers era un personaj sumbru, cu multe defecte şi chiar potenţial periculos, dar era eroul şi publicul trebuia să rezoneze cu el. Aşa că am creat în mod premeditat un detectiv cât mai neplăcut posibil. Publicul trebuia să-l considere ameninţător, frizând rasismul, conflictual şi agresiv. Când l-am creat, mă gândisem la Hawthorne.

Sincer să fiu, Hawthorne nu avea niciuna dintre caracteristicile acelea. În orice caz, nu era rasist. Era, totuşi, extrem de iritant, făcându-mă să ajung să detest întâlnirile cu el. Noi doi eram complet diferiţi. Pur şi simplu nu reuşeam să-mi dau seama care era treaba cu el.

Îmi fusese găsit de către directorul de producţie care lucra la serial şi aflasem că fusese inspector în Poliţia Metropolitană londoneză şi lucrase din sub-departamentul Putney. Era specialist în omucideri şi lucrase în poliţie doisprezece ani, când cariera i se sfârşise brusc şi fusese destituit din motive încă neclare. Există un număr surprinzător de mare de foşti poliţişti care ajută casele de producţie la realizarea filmelor poliţiste. Ei furnizează detaliile mărunte care fac ca povestea să pară veridică şi, sincer să fiu, Hawthorne se pricepea foarte bine la treaba asta. Intuia ce-mi doream şi ce anume ar funcţiona pe ecran. Îmi amintesc un exemplu. Într-o scenă de la început, când detectivul meu fictiv examinează un cadavru vechi de o săptămână, legistul de la locul crimei îi întinde un tub de Vick's Vapour Rub cu care să se ungă sub nas. Aroma de mentă acoperă mirosul. Hawthorne a fost cel care mi-a spus asta şi, dacă urmăriţi scena, o să vedeţi că momentul acela o face cumva să pară mai reală.

Prima oară l-am văzut pe Hawthorne în biroul de producţie al Eleventh Hour Films, compania ce producea serialul. După ce-am început, am putut să iau legătura cu el în orice moment al zilei şi să-l bombardez cu întrebări, urmând apoi să-i introduc răspunsurile în scenariu. Toate astea puteau fi făcute prin telefon. Întâlnirea aceea era de fapt o simplă formalitate, ca să facem cunoştinţă unul cu altul. Când am sosit, el stătea deja în zona de recepţie, picior peste picior cu trenciul împăturit în braţe. Am ştiut imediat că era cel cu care trebuia să mă întâlnesc.

Nu era un bărbat masiv. Nu părea deosebit de ameninţător. Dar chiar şi acea unică mişcare, modul în care s-a ridicat în picioare, m-a pus pe gânduri. Avea aceeaşi lejeritate în mişcări ca o panteră sau un leopard şi în ochii căprui i se zărea o răutate ciudată, gata să mă provoace, ba chiar să mă ameninţe. Avea cam patruzeci de ani şi părul de o culoare nedeterminată, tuns foarte scurt în jurul urechilor, începea să devină sur. Era ras proaspăt şi avea tenul deschis la culoare. Mi-a lăsat impresia că fusese, poate, extrem de chipeş în copilărie, dar păţise ceva la un moment dat în cursul vieţii, care îl făcea să pară nu urât, ci straniu de lipsit de atractivitate. Era ca şi cum se transformase într-o fotografie proastă a lui însuşi. Se îmbrăcase elegant, în costum, cămaşă albă şi cravată, iar trenciul îl avea acum petrecut peste braţ. S-a uitat la mine cu un interes aproape exagerat, ca şi cum l-aş fi luat oarecum prin surprindere. Din clipa în care intrat, am avut senzaţia că mă golea cu totul.

— Salut, Anthony, a început el. Mă bucur de cunoştinţă.

Cum de ştia cine sunt? O mulţime de oameni intraseră şi ieşiseră din birou şi nimeni nu-mi anunţase prezenţa. Şi nici eu nu-i spusesem cum mă numesc.

— Sunt un mare admirator al operei tale, a continuat el, într-un mod care mi-a dat de înţeles că

nu citise în viaţa lui ceva scris de mine şi că, de fapt, nici nu-i păsa dacă-mi dădusem seama de asta.

— Mulţumesc, am răspuns.

— Am auzit despre emisiunea pe care vrei s-o faci. Pare cu adevărat interesantă.

Oare era dinadins sarcastic? Izbutea să pară plictisit în timp ce rostea cuvintele.

Am zâmbit.

— Abia aştept să lucrez cu tine.

— Va fi distractiv, a spus el.

Dar n-a fost niciodată distractiv.

Am discutat de multe ori la telefon şi ne-am întâlnit de vreo şase ori faţă în faţă, mai ales la birou sau pe terasa cafenelei J&A (fuma tot timpul, uneori ţigări rulate chiar de el, sau, dacă nu, mărci ieftine ca Lambert & Butler sau Richmond). Auzisem că locuia în Essex, însă habar n-aveam unde anume. Nu a vorbit niciodată despre el sau despre perioada petrecută în rândurile poliţiei şi cu siguranţă n-a pomenit nimic despre felul cum plecase de acolo. Directorul de producţie care luase legătura cu el de la bun început mi-a spus că lucrase la mai multe cazuri celebre de crime şi că avea o reputaţie redutabilă, dar n-am reuşit să găsesc nimic despre el pe Google. În mod clar avea o minte remarcabilă. Deşi dădea destul de limpede de înţeles că el nu era scriitor şi că nu acorda absolut nicio atenţie serialului pe care încercam să-l creez, venea întotdeauna cu scenariile potrivite, înainte ca măcar să i le cer. Iată un alt exemplu al muncii sale în scenele de deschidere. William Travers apără un copil de culoare căruia poliţiştii îi înscenaseră furtul unei medalii pe care pretindeau că o găsiseră în geaca băiatului. Însă medalia fusese curăţată de curând şi, atunci când fuseseră examinate buzunarele băiatului, în ele nu se găsise nicio urmă de acid sulfamic sau de amoniac – ingrediente cele mai uzuale folosite la lustruirea argintului –, dovedind astfel că era imposibil ca medalia să se fi aflat acolo. Toate astea fuseseră ideea lui.

Nu pot nega că m-a ajutat şi totuşi mă temeam de fiecare dată de întâlnirile cu el. Intra întotdeauna în subiect, fără să se mai sinchisească de discuţii preliminare. Ai fi putut crede că avea şi el păreri despre ceva – despre vreme, guvern, seismul de la Fukushima, mariajul prinţului William. Însă el nu discuta niciodată despre altceva în afară de subiectul curent. Bea cafea (neagră, cu două cuburi de zahăr) şi fuma, dar nu mânca niciodată când era cu mine, nici măcar un biscuit. Şi purta de fiecare dată exact aceleaşi haine. Sincer să fiu, aveam impresia că priveam aceeaşi fotografie a lui ori de câte ori mă întâlneam cu el. Atât de puţin se schimba.

Există totuşi şi o latură interesantă. Părea să cunoască o sumedenie de lucruri despre mine. Fusesem la un păhărel cu o seară înainte. Asistenta mea era bolnavă. Petrecusem tot weekendul scriind. Nu era nevoie să-i dezvălui eu toate astea, fiindcă mi le spunea el! Obişnuiam să mă întreb dacă nu cumva discuta în prealabil cu cineva de la birou, însă informaţiile pe care le scotea la iveală erau complet întâmplătoare şi păreau spontane. N-am înţeles niciodată care era treaba cu el.

Cea mai mare greşeală pe care am comis-o vreodată a fost să-i arăt a doua ciornă a scenariului. Scriu de obicei cam douăsprezece ciorne înainte ca un episod să fie filmat. Primesc observaţii de la producător, de la canalul TV (ITV, în acest caz), de la agenta mea – şi, ulterior, de la regizor şi de la actorul din rolul principal. Este un proces de colaborare, care însă devine copleşitor uneori. Blestemăţia asta nu poate să fie niciodată bine? Însă funcţionează atât timp cât simt că proiectul înregistrează progrese, că fiecare ciornă e mai bună decât cea anterioară. Există un echilibru între cedări şi acceptări şi un soi de linişte dată de faptul că, la sfârşitul zilei, toţi cei implicaţi în proiect încearcă să îmbunătăţească scenariul.

Hawthorne nu înţelegea asta. El era ca un zid şi odată ce hotăra că ceva este greşit, nu mai ceda

absolut deloc. Exista o scenă scrisă de mine în care inspectorul îşi întâlneşte ofiţerul superior, un comisar-şef de poliţie. Asta se întâmplă la scurt timp după ce cadavrul activistului pentru drepturile animalelor fusese găsit într-o fermă izolată. Comisarul-şef îl invită să ia loc şi inspectorul îi răspunde: „Am să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează, domnule.” Era o chestiune măruntă. Încercam doar să arăt că personajul meu era un om care avea probleme cu autoritatea, însă Hawthorne nici nu voia să audă.

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată, a rostit el, pe un ton plat.

Stăteam în faţa unei Starbucks – am uitat care – cu scenariul pe masa dintre noi. Ca de obicei, el purta costum şi cravată. Îşi fuma ultima ţigară, folosind pachetul gol pe post de scrumieră.

— De ce nu?

— Pentru că dacă şeful îţi spune să stai jos, tu stai jos.

— Dar el stă jos până la urmă.

— Mda. Dar mai întâi se împotriveşte. Futu-i, care mai e rostul? Nu face decât s-arate ca un prost.

Apropo, Hawthorne înjura tot timpul. Dacă ar fi să-i redau limbajul exact, aş scrie cuvântul cu *f* la fiecare două rânduri.

Am încercat să-i explic:

— Actorii vor înţelege ce vreau să obţin. E doar un detaliu. Prezintă scena, dar e un moment-cheie, care explică ce tip de relaţie există între cei doi bărbaţi.

— Dar nu-i adevărat, Tony. Asta-i o aiureală.

Am încercat să-i explic că există multe tipuri de adevăr şi că adevărul de la televizor poate avea foarte puţină legătură cu viaţa reală. Am argumentat că înţelegerea noastră în privinţa poliţiştilor, doctorilor, infirmierelor… chiar şi a infractorilor este inspirată în mare măsură de ceea ce vedem pe ecran, nu invers. Însă Hawthorne era deja decis. Mă ajutase cu scenariul, dar acum că-l citise, nu mai credea în el şi, prin urmare, nu-i mai plăcea. Ne

contraziceam din orice, la fiecare scenă care implica şi poliţia. El nu vedea decât hârţogăria, uniformele, veiozele pe care să le bagi în ochii celor anchetaţi. Nu-şi găsea drumul către poveste.

Am fost destul de uşurat când toate cele cinci scenarii au fost scrise şi predate şi n-a trebuit să mai am de-a face cu el. Când au mai apărut unele întrebări, am pus biroul de producţie să-i trimită e-mailuri. Am filmat serialul în Suffolk şi Londra. Rolul inspectorului de poliţie era interpretat de un actor genial, Charlie Creed-Miles, şi amuzant era că el semăna izbitor, din punct de vedere fizic, cu Hawthorne. Dar nu s-a terminat acolo. Hawthorne mi se băgase pe sub piele şi, oarecum în mod deliberat, îi imprimasem personajului o mare parte din latura lui întunecată. Ba chiar îi dădusem şi un nume asemănător. În loc de Daniel, i-am spus Mark: un personaj biblic schimbat în altul. Şi Wenborn, în loc de Hawthorne. Se întâmplă adesea să fac asta. Când l-am ucis, făcându-l să se prăbuşească de pe un şir de trepte, în episodul 4, am zâmbit.

Eram curios să aflu ce vrea, dar, în acelaşi timp, aveam şi o vagă presimţire neplăcută în timp ce mă îndreptam spre cafenea în după-amiaza aceea. Hawthorne nu făcea parte din lumea mea şi, sincer, în acel moment n-aveam niciun chef de el. Pe de altă parte, nu prânzisem încă şi, din fericire, J&A serveşte cele mai bune prăjituri din Londra. Localul este situat pe o străduţă nu departe de Clerkenwell Road şi, deoarece e oarecum ferit, de obicei nu-i foarte aglomerat. Hawthorne mă aştepta afară, stând la o masă, cu o ceaşcă de cafea şi un pachet de ţigări în faţă. Purta exact aceleaşi haine ca ultima oară când îl văzusem: acelaşi costum, cravată şi impermeabil. A ridicat privirea când am ajuns şi a încuviinţat din cap – cam asta era tot ce aveam să primesc în semn de salut.

— Cum merge serialul? a întrebat el.

— Ar fi trebuit să vii şi tu la vizionarea pentru actori şi echipa de filmare, i-am răspuns.

Fusese rezervat un hotel în Londra şi se proiectaseră primele două episoade. Hawthorne fusese invitat.

— Am fost ocupat, a răspuns el.

O chelneriţă a ieşit şi eu am comandat ceai şi o felie de pandişpan Victoria. Ştiam că n-ar fi trebuit să mănânc aşa ceva, dar încercaţi şi voi să petreceţi opt ore pe zi singuri-cuc. Obişnuiam să fumez o ţigară între capitole, dar am renunţat la asta în urmă cu treizeci de ani. Posibil ca prăjiturile să fie la fel de rele.

— Cum o mai duci? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu mă plâng. Mi-a aruncat o privire şi a continuat: Ai fost plecat la ţară?

Într-adevăr, mă întorsesem din Suffolk exact în dimineaţa aceea. Fusesem acolo împreună cu soţia mea, în weekend.

— Da, am răspuns, precaut.

— Şi ţi-ai luat alt căţeluş?

L-am privit, curios. Absolut tipic pentru el. Nu mai spusesem nimănui unde fusesem în weekend. Cu siguranţă nu-mi scăpase informaţia asta. Cât despre căţeluş, îi aparţinea unuia dintre vecini. Avuseserăm grijă de el cât fusese plecat proprietarul.

— De unde ştii? l-am chestionat.

— Doar am dedus. Mi-a alungat întrebarea cu o fluturare a mâinii şi a urmat: Trăgeam nădejde să m-ajuţi cu ceva.

— Adică?

— Vreau să scrii despre mine.

De câte ori mă întâlnesc cu el, Hawthorne reuşeşte să mă surprindă. Ştii cum stau lucrurile cu majoritatea oamenilor. Formezi o relaţie, ajungi să-i cunoşti, iar după aceea regulile sunt mai mult sau mai puţin stabilite. Dar cu el, nici vorbă de aşa ceva. Avea atitudinea asta bizară, schimbătoare. Chiar când credeam că ştiu încotro ne îndreptăm, el izbutea să-mi dovedească faptul că mă înşel.

— Ce vrei să zici? am întrebat.

— Vreau să scrii o carte despre mine.

— De ce aş face aşa ceva?

— Pentru bani.

— Vrei să mă plăteşti?

— Nu. Ziceam să împărţim jumate-jumate.

Un cuplu s-a aşezat la masa de lângă noi. Am profitat de ocazie, în timp ce treceau pe lângă noi, să mă gândesc la ce să răspund. Mă simţeam neliniştit să-l refuz pe Hawthorne. Acestea fiind zise, ştiam deja – o ştiusem instantaneu – că exact asta urma să fac.

— Nu înţeleg, am zis. La ce fel de carte te referi?

Hawthorne m-a privit cu ochii lui opaci, de băiat de cor.

— Îngăduie-mi să-ţi explic, a spus el, ca şi cum era perfect clar. Ştii că mai fac din când în când nişică treabă pentru televiziune, genul ăsta de activitate. Probabil că ai auzit că am fost dat afară din Poliţia Metropolitană. În fine, paguba lor – şi nu vreau să mai insist pe tema asta. Chestia e că mai fac şi un pic de consultanţă. Pentru poliţie. Neoficial. Ei mă pun la treabă când se întâmplă chestii neobişnuite. Majoritatea cazurilor sunt destul de limpezi, dar uneori nu sunt. Când ceva iese din tiparul lor obişnuit, se apelează la mine.

— Serios?

Îmi venea greu să cred.

— Aşa procedează poliţia modernă în zilele noastre. Au făcut atât de multe reduceri bugetare, că n-a mai rămas nimeni să facă treaba. Ai auzit de Grupul 4 şi Serco? Sunt nişte idioţi, dar se apelează la ei tot timpul. Au trimis anchetatori care n-ar fi putut ieşi de capul lor nici dintr-o pungă de hârtie. Şi asta nu-i tot. Înainte, aveam un laborator mare în Lambeth – la ei trimiteam probele de sânge şi chestiile de felul ăsta –, dar l-au vândut şi acum folosesc firme private. Durează de două ori mai mult şi costă dublu, dar asta nu-i deranjează. E valabil şi-n cazul meu. Eu sunt o resursă externă.

S-a oprit, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că-l urmăresc în continuare. Am încuviinţat din cap. Şi-a

aprins o ţigară şi a continuat:

— Mă descurc binişor. Primesc un onorariu zilnic, plus cheltuielile. Dar chestia e că – şi, sincer să fiu, nu-mi face plăcere să pomenesc de asta – sunt niţel cam strâmtorat. Pur şi simplu nu sunt omorâţi suficienţi oameni. Iar când am făcut cunoştinţă cu tine la serialul ăla TV şi am auzit că scrii cărţi, mi-a venit ideea că ne-am putea ajuta de fapt unul pe altul. Jumate-jumate. Mi se trimit nişte chestii destul de interesante. Poţi scrie despre mine.

— Dar abia te cunosc.

— Vei ajunge să mă cunoşti. Lucrez deja la un caz, ca să ştii. Sunt abia la început, dar cred că ţi s-ar potrivi de minune.

Chelneriţa mi-a adus prăjitura şi ceaiul, dar acum îmi doream să nu le fi comandat. Nu voiam decât să plec acasă.

— De ce crezi că ar vrea cineva să citească despre tine?

— Sunt detectiv. Lumea citeşte despre detectivi.

— Dar nu eşti un detectiv grozav. Ai fost concediat. Apropo, de ce ai fost concediat?

— Nu vreau să discut despre asta.

— Păi, dacă am să scriu despre tine, va trebui să-mi spui. Va trebui să aflu unde locuieşti, dacă eşti sau nu căsătorit, ce mănânci la micul dejun, cu ce te ocupi în timpul liber. De aceea citeşte lumea poveşti cu crime.

— Aşa crezi tu?

— Da!

A clătinat din cap.

— Nu sunt de acord. Cuvântul e crimă. Asta-i tot ce contează.

— Uite ce-i… îmi pare foarte rău. Am încercat să i-o spun cât mai blând: E o idee bună şi sunt sigur că ai pus mâna pe un caz foarte interesant, dar mă tem că sunt prea ocupat. Oricum, nu cu asta mă ocup eu. Eu scriu despre detectivi fictivi. Tocmai am terminat o poveste despre Sherlock Holmes. Am scris pentru serialele TV *Poirot* şi *Crimele din*

Midsomer. Sunt scriitor de ficţiune. Tu ai nevoie de cineva care scrie despre crime adevărate.

— Care-i diferenţa?

— Ca de la cer la pământ. Eu îmi controlez poveştile. Îmi place să ştiu despre ce scriu. Crearea crimelor şi a indiciilor şi a celorlalte lucruri e doar jumătate din aventură. Dacă ar fi să te urmez de colo-colo, doar notându-mi ce vezi şi spui tu, în ce m-aş transforma? Îmi pare rău. Nu mă interesează.

Mi-a aruncat o privire peste vârful ţigării. Nu părea surprins sau jignit, de parcă ar fi ştiut ce urma să spun.

— Presupun că ai putea vinde o tonă de exemplare, a comentat el. Şi ţi-ar veni uşor. Ţi-aş spune eu tot ce ai nevoie să ştii. Nu vrei să auzi la ce lucrez?

Nu voiam, dar el a continuat, înainte să-l pot opri:

— O femeie intră într-o firmă de pompe funebre, tocmai în partea cealaltă a Londrei, în South Kensington. Îşi planifică propria înmormântare, până în cel mai mic detaliu. Şi, în aceeaşi zi, şase ore mai târziu, cineva o omoară… intră la ea în casă şi o sugrumă. Destul de neobişnuit, n-ai zice?

— Cine era?

— Deocamdată, numele ei n-are importanţă. Era bogată. Avea un fiu celebru. Şi încă ceva. Din ce am constatat noi, femeia nu avea niciun duşman pe lume. Toată lumea o plăcea. De aceea am fost chemat eu. Nimic din toate astea nu are sens.

Pentru o clipă, m-am simţit ispitit.

Partea cea mai grea când scrii poveşti cu crime este să născoceşti intrigile şi în momentul acela anume nu mai aveam niciuna în minte. La urma urmei, nu există chiar atât de multe motive pentru care cineva să omoare pe altcineva. O faci pentru că vrei ceva de la persoana aceea: banii, nevasta, jobul. O faci pentru că te temi de persoana aceea. Pentru că ea ştie ceva despre tine şi poate că te ameninţă. O omori din răzbunare, pentru că ţi-au făcut ceva, conştient sau nu. Sau, presupun, o omori accidental.

După douăzeci şi două de episoade din *Războiul lui Foyle,* acoperisem deja cam toate posibilităţile.

Şi mai era şi chestiunea muncii de documentare. Dacă hotăram că ucigaşul va fi, să zicem, un chef din restaurantul unui hotel, atunci trebuia să-i creez lumea. Trebuia să vizitez hotelul. Trebuia să înţeleg cum funcţionează domeniul cateringului. Să-l fac credibil înseamnă o grămadă de muncă şi el nu ar fi decât primul din cele douăzeci-treizeci de personaje pe care ar trebui să le inventez, toate învârtindu-se pe undeva prin mintea mea. Trebuia să înţeleg procedurile poliţieneşti: amprente, medicină legistă, ADN… şi tot aşa. Ar putea trece luni întregi înainte să scriu primul cuvânt. Mă simţeam obosit. Nu eram sigur că am curajul să mai încep o altă carte atât de repede după terminarea *Casei de mătase.*

Practic, Hawthorne îmi oferea o scurtătură. Îmi punea totul pe tavă. Şi avea dreptate. Cazul chiar părea interesant. O femeie intră într-o firmă de pompe funebre. Ba chiar era un început foarte bun. Deja puteam vedea primul capitol. Soare de primăvară. O zonă şic a oraşului. O femeie trece strada…

Tot era greu de conceput.

— De unde ai ştiut? am întrebat brusc.

— Ce?

— Mai devreme. Mi-ai spus că am fost prin ţară şi că mi-am luat un căţel. Cine ţi-a spus?

— Nu mi-a spus nimeni.

— Atunci, de unde ştiai?

S-a strâmbat ca şi cum n-ar fi vrut să-mi spună. Dar, totodată, încerca să obţină ceva de la mine, aşa că, pentru scurt timp, mă aflam în avantaj.

— Ai noroi pe pantofi, a început el. În Londra n-a plouat săptămâna trecută, dar am văzut buletinul meteo în weekendul care a trecut şi ploua pe coasta de est. Am auzit că ai o locuinţă în Orford, aşa c-am presupus că ai fost acolo.

— Şi căţelul?

— Ai o urmă de labă pe jeanşi. Chiar sub genunchi.

Am examinat materialul. Avea dreptate, era atât de puţin vizibilă, că n-aş fi observat-o. Însă el o observase.

— Stai niţel, am continuat. De unde ai ştiut că e un căţel? Putea să fi fost un câine de rasă mică. Şi, de fapt, de unde ştii că nu am dat peste el pe stradă?

M-a privit cu tristeţe.

— Cineva ţi-a ros şiretul de la pantoful stâng, a răspuns el. Presupun că n-ai fost tu acela.

Nu m-am uitat. Trebuie să recunosc că eram impresionat. Dar, în acelaşi timp, eram enervat că nu-mi dădusem seama şi singur.

— Îmi pare rău, am spus. Cu siguranţă pare un caz interesant din câte ai spus şi sunt sigur că ai putea găsi un scriitor care să te ajute. Dar e aşa cum ţi-am zis. Va trebui să cauţi un jurnalist sau pe altcineva de genul ăsta. Chiar şi dacă aş vrea s-o fac, tot n-aş putea. Sunt implicat în alte proiecte.

M-am întrebat cum îmi va răspunde. M-a prins din nou pe picior greşit. N-a făcut decât să ridice din umeri.

— Mda. În regulă. A fost doar o idee. S-a ridicat în picioare, dând să-şi ducă mâna la buzunarul pantalonilor. Vrei să achit eu?

Se referea la ceai şi la prăjitură.

— Nu. E-n regulă, am răspuns. Plătesc eu.

— Eu am luat o cafea.

— Plătesc şi cafeaua ta.

— Atunci, în caz că te răzgândeşti, ştii unde să dai de mine.

— Da. Desigur. Pot vorbi cu agenta mea literară, dacă vrei. Ţi-ar putea recomanda pe cineva care te poate ajuta.

— Nu. Nu-ţi face griji. Voi găsi eu pe cineva.

S-a răsucit pe călcâie şi dus a fost.

Am mâncat prăjitura. Era păcat s-o irosesc. Apoi m-am întors acasă şi mi-am petrecut restul după-amiezii citind. Am încercat să nu mă mai gândesc la Hawthorne, dar pur şi simplu nu mi-l puteam scoate din minte.

Când eşti scriitor cu normă întreagă, unul dintre lucrurile cele mai grele este să refuzi o ofertă. Închizi o uşă care s-ar putea să nu se mai deschidă şi dăinuie mereu teama că ai ratat ceea ce se găsea dincolo de ea. Cu ani în urmă, m-a sunat o producătoare ca să mă întrebe dacă aş fi interesat să lucrez la un musical bazat pe cântecele unei formaţii pop suedeze. Am refuzat-o – motiv pentru care numele meu nu apare pe afişele (şi nici nu mă bucur de drepturi de autor) pentru *Mamma Mia!* Oricum nu aveam niciun regret pentru asta. Nu se putea şti dacă filmul avea să fie un asemenea succes dacă aş fi scris eu scenariul. Dar asta nu face decât să arate nivelul de nesiguranţă cu care trăiesc scriitorii zi de zi. O crimă bizară care se întâmplă să fie reală. O femeie intră într-o firmă de pompe funebre. Hawthorne, un detectiv ciudat şi complicat, altfel, de-a dreptul genial, este chemat ca un soi de consultant. Oare făcusem o altă greşeală, refuzându-i oferta? Am luat iar cartea şi m-am întors la treabă.

★

Două zile mai târziu, mă aflam în Hay-on-Wye.

Ciudat cât de multe festivaluri literare au loc peste tot în lume. Cunosc câţiva scriitori care de fapt nici nu mai scriu; nu fac decât să-şi petreacă timpul călătorind de la o sindrofie la alta. De multe ori m-am întrebat cum m-aş fi descurcat dacă m-aş fi născut bâlbâit sau suferind de timiditate cronică. Scriitorul modern trebuie să fie în stare să interpreteze un rol, de multe ori în faţa unui public numeros. Se aseamănă oarecum cu un actor de stand-up comedy, doar că întrebările nu se schimbă niciodată şi ajungi de fiecare dată să spui aceleaşi glume.

Indiferent că este un festival de literatură poliţistă în Harrogate, unul de cărţi pentru copii în Bath, unul science-fiction în Glasgow sau de poezie în Aldeburgh, ai senzaţia că există câte un festival literar în fiecare oraş din Marea Britanie şi totuşi Hay, care se desfăşoară pe un câmp neplăcut de

noroios de la marginea unui târguşor, a devenit unul dintre cele mai importante. Lumea vine de la mulţi kilometri depărtare şi, de-a lungul anilor, printre invitaţii de onoare s-au numărat doi preşedinţi ai Statelor Unite, câţiva actori din serialul *Marele jaf al trenului* şi J. K. Rowling. Eram bucuros să mă aflu acolo, vorbind în faţa a vreo cinci sute de copii, într-un cort uriaş. Ca de obicei, erau prezenţi şi câţiva adulţi. Oameni care îmi cunoşteau scenariile pentru televiziune veneau adesea la evenimentele mele şi asistau cuminţi la o discuţie de vreo patruzeci de minute despre Alex Rider, doar ca să putem vorbi despre *Războiul lui Foyle.*

Discuţia mersese bine. Copiii fuseseră activi şi puseseră o mulţime de întrebări interesante. Reuşisem să abordez şi nişte chestiuni legate de Foyle. Începusem de şaizeci de minute şi fusesem anunţat că trebuie să închei evenimentul, când s-a întâmplat ceva destul de straniu.

În primul rând stătea o femeie despre care am crezut iniţial că e profesoară sau, poate, bibliotecară. Arăta banal, avea în jur de patruzeci de ani, cu chip rotund şi păr blond lung, cu ochelari atârnaţi de un lănţişor petrecut în jurul gâtului. Am remarcat-o deoarece părea să fi venit singură şi, de asemenea, pentru că nu părea deosebit de interesată de spusele mele. N-a râs la niciuna dintre glumele mele. Mă temeam că ar putea fi o jurnalistă. În ultima vreme, ziarele trimit de multe ori reporteri la prelegeri ale autorilor şi orice glumă faci, orice comentariu nechibzuit poate fi scos din context şi folosit împotriva ta. Aşa că eram pus în gardă când ea a ridicat mâna, iar cineva i-a înmânat microfonul.

— Mă întrebam, a rostit ea, de ce scrieţi întotdeauna fantasy? De ce nu scrieţi nimic real?

Majoritatea întrebărilor care mi se puneau la festivalurile literare le auzisem deja de foarte multe ori. De unde îmi vin ideile? Care sunt personajele mele preferate? Cât durează să scrii o carte? Nimeni nu-mi mai pusese vreodată această întrebare şi eram

niţel deconcertat. Tonul ei nu era agresiv, totuşi întrebarea avea în ea ceva supărător.

— *Războiul lui Foyle* e real, am răspuns. Fiecare episod este bazat pe poveşti adevărate.

Mă pregăteam să continui prin a-i spune câtă muncă de cercetare depusesem, că petrecusem mare parte din ultima săptămână citind despre Alan Nunn May, care le dezvăluise sovieticilor informaţii secrete legate de bomba atomică şi care putea fi sursa de inspiraţie pentru următorul meu episod, dacă noul sezon cu Foyle avea să primească undă verde. Dar ea m-a întrerupt:

— Sunt sigură că vă folosiţi de poveşti adevărate, dar vreau să spun că de fapt crimele nu sunt reale. Şi celelalte seriale TV la care aţi scris scenariile – *Poirot* şi *Crimele din Midsomer* – sunt total fanteziste. Scrieţi poveşti despre un spion de paisprezece ani şi ştiu că multor copii le plac, dar e acelaşi lucru. Adică, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar mă întreb de ce nu sunteţi mai interesat de lumea reală.

— Ce este lumea reală? am replicat eu.

— Mă refer la oamenii adevăraţi.

O parte dintre copii începeau să-şi piardă răbdarea. Era momentul să trec mai departe.

— Îmi place să scriu ficţiune, am zis. Cu asta mă ocup.

— Dar nu vă îngrijorează că aceste cărţi pe care le scrieţi ar putea fi considerate irelevante?

— Nu cred că trebuie să fie adevărate ca să fie relevante.

— Îmi pare rău. Îmi place cu adevărat ceea ce scrieţi, dar nu sunt de acord.

Era o coincidenţă bizară, dat fiind propunerea lui Hawthorne primită în urmă cu două zile. Am căutat-o pe femeie înainte să plec, dar n-am mai zărit-o şi nici ea n-a venit să-i semnez vreo carte. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la ce-mi spusese, în timp ce mă întorceam cu trenul la Londra. Avea dreptate? Oare opera mea era prea concentrată pe fantasy? Urma să mă lansez ca scriitor pentru adulţi,

dar prima mea incursiune, *Casa de mătase,* era, de asemenea, îndepărtată de lumea modernă. O parte din munca mea în televiziune – *Injustice,* de exemplu – se baza pe o Londră uşor de recunoscut, din secolul XXI, dar poate că era adevărat că petrecusem prea mult timp trăind în propria-mi imaginaţie şi, dacă nu aveam grijă, puteam pierde contactul cu realitatea. Poate că o făcusem deja. Poate că un curs intensiv în realitate avea să-mi facă bine.

De la Hay-on-Wye până la Paddington Station e un drum foarte lung. Când am ajuns acasă, deja mă hotărâsem. De îndată ce am intrat, am şi luat telefonul.

— Hawthorne?

— Tony!

— În regulă. Jumate-jumate, mă bag.

Capitolul trei
— Capitolul Unu —

Lui Hawthorne nu i-a plăcut primul meu capitol.

Sar puţin înainte pentru că de fapt nu i l-am arătat decât abia în a doua zi a investigaţiei şi chiar şi atunci am fost circumspect. Îmi aminteam prea bine ce se întâmplase cu *Injustice* şi aş fi preferat să-l ţin ascuns, dar el a insistat şi din moment ce trebuia să fie un parteneriat egal, cum aş fi putut refuza? Dar cred că e important să explic cum era scrisă cartea; care erau regulile înţelegerii, să zic aşa. Cuvintele erau ale mele, însă faptele erau ale lui şi adevărul e că, din capul locului, cele două nu prea s-au potrivit.

Stăteam amândoi într-o cafenea Starbucks pe New King's Road, la numai câteva minute de casa unde locuise Diana Cowper. Îi trimisesem pe e-mail câteva pagini şi ştiam că dădusem de belea când le-a scos din servietă şi am văzut că le printase şi că erau acoperite de X-uri şi cercuri roşii. Sunt foarte protector cu munca mea. Mă simt îndreptăţit să spun că mă gândesc la absolut fiecare cuvânt. (Îmi trebuie cuvântul „absolut"? Oare „justificat" s-ar potrivi mai bine decât „îndreptăţit"?) Când fusesem de acord să lucrez cu Hawthorne, presupusesem că deşi el va conduce ancheta, ar fi trebuit să stea în spate când se ajungea la naraţiunea propriu-zisă. Dar el mi-a risipit imediat aceste idei greşite.

— E complet greşit, Tony, a început Hawthorne. Îi induci pe oameni în eroare.

— Ce vrei să spui?

— Prima frază. E greşită.

Am citit ce scrisesem.

Imediat după ora 11, într-o dimineaţă însorită de primăvară, genul de zi când lumina soarelui e aproape albă şi promite o căldură care are darul să

înşele, Diana Cowper a traversat Fulham Road şi a intrat într-o firmă de pompe funebre.

— Nu înţeleg ce-i greşit aici, am spus eu. Era în jurul orei unsprezece. Ea a intrat într-o firmă de pompe funebre.

— Dar nu în felul în care o spui tu.

— A luat autobuzul!

— L-a prins în capătul străzii. Ştim asta, deoarece o avem surprinsă pe videocamerele de supraveghere. Şoferul şi-a amintit de asemenea de ea şi a oferit poliţiei o declaraţie. Dar asta-i problema, amice. De ce spui că a traversat strada?

— De ce n-aş spune-o?

— Pentru că n-a făcut-o. Vorbim aici de autobuzul numărul 14, pe care ea l-a luat din Chelsea Village. Adică în staţia marcată cu „U", exact vizavi de Britannia Road. Autobuzul a dus-o la Chelsea Football Club, Hortensia Road, Edith Grove, Chelsea & Westminster Hospital, Beaufort Street şi, în final, pe Old Church Street, în staţia BJ, unde a ea coborât.

— Cunoşti extraordinar de bine rutele autobuzelor din Londra, am comentat. Dar tot nu înţeleg ce vrei să spui.

— N-a fost nevoie să traverseze strada. Când a coborât din autobuz, se afla deja pe trotuarul care trebuia să fie.

— Şi chiar contează atât de mult?

— Păi, da, ar putea să conteze. Dacă spui că a traversat strada, asta înseamnă că ea trebuie să fi mers şi altundeva înainte de-a veni la antreprenorul de pompe funebre – iar asta poate fi important. Poate că a fost la bancă să scoată o sumă mare de bani. Poate că s-a certat cu cineva în dimineaţa aceea şi acela a fost motivul pentru care a fost ucisă. Aceeaşi persoană ar fi putut s-o urmărească pe stradă şi să vadă unde merge. Diana Cowper s-ar fi putut opri în faţa cuiva care şofa o maşină şi asta ar fi putut duce la o altercaţie. Nu te uita aşa la mine! Crimele cauzate de nervii la volan sunt mai des întâlnite decât crezi. Dar faptele acestui caz sunt că

ea s-a trezit în casa ei, singură. A luat micul dejun, apoi s-a suit în autobuz. Ăsta e primul lucru pe care l-a făcut.

— Deci ce ai vrea să scriu?

Mâzgălise deja ceva pe o foaie de hârtie. Mi-a dat-o.

Şi pe ea am citit:

La ora unsprezece şi şaptesprezece minute fix, Diana Jane Cowper a coborât din autobuzul nr. 14 pe Old Church Street (staţia BJ) şi s-a întors douăzeci şi cinci de metri pe trotuar. Apoi a intrat în firma de pompe funebre Cornwallis & Sons.

— Eu nu scriu aşa ceva, m-am opus. Pare un raport întocmit de poliţie.

— Măcar e fidel. Şi ce caută clopoţelul aici?

— Ce clopoţel?

— În paragraful al patrulea. Chiar aici. Spui că la intrarea în firma de pompe funebre există un clopoţel montat pe un mecanism cu arc. Ei bine, eu n-am observat niciun clopoţel. Şi asta pentru că nu există.

Am încercat să-mi păstrez calmul. Asta aveam să învăţ în curând despre Hawthorne. Când e decis să facă ceva, mă poate enerva mult mai uşor decât poate s-o facă oricine altcineva.

— Am pus clopoţelul pentru atmosferă, i-am explicat. Trebuie să-mi permiţi un fel de licenţă dramatică. Voiam să arăt cât de tradiţională şi de modă veche este firma – Cornwallis & Sons – şi acesta este un mod simplu şi eficient.

— Poate că da, însă creează o mare diferenţă. Să presupunem că cineva a urmărit-o acolo. Să presupunem că cineva a tras cu urechea la ce-a zis ea.

— Te referi la bărbatul cu care avusese o altercaţie? am întrebat, sarcastic. Sau poate la cineva cu care se întâlnise la bancă? Asta ai în minte?

Hawthorne a ridicat din umeri.

— Tu eşti cel care spune că există o legătură între faptul că doamna Cowper şi-a aranjat propria

înmormântare şi că apoi a fost omorâtă exact în aceeaşi zi. Cel puţin asta le sugerezi cititorilor tăi.

A zăbovit îndelung pe prima silabă a „cititorilor”, făcându-l să sune ca un cuvânt obscen.

— Dar trebuie să iei în considerare variantele. Poate că sincronizarea dintre înmormântare şi crimă a fost doar o coincidenţă, deşi am să fiu sincer cu tine – nu-mi plac coincidenţele. Am lucrat în criminalistică douăzeci de ani şi am constatat de fiecare dată că totul are un loc al său. Sau poate că doamna Cowper ştia că va muri. Fusese ameninţată şi-şi pregătise înmormântarea, deoarece ştia că nu mai există cale de scăpare. Este posibil, dar nu prea are foarte mult sens, pentru că atunci de ce nu s-a adresat poliţiei? Şi a treia posibilitate: cineva a aflat ce intenţiona ea. Putea fi oricine. Ar fi putut-o urmări pe stradă şi s-o asculte făcând toate aranjamentele, deoarece nu-i niciun rahat de clopoţel la uşă. Oricine ar fi putut intra acolo fără să fie auzit. Dar nu şi în versiunea ta.

— OK, am zis. Am să scot clopoţelul.

— Şi stiloul Mont Blanc.

— De ce? L-am oprit înainte să poată răspunde: În regulă. N-are importanţă. O să-l elimin şi pe el.

Împingea şi înghiontea paginile, ca şi cum ar fi vrut să găsească o frază care să-i placă şi lui.

— Eşti un pic selectiv cu informaţia, a spus în cele din urmă.

— Ce vrei să zici prin asta?

— Păi, spui că doamna Cowper folosea doar transportul în comun, dar nu explici şi de ce.

— Am spus că e excentrică!

— Cred că ai să afli că-i ceva mai complicat, amice. Şi mai rămâne şi întrebarea legată de înmormântarea în sine. Ştii exact ce a cerut ea pentru slujbă, dar n-ai scris şi ce anume.

— Un psalm! The Beatles!

— Dar ce psalm? Ce melodie de la The Beatles? Nu crezi că ar putea avea şi ele importanţă? A scos un carneţel şi l-a deschis. Psalmul 34. *Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui*

va fi totdeauna în gura mea. Cântecul era „Eleanor Rigby”. Poezia era scrisă de cineva pe nume Sylvia Plath. Poate c-o să mă ajuţi în privinţa asta, Tony, pentru că am citit-o şi n-am înţeles dracului nimic din ea. Muzica clasică era „Trumpet Voluntary”, de Jeremiah Clarke. Dorea ca fiul ei să rostească discursul principal… cum se numeşte?

— Panegiricul.

— Mă rog. Şi poate ai să aminteşti şi cu cine a prânzit ea la Café Murano. Tipul se numeşte Raymond Climes şi e producător de teatru.

— E suspect?

— Păi, ea tocmai pierduse cincizeci de miare într-un musical produs de el. Din propria mea experienţă, banii şi crima au tendinţa să meargă mână în mână.

— Mi-a mai scăpat şi altceva?

— Nu crezi că-i important faptul că doamna Cowper a renunţat la poziţia ei din consiliul de administraţie al lui Globe Theatre exact în aceeaşi zi? O deţinea de doisprezece ani şi s-a hotărât să renunţe la ea tocmai în ziua în care a murit. Şi o mai avem şi pe Andrea Kluvánek – menajera. De unde ai scos-o pe-asta cu ieşitul în vârful picioarelor pe stradă şi că a sunat la serviciul de urgenţă?

— Le-am aflat din depoziţia pe care a făcut-o poliţiei.

— Am citit-o şi eu. Dar ce te face să crezi că nu minţea?

— De ce-ar fi făcut-o?

— Habar n-am, amice. Dar femeia are cazier, deci poate că nu-i chiar atât de inocentă.

— De unde ştii?

— Am verificat. Şi, în sfârşit, îl mai avem şi pe Damian Cowper, fiul. Ar fi meritat să subliniezi faptul că el tocmai moştenise două milioane şi jumătate de lire de la bătrâna lui mamă, care urmează să-i prindă de minune, dat fiind că am înţeles că are nişte probleme financiare în LA.

Am rămas fără cuvinte. Simţeam un gol în stomac.

— Ce probleme financiare? am întrebat.

— Din ce-am înţeles, mare parte din bani i-a tras pe nas. Dar mai sunt şi casa din Hollywood Hills, piscina, Porsche-ul 911. Are o prietenă englezoaică, care i-a făcut un copil, dar probabil că nu ţine prea mult la el, dat fiind că mai sunt o mulţime de alte femei care ciocănesc prin jur… „ciocănit" fiind aici cuvântul-cheie.

— Există ceva în tot capitolul care să fie bun? am întrebat.

Hawthorne a chibzuit câteva clipe.

— Mi-a plăcut poanta cu „Sfârşitul Lumii".

Am privit paginile împrăştiate în faţa mea.

— Poate că-i o idee proastă, am spus.

Hawthorne mi-a zâmbit pentru prima dată. Când a făcut-o, am văzut şi eu copilul care fusese el odată. Era ca şi cum în interiorul lui exista ceva care se chinuia să se elibereze, dar rămânea blocat în interiorul costumului, cravatei, trăsăturilor lipsite de culoare, privirii maliţioase.

— Suntem încă la început, amice. E doar primul capitol. Îl poţi rupe în bucăţi şi s-o iei de la capăt. Chestia e că trebuie să găsim o cale de-a lucra împreună, o…

A căutat expresia potrivită.

— Un *modus operandi,* am sugerat eu.

A aţintit un deget spre mine.

— Nu trebuie să foloseşti expresii pompoase ca asta. Ai să te trezeşti respins de oameni. Nu. Trebuie să scrii doar ce se întâmplă. Vom merge la locul faptei, vom discuta cu suspecţii. O să am grijă să capeţi toate informaţiile. Tot ce trebuie să faci este să le aşezi în ordinea care trebuie.

— Şi ce se întâmplă dacă n-o rezolvi? am întrebat. Poate că poliţia va afla înaintea ta cine a omorât-o pe Diana Cowper.

A părut jignit.

— Cei din Poliţia Metropolitană sunt nişte idioţi, a spus el. Dacă ar fi avut vreun indiciu, nu m-ar mai fi angajat pe mine. Asta ţi-am explicat. O mulţime de crime sunt rezolvate în primele patruzeci şi opt

de ore. De ce? Pentru că majoritatea ucigaşilor nu ştiu ce fac. Se înfurie. Se dezlănţuie. E ceva spontan. Şi până când încep să se gândească la stropii de sânge, la numerele de înmatriculare, la videocamere de supraveghere – e prea târziu. Unii vor încerca să-şi acopere urmele, dar n-au nici cea mai mică şansă cu criminaliştii moderni. Dar mai există şi un număr minuscul de crime – poate doar două procente – care sunt premeditate. Sunt plănuite. Poate fi vorba despre un asasin plătit. Sau despre vreun nebun care se distrează. Poliţia ştie întotdeauna. Ştie când e o enigmă… aşa i se spune genului ăstuia de crimă. Şi atunci apelează la cineva ca mine. Ştiu că au nevoie de ajutor. Ce încerc să spun e că trebuie să ai încredere în mine. Dacă vrei detalii în plus, mai întâi întreabă-mă. Altminteri, doar notează-ţi ceea ce vezi. Ăsta nu e *Tintin.* OK?

— Stai niţel! Încă o dată, Hawthorne reuşise să mă ia pe nepregătite. Nu ţi-am spus niciodată că scriu pentru *Tintin.*

— Mi-ai spus că lucrezi pentru Spielberg. Şi asta-i ceea ce regizează el acum.

— E producător.

— În fine, ce te-a făcut să te răzgândeşti? Soţia ta? Pun pariu că ea ţi-a zis că ar fi bine pentru tine.

— Opreşte-te imediat, am zis eu. Dacă e să stabilim nişte reguli, regula numărul unu va fi să nu mă-ntrebi niciodată despre viaţa mea personală: despre cărţile mele, despre munca în televiziune, despre familia mea, despre prietenii mei.

— Interesant că le-ai pus în ordinea asta…

— O să scriu despre tine. O să scriu despre caz. Şi, când o să-l rezolvi – *dacă* o să-l rezolvi –, am să văd dacă editorul meu va fi interesat. Totuşi n-am să mă las intimidat de tine. Asta-i în continuare cartea mea şi eu voi fi cel care va decide ce-o să intre în ea.

A căscat ochii larg.

— Tony, linişteşte-te. Nu-ncerc decât să te ajut.

Aceasta a fost înţelegerea dintre noi. Eu nu aveam să-i mai arăt lui Hawthorne nimic din carte;

cu siguranţă nu în timp ce scriam la ea şi probabil că nici după ce o terminam. Urma să scriu ce voiam şi dacă asta însemna să-l critic sau să inserez gânduri personale, pur şi simplu aveam să procedez ca atare. Însă când venea vorba despre locul crimei, despre interogatorii şi aşa mai departe, aveam să mă rezum strict la fapte. Nu să-mi imaginez, să extrapolez sau să înfloresc textul cu descrieri potenţial capabile să inducă în eroare.

Cât despre capitolul 1, uitaţi de clopoţel şi de stiloul Mont Blanc. Diana Cowper a prânzit cu Raymond Climes. Şi poate că Andrea Kluvánek n-a spus adevărul. Dar fiţi siguri că restul, inclusiv un indiciu care avea să dezvăluie, destul de clar, identitatea criminalului, a rămas la vedere.

Capitolul patru
— Locul crimei —

În dimineaţa de luni când m-am înfăţişat în faţa casei Dianei Cowper, acolo se afla un poliţist în uniformă. O bandă din plastic, albastru şi alb, pe care scria POLIŢIA, ACCES INTERZIS, atârna peste uşa de la intrare, dar probabil că cineva îi spusese deja poliţistului despre mine, deoarece m-a lăsat să intru fără ca măcar să-mi ceară numele. Era la patru zile după crimă. Hawthorne îmi trimisese deja copii după dosarul poliţiei şi transcrierea interogatoriilor preliminare, pe care le citisem în weekend. Ataşase şi o notiţă, spunându-mi să ne întâlnim acolo la ora 9. Am ocolit o băltoacă de pe aleea scurtă care ducea la uşa casei şi am intrat.

În mod normal, când vizitez locul unei crime, este cel pe care l-am creat eu însumi. Nu-i nevoie să-l descriu: regizorul, directorul de locaţie, scenograful şi recuzitorii au făcut deja aproape toată treaba pentru mine, alegând totul, de la mobilier, la culoarea pereţilor. Sunt mereu atent la cele mai importante detalii – oglinda crăpată, amprenta însângerată de pe pervazul geamului, tot ce are importanţă pentru poveste –, dar e posibil ca ele să nu se afle încă acolo. Depinde de direcţia în care e aţintit obiectivul camerei. De multe ori, îmi fac griji că încăperea ar putea părea mult prea mare pentru victima care se presupunea că locuia acolo, dar, pe de altă parte, în timpul filmării acolo trebuie să se înghesuie laolaltă zece-douăzeci de oameni, iar spectatorii nu observă niciodată. De fapt, încăperea va fi atât de ticsită de actori, tehnicieni, lumini, cabluri, şine de rulare, cărucioare pentru camerele de filmare şi tot ce este necesar acolo, încât e greu de estimat cum va arăta pe ecran.

Să fii scriitor pe un platou de filmare e o experienţă stranie. E greu de descris entuziasmul căpătat atunci când dai peste ceva a cărui existenţă se datorează în întregime celor întâmplate în mintea ta. E adevărat că sunt complet inutil şi că, indiferent unde aş sta, mă voi afla în calea cuiva, însă echipa este infinit de politicoasă şi dornică să-mi facă pe plac, chiar dacă în realitate nu mai am nimic de zis acolo. Munca mea s-a terminat cu săptămâni în urmă: a lor abia a început. Aşa că mă aşez pe un scaun pliant, care nu are niciodată numele meu trecut pe spate. Voi privi din exterior. Voi sporovăi cu actorii. Poate că un voluntar îmi va aduce ceai într-un pahar de plastic. Şi-n timp ce stau acolo, mă voi bucura în sinea mea că tot ce-i în jur e rodul muncii mele. Fac şi eu parte din asta şi asta face parte din mine.

Livingul doamnei Cowper nici c-ar fi putut fi mai diferit. Când am păşit pe covorul foarte gros, cu modele florale imprimate în tonuri de roz şi gri, şi m-am uitat la candelabrul de cristal, mobilele confortabile, imitaţii ale unor piese vechi, revistele *Country Life* şi *Vanity Fair* împrăştiate pe măsuţa de cafea, cărţile (ficţiune modernă, volume cartonate, nimic scris de mine) de pe rafturile încorporate, m-am simţit ca un intrus. Eram pe cont propriu, rătăcind prin ceea ce putea fi la fel de bine atât o expoziţie dintr-un muzeu, cât şi locul unde trăise cineva până de curând.

Anchetatorii lăsaseră în urmă numerele acelea galbene pe etichete de plastic care sunt mereu prezente în locul comiterii unei crime, însă nu erau multe, ceea ce sugera că nu găsiseră cine ştie ce. Un pahar plin cu un lichid ce părea apă (12) fusese lăsat pe o servantă clasică şi, lângă el, am observat un card bancar (14) cu numele Dianei Cowper. Oare erau dovezi? Greu de spus, doar văzându-le acolo. Camera avea trei ferestre, iar la fiecare atârnau de o parte şi de alta din tavan şi până în podea draperii din catifea. Cinci draperii erau legate cu câte un şnur roşu cu ciucuri. Cea mai apropiată de uşă (6)

atârna desfăcută şi mi-a reamintit că, nu cu foarte mult timp în urmă, o femeie de vârstă mijlocie fusese sugrumată exact în locul unde stăteam eu acum. Îmi venea uşor să mi-o imaginez chiar în faţa mea, cu ochii ieşiţi din orbite, agitându-şi pumnii prin aer. M-am uitat în jos şi am observat o pată pe covor, însemnată cu alte două numere ale poliţiei. Intestinele ei se goliseră chiar înainte să moară, genul de detaliu de care în mod normal i-aş fi scutit pe spectatorii ITV-ului.

Hawthorne a intrat în cameră, îmbrăcat cu acelaşi costum pe care îl purta de obicei – şi asta e sigur o frază pe care nu mai trebuie s-o scriu. Mânca un sandvici şi mi-a luat o secundă să-mi dau seama că şi-l făcuse singur, în bucătăria doamnei Cowper, folosind mâncarea ei. M-am holbat la el.

— Ce e? a întrebat, cu gura plină.

— Nimic.

— Ai luat micul dejun?

— E-n regulă, mersi.

Pesemne c-a simţit-o în tonul meu.

— E păcat s-o iroseşti, a spus, şi ei oricum nu-i mai trebuie. A făcut un gest cu mâna în care ţinea sandviciul şi a adăugat: Deci, ce crezi?

Nu ştiam sigur ce să-i răspund. Camera era foarte îngrijită. În afară de televizorul cu ecran plat – aflat pe un suport, nu prins în perete –, tot ce se găsea acolo aparţinea altor vremuri. Doamna Cowper dusese o viaţă ordonată, cu revistele aranjate meticulos şi cu decoraţiunile – vazele de sticlă şi bibelourile de porţelan – şterse regulat de praf. Până şi moartea ei fusese cumva ordonată. Nicio zbatere de ultim moment, nicio piesă de mobilier răsturnată. Atacatorul lăsase totuşi un indiciu: o jumătate de urmă de talpă, plină de noroi, pe covor, lângă uşă. Mi-o puteam închipui pe Diana Cowper încruntându-se dacă o văzuse. Nu fusese bătută cu sălbăticie sau violată. Din multe puncte de vedere, fusese o crimă liniştită.

— Îl cunoştea pe ucigaş, a spus Hawthorne, dar nu-i era prieten. Era bărbat, avea cel puţin un metru

optzeci înălţime, solid, cu vedere slabă. A venit aici cu scopul specific de-a o omorî şi n-a zăbovit prea mult. Ea l-a lăsat singur o vreme şi s-a dus în bucătărie. Spera că el va pleca, însă atunci a omorât-o. După ce-a terminat, a scotocit prin casă şi a luat câteva lucruri, dar nu acela a fost motivul pentru care venise aici. A fost ceva personal.

— Cum de poţi să ştii toate astea?

Chiar în timp ce rosteam cuvintele, am simţit cum mă enervez pe mine însumi. Am ştiut că exact asta voia să întreb. Şi picasem drept în capcană.

— Când a ajuns aici era întuneric, mi-a explicat Hawthorne. În zonă avuseseră loc destule spargeri. O femeie de vârstă mijlocie, care locuieşte singură într-un cartier scump din oraş, n-ar deschide uşa unui necunoscut. Aproape sigur a fost un bărbat. Am auzit de femei care să sugrume femei, dar – ascultă-mă pe mine – se întâmplă rar. Diana Cowper avea un metru şaizeci şi i-ar fi fost de ajutor dacă ar fi fost mai înalt decât ea. I-a fracturat osul hioid când a omorât-o, ceea ce-mi spune că e un bărbat puternic, deşi recunosc că şi ea era o hoaşcă bătrână, deci poate că osul s-ar fi rupt oricum. De unde ştiu c-a venit aici s-o omoare? Din trei motive. N-a lăsat nicio amprentă. Era o seară caldă, dar el a avut grijă să poarte mănuşi. N-a rămas mult în casă. A stat doar în camera asta şi, după cum vezi, nu sunt nici ceşti de cafea, nici vreun pahar gol de gin. Dacă ar fi fost un prieten, fiind şi şase seara, de bună seamă c-ar fi băut un pahar împreună.

— Poate că se grăbea, am spus eu.

— Uită-te la pernuţe, Tony. Nici măcar nu s-a aşezat.

M-am apropiat de paharul pe care-l văzusem mai devreme şi m-am împotrivit tentaţiei de a-l ridica. Poliţiştii şi criminaliştii fuseseră deja aici şi eram surprins că-l lăsaseră. N-ar fi trebuit să-l ia, pentru a-l analiza imediat? I-am spus asta lui Hawthorne.

— L-au adus înapoi, a răspuns el.

— De ce?

— Pentru mine.

A schiţat iar surâsul lui rece, apoi a terminat restul sandviciului.

— Deci cineva a băut ceva, am continuat eu.

— E doar apă. A mestecat şi a înghiţit. Bănuiala mea e că el i-a cerut un pahar cu apă înainte să plece. În felul ăsta, ea a lipsit din cameră suficient de mult ca să poată desface draperia şi să şterpelească şnurul. N-ar fi putut s-o facă în timp ce femeia se uita la el.

— Dar n-a băut apa.

— N-a vrut să lase urme de ADN.

— Şi cardul bancar?

Am citit numele de pe el: D-NA. DIANA J. COWPER. Fusese emis de banca Barclays. Data de expirare era noiembrie. Peste şase luni.

— Asta-i o chestie interesantă. De ce nu este în poşeta ei, cu celelalte obiecte? L-a scos ca să plătească ceva şi de aceea a deschis uşa? Pe el nu există alte amprente în afară de ale ei. Deci ai un scenariu posibil. Cineva îi cere să facă o plată. Ea scoate cardul şi-n timp ce-l foloseşte, bărbatul se strecoară în spatele ei şi o sugrumă. Dar atunci, de ce nu este cardul pe podea? A clătinat din cap. Pe de altă parte, poate că nu are nicio legătură cu ce s-a petrecut. Vom vedea.

— Ai spus că ucigaşul are vederea slabă, am spus.

— Da…

— Asta pentru că i-a scăpat inelul ei cu diamant de pe deget? am intervenit înainte ca Hawthorne să-mi poată explica totul, în cel mai mic detaliu. Trebuie să valoreze o avere.

— Nu, nu, amice. Ai înţeles exact pe dos. E evident că inelul nu l-a interesat deloc. Cel care a făcut asta a şterpelit nişte bijuterii şi un laptop ca să dea impresia unei spargeri, dar ori a uitat de inel, ori n-a putut să i-l scoată de pe deget şi s-a hotărât să nu se deranjeze cu o foarfecă. N-avea cum să-i fi scăpat. Se afla chiar sub nasul lui când o sugruma.

— Atunci, de unde ştii că are văzul slab?

— Pentru că a călcat în băltoaca din faţa uşii, motiv pentru care a lăsat o urmă pe covor. Arată ca un pantof bărbătesc, apropo. În rest, a fost foarte atent. Ăsta-i singurul lucru care i-a scăpat. N-ai de gând să-ţi notezi toate astea?

— O să mi le amintesc pe majoritatea. Mi-am scos iPhone-ul. Dar am să fac nişte poze, dacă e-n regulă.

— Dă-i bătaie. A arătat o fotografie alb-negru a unui bărbat trecut de patruzeci de ani, aflată tot pe servantă. Ai grijă să faci şi cu el o poză.

— Cine e?

— Soţul ei, bănuiesc. Lawrence Cowper.

— Divorţaţi?

M-a privit cu tristeţe.

— Dacă ar fi fost divorţaţi, nu i-ar mai fi păstrat fotografia, zic eu! A murit acum doisprezece ani. De cancer.

Am făcut o poză.

După aceea, l-am urmat pe Hawthorne prin casă, în timp ce el umbla din cameră în cameră, fotografiind tot ce-mi indica. Am început din bucătărie, care avea aspectul unui showroom: piese extrem de scumpe, dar prea puţin folosite. Doamna Cowper avea suficient echipament cât să gătească mese pentru zece persoane demne de un restaurant cu stele Michelin, dar probabil că mergea la culcare mâncând doar un ou fiert şi două felii de pâine prăjită. Frigiderul era acoperit cu magneţi: tablouri clasice şi citate faimoase din Shakespeare. O cutie de tablă, obiect dintr-un film din seria *Narnia, Prinţul Caspian,* stătea pe frigider. Folosind o cârpă, ca să nu atingă cu mâinile obiectul de metal, Hawthorne a deschis-o şi s-a uitat înăuntru. Era goală, cu excepţia câtorva monede.

Totul se afla la locul său. Pe pervaz se aflau cărţi de bucate – Jamie Oliver şi Ottolenghi –, într-un suport de lângă prăjitorul de pâine erau carnete şi scrisori recente, şi exista o tablă neagră cu însemnări pentru cumpărăturile săptămânale. Hawthorne s-a uitat prin scrisori, apoi le-a pus la

loc. Pe peretele de deasupra blatului de gătit fusese montat un peşte din lemn, având pe el cinci cârlige pe care Diana le folosea să atârne cheile, iar Hawthorne a părut interesat în mod special de ele – erau patru seturi, toate etichetate, aşa că le-am fotografiat conştiincios, notându-mi în minte că, potrivit etichetelor, deschideau uşa din faţă, uşa din spate, pivniţa şi o a doua proprietate, numită Stonor House.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Acolo a locuit, înainte să se mute în Londra. Se află în Walmer, Kent.

— Cam ciudat că încă păstra cheia…

Am găsit un sertar plin cu scrisori şi facturi vechi, prin care Hawthorne s-a uitat superficial. Tot acolo am dat şi peste un prospect pentru un musical numit *Nopţi marocane.* Pe prima pagină era poza unui automat Kalaşnikov, a cărui curea era strânsă în forma unei inimi. Unul dintre producătorii enumeraţi pe prima pagină era Raymond Clunes.

Din bucătărie, am urcat la etaj, în dormitor, trecând pe lângă tapetul cu dungi decolorate şi programe vechi pentru piese de teatru, înrămate: *Hamlet, Furtuna, Henric al IV-lea, Ce înseamnă să fii onest, Aniversare.* Damian Cowper jucase în toate. Hawthorne a trecut mai departe ca un buldozer, dar eu am intrat în dormitor cu o senzaţie de nelinişte care m-a surprins. Din nou, mă simţeam ca un intrus. Cu doar câteva zile în urmă, o femeie de vârstă mijlocie se dezbrăca aici, stând în faţa oglinzii mari, strecurându-se apoi în patul enorm cu un exemplar din *Fata care s-a jucat cu focul* a lui Stieg Larsson în mână, rămas acum pe noptieră. Măcar doamna Cowper fusese scutită de finalul oarecum dezamăgitor. Existau două seturi de perne şi am zărit adâncitura lăsată de capul ei pe una dintre ele. Mi-o puteam închipui trezindu-se la căldură, în aşternuturile mirosind probabil a lavandă. Nu şi de acum încolo. Pentru mine, moartea fusese întotdeauna puţin mai mult decât o inevitabilitate, ceva care să pună intriga în mişcare.

Dar aflându-mă în dormitorul unei femei care murise atât de recent, o puteam simţi stând lângă mine.

Hawthorne a cotrobăit prin sertare, dressinguri şi comode. A aruncat o scurtă privire către o fotografie înrămată a lui Damian Cowper, aşezată pe măsuţa ei de toaletă. L-am recunoscut în mod vag, deşi, sincer să fiu, nu am memoria feţelor şi majoritatea actorilor britanici tineri şi frumoşi se amestecă laolaltă şi se confundă… mai ales după ce-au făcut pasul spre Hollywood. Hawthorne a descoperit un seif în spatele pantofarului doamnei Cowper, a schiţat o grimasă când a văzut că e încuiat şi apoi l-a abandonat. Era fascinant să-l priveşti cum caută indicii. Nu mi-a vorbit deloc. Abia dacă băga de seamă că eram şi eu acolo. Mă făcea să mă gândesc la câinii dresaţi de pe aeroporturi. N-ai niciodată motive să presupui că în vreo valiză vor fi droguri sau bombe, dar câinele le va cerceta pe toate, ca să fie sigur că va găsi orice se poate afla înăuntru. Hawthorne dovedea aceeaşi ambiguitate şi aceeaşi siguranţă.

Din dormitor, a trecut în baie. În jurul căzii erau adunate vreo douăzeci de sticluţe: femeia avea obiceiul să adune sticluţele de şampon şi de gel de duş din hoteluri. Hawthorne a deschis un dulăpior de deasupra chiuvetei şi a scos trei cutii de somnifere Temazepam. Mi le-a arătat.

— Interesant, a zis.

Era primul cuvânt pe care îl rostea de o bucată bună de timp.

— Era îngrijorată de ceva anume, am spus eu. Nu putea să doarmă.

L-am urmat pe Hawthorne, care a continuat turul casei. La etaj se aflau două dormitoare pentru oaspeţi, însă era limpede că nu fuseseră folosite de multă vreme. Erau aproape prea curate şi în ele plutea un aer rece, deoarece încălzirea centrală fusese oprită acolo, pentru economie. A aruncat o scurtă privire înăuntru, apoi s-a întors pe hol.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu pisica? a murmurat.

— Ce pisică?

— Pisica doamnei. O persană gri. Una dintre chestiile alea oribile care arată ca o minge medicinală cu blană.

— N-am văzut nicio fotografie cu vreo pisică.

— Nici eu.

N-a mai adăugat nimic, făcându-mă să mă enervez instantaneu.

— Dacă am să scriu despre tine, va trebui să-mi spui cum lucrezi. E perfect în ordine să faci toate declaraţiile astea, dar nu le poţi lăsa pur şi simplu aşa, în aer.

S-a încruntat, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce-i spusesem, apoi a încuviinţat din cap.

— E destul de evident, Tony, ce dracu'? În bucătărie era un castronel pentru mâncare. Şi perna. N-ai observat?

— Adâncitura? Am crezut că-i de la capul ei.

— Mă-ndoiesc, amice. Decât dacă ea a avut păr scurt şi mătăsos şi mirosea a peşte. Diana dormea pe partea stângă a patului. Acolo se afla cartea. Pisica dormea în partea cealaltă. Era clar destul de grea, destul de mare. Presupun că-i o persană gri. Exact genul de animal de casă pe care l-ar fi avut o femeie ca ea… dar nu se află aici.

— Poate c-au luat-o poliţiştii.

— Poate.

Am coborât iar la parter şi am intrat din nou în living, unde am văzut că nu mai eram singuri. Un bărbat îmbrăcat în costum ieftin stătea pe canapea, cu picioarele depărtate şi cu un dosar deschis în poală. Avea cravată strâmbă şi doi nasturi de la cămaşă desfăcuţi. Bănuiam că e fumător. Totul la el avea un aspect nesănătos: culoarea pielii, părul rar, nasul rupt, burdihanul ce-i împingea betelia pantalonilor. Avea cam aceeaşi vârstă ca Hawthorne, doar că era mai masiv, mai molatic. Putea să fi fost un boxer retras din activitate, dar bănuiam că era poliţist. Văzusem mulţi ca el la

televizor – nu în seriale, ci la ştiri, stând lângă uşile sălilor de tribunal, citind stângaci o declaraţie pregătită dinainte, în faţa camerelor de filmat.

— Hawthorne, a rostit el, lipsit de entuziasm.

— Inspector Meadows!

Hawthorne îi folosise funcţia oficială în mod ironic, ca şi cum n-ar fi meritat-o.

— Salut, Jack, a adăugat după aceea.

— Nu mi-a venit să cred când mi-au spus că te-au chemat pe tine la cazul ăsta. Mie mi se pare destul de clar. Atunci m-a observat şi pe mine. Tu cine eşti?

Nu prea ştiam cum să mă prezint.

— E scriitor, a intervenit Hawthorne în locul meu. E cu mine.

— Ce? Scrie despre tine?

— Scrie despre caz.

— Sper că ai primit autorizaţie pentru asta. După o pauză scurtă a continuat: Ţi-am lăsat tot, cum mi s-a spus. Am adus totul înapoi. Le-am lăsat la loc, cum le găsisem. O totală pierdere de timp, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Nu te-ntreb, Jack. Nimeni n-o face, niciodată.

A încasat lovitura din plin.

— Ai avut deci ocazia s-arunci o privire? Ai terminat?

— Mă pregăteam să plec, a zis Hawthorne, dar a rămas pe loc. Ai zis că totu-i clar pentru tine. Aşadar, ce-ai în minte?

— N-am să-ţi împărtăşesc impresiile mele, dacă nu te deranjează.

S-a ridicat, alene, în picioare. Era mai masiv decât îmi închipuisem. Ne depăşea mult pe amândoi. Şi-a adunat foile şi, ca şi cum abia atunci s-ar fi gândit la asta, i le-a întins lui Hawthorne.

— Mi-au zis să ţi le dau.

Dosarul conţinea fotografii, rapoartele medicului legist, declaraţiile martorilor şi înregistrările apelurilor telefonice efectuate atât de pe telefonul fix din casă, cât şi de pe mobilul Dianei Cowper în

ultimele două săptămâni. Hawthorne a aruncat o privire primei pagini.

— A trimis un SMS la şase treizeci şi unu.

— Corect. Cu două minute înainte de-a fi strangulată. Ucigaşul meu e… Aaaagh… A zâmbit singur la propria glumă. Am citit SMS-ul. Nu prea are sens, aşa că vă las pe voi să-l descifraţi.

S-a apropiat de paharul cu apă pe care-l observasem pe servantă, lângă cardul bancar.

— Pe astea am să le iau cu mine, dacă nu te deranjează.

— Chiar te rog.

Atunci am observat prima dată că Meadows purta mănuşi. Avea cu el un soi de capac din plastic, pe care l-a folosit să sigileze paharul, după care l-a ridicat să-l ia cu el.

— Singurele amprente de pe el îi aparţin femeii, a spus Hawthorne. Şi nici urmă de ADN. N-a băut nimeni din el.

— Ai văzut raportul?

Meadows părea uluit.

— Nu-i nevoie să văd nimic, amice. La dracu', e evident. A surâs. Te-ai uitat la cutia aia de tablă din bucătărie? Cu *Prinţul Caspian?*

— Câteva monede. Nicio amprentă. Nimic.

— Deloc surprinzător şi acolo. Hawthorne a aruncat o privire spre servantă. Dar cardul bancar?

— Ce-i cu el?

— Când a fost folosit ultima oară?

— Ai să găseşti toate detaliile tranzacţiilor acolo, a răspuns Meadows, indicând din cap către dosar. Douăsprezece mii de lire în contul ei personal. Încă două sute de miare în contul de economii. O ducea destul de bine. Apoi şi-a adus aminte ce întrebase Hawthorne. Îşi folosise cardul ultima oară cu trei zile în urmă. În Harrods. Acolo îşi făcea cumpărăturile.

— Somn afumat şi brânză tartinabilă.

— De unde ştii?

— Erau în bucătărie. Le-am mâncat la micul dejun.

— Alea-s probe!

— Nu mai sunt.

Meadows s-a strâmbat.

— Mai vrei să ştii şi altceva?

— Da. Aţi găsit pisica?

— Ce pisică?

— Mi-ai răspuns deja la întrebare.

— Atunci, v-am lăsat.

Meadows ţinea paharul de parcă ar fi fost un magician pe cale să facă să apară un peştişor. A încuviinţat din cap spre mine.

— Încântat de cunoştinţă, a spus, dar eu unul aş avea mare grijă cât timp mă aflu în preajma lui. Mai ales dacă te apropii de vreo scară.

A părut încântat de cuvintele acelea. A mai aruncat o privire în jurul încăperii şi apoi, ţinând în continuare paharul în faţa sa, a plecat.

Capitolul cinci
— Omul lacerat —

— Ce-a vrut să spună cu… gluma aceea cu scara?

— Charlie Meadows e un bou. N-a vrut să spună nimic.

— Charlie? Tu i-ai spus Jack.

— Aşa-i spune toată lumea.

Ne aflam pe terasa unei cafenele din apropierea staţiei Fulham Broadway – din fericire, soarele strălucea pe cer pentru ca Hawthorne să poată fuma. Răsfoise hârtiile primite de la Meadows şi-mi împărtăşise şi mie informaţiile. Erau fotografii cu Diana Cowper înainte şi după ce murise şi am rămas şocat văzând diferenţa. Cadavrul pe care îl descoperise Andrea Kluvánek nu mai avea nicio asemănare cu persoana elegantă şi activă, care investise în teatru şi prânzise în restaurante scumpe din Mayfair.

Vin la ora unsprezece. Atunci încep programul. O văd şi-nţeleg imediat că s-a întâmplat ceva foarte rău.

Declaraţia Andreei era ataşată la dosar, reprodusă cuvânt cu cuvânt în engleza ei stricată. Exista şi o fotografie a sa: o femeie cu chip rotund, subţirică, aproape băieţoasă, cu păr scurt, ţepos, privind oarecum defensiv la obiectivul camerei. Hawthorne îmi spusese că avea cazier, însă îmi venea greu să mi-o imaginez omorând-o pe Diana Cowper. Era prea firavă.

Dosarul mai cuprindea o mulţime de alte informaţii. De fapt, mi-a trecut prin minte că era posibil ca Hawthorne să rezolve crima chiar aici, la masă, în timp ce-şi bea cafeaua şi-şi fuma ţigara. Speram să nu fie aşa, pentru că atunci ar fi fost o carte foarte scurtă. Poate din cauza acestui gând

care nu-mi dădea pace m-am hotărât să discutăm mai întâi despre alte lucruri.

— De unde-l cunoşti? l-am întrebat.

— Pe cine?

— Pe Meadows!

— Am lucrat în acelaşi sub-departament în Putney. Avea biroul lângă al meu şi deşi mi-am văzut mereu de treaba mea, s-a întâmplat ca de câteva ori să trec de partea întunecată.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

— E atunci când trebuie să ceri ajutor altei echipe. Când mergeam din casă în casă… genul ăla de lucruri. Hawthorne părea nerăbdător să treacă mai departe. Vrei să discutăm despre Diana Cowper?

— Nu. Vreau să discutăm despre tine.

S-a uitat la hârtiile împrăştiate pe masă. Nu mai era nevoie să adauge nimic. Asta era tot ce conta pentru el. Dar, pentru prima oară, mingea se afla în terenul meu şi eram hotărât.

— Singurul mod în care treaba asta va funcţiona, am plusat eu, este să-mi îngădui acces în viaţa ta. Trebuie să aflu lucruri despre tine.

— Nu prezint interes pentru nimeni.

— Dacă ar fi fost aşa, eu nu m-aş afla aici. Dacă-i adevărat, cartea nu se va vinde.

L-am privit pe Hawthorne aprinzându-şi altă ţigară. Pentru prima dată după treizeci de ani, am fost tentat să-i cer una şi pentru mine.

— Ascultă-mă cu atenţie, am continuat. Cărţile astea nu sunt numite poveşti cu victimele unor crime. Nu sunt numite poveşti cu criminali. Sunt numite poveşti cu detectivi. Şi există un motiv pentru asta. Eu îmi asum un risc mare. Dacă rezolvi crima chiar acum, n-o să am despre ce scrie. Mai rău, dacă n-o rezolvi deloc, va fi o totală pierdere de timp. Deci e important să ajung să te cunosc. Dacă te cunosc, dacă voi putea găsi ceva care să te facă mai… uman, vom avea măcar un punct de plecare. Aşa că n-ai voie să ignori pur şi simplu orice

întrebare îţi pun. Nu te poţi ascunde în spatele unui zid.

Hawthorne s-a făcut mic de tot. Era ciudat cum, cu pielea lui palidă şi ochii aceia neliniştiţi, aproape de copil, reuşea să pară atât de vulnerabil.

— Nu vreau să discut despre Jack Meadows. Lui nu-i place de mine. Şi când chestiile murdare au ieşit la iveală, s-a bucurat să mă vadă plecat.

— Ce chestii murdare? Ce-a ieşit la iveală?

— Când am plecat.

Asta a fost tot ce a spus, aşa că mi-am notat în minte să reiau ulterior subiectul. Evident, acum nu era momentul potrivit. Am deschis carnetul pe care îl adusesem cu mine şi am scos un pix.

— În regulă. Cât stăm aici, vreau să-ţi pun câteva întrebări despre tine. Nici măcar nu ştiu unde locuieşti.

Şovăia. Era clar că avea să se lase extrem de greu.

— În Gants Hill, a zis într-un final.

Treceam adesea cu maşina prin Gants Hill, aflat la câţiva kilometri nord-est de Londra, în drum spre Suffolk.

— Eşti căsătorit?

— Da.

Mi-am dat seama că mai are ceva de adăugat, dar a trecut un timp înainte să continue:

— Dar nu mai suntem împreună. Nu mă-ntreba de ce.

— Ţii cu vreo echipă de fotbal?

— Cu Arsenal.

A zis-o fără prea mare entuziasm şi am bănuit că dacă îi plăcea într-adevăr fotbalul, era un fan destul de obişnuit.

— Mergi la cinema?

— Uneori.

Începea să-şi piardă răbdarea.

— Muzică?

— Ce-i cu ea?

— Clasică? Jazz?

— Nu prea ascult muzică.

M-am gândit la Morse[2] şi la dragostea lui pentru operă, dar trebuia să renunţ şi la asta.

— Ai copii?

Şi-a scos ţigara dintre buze, ţinând-o ca o săgeată otrăvită, şi am înţeles că insistasem prea mult, prea devreme.

— Asta n-o să funcţioneze! s-a răstit el, şi în clipa aceea mi l-am putut închipui cu uşurinţă într-o secţie de poliţie, într-o cameră de interogatoriu. Mă privea cu o expresie ce friza aproape dispreţul. Poţi să scrii ce pofteşti despre mine. Poţi chiar inventa, dacă vrei. Ce contează? Dar, la dracu', n-am să joc cu tine „adevăr sau provocare", nici acum şi nici altădată. Am pe cap o femeie moartă şi cineva a strangulat-o în propriul ei living şi asta-i tot ce contează acum pentru mine. A ridicat una dintre hârtii. Vrei să te uiţi sau nu la asta?

Aş fi putut să plec chiar atunci. Aş fi putut să dau uitării totul – şi, dat fiind ce s-a petrecut mai târziu, poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi făcut-o. Însă tocmai plecasem de la locul crimei. Era aproape ca şi cum o cunoşteam pe Diana Cowper şi dintr-un motiv oarecare – poate de vină erau fotografiile pe care le văzusem, brutalitatea morţii ei – simţeam că-i datorez ceva.

Voiam să aflu mai multe.

— În regulă, am cedat, lăsând jos pixul. Arată-mi.

Pagina conţinea o captură de ecran cu SMS-ul trimis de Diana Cowper fiului ei cu două minute înaintea morţii.

L-am văzut pe băiatul lacerat şi mă tem

— Tu ce-nţelegi din asta? a întrebat el.

— Că a fost întreruptă înainte să termine, am răspuns. Nu există punct la final. N-a avut timp să spună de ce se teme.

— Sau poate că pur şi simplu îi era teamă. Poate că-i era prea teamă să-şi facă griji de punctul de la final.

— Meadows avea dreptate. Chiar n-are niciun sens.

— Atunci, poate ne va ajuta asta.

Hawthorne a mai scos trei pagini, copii ale unor articole de ziar scrise cu zece ani în urmă.

Daily Mail – Vineri, 10 iunie, 2001

GEAMĂN UCIS ORIBIL ÎN ACCIDENT CU AUTOR NECUNOSCUT

Fratele său se află în stare critică, dar doctorii spun că îşi va reveni.

Un băiat de opt ani se luptă pentru viaţa sa, în vreme ce fratele i-a fost ucis de o şoferiţă mioapă care i-a izbit cu maşina pe cei doi copii, înainte de-a se face nevăzută.

Jeremy Godwin s-a ales cu răni care includ o fractură craniană şi laceraţii cerebrale. Fratele său, Timothy, a murit pe loc.

Accidentul a avut loc la ora patru şi jumătate după-amiază, pe The Marine, în staţiunea de coastă Deal, comitatul Kent.

Cei doi băieţi, care au fost descrişi ca fiind „de nedespărţit", se întorceau la hotelul lor alături de bonă, Mary O'Brien, în vârstă de 25 de ani. Ea a declarat poliţiei: „Maşina a apărut de după colţ. Şoferiţa nici măcar n-a încercat să încetinească. I-a lovit pe copii şi a mers mai departe. Lucrez de trei ani pentru familia asta şi mă simt devastată. Nu-mi venea să cred că n-a oprit."

Poliţia a arestat o femeie în vârstă de 52 de ani.

The Telegraph – Sâmbătă, 9 iunie, 2001

POLIŢIA A ARESTAT ŞOFERIŢA MIOAPĂ CARE L-A UCIS PE GEAMĂN

Femeia care a omorât geamănul de opt ani Timothy Godwin, şi i-a provocat răni ce ameninţă viaţa fratelui său, a fost identificată ca fiind Diana

Cowper. Doamna Cowper, în vârstă de 52 de ani, locuieşte de mult în Walmer, Kent, şi se întorcea de la Royal Cinq Ports Golf Club când a avut loc accidentul.

Doamna Cowper, care băuse în club alături de prietene, nu depăşise limita de alcoolemie şi martorii au confirmat că nu circula cu viteză. Cu toate acestea, ea şofa fără ochelari şi la testul efectuat de poliţie, nu a putut citi o plăcuţă de înmatriculare de la opt metri distanţă.

Avocaţii ei au făcut următoarea declaraţie: „Clienta noastră şi-a petrecut după-amiaza jucând golf şi se afla în drum spre casă când a avut loc accidentul. Din păcate, îşi uitase ochelarii, dar s-a gândit că e în stare să conducă pe distanţa relativ scurtă până la domiciliu fără ajutorul lor. Ea recunoaşte că s-a panicat după accident şi că a mers direct acasă cu maşina. În orice caz, era perfect conştientă de gravitatea faptei comise şi a luat legătura cu poliţia, două ore mai târziu, în aceeaşi seară."

Poliţia a pus-o sub acuzare pe doamna Cowper potrivit Secţiunilor 1 şi 170 (2) şi (4) ale Legii circulaţiei din 1988. Poate fi acuzată de omor prin imprudenţă şi fugă de la locul faptei.

Doamna Cowper a declarat că adresa ei este pe Liverpool Road, Walmer. De curând şi-a pierdut soţul, după o lungă boală. Fiul ei de 23 de ani, Damian Cowper, este actor şi a jucat în Royal Shakespeare Company, ultima dată fiind văzut jucând în *Aniversarea,* pe scena West End.

The Times – Marţi, 6 noiembrie, 2001

FAMILIA CERE SCHIMBAREA LEGII, DUPĂ CE ŞOFERIŢA FUGITĂ DE LA LOCUL ACCIDENTULUI SCAPĂ LIBERĂ

Mama unui băiat de opt ani omorât în timp ce traversa strada în staţiunea Deal, comitatul Kent, a

făcut azi declaraţii publice, după ce şoferiţa a scăpat liberă.

Timothy Godwin a murit pe loc şi fratele său geamăn, Jeremy, s-a ales cu laceraţii cerebrale după ce Diana Cowper, de 52 de ani, nu a reuşit să-i vadă. S-a dovedit că doamna Cowper îşi uitase ochelarii la clubul de golf unde jucase şi că era incapabilă să vadă la mai mult de şase metri şi jumătate distanţă.

Tribunalul Canterbury a stabilit că femeia n-a încălcat legea prin faptul că nu purta ochelari. Judecătorul Nigel Weston, Consilier al Reginei, a declarat: „N-a fost o decizie înţeleaptă din partea ei să şofeze fără ochelari, dar conform legii aceasta nu este o cerinţă obligatorie şi reiese clar că simte profunde remuşcări. În lumina acestor fapte, am decis că o sentinţă cu executare ar fi nepotrivită."

Doamnei Cowper i s-a interzis să mai şofeze timp de un an, a primit nouă puncte de penalizare şi i s-a impus să plătească o amendă de 900 de lire, cheltuieli de judecată. De asemenea, judecătorul a cerut şi trei luni de justiţie reparatorie, dar familia celor doi băieţi a refuzat să se întâlnească cu femeia.

În faţa tribunalului, Judith Godwin a declarat: „Nimănui n-ar trebui să i se dea voie să suie la volan, dacă nu poate vedea. Dacă asta nu-i o încălcare a legii, atunci legea trebuie schimbată. Fiul meu e mort. Celălalt fiu al meu a rămas handicapat. Iar ea primeşte doar o mustrare formală. Nu este corect."

Un purtător de cuvânt al organizaţiei caritabile pentru siguranţa în trafic Brake, a spus: „Nimeni n-ar trebui să şofeze dacă nu-şi poate controla pe deplin maşina."

Am privit datele celor trei articole şi am făcut legătura.

— Toate astea s-au întâmplat acum exact zece ani!

— Nouă ani şi unsprezece luni, m-a corectat Hawthorne. Accidentul s-a petrecut la începutul

lunii iunie.

— Tot e aproape aniversarea. I-am înapoiat al treilea articol. Şi băiatul care a supravieţuit… avea laceraţii cerebrale. Am ridicat apoi SMS-ul Dianei Cowper:…băiatul care avea laceraţii.

— Crezi că există o legătură?

Am presupus că era sarcastic, dar n-am muşcat momeala.

— Ştii unde locuieşte? am întrebat. La Judith Godwin mă refer.

Hawthorne a căutat prin celelalte hârtii.

— Există o adresă în Harrow-on-the-Hill.

— Nu în Kent?

— Poate că fuseseră în vacanţă. Prima săptămână din iunie… asta înseamnă vacanţa de vară.

Deci pesemne că Hawthorne avea copii până la urmă. Altfel cum ar fi ştiut? Dar n-am mai îndrăznit să abordez subiectul. În schimb, am întrebat:

— Mergem s-o vedem?

— Nu-i grabă. Şi mai avem şi-o întâlnire cu domnul Cornwallis, nu departe de-aici.

Pentru o clipă am rămas descumpănit. Habar n-aveam la cine se referă.

— Antreprenorul de pompe funebre, mi-a reamintit el.

Apoi a început să adune hârtiile, trăgându-le spre el aşa cum procedează un magician cu un pachet de cărţi de joc. Era interesant că deşi inspectorul Meadows îl displăcea, altcineva cu rang mai înalt din Poliţia Metropolitană îl lua în serios. Locul faptei fusese lăsat neatins pentru a fi examinat de el. Era ţinut permanent la curent cu ultimele informaţii.

Hawthorne şi-a stins ţigara.

— Să mergem, a zis apoi.

Am observat din nou că eu plătisem cafelele.

★

Am luat autobuzul nr. 14 pe Fulham Road, acelaşi folosit şi de Diana Cowper în ziua morţii sale. Am coborât, aşa cum s-ar fi exprimat

Hawthorne, la 12.26 şi ne-am îndreptat paşii către firma de pompe funebre.

Nu mai intrasem într-o firmă de pompe funebre de la moartea tatălui meu, iar asta fusese cu mult timp în urmă. Pe când aveam douăzeci şi unu de ani. Deşi suferise de o boală prelungită, sfârşitul survenise pe neaşteptate şi toată lumea fusese surprinsă. Din motive care nu-mi sunt clare nici acum, un unchi a intervenit şi a preluat controlul tuturor pregătirilor de înmormântare… după ani de agnosticism, tata îşi exprimase dorinţa de-a avea parte de o înmormântare tradiţională. Sunt sigur că unchiul şi-a închipuit că ne face tuturor o favoare, dar, din nefericire, era un bărbat gălăgios, cu opinii ferme, şi nu pot spune că ţin prea mult la el. Chiar şi aşa, m-am trezit însoţindu-l la o firmă de pompe funebre din North London. În familiile evreieşti, înmormântarea are loc foarte repede şi încă nu avusesem timp să accept ce se întâmplă; eram încă în stare de şoc. Păstrez amintiri vagi cu o încăpere vastă, ce semăna mai degrabă cu un birou de obiecte pierdute dintr-o gară, decât cu cea a unui antreprenor de pompe funebre. Totul era întunecat, în diferite nuanţe de maro. Un bărbat scund şi bărbos stătea în spatele unei tejghele, purtând un costum care-i venea prost şi chipă; era directorul firmei sau, poate, unul dintre asistenţii săi. Ca într-un coşmar, văd o mulţime de oameni înconjurându-mă. Erau alţi clienţi sau angajaţi? Pare că-mi amintesc că nu exista niciun pic de intimitate.

Unchiul meu a negociat preţul înmormântării care trebuia să aibă loc a doua zi. Nu mi-a cerut părerea. Discuta doar despre modele de sicrie şi alte opţiuni cu bărbatul de la tejghea şi în timp ce eu îi ascultam, glasurile le-au devenit tot mai înflăcărate, până ce mi-am dat seama, la un moment dat, că începuseră până la urmă să se certe de-a binelea. Unchiul meu l-a acuzat pe directorul firmei de pompe funebre că încearcă să ne tragă pe sfoară şi asta a pus capac la toate. Celălalt şi-a ieşit din minţi de furie. Se

înroşise rău la faţă şi acum ne aţintea cu un deget, ţipând, în timp ce dintre buze îi ţâşnea salivă.

— Dacă vrei mahon, plăteşte pentru mahon!

Habar n-am dacă tata a fost îngropat în mahon sau placaj şi, sincer, nici nu-mi pasă. Furia antreprenorului de pompe funebre şi cuvintele rostite de el mi-au reverberat în minte aproape patruzeci de ani. M-au făcut să decid ca înmormântarea mea să fie scurtă, ieftină şi fără confesional. Şi exact la asta mă gândeam în timp ce-l urmam pe Hawthorne în interiorul firmei Cornwallis & Sons, închizând uşa (silenţios) în urma mea.

Firma era destul de asemănătoare cu cea pe care am descris-o, mai mică şi mai puţin ameninţătoare decât biroul pe care mi-l aminteam, însă de data asta, fireşte, nu exista nicio legătură personală cu mine. Hawthorne i s-a prezentat lui Irene Laws, care ne-a condus direct în biroul lui Robert Cornwallis, aflat în capătul coridorului, aceeaşi încăpere în care Diana Cowper făcuse aranjamentele de care avea nevoie acum. De data asta, Irene a rămas alături de noi, aşezându-se cu hotărâre pe un fotoliu, de parcă moartea prematură a Dianei Cowper ar fi fost propria-i greşeală şi se aştepta să fie interogată alături de vărul ei. M-am trezit întrebându-mă din nou cum era să lucrezi aici, să stai într-o cameră plină cu urne miniaturale, o reamintire constantă a faptului că tot ceea ce eşti şi tot ce-ai realizat de-a lungul vieţii va încăpea într-o bună zi în una dintre ele. Apropo, Hawthorne nu m-a prezentat şi pe mine. N-o făcea niciodată. Probabil că toţi presupuneau că sunt asistentul său.

— Am discutat deja cu poliţia, a început Cornwallis.

— Da, domnule.

Era interesant că Hawthorne îi spusese „domnule.” Am înţeles imediat că se comporta destul de diferit când avea de-a face cu martori sau suspecţi sau cu oricine altcineva l-ar fi putut ajuta în anchetă. Lăsa impresia unui om obişnuit, chiar

slugarnic. Cu cât ajungeam să-l cunosc mai bine, cu atât îmi dădeam seama că o făcea premeditat. Oamenii îşi coborau garda când discutau cu el. Habar n-aveau ce fel de om este, că el nu aştepta de fapt decât momentul potrivit să-i disece. Pentru el, politeţea era doar o mască chirurgicală cu care îşi acoperea faţa înainte de-a pune mâna pe bisturiu.

— Din pricina naturii neobişnuite a crimei, mi s-a cerut să pun şi eu umărul la anchetă, în mod independent. Îmi cer scuze că vă răpesc din timp… I-a oferit directorului un surâs de crocodil. Vă deranjează dacă fumez?

— Păi, de fapt…

Prea târziu. Ţigara îi era deja înfiptă între buze, bricheta, deja aprinsă. Doamna Laws s-a încruntat şi a împins o farfurioară de cositor pe birou, către el, ca s-o folosească drept scrumieră. Am citit cuvintele gravate pe marginea ei: *Oferită ca premiu lui Robert Daniel Cornwallis, Antreprenorul de pompe funebre al anului 2008.*

— Vă deranjează dacă recapitulăm întâlnirea pe care aţi avut-o cu doamna Cowper, luând-o de la început?

Robert Cornwallis a făcut exact asta, vorbind pe acelaşi ton măsurat, pe care-l folosise probabil cu cei îndureraţi de multe ori de-a lungul anilor, de când opera în branşă. Poate că Hawthorne îmi criticase unele înfloriturі pe care le adăugasem în primul capitol, însă ceea ce ne-a spus el corespundea mai mult sau mai puţin exact cu ce scrisesem acolo. Doamna Cowper fusese raţională, tratând totul precis, ca pe o afacere. Venise fără să fi programat întâlnirea în prealabil şi plecase imediat ce căzuseră de acord asupra tuturor aspectelor.

Privind retrospectiv, poate că am fost uşor nedrept cu Robert Cornwallis. Îl descrisesem ca pe un bărbat cu aspect trist, aproape copleşit de necazuri, dar poate că am confundat omul cu profesia sa, iar de data asta m-a frapat cât de banal era. Dacă dai la o parte cadavrele, lichidele de îmbălsămare, înhumările şi lacrimile, sunt sigur că

ar fi fost chiar un tip plăcut, cineva cu care să-ţi facă plăcere să stai de vorbă dacă-l întâlneai la vreun party. Doar că cel mai bine ar fi fost să nu-l întrebi cu ce se ocupă.

— Cât a stat doamna Cowper aici? a întrebat Hawthorne.

Era ca şi cum Irene Laws abia aştepta întrebarea.

— A stat puţin mai mult de cincizeci de minute, a răspuns ea cu exactitatea promptă a unui ceas vorbitor.

— Eu eram gata să spun o oră, a aprobat Cornwallis. Am examinat cu mare atenţie fiecare aspect în parte. Şi preţurile.

— Cât urma să vă plătească?

— Irene vă poate pune la dispoziţie un desfăşurător complet al sumelor. Avea deja un loc de veci în Cimitirul Brompton, ceea ce economisea o sumă considerabilă. Preţul unui loc de veci în Londra a crescut enorm de-a lungul anilor, la fel ca şi cel al proprietăţilor. Suma finală, inclusiv taxa de înmormântare la Church of England şi groparul, a fost de trei mii de lire sterline.

— Trei mii o sută şaptezeci, l-a corectat doamna Laws.

— A plătit cu cardul?

— Da. A plătit integral, deşi i-am dat asigurări că are la dispoziţie o perioadă de graţie de zece zile, dacă dorea să se răzgândească. În această privinţă, ne asemănăm mai degrabă cu cei care vând termopane.

Asta era glumiţa lui. Bărbatul a schiţat un surâs. Irene Laws s-a încruntat.

— Ce urma să faceţi cu banii? am întrebat eu. Adică, în cazul în care n-ar fi murit…

— I-am fi depus într-un cont fiduciar. Noi aparţinem trustului Golden Charter, care se ocupă de toate plăţile şi care, desigur, ajustează sumele în funcţie de inflaţie.

Undeva în străfundul minţii, mi se formase ideea că firma de pompe funebre s-ar fi bucurat la auzul morţii doamnei Cowper, deoarece ar fi fost prima

care să aibă de câştigat, ocupându-se de înmormântare. Dar dacă ea plătise deja, era valabil exact opusul. Am fost bucuros că nu pomenisem de asta.

Chiar şi aşa, Hawthorne mi-a aruncat o privire furioasă, anunţându-mă că-l iritase intervenţia mea.

— În ce fel de dispoziţie aţi spune că se afla? a întrebat el, schimbând complet subiectul.

— Aceeaşi în care se află toţi cei care vin aici, a răspuns Cornwallis. În primul rând, nu prea era în largul ei. În ţara asta simţim o mare reticenţă, când vorbim despre moarte. Eu am zis mereu că este păcat că nu adoptăm modelul elveţienilor, care au inventat ceea ce ei numesc Café Mortel, o oportunitate de-a discuta despre mortalitate la o ceaşcă de ceai şi un fursec.

— Eu n-aş refuza o ceaşcă de ceai, dacă aveţi, a zis Hawthorne.

Cornwallis i-a aruncat o privire doamnei Laws, care s-a ridicat şi-a ieşit cu paşi apăsaţi din cameră.

— Aţi spus că femeia stabilise deja tot ce-şi dorea pentru înmormântare.

— Da. Scrisese deja totul pe hârtie.

— Mai aveţi documentul acela?

— Nu. L-a luat cu ea. Am făcut o copie, pe care am inclus-o în dosarul pe care i l-am trimis.

— Aţi spune că s-ar fi grăbit în vreun fel? V-a spus cumva de ce alesese exact ziua aceea pentru a veni aici?

— Nu părea să se considere în pericol, dacă la asta vă referiţi. Cornwallis a clătinat din cap. Nu este chiar neobişnuit ca oamenii să-şi planifice propria înmormântare, domnule Hawthorne. Nu era bolnavă. Nu era neliniştită, nu părea să-i fie teamă de ceva. Toate astea le-am zis deja poliţiştilor. Le-am spus şi că atât eu, cât şi doamna Laws am fost şocaţi când am auzit vestea.

— De ce i-aţi telefonat?

— Poftim?

— Avem înregistrările apelurilor ei. I-aţi telefonat după ora două şi un sfert. Ea se găsea în drum spre

o şedinţă a consiliului de administraţie al Globe Theatre. Aţi discutat cu ea un minut şi jumătate.

— Aveţi dreptate. Aveam nevoie de numărul locului de veci unde se află mormântul soţului. Cornwallis a surâs. Ca să înregistrez înhumarea, trebuia să iau legătura cu biroul capelei Royal Parks. Era singura informaţie pe care nu mi-o oferise. Poate că e un aspect pe care ar fi trebuit să-l menţionez. Când am vorbit cu ea, părea să se certe cu cineva. Am auzit glasuri în fundal. A spus că mă va suna ea, dar, firește, n-a mai apucat să o facă.

Irene Laws s-a întors cu ceaiul lui Hawthorne. Ceaşca a zăngănit pe farfurioară când a aşezat-o jos.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule Hawthorne? s-a interesat Cornwallis.

— Aş fi interesat să aflu… aţi discutat amândoi cu ea?

— Irene a condus-o până în acest birou.

— Am avut un schimb de cuvinte la recepţie, dar n-am rămas pe parcursul întâlnirii, a intervenit doamna Laws, în timp ce se aşeza.

— Ea a rămas vreun moment singură aici?

Cornwallis s-a încruntat.

— Ce întrebare bizară… De ce vreţi să ştiţi?

— Pur şi simplu mă interesează.

— Nu. Am fost tot timpul cu ea.

— Chiar înainte de a pleca, s-a dus la baie, a rostit doamna Laws.

— Vă referiţi la toaletă.

— Da, asta am spus. Acela a fost singurul moment în care a rămas singură. Am condus-o acolo, ceva mai departe pe coridor, apoi am revenit cu ea, să-şi ia lucrurile. Aş adăuga că se afla într-o dispoziţie excelentă când a plecat de aici. Ba chiar, aş putea spune că se simţea uşurată, dar asta e ceva destul de frecvent la cei care vin aici. De fapt, face parte din serviciul nostru.

Hawthorne şi-a dat ceaiul pe gât din trei înghiţituri mari. Ne-am ridicat să plecăm. Apoi mi-a venit o idee.

— Ea n-a pomenit nimic despre cineva pe nume Timothy Godwin? am întrebat.

— Timothy Godwin?

Cornwallis a clătinat din cap.

— Cine e?

— A fost un băiat pe care ea l-a omorât într-un accident de maşină, am răspuns. El avea un frate, Jeremy Godwin…

— Ce întâmplare îngrozitoare. Cornwallis s-a întors spre verişoara lui. Irene, faţă de tine a pomenit vreunul dintre aceste nume?

— Nu.

— Mă îndoiesc că e relevant.

Hawthorne a pus punct discuţiei, înainte să mai avanseze. Apoi a întins o mână.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, domnule Cornwallis.

Afară, pe stradă, s-a întors spre mine.

— Amice, fă-mi o favoare. Să nu mai pui niciodată întrebări când eşti cu mine. Să nu mai întrebi niciodată nimic. S-a-nţeles?

— Te aştepţi doar să stau acolo şi să nu scot o vorbă?

— Exact.

— Nu sunt prost, am spus. Ţi-aş putea fi de ajutor.

— Ei bine, te înşeli în privinţa a cel puţin uneia dintre afirmaţiile acestea. Dar ideea e că tu nu te afli aici ca să mă ajuţi. Ai spus că-i o poveste cu detectivi. Eu sunt detectivul. Foarte simplu.

— Atunci spune-mi ce-ai aflat, am insistat. Ai fost la locul faptei. Ai văzut înregistrările apelurilor. Ai discutat cu antreprenorul de pompe funebre. Ai aflat ceva?

Hawthorne a reflectat la spusele mele. Avea o expresie goală în privire şi, o clipă, mi-am închipuit că mă va ignora cu o simplă fluturare a mâinii. Apoi i s-a făcut milă de mine.

— Diana Cowper ştia că urma să moară, a spus el.

L-am aşteptat să mai adauge ceva, dar s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat cu paşi mari pe trotuar. Mi-am evaluat opţiunile, apoi l-am urmat, străduindu-mă, în toate privinţele, să-l ajung din urmă.

Capitolul şase
— Declaraţiile martorilor —

Nu ştiam foarte multe despre Diana Cowper, însă îmi era deja clar că nu putuseră exista o mulţime de oameni care să stea la coadă s-o ucidă. Era o femeie de vârstă mijlocie, văduvă, care trăia singură. Era înstărită, fără să fie super-bogată, făcea parte din consiliul de administraţie al unui teatru şi era mama unui fiu faimos. Avea dificultăţi cu somnul şi deţinea o pisică. Adevărat, pierduse bani din cauza unui producător de teatru şi angajase o menajeră est-europeană cu cazier, dar ce motiv ar fi avut vreunul dintre aceştia doi s-o ucidă?

Singurul lucru care ieşea în evidenţă era faptul că ea omorâse un băieţel şi îl rănise grav pe fratele său. Accidentul fusese cauzat de propria ei neglijenţă – nu-şi purta ochelarii – şi, mai rău, fugise de la locul accidentului. În pofida acestor infracţiuni, nu fusese condamnată. Dacă eu aş fi fost tatăl lui Timothy şi Jeremy Godwin, sau aş fi avut vreun soi de legătură cu ei, poate că m-aş fi simţit tentat să o ucid. Şi toate astea se întâmplaseră cu exact zece ani în urmă: mă rog, cu nouă ani şi unsprezece luni. Destul de exact.

Era un motiv evident pentru crimă. Dacă familia Godwin trăia în nordul Londrei, în Harrow-on-the-Hill, nu reuşeam să pricep de ce nu ne îndreptam direct acolo, şi măcar asta i-am spus lui Hawthorne.

— Pas cu pas, a răspuns el. Există alte persoane cu care aş vrea să discut mai întâi.

— Menajera?

Ne aflam într-un taxi care străbătea sensul giratoriu Shepherd’s Bush, îndreptându-se spre Acton, unde locuia Andrea Kluvánek. Hawthorne îi telefonase şi lui Raymond Clunes, cu care urma să ne întâlnim mai târziu.

— Doar n-o suspectezi, nu?

— Ba da, o suspectez că a minţit poliţia.

— Şi Clunes? El ce-are de-a face cu asta?

— O cunoştea pe doamna Cowper. Şaptezeci şi opt la sută dintre victimele de sex feminin sunt omorâte de cineva cunoscut, a adăugat el înainte să-l pot întrerupe.

— Serios?

— Credeam că ştii asta, fiind scriitor de seriale TV.

Ignorând semnul care interzicea fumatul, a apăsat butonul care cobora geamul taxiului şi şi-a aprins o ţigară.

— Soţul, tatăl vitreg, amantul… statistic vorbind, ei sunt cei mai probabili criminali.

— Raymond Clunes n-a fost nimic din toate astea.

— Ar fi putut fi amantul ei.

— Ea l-a văzut pe băiatul lacerat, pe Jeremy Godwin! A spus că-i este teamă. Nu înţeleg de ce-ţi mai iroseşti vremea.

— Nu se fumează! s-a plâns şoferul prin interfon.

— Dispari! Sunt poliţist, a răspuns Hawthorne, indiferent. Ce cuvinte ai folosit tu? *Modus operandi.* Ăsta-i modul în care operez eu. A suflat fumul pe geam, însă vântul l-a trimis înapoi în taxi. Începi cu cei mai apropiaţi de ea şi, de acolo, porneşti în alte direcţii. E ca mersul din casă în casă. Începi cu vecinii. Nu-ncepi cu cei din capătul străzii. Şi-a întors privirea spre mine, încă o dată întrebător. Ai o problemă cu asta?

— Mi se pare doar cam aiurea să alergăm prin toată Londra. Pe banii mei, am adăugat încet.

Hawthorne n-a mai zis nimic.

După o călătorie care a părut destul de lungă, taxiul a oprit la marginea lui South Acton Estate, o adunătură lăbărţată de blocuri din prefabricate şi turnuri înalte până la cer care se extinsese de-a lungul deceniilor, începând cu sfârşitul războiului. Existau încercări de peisagistică – peluze, copaci şi alei pietonale –, însă efectul general era dezolant,

chiar dacă principala cauză păreau a fi clădirile prea înghesuite una într-alta. Am trecut pe lângă un parc pentru skateboarduri ce părea nefolosit de ani de zile, apoi am coborât într-un pasaj subteran, ale cărui ziduri erau acoperite cu graffiti grosolane, ce se scurgeau parcă unul în altul. Niciun artist de talia lui Banksy.

Un grup de tineri de douăzeci şi ceva de ani, cu hanorace şi pantaloni de trening, stăteau în umbră, urmărindu-ne cu expresii posace şi suspicioase. Din fericire, Hawthorne părea să ştie exact încotro merge şi eu am rămas aproape de el, gândindu-mă din nou la spusele femeii din Hay-on-Wye. Poate că exact asta era doza de realitate pe care mi-o prescrisese atunci.

Andrea Kluvánek locuia la etajul al doilea al unuia dintre turnuri. Hawthorne îi dăduse telefon înainte, aşa că ne aştepta. Din dosarele poliţiei ştiam că are doi copii, însă era ora unu şi jumătate după-amiaza şi bănuiam că ambii se aflau la şcoală. Apartamentul ei era curat, dar foarte mic, fără piese de mobilier în plus: trei scaune la masa din bucătărie, o singură canapea în faţa televizorului. Până şi cel mai optimist agent imobiliar n-ar fi putut numi livingul „cameră cu plan deschis”. Bucătăria pur şi simplu se contopea cu ea şi ar fi fost imposibil să-ţi dai seama unde se termină una şi începe cealaltă. Era un apartament cu un singur dormitor şi habar n-aveam cum se descurcau noaptea. Poate copiii se culcau în dormitor şi ea dormea pe canapea.

Ne-am aşezat şi am privit-o peste masă. La doar câţiva centimetri deasupra noastră, atârnau oale şi tigăi prinse de câteva cârlige. Andrea nu ne-a oferit ceai sau cafea. S-a uitat la noi cu suspiciune peste tăblia din plastic laminat a mesei de bucătărie, o femeie micuţă, brunetă, care părea şi mai dură în viaţa reală decât păruse în fotografia văzută de mine. Purta un tricou şi jeanşi rupţi, dar nu pentru că aşa era moda. Hawthorne îşi aprinsese o ţigară şi ea luase de la el, aşa că stăteam înconjurat de fum

de ţigară, întrebându-mă dacă voi reuşi să termin cartea înainte de a muri de vreo afecţiune provocată de fumatul pasiv.

Hawthorne s-a purtat destul de amabil cu ea. A folosit un ton colocvial, în timp ce recapitula declaraţia pe care o oferise poliţiei şi pe care am descris-o deja. Ea intrase în casă, văzuse moarta, ieşise imediat afară şi sunase la poliţie. Apoi aşteptase venirea poliţiştilor.

— Pesemne că te-ai udat foarte tare, a rostit Hawthorne.

— Poftim?

L-a privit cu suspiciune.

— Ploua în dimineaţa aceea, când ai descoperit cadavrul. În locul tău, eu aş fi aşteptat în bucătărie. Acolo era plăcut şi cald şi exista şi un telefon. Nu trebuia să foloseşti mobilul.

— Eu ieşit afară. Era furioasă. Eu spus deja toate astea. Poliţiştii întrebat ce a fost şi eu spus.

Engleza ei nu era foarte bună şi nici accentul n-o ajuta prea mult.

— Ştiu, Andrea, a încuviinţat Hawthorne. Am citit ce le-ai spus poliţiştilor. Dar am venit până aici tocmai din celălalt capăt al Londrei ca să vorbim faţă în faţă, aşa că vreau să-mi spui adevărul.

A urmat o tăcere prelungă.

— Eu spus adevărul.

Nu părea prea convingătoare.

— Ba nu, nu-l spui. Hawthorne a oftat uşor, ca şi cum era ceva ce n-ar fi vrut de fapt să facă. De cât timp te afli în ţara asta? a întrebat-o.

Brusc, a devenit prudentă.

— Cinci ani.

— În ultimii doi ani ai lucrat la Diana Cowper.

— Da.

— Câte zile pe săptămână lucrai pentru ea?

— Două zile. Miercuri şi vineri.

— I-ai povestit vreodată despre mica problemă pe care ai avut-o?

— Eu nu avut problemă.

Hawthorne a clătinat din cap, trist.

— Ai o mulţime de probleme. În Huddersfield – acolo unde locuiai. Furt din magazine. Amendă de o sută cincizeci de lire, plus penalităţi.

— Tu nu înţeles!

L-a privit cu asprime. Îmi doream ca încăperea să fi fost mai mare. Mă simţeam nelalocul meu şi stingherit, stând atât de aproape de ea.

— Eu nu avut ce mâncat. Nu soţ. Copii la mine, patru şi şase ani, nu avut ce mâncat.

— Aşa că ai şterpelit ceva din magazinul organizaţiei caritabile. Da, era vorba despre Save the Children. Presupun că ai interpretat-o în mod literal.

— Nu…

— Şi erai la a doua abatere, a continuat Hawthorne, înainte ca ea să poată nega. Erai deja eliberată condiţionat. Aş spune că ai avut noroc că judecătorul era în toane bune.

Andrea a continuat pe acelaşi ton sfidător:

— Eu lucrat doi ani pentru doamna Cowper. Ea avut grijă la mine, eu nu nevoie furat. Eu sunt cinstită. Eu avut grijă familie la mine.

— Ei bine, nu vei mai fi în stare să ai grijă de familia ta când o să ajungi la închisoare. Hawthorne s-a oprit, îngăduind cuvintelor să-i fie digerate. Minte-mă, şi acolo ai să ajungi. Copiii tăi vor fi daţi în grija autorităţilor – sau poate vor fi trimişi înapoi în Slovacia. Vreau să ştiu câţi bani ai luat.

— Bani?

— Banii pentru întreţinerea gospodăriei, pe care angajatoarea ta îi păstra într-o cutie cu Prinţul Caspian. Ştii cine-i Prinţul Caspian? Un personaj din Narnia. Fiul ei, Damian Cowper, a jucat în filmul ăla. Ea ţinea cutia în bucătărie. M-am uitat înăuntru şi am găsit două monede.

— Da, ea ţinut bani acolo. Eu nu luat bani. Hoţ luat.

— Nu.

Hawthorne se înfuriase. Privirea i se întunecase şi mâna în care ţinea ţigara i se strânsese în pumn.

— Un hoţ a umblat prin casă, e adevărat. Şi-a băgat nasul, pe ici, pe colo. Ca şi cum ar fi vrut ca noi să ştim că a fost acolo. Dar asta-i cu totul altceva. Cutia a fost aşezată la locul ei. Capacul i-a fost pus la loc. A fost ştearsă de amprente de cineva care a urmărit prea multe seriale poliţiste la televizor. Nu cred că-nţelegi. Trebuia să rămână nişte amprente pe suprafeţe. Amprentele tale. Ale doamnei Cowper. Bănuiala mea e că ai scos un sul de bancnote şi n-ai observat monedele. Cât ai găsit acolo?

Andrea l-a privit ursuză. Mă întrebam cât înţelesese din cuvintele lui.

— Eu luat bani, a rostit, într-un sfârşit.

— Câţi?

— Cincizeci lire.

Hawthorne a părut îndurerat.

— Câţi?

— O sută şaizeci.

El a încuviinţat din cap.

— Aşa mai vii de-acasă. Şi nici n-ai aşteptat afară. De ce s-o fi făcut, când turna cu găleata? Ceea ce vreau eu să aflu e ce altceva ai mai făcut? Ce ai mai luat?

Am văzut cum Andrea se căznea în privinţa deciziei pe care trebuia s-o ia. Avea să recunoască greşelile pe care le comisese şi, eventual, să intre în probleme şi mai mari? Sau avea să încerce să-l păcălească pe Hawthorne, riscând să-l înfurie din nou? Până la urmă, femeia a cedat în faţa raţiunii. S-a ridicat şi a scos o coală de hârtie împăturită dintr-un sertar din bucătărie. I-a întins-o. El a desfăcut-o şi a citit-o:

> *Doamnă Cowper,*
>
> *Crezi că vei putea scăpa pur şi simplu de mine, dar n-am să te las în pace. Ce ţi-am zis e doar începutul, îţi promit. Te-am ţinut sub supraveghere şi ştiu la ce ţii cel mai mult. Vei plăti. Crede-mă.*

Era scrisă de mână, nesemnată şi fără dată sau adresă. Hawthorne s-a uitat de la ea la Andrea, cu o mină întrebătoare.

— Un bărbat venit la casă, a început ea să explice. Doi săptămâni în spate. El mers cu doamna Cowper în bucătărie. Eu fost sus în dormitor, dar eu auzit vorbă. El mânios… el ţipat la ea.

— Când a fost asta?

— Miercuri. Ora unu.

— L-ai văzut?

— Eu uitat pe geam când el plecat. Dar plouat şi el avut umbrelă. Eu nu văzut nimic.

— Eşti sigură că era un bărbat?

Andrea a chibzuit niţel.

— Eu crede da, da.

— Şi asta?

Hawthorne a ridicat bucata de hârtie.

— Pe măsuţa dormitor.

Andrea a izbutit chiar să pară ruşinată, deşi mai degrabă îi era pur şi simplu teamă de ce-i putea face Hawthorne.

— Eu uitat în casă după ce ea murit şi eu găsit. A şovăit o clipă. Cred că bărbat omorât Domnul Tibbs.

— Cine-i Domnul Tibbs?

— Doamna Cowper avut motan. Motan mare, cenuşiu. Şi-a depărtat mâinile, indicându-ne mărimea. Ea sunat la mine joi. Ea spus eu nu venit. Ea foarte supărată şi spus Domnul Tibbs dispărut.

— De ce ai luat scrisoarea? am întrebat eu.

Andrea s-a uitat la Hawthorne, parcă cerându-i voie să mă ignore.

Hawthorne a încuviinţat din cap. Apoi a împăturit scrisoarea şi a strecurat-o în buzunar. După care am plecat de-acolo.

★

— A luat scrisoarea pentru că a crezut că poate obţine bani de pe urma ei, a spus Hawthorne. Poate că-l cunoaşte pe bărbatul care o vizitase pe Diana Cowper, cel cu umbrela. Sau poate a crezut că-l poate găsi. Dar e o oportunistă. Ştia că această

crimă va fi anchetată şi s-a gândit că-i va prinde bine scrisoarea.

Ne aflam în alt taxi, întorcându-ne în oraş. Mai aveam încă o întâlnire – cu Raymond Clunes, producătorul de teatru care prânzise cu Diana Cowper în ziua morţii femeii. Eram şi mai convins că va fi o pierdere de timp. Cu certitudine Hawthorne avea deja identitatea criminalului în buzunar. *Vei plăti.* Ce-ar fi putut fi mai clar de-atât? Dar el n-a mai zis nimic despre convorbirea cu Andrea Kluvánek. Era pierdut în gânduri. De fapt, era mai mult de atât. Era complet absorbit. Încă ceva ce aveam să învăţ despre Hawthorne. Era tipul de persoană care pare cu adevărat vie doar când lucrează la un caz. Pentru el trebuia să aibă loc o crimă sau alt tip de infracţiune violentă. Era vorba, pur şi simplu, de *raison d'être* – o altă formulare fiţoasă pe care eram sigur că ar fi detestat-o.

Clunes locuia în cu totul alte condiţii faţă de Andrea Kluvánek. Casa lui se afla în spatele lui Marble Arch, aproape de Connaught Square, şi n-am fost deloc surprins că era casa unui producător de teatru. Clădirea în sine părea un decor de film, construită din cărămidă roşie şi aproape improbabil de bidimensională, cu uşa din faţă supradimensionată şi ferestre vopsite în culoare aprinsă, dispuse perfect simetric. Totul era impecabil; chiar şi pubelele stăteau perfect aliniate de partea cealaltă a balustradelor de metal. Un şir de trepte ducea în subsolul cu propria intrare separată. Alte patru niveluri se înălţau deasupra sa. Bănuiam că am în faţă vreo cinci dormitoare şi o proprietate din centrul Londrei ce valora cel puţin treizeci de milioane de lire.

Hawthorne nu părea impresionat. A strivit cu degetul butonul soneriei de parcă l-ar fi supărat cu ceva. Pe stradă nu se vedea ţipenie de om şi am căpătat senzaţia că majoritatea caselor din jur erau goale, fiind deţinute de oameni de afaceri străini. Nu cumva şi Tony Blair locuia în apropiere? Oricât

de centrală era zona, eu nu fusesem niciodată aici. Nici măcar nu părea să-şi aibă locul în Londra.

Uşa a fost deschisă de un personaj întâlnit în orice roman cu criminali, deşi era ceva pe care nu m-aş fi aşteptat să-l mai întâlnesc în secolul XXI. Clunes avea un majordom, îmbrăcat exact cum trebuie, în costum cu dunguliţe, vestă şi mănuşi. Era cam de vârsta mea, cu păr negru, pieptănat pe spate, şi cu o expresie demnă întipărită pe chip, pe care pesemne şi-o înţepenea în fiecare zi la locul potrivit.

— Bună ziua, domnilor. Vă rog, intraţi.

N-a fost nevoie să ne întrebe cum ne numim. Eram aşteptaţi.

Am intrat într-un hol enorm, situat între două saloane de recepţii, cu covoare superbe şi tavane aflate la o înălţime ameţitoare. Părea mai degrabă un hotel, deşi unul fără clienţi plătitori. În timp ce urcam scara, am observat un tablou Hockney cu piscină, înfăţişând un băiat ce tocmai dispărea în apă, urmat de un triptic de Francis Bacon. Am ajuns pe un palier unde se afla un nud enorm de Robert Mapplethorpe, deşi înfăţişa doar o parte din anatomia subiectului. Era o fotografie alb-negru: fundalul alb, fesele şi un penis negru în erecţie. Exact lângă poză se afla sculptura clasică a unui ciobănaş nud. Hawthorne n-a părut chiar în largul lui când am trecut prin dreptul acestor opere de artă homo-erotice ostentative. Nu doar buzele, ci tot trupul îi părea cuprins de dezgust.

Pe sub o arcadă lungă se intra în livingul de la etaj, care se întindea pe toată lungimea casei şi era încărcat cu mobilier, veioze, oglinzi, şi mai multe opere de artă risipite cât vedeai cu privirea. Totul era scump, dar m-a frapat mai degrabă impersonalul lor. Totul era nou-nouţ, de bun gust. Am căutat în van vreun ziar abandonat, vreo pereche de pantofi plini de noroi care ar fi putut da de înţeles că cineva locuia acolo. Cumva, era prea multă linişte pentru centrul Londrei. Tot locul acesta mă ducea cu gândul la un sarcofag, ca şi cum proprietarul îl

umpluse în mod deliberat cu bogăţiile unei vieţi pe care o lăsase în urmă.

Cu toate astea, când Raymond Clunes şi-a făcut în cele din urmă apariţia, părea a fi un individ surprinzător de obişnuit. Avea cam cincizeci de ani, îmbrăcat într-o jachetă de catifea albastră, cu un pulover pe gât, aşezat picior peste picior atât de precis în mijlocul unei canapele supradimensionate, încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva majordomul luase o ruletă înainte de sosirea noastră şi măsurase locul exact în care trebuia să stea. Avea o constituţie masivă, cu o chică de păr argintie şi ochi albaştri-deschis, cu o expresie glumeaţă. Părea încântat să ne vadă.

— Vă rog, luaţi loc.

A schiţat un gest teatral, indicându-ne locurile din faţa sa.

— Doriţi cafea? N-a mai aşteptat un răspuns: Bruce, adu cafea pentru musafirii noştri. Şi adu şi trufele.

— Da, domnule.

Majordomul s-a retras cu spatele. Noi ne-am aşezat.

— Aţi venit aici pentru biata Diana. N-a mai aşteptat ca Hawthorne să-i pună vreo întrebare. Nici nu vă pot spune ce şocat sunt de cele întâmplate. O ştiam de la Globe. Acolo ne-am întâlnit prima oară. Şi firește că am lucrat cu fiul ei, Damian, un tânăr foarte, foarte talentat. A jucat în *Ce înseamnă să fii onest,* pe care am produs-o eu la Haymarket. A fost un succes răsunător. Mereu am zis că va ajunge departe. Când poliţiştii mi-au spus ce s-a petrecut, nu mi-a venit să cred. Nimeni pe lume nu ar fi vrut să-i facă rău Dianei. A fost una dintre persoanele acelea care aduc doar bunătate şi căldură în viaţa celor cu care intră în contact.

— Aţi prânzit împreună în ziua în care a murit, a rostit Hawthorne.

— Da, la Café Murano. Am văzut-o de când a ieşit din staţie. Mi-a făcut semn cu mâna de peste drum şi mi-am închipuit că totul va fi bine, dar

imediat ce ne-am aşezat, mi-am dat seama că nu era în apele ei, sărmana. Îşi făcea griji din pricina mâţei ei, Domnul Tibbs. Mi se pare un nume hilar pentru un motan! Dispăruse, dar i-am spus să nu-şi facă griji. Probabil plecase după şoareci sau ce-or face pisicile de obicei. Dar am văzut că mai avea şi altele pe suflet. Nu putea sta locului. În după-amiaza aceea avea o şedinţă a consiliului de administraţie.

— Aţi spus că eraţi prieteni vechi, dar din ce-am înţeles, nu-i mai eraţi în graţii.

— Nu-i mai eram în graţii?

Clunes părea surprins.

— Pierduse bani într-un spectacol pe care l-aţi produs.

— Of, pentru Dumnezeu! Clunes a alungat acuzaţia cu un pocnet din degete. Vă referiţi la *Nopţi marocane.* Nu i-am ieşit din graţii. Era dezamăgită. Normal că era dezamăgită. Amândoi eram! Eu am pierdut mai mulţi bani decât a pierdut ea, să fiţi siguri. Dar astea sunt afacerile. Adică, acum am băgat bani în *Omul Păianjen,* care e un dezastru complet, fie vorba între noi, dar în acelaşi timp am refuzat *Cartea lui Mormon.* Uneori greşeşti, pur şi simplu. Ştia şi ea asta.

— Ce a fost *Nopţi marocane?* am întrebat eu.

— O poveste de dragoste în Kasbah. Doi băieţi: un soldat şi un terorist. Avea o coloană sonoră superbă şi se baza pe un roman cu foarte mare succes, dar publicului nu i-a fost pe plac. Poate că a fost prea violent. Habar n-am. L-aţi văzut?

— Nu, am recunoscut eu.

— Asta-i problema. Nu l-a văzut nimeni.

Bruce a revenit cu o tavă cu trei ceşti minuscule de cafea şi o farfurie cu patru trufe de ciocolată albă, aranjate în piramidă.

— Aţi produs vreodată ceva care să aibă succes? s-a interesat Hawthorne.

Clunes a fost jignit.

— Priviţi în jur, domnule inspector. Credeţi că aş avea o asemenea casă dacă n-aş fi repurtat şi succese de-a lungul vremii? Am fost unul dintre cei

care au investit în *Cats,* dacă tot vreţi să ştiţi, şi-am continuat să bag bani în toate musicalurile lui Andrew[3] de-atunci încoace. *Billy Elliott, Shrek,* Daniel Radcliffe în *Equus*... cred că se poate spune că am avut şi eu destul succes. *Nopţi marocane* ar fi trebuit să vândă bine, dar n-ai cum să mergi la sigur de fiecare dată. Asta înseamnă să te învârţi în lumea musicalurilor. Vă pot linişti totuşi într-o privinţă – Diana Cowper nu avea niciun resentiment la adresa mea când primeam rezultatele financiare. Ştia prea bine în ce se bagă şi, până la urmă, sumele de bani investite de ea nu erau chiar aşa de mari.

— Cincizeci de miare?

— Ar putea părea o sumă foarte mare pentru dumneavoastră, domnule Hawthorne. Ar putea părea aşa pentru multă lume. Dar Diana şi-o putea permite. Altminteri nu ar fi investit.

A urmat un scurt moment de tăcere şi l-am văzut pe Hawthorne studiindu-l cu ochii lui strălucitori, neiertători. Mă aşteptam să rostească ceva jignitor, dar glasul i-a părut chiar cumpătat când a spus:

— V-a spus unde se dusese în acea dimineaţă?

— Înainte de prânz? Clunes a clipit. Nu.

— A mers la o firmă de pompe funebre din South Kensington. Şi-a organizat propria înmormântare.

Clunes luase una dintre ceştile de cafea, pe care o ţinea delicat, cu degetul mic ridicat. A aşezat-o la loc.

— Chiar aşa? Mă surprinde.

— N-a pomenit de asta la Café Murano? a întrebat Hawthorne.

— Fireşte că nu. Dacă ar fi pomenit, v-aş fi spus-o de la bun început. Nu e ceva ce să uiţi – o asemenea informaţie.

— Aţi spus că mai avea şi altele pe suflet. V-a spus cumva ce anume o îngrijora?

— Ei bine, da. A pomenit un lucru. Clunes a căzut pe gânduri câteva clipe. Discutam despre bani şi, la un moment dat, a menţionat că cineva nu-i dădea pace. Totul avea de-a face cu accidentul pe

care-l avusese pe când locuia în Kent. Asta s-a întâmplat imediat după ce ne-am cunoscut.

— A dat cu maşina peste doi copii, am spus eu.

— Corect.

Clunes a dat din cap către mine. Apoi şi-a ridicat iar ceaşca de cafea şi a luat o singură gură, golind-o.

— S-a întâmplat acum zece ani. Locuia singură, după ce-şi pierduse soţul din cauza cancerului… foarte trist. El era stomatolog. Avea mulţi clienţi celebri şi, împreună, deţineau o casă adorabilă, chiar pe malul mării. Ea continua să locuiască acolo, iar Damian s-a întâmplat să fie şi el acasă când a avut loc accidentul. Din ce-mi amintesc, el se afla între două turnee sau poate făcea chestia aia pentru BBC. Nu-mi mai aduc aminte exact. Oricum, categoric n-a fost din vina ei. Cei doi copii au fost de vină. Erau cu bona lor, dar au rupt-o la fugă peste stradă să-şi ia îngheţată, chiar când ea a apărut de după colţ. N-a mai putut frâna la timp, dar asta n-a împiedicat familia s-o învinovăţească. Eu chiar am purtat o discuţie lungă cu judecătorul şi el a dat foarte clar de înţeles că Diana nu era în niciun fel responsabilă. Fireşte că a fost extrem de tulburată de accident. La scurt timp după aceea s-a mutat în Londra şi din ce-mi amintesc nu a mai suit niciodată la volan. În fine, n-o poţi învinovăţi, nu-i aşa? Toată chestia a fost o experienţă de-a dreptul îngrozitoare.

— V-a spus cumva cine anume nu-i dădea pace? a întrebat Hawthorne.

— Da, mi-a spus. Alan Godwin, tatăl celor doi băieţi. Trecuse pe la ea şi-i ceruse fel de fel.

— Ce anume?

— Bani. Eu i-am spus să nu se complice. Totul se petrecuse cu mult în urmă şi acum nu mai avea absolut nicio legătură cu ea.

— A menţionat cumva că el i-ar fi scris o scrisoare? am întrebat eu.

— Aşa a făcut? Clunes a privit în depărtare. Nu, nu cred că a pomenit. Mi-a zis doar că trecuse pe la ea şi că nu ştie ce să facă.

— Staţi puţin, l-a întrerupt Hawthorne. Aţi spus că aţi discutat cu judecătorul. Cum de s-a întâmplat asta?

— Ah, îl cunoşteam. Nigel Weston îmi este prieten. E şi el investitor. A pus bani într-o versiune muzicală a *Coliviei cu nebune.* A câştigat frumuşel de pe urma ei.

— Deci, domnule Clunes, îmi spuneţi că Diana Cowper a lovit cu maşina un copil şi l-a omorât. Ea investea bani în spectacolele dumneavoastră. Şi a fost achitată de către un judecător care era şi el investitor. Ca simplă curiozitate, ei doi se mai întâlniseră?

— N-am idee. Clunes a părut că intră în defensivă. Nu cred. Domnule inspector, sper că nu insinuaţi că a fost vorba de vreun conflict de interese.

— Păi, dacă a fost, vom afla. Domnul Weston e căsătorit?

— Nu ştiu. De ce întrebaţi?

— Fără vreun motiv anume.

Însă Hawthorne era zbârlit tot când am coborât scara şi de data asta n-a mai încercat deloc să-şi ascundă dezgustul când am trecut pe lângă lucrarea lui Mapplethorpe. Am ieşit din casă, am făcut colţul şi şi-a aprins o ţigară. L-am privit fumând cu furie, refuzând să se uite în ochii mei.

— Care-i problema? l-am întrebat, în cele din urmă.

Nu mi-a răspuns.

— Hawthorne…?

S-a răsucit spre mine, cu o expresie mânioasă în privire.

— Crezi că-i în ordine, nu-i aşa? Poponarul ăla afurisit, stând acolo, înconjurat de pornografie.

— Poftim?

Eram sincer şocat, dar nu de felul în care gândea, pentru că-l intuisem deja, ci de felul în care se exprimase. Pronunţase „popona-ah”, făcându-l să sune precum ceva complet străin şi totodată neplăcut.

— În primul rând, aia nu era pornografie, am spus. Ai idee cât valorează unele dintre piesele acelea? Şi, în al doilea rând, nu poţi să-i spui aşa.

— Cum?

— Cuvântul ăla pe care l-ai folosit.

— „Poponar”? A pufnit. Doar nu crezi că era hetero, nu?

— Nu cred că orientarea lui sexuală e relevantă, am răspuns.

— Ei bine, ar putea fi. Dacă el şi prietenul lui judecător au uneltit s-o scoată pe Diana Cowper din belea…

— De asta ai întrebat dacă Weston era căsătorit? Crezi că şi el este gay?

— Nu m-ar surprinde. Ăştia de teapa lor au grijă unul de altul.

Trebuia să-mi măsor cuvintele cu mare atenţie. Eram conştient că, dintr-odată, fără vreun avertisment, totul se schimbase.

— Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui prin „ăştia de teapa lor”? Nu poţi vorbi aşa. Nimeni nu mai vorbeşte aşa.

— Păi, poate că eu o fac. Mi-a aruncat o privire aspră. Sunt sigur că ai o mulţime de prieteni homosexuali, fiind scriitor şi lucrând în televiziune. Dar eu, personal, nu prea-i plac. Cred că sunt toţi nişte perverşi şi dacă intru la cineva în casă şi dau peste o sculă enormă expusă pe perete şi aflu că are un prieten pervers care a băgat bani într-un musical pervers şi care s-ar putea să fi conspirat ca să obstrucţioneze justiţia, atunci o să-mi exprim ferm opiniile. Ai o problemă cu asta?

— Da. De fapt chiar am o problemă cu asta. O problemă foarte mare.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Când îl întâlnisem prima dată, Hawthorne făcuse unul sau două comentarii maliţioase la adresa actorilor care urmau să joace în *Injustice,* dar dintr-un motiv necunoscut, nu mi-am închipuit niciodată că ar fi homofob. Iar dacă era aşa, sub nicio formă n-aveam să scriu despre el. Într-o privinţă avea totuşi

dreptate. Chiar aveam mulţi prieteni gay şi dacă îl transformam pe Hawthorne într-un erou, dacă acordam importanţă opiniilor lui, probabil că nu aveam să mai rămânem mult timp prieteni. Mi-am dat seama că mă aflam într-o dilemă teribilă. Dar criticii? Aveau să sfâşie cartea în bucăţi. Brusc, mi-am văzut cariera dispărând pe apa sâmbetei.

M-am desprins de lângă el.

— Tony? a strigat după mine. Unde pleci?

Părea sincer surprins.

— Iau metroul până acasă, i-am răspuns. Te sun mâine.

Când am ajuns în capătul străzii, am aruncat o privire în urmă. Rămăsese tot acolo şi mă urmărea cu privirea. Părea un copil abandonat.

Capitolul şapte
— Harrow-on-the-Hill —

În seara aceea, am mers la National Theatre cu soţia. Izbutisem să fac rost de bilete la piesa lui Danny Boyle după *Frankenstein,* dar din păcate n-am putut să mă bucur de ea. Mă întrebam ce părere ar fi avut Hawthorne despre actorul principal, Jonny Lee Miller, care a petrecut primele douăzeci de minute alergând în jurul scenei, gol puşcă. Am ajuns acasă pe la unsprezece şi jumătate, iar soţia mea s-a băgat direct în pat, dar eu am rămas treaz până târziu, făcându-mi tot soiul de griji în legătură cu cartea. Cu ea încă nu discutasem. Ştiam ce-avea să spună.

Dacă m-aş fi apucat să scriu o poveste autentică despre o crimă misterioasă, eu n-aş fi ales ca personaj principal pe cineva ca Hawthorne. Cred că lumea s-a săturat deja de detectivi albi, de vârstă mijlocie şi morocănoşi, aşa că aş fi încercat să inventez unul mai neobişnuit. Un detectiv orb, un detectiv beţiv, un detectiv cu tulburare obsesivă-compulsivă, un detectiv cu puteri telepatice… toţi aceştia fuseseră deja creaţi, dar cum ar fi fost unul care să fi fost toate patru în acelaşi timp? De fapt aş fi preferat un detectiv femeie, pe cineva ca Sara Lund din serialul TV danez *Crima.* Aş fi fost mai mulţumit cu cineva mai tânăr, mai îndrăzneţ, mai independent, cu sau fără pulovere lălăi. În plus, i-aş fi oferit şi simţul umorului.

Hawthorne era, fără îndoială, inteligent. Rămăsesem impresionat de modul în care-i funcţionase mintea în casa de pe Britannia Road, şi se dovedise imediat că avusese dreptate în privinţa menajerei şi a banilor furaţi. Şi, totodată, în privinţa motanului dispărut. Inspectorul Meadows nu se arătase deosebit de încântat să-l vadă, însă am

rămas cu impresia că îi purta un soi de respect şi că cineva anume din Poliţia Metropolitană avea în mod clar o părere extrem de bună despre el. *Ţi-ai luat alt căţeluş!* Îmi amintesc ce repede mă prinsese – unde fusesem, ce făcusem. În regulă, era inteligent. Poate chiar genial.

Problema era că nu-mi plăcea foarte mult de el şi asta făcea cartea imposibil de scris. Relaţia dintre un autor şi protagonistul lui e extrem de ciudată. Luaţi-l pe Alex Rider, de exemplu. Scriam deja de zece ani despre el şi deşi uneori îl invidiam (nu îmbătrâneşte niciodată, îl plac toţi, a salvat lumea de vreo douăsprezece ori), întotdeauna mă simţeam mândru de el şi de-abia aşteptam să mă întorc la birou şi să-i continui aventurile. Fireşte, el era rodul imaginaţiei mele. Eu îl controlam şi mă asiguram că apăs toate butoanele corecte pentru un public tânăr. Nu fuma. Nu înjura. N-avea o armă. Şi cu siguranţă nu era homofob.

Asta era ceea ce nu-mi dădea pace: reacţia lui Hawthorne la adresa lui Raymond Clunes. Rămăsesem de-a dreptul şocat de ce spusese după ce ieşiserăm din casă. Nici măcar nu înţelesesem de ce se deschisese aşa în faţa mea, când se comporta atât de secretos în rest.

Unii oameni se plâng că în ultima vreme am devenit cu toţii prea sensibili, că din cauză că ne e prea teamă să nu jignim pe cineva, am ajuns să nu ne mai angrenăm în niciun soi de contrazicere. Dar aşa stau lucrurile. De aceea au devenit atât de plictisitoare talk-show-urile pe teme politice de la televizor. Există o linie foarte subţire între subiectele abordate în toate discuţiile publice şi chiar şi un singur cuvânt prost ales îţi poate aduce o grămadă de belele pe cap.

Îmi amintesc că, odată, am fost întrebat despre căsătoria între gay la o emisiune de radio. Asta se întâmpla pe vremea când un soţ şi soţia sa, creştini amândoi, care aveau un hotel în Cornwall, refuzaseră să închirieze o cameră unui cuplu gay. Am fost atent. În primul rând, am declarat răspicat

că sunt sută la sută în favoarea căsătoriilor gay şi că nu sunt deloc de acord cu decizia proprietarilor hotelului. Totuşi, după ce-am stabilit asta, am continuat prin a spune că ar trebui să încercăm totuşi să înţelegem şi punctul lor de vedere, care măcar se baza pe un soi de convingere religioasă (chiar dacă eu n-o împărtăşeam) şi că poate ei nu meritau să primească scrisori pline de ură şi ameninţări cu moartea. Trebuie să tolerăm intoleranţa. Am considerat că era o reprezentare fidelă a convingerilor mele.

Asta n-a împiedicat un şuvoi de injurii la adresa mea pe contul de Twitter. Doi profesori mi-au scris să-mi spună că volumele mele nu vor mai apărea niciodată în şcolile lor. Altcineva considera că ar trebui să-mi fie arse cărţile. În ultimul timp, lumea nu mai vede lucrurile decât în alb şi negru, şi deşi ar fi în regulă ca un scriitor din secolul XXI să creeze un personaj homofob, ar fi mult mai de bun-simţ ca acel personaj să fie în mod evident eroul negativ al poveştii.

Stând în biroul meu şi privind pe fereastră la luminile roşii ce pâlpâie pe macaralele care s-au răspândit prin Farringdon în timpul realizării proiectului de căi ferate Crossrail, m-am întrebat dacă aş putea continua să lucrez împreună cu Hawthorne. Ce mă atrăsese în asta de la bun început şi ce avantaje aş fi putut obţine dacă aş fi mers mai departe? Ar fi fost mult mai bine să renunţ la el chiar acum, înainte să mă implic complet, şi să mă apuc de alte lucruri. Era deja trecut de miezul nopţii şi mă simţeam tot mai obosit. *The Meaning of Treason,* de Rebecca West, cartea pe care se presupunea că o citesc, zăcea cu faţa în jos, lângă computer. M-am întins şi am tras-o spre mine. Cu ea ar fi trebuit să-mi petrec timpul. Anii 1940 erau mult mai siguri.

Şi atunci mi-a piuit telefonul. Am aruncat o privire spre ecran. Era un SMS de la Hawthorne.

Unico Cafe

Harrow-on-the-Hill
9.30. Mic dejun.

În Harrow-on-the-Hill locuia familia Godwin. Mă anunţa că acela era locul unde urma să meargă.

Chiar îmi doream să aflu cine o omorâse pe Diana Cowper. Ăsta era adevărul. Că-mi plăcea sau nu, eram implicat. Stătusem în livingul ei şi ajunsesem să aflu cum trăise… şi cum murise. Văzusem pata de pe covor. Voiam să aflu cine-i trimisese acea scrisoare şi dacă era aceeaşi persoană care-i omorâse şi motanul. Hawthorne îmi spusese că ea ştia că va muri. Cum era posibil asta şi, dacă era adevărat, de ce nu se dusese la poliţie? Şi, cel mai important, îmi doream să mă întâlnesc cu familia Godwin şi, mai ales, cu Jeremy Godwin – „băiatul lacerat”. Poate că într-o bună zi aveam să descopăr soluţia misterului într-un articol de ziar. Ba poate şi Hawthorne avea să convingă pe altcineva să scrie cartea pentru el. Dar asta nu era suficient.

Voiam să fiu eu însumi acolo.

Mi-a trecut prin cap că aş fi putut inventa propriile mele reguli. Cine spunea că trebuie să scriu totul exact aşa cum se întâmplase? Nu era absolut deloc nevoie să pomenesc ce spusese Hawthorne despre Raymond Clunes. Ba chiar aş fi putut elimina orice referire la fotografia alb-negru şi la celelalte obiecte de artă care iscaseră toată discuţia aceea. De fapt, l-aş fi putut descrie oricum doream. Nimic nu mă putea împiedica să-l fac mai tânăr, mai spiritual, mai plăcut, mai agreabil. Era cartea mea! Cu siguranţă nu plănuiam să-i mai arăt ceva lui Hawthorne înainte de-a fi publicată şi atunci ar fi fost deja prea târziu. Lui oricum nu i-ar fi păsat, atâta timp cât se vindea.

Totodată, ştiam că nu pot s-o fac. Hawthorne mă abordase şi el era aşa cum era. Dacă-l schimbam, ar fi fost prima încreţitură de pe lac, începutul unui proces care ar fi readus totul în lumea ficţiunii. Nu mă vedeam reinventând toţi oamenii cu care stătea

el de vorbă şi toate locurile pe care le vizita. Afurisitul de Robert Mapplethorpe ar fi fost primul care să dispară. Şi atunci, care ar mai fi fost sensul? La fel de bine m-aş fi putut întoarce la ce făceam dintotdeauna şi să inventez toată chestia.

Nouă şi jumătate. Harrow-on-the-Hill.

Încă ţineam telefonul în mână când mi-am dat seama că exista o singură posibilitate de a merge mai departe… deşi asta ar fi însemnat să schimb fundamental felul în care abordam cartea şi, în acelaşi timp, rolul meu în ea. Nu trebuia să mint în legătură cu Hawthorne. Nici să-l protejez. El putea şi singur să aibă grijă de sine. Însă aveam să-i contest unele atitudini… de fapt era de datoria mea s-o fac. Altfel urma să întâmpin exact soiul de critici de care mă temeam.

Tocmai aflasem că are o problemă cu bărbaţii gay. Ei bine, fără să-i tolerez într-un fel această atitudine, intenţionam să cercetez de ce simţea aşa şi dacă, în modul acesta, reuşeam să-l înţeleg ceva mai bine, atunci cu siguranţă n-avea să se mai plângă nimeni. Cartea ar fi ajuns să merite din plin.

Poate că era şi el gay. La urma urmelor, când politicieni sus-puşi sau clerici ieşiseră în public şi se pronunţaseră împotriva homosexualităţii, de multe ori se dovedise că ei înşişi ascundeau secrete teribile. Eu nu-mi doream să-l demasc. În pofida a toate, nu simţeam nicio dorinţă să-i fac rău. Dar, dintr-odată, am înţeles că până la urmă aveam şi eu un scop.

Urma să investighez investigatorul.

Am luat telefonul şi am scris trei cuvinte:

Ne vedem acolo.

Apoi m-am dus la culcare.

★

Cafeneaua Unico se afla nu departe de staţia Harrow-on-the Hill, pe aceeaşi stradă, la capătul unei zone comerciale decăzute, aproape de calea

ferată. Hawthorne comandase deja micul dejun: ouă, bacon, pâine prăjită şi ceai. M-a frapat gândul că era prima oară când îl vedeam comandându-şi o masă ca lumea. Mânca grijuliu, parcă suspicios de ceea ce se afla în faţa lui, tăind cu mişcări iuţi şi apoi ducându-şi imediat furculiţa la gură, căutând să scape cât mai repede de mâncare. Nimic din ce mânca nu părea să-i facă plăcere. Crezusem că-şi va cere scuze pentru felul în care se încheiase ultima noastră întâlnire, dar n-a făcut decât să-mi zâmbească. Nu s-a arătat deloc surprins că apărusem. Presupuneam că nici nu-i trecuse prin cap că n-am să vin.

M-am aşezat la masă în faţa lui şi am comandat un sandvici cu bacon.

— Cum mai eşti? m-a întrebat.

— Sunt bine.

Dacă am părut distant, el n-a băgat de seamă.

— Am făcut nişte cercetări despre familia Godwin, a continuat apoi.

Vorbea în timp ce mânca, dar, cumva, mâncarea nu-i împiedica pronunţia. Pe masă, în faţa lui, se afla un carneţel.

— Tatăl se numeşte Alan Godwin. Are propria lui afacere: organizare de evenimente. Soţia lui este Judith Godwin şi lucrează cu normă redusă la o fundaţie caritabilă pentru copii. Le-a mai rămas un singur fiu, Jeremy Godwin în vârstă de optsprezece ani. Are creierul afectat. Potrivit medicilor, are nevoie de îngrijire permanentă, dar asta ar putea însemna orice.

— Măcar îţi pare rău vreun pic pentru ei? am întrebat.

Şi-a ridicat privirea din farfurie, nedumerit.

— Ce te face să crezi că nu-mi pare?

— Păi… felul în care prezinţi faptele. „Le-a mai rămas un singur fiu.” Firește că unul singur le-a mai rămas! Celălalt a fost omorât. Cât despre cel care a supravieţuit, deja sugerezi că s-ar preface cumva sau ceva de genul ăsta.

— Văd că te-ai trezit cu faţa la cearşaf. A sorbit din ceai. Nu ştiu nimic despre Jeremy Godwin în afară de ceea ţi-am zis deja. Dar dacă nu cumva Diana Cowper a comis o greşeală, se pare că el ar fi putut coborî din pat sau s-ar fi putut ridica din scaunul cu rotile şi să se ducă pe Britannia Road în seara în care a murit ea. Şi să nu uităm că, nu mai devreme de ieri, tu erai cel care se grăbea să venim aici. Deja i-ai scos vinovaţi pe toţi: pe Alan Godwin, Judith Godwin şi – dacă ar fi fost în stare – pe Jeremy Godwin. Corectează-mă dacă greşesc.

Îmi sosise sandviciul cu bacon. Chiar nu mai aveam poftă de el.

— Nu fac decât să spun că ai putea fi ceva mai delicat cu oamenii.

— De asta te afli aici? Pentru că vrei să-i cuprinzi în braţe pe suspecţi şi să-i strângi la piept?

— Nu. Dar…

— Te afli aici din acelaşi motiv ca şi mine. Vrei să afli cine a omorât-o pe Diana Cowper. Dacă a fost unul dintre ei, va fi arestat. Dacă n-a fost, vom pleca şi nu-i vom mai vedea niciodată. Oricum ar fi, ce credem noi despre ei, ce *simţim* noi despre ei nu contează câtuşi de puţin.

Şi-a trecut mâna peste una dintre pagini. Îşi făcuse însemnările cu un scris de mână extrem de elegant şi precis, atât de mărunt, încât nici nu l-aş fi putut citi fără ochelari.

— Am făcut un rezumat al accidentului. Dacă nu te deranjează prea tare… moartea unui copil de opt ani!

— Continuă, l-am îndemnat.

— E cam la fel cum ne-a povestit şi Raymond Clunes. Erau cazaţi la Royal Hotel din Deal doar cei doi fraţi şi o bonă, Mary O’Brien. Fuseseră la plajă toată ziua şi se întorceau la hotel, când copiii au traversat strada în fugă, ca să cumpere îngheţată. Bona a fost mustrată la tribunal pentru asta, dar ea a jurat că strada era liberă. Se înşela. Băieţii ajunseseră deja la jumătatea ei, când o maşină s-a ivit de după colţ şi i-a izbit în plin. Pe bonă a ratat-o

la câţiva centimetri, a omorât un copil, l-a rănit pe celălalt şi a mers mai departe. Au fost ceva oameni, o mulţime de martori. Dacă Diana Cowper nu s-ar fi predat singură după câteva ore, ar fi intrat într-o mare belea.

— Crezi că a fost corect să fie achitată?

Hawthorne a ridicat din umeri.

— Va trebui să întrebi un jurist.

— Ea îl cunoştea pe judecător.

— Cunoştea pe cineva care-l cunoştea pe judecător. Nu-i acelaşi lucru.

Părea să fi uitat că insinuase chiar ieri o conspiraţie gay.

— Judecătorii cunosc foarte multă lume, a adăugat el. Nu-nseamnă neapărat că s-a-ntâmplat ceva dubios.

Am terminat micul dejun într-o linişte tensionată. Chelneriţa ne-a adus nota. Hawthorne nu s-a uitat la ea. Se aştepta să plătesc eu.

— Încă o chestie, am adăugat. Până acum, am observat că eu am plătit cafeaua şi taxiurile. Dacă suntem într-asta jumate-jumate, poate că ar fi cazul să împărţim şi cheltuielile la fel.

— În regulă!

A părut sincer surprins.

Deja regretam că o spusesem. Era mai mult o reacţie la ce se întâmplase cu o zi în urmă, decât dorinţa sinceră de-a împărţi cheltuielile. L-am privit cum îşi scoate portofelul şi extrage din el o bancnotă de zece lire atât de uzată şi de mototolită, că, dacă n-ar fi avut culoarea potrivită, nici nu mi-aş fi dat seama ce valoare are. A întins pe masă bancnota ce aducea mai degrabă cu o frunză pescuită toamna din rigolă. În portofel nu mai avea nicio bancnotă şi, chiar dacă punctul de vedere fusese corect, nu izbutisem decât să par meschin şi răutăcios. Apropo, atunci a cam fost ultima oară când Hawthorne a plătit ceva. Nici eu nu m-am mai plâns vreodată.

Am ieşit amândoi din cafenea. Cunoşteam destul de bine zona Harrow-on-the-Hill. Aici se filmaseră

o parte din scenele pentru *Războiul lui Foyle,* cu vechea High Street în locul lui Hastings. E de-a dreptul fantastic ce pot face câţiva pescăruşi când le adaugi ţipetele la coloana sonoră. Şcoala cu internat la care mersesem prima oară se afla în apropiere şi m-a frapat cât de puţin se schimbase cartierul în ultimii cincizeci de ani. Rămânea în continuare o enclavă destul de neverosimilă, foarte verde şi parcă de pe altă lume, iţindu-se deasupra suburbiilor din North London ce se lăbărţaseră în toate părţile.

— Aşadar, ce-ai făcut aseară? l-am întrebat pe Hawthorne, în timp ce ne vedeam de drum.

— Poftim?

— Mă întrebam ce-ai făcut. Ai ieşit să cinezi în oraş? Ai lucrat la caz? N-a răspuns nimic, aşa că am adăugat tot eu: E pentru carte.

— Am cinat. Mi-am făcut nişte însemnări. Am mers la culcare.

Dar ce mâncase? Lângă cine se culcase? Se uitase la televizor? Măcar are televizor?

Nu avea de gând să-mi spună şi nici nu mai era timp să-l întreb.

Am ajuns la o casă din cărămidă roşie în stil victorian, de pe Roxborough Avenue, cu trei niveluri şi, poate, cu patru sau cinci dormitoare. Era niţel retrasă de la stradă, cu un garaj dublu, şi în faţa ei se afla o alee de pietriş, iar de la prima vedere mi-am seama că nu mai întâlnisem niciodată o clădire care să exprime o asemenea stare de nefericire – de la grădina uscată, aproape năpădită de buruieni, la vopseaua scorojită şi la jardinierele de la ferestre pline cu flori moarte, în spatele cărora se aflau ferestrele goale, cu lumini stinse.

Aceasta era casa familiei Godwin… sau, cel puţin, a celor trei membri ai familiei care supravieţuiseră.

Capitolul opt
— Bunuri afectate —

Unul dintre scenariştii mei preferaţi este Nigel Kneale, creatorul excentricului profesor Quatermass. El a scris scenariul înfricoşătorului film TV *The Stone Tape,* în care se sugera că însăşi structura unei case, cărămizile şi mortarul, ar putea fi capabile să absoarbă şi să „redea" diverse sentimente, inclusiv orori, la care asistaseră. Mi-am amintit de el în timp ce intram în casa familiei Godwin de pe Roxborough Avenue. Era o casă scumpă. Orice proprietate din Harrow-on-the-Hill de o asemenea dimensiune cred că valora vreo două milioane de lire sterline. Şi totuşi holul era rece – mai rece poate şi decât era afară – şi slab luminat. Tânjea după o renovare. Covoarele erau niţel tocite şi aveau prea multe pete. În aer plutea o senzaţie ce ar fi putut fi provocată de umezeală sau de putregai uscat, dar care era de fapt doar suferinţă, repetată şi tot repetată, până ce amintirea a ceea ce fusese odată se ştersese cu totul.

Uşa ne fusese deschisă de o femeie de vreo cincizeci şi ceva de ani. Cam cu zece-cincisprezece ani mai tânără decât fusese Diana Cowper când murise. S-a uitat cu suspiciune la noi, de parcă veniserăm aici să-i vindem ceva; de fapt, toată postura corpului ei sugera că este în defensivă. Era Judith Godwin. Mi-o puteam imagina cu uşurinţă lucrând la o organizaţie caritabilă. Avea un aspect fragil, ca şi cum ea însăşi ar fi avut nevoie de un act caritabil, însă ştia că n-avea să-l obţină vreodată. Tragedia ce-i schimbase viaţa plana în continuare asupra ei. Când îţi cerea ajutor sau bani părea întotdeauna că o făcea în nume personal.

— Dumneavoastră sunteţi Hawthorne? a întrebat ea.

— Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc.

Hawthorne a întins braţul şi i-a scuturat mâna femeii, îngăduindu-mi să observ că suferise încă una dintre celebrele lui transformări. Cu Andrea Kluvánek se purtase dur, pe Raymond Clunes îl tratase cu răceală indiferentă, însă cel care i se prezenta acum lui Judith Godwin era un Hawthorne politicos şi amabil.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne primiţi.

— Vreţi să mergem în bucătărie? O să pregătesc nişte cafea.

Hawthorne nu i-a explicat cine sunt eu şi nici ea n-a părut interesată. Am urmat-o într-o încăpere aflată de cealaltă parte a scării. Bucătăria era mai călduroasă, dar tot sărăcăcioasă şi învechită. E ciudat cât de multe lucruri îţi pot dezvălui electrocasnicele de culoare albă despre o casă şi proprietarii ei. Poate că frigiderul fusese scump la momentul achiziţionării, însă asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Pereţii săi căpătaseră un luciu gălbui şi era acoperit ca nişte urme de vărsat de magneţi şi post-ituri vechi cu reţete, numere de telefon sau adrese pentru situaţii de urgenţă. Cuptorul era unsuros şi maşina de spălat vase se uzase de-atâta folosire. Mai exista şi o maşină de spălat rufe, a cărei cuvă se rotea huruind şi de al cărei geam se lovea, clipocind, o apă neclară. Camera era curată şi ordonată, dar avea nevoie de investiţii serioase. Un prepelicar de Weimar, cu blană zdrenţăroasă şi bot sur, stătea pe jumătate adormit într-un colţ, însă a dat vesel din coadă când am intrat.

Eu şi Hawthorne ne-am aşezat la o masă de pin supradimensionată, iar Judith Godwin a scos un filtru de cafea din chiuvetă, l-a spălat la robinet şi a început pregătirea cafelei. Vorbea cu noi în timp ce-şi făcea de lucru. Mi-am dat seama că era genul de femeie care nu făcea niciodată un singur lucru.

— Voiaţi să discutăm despre Diana Cowper.

— Presupun că aţi stat deja de vorbă cu poliţia.

— Foarte puţin. S-a dus la frigider, a scos o cutie de plastic cu lapte, pe care l-a mirosit, şi apoi a trântit-o pe blatul de gătit. Mi-au telefonat. M-au întrebat dacă m-am întâlnit cu ea.

— Şi v-aţi întâlnit?

S-a răsucit, afişând o expresie sfidătoare.

— Nu în ultimii zece ani. Apoi şi-a găsit altceva de lucru, de data asta aşezând biscuiţi pe o farfurie. De ce aş fi vrut să mă-ntâlnesc cu ea? De ce aş fi vrut să m-apropii măcar de ea?

Hawthorne a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că nu v-a părut foarte rău să auziţi că a murit.

Judith Godwin s-a oprit din ceea ce făcea.

— Domnule Hawthorne, cine ziceaţi că sunteţi, mai exact?

— Ajut poliţia. Avem de-a face cu o chestiune foarte delicată şi e limpede că există tot soiul de ramificaţii. Aşa că au apelat la mine.

— Sunteţi detectiv particular?

— Consultant.

— Şi prietenul dumneavoastră?

— Lucrăm împreună, am răspuns eu.

Era simplu şi adevărat şi nu mai necesita întrebări suplimentare.

— Insinuaţi cumva că am omorât-o eu?

— Nicidecum.

— Mă întrebaţi dacă am văzut-o. Insinuaţi că mă bucur că a murit.

Apa din fierbător dăduse în clocot. S-a repezit să-l oprească.

— Păi, dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar mă bucur. Mi-a distrus viaţa. A distrus viaţa familiei mele. O singură secundă la volanul unei maşini pe care n-ar fi trebuit s-o conducă şi mi-a omorât copilul, luându-mi totul. Sunt creştină. Merg la biserică. Am încercat s-o iert. Dar v-aş minţi dacă aş spune că nu m-am bucurat când am auzit c-a fost asasinată. Poate o fi păcat şi poate că greşesc, dar e pur şi simplu ceea ce merita de fapt.

Am urmărit-o cum pregătea cafeaua în tăcere. A smucit filtrul de cafea, cănile şi cutia cu lapte, de parcă se înfuriase pe ele. A luat o tavă şi a pus-o pe masă, apoi s-a aşezat în faţa noastră.

— Ce altceva mai vreţi să ştiţi? a cerut ea să afle.

— Vreau să ştiu tot ce ne puteţi spune, a răspuns Hawthorne. De ce nu începeţi cu accidentul?

— Cu accidentul? Vă referiţi la ce li s-a întâmplat fiilor mei în Deal. A surâs scurt, cu amărăciune. E un cuvânt atât de simplu, nu-i aşa? Un accident. Ca atunci când verşi laptele sau loveşti vreo maşină. Eram în oraş când m-au sunat şi asta-i ce mi-au zis. „Ne temem c-a avut loc un accident." Şi chiar şi-atunci mi-am închipuit că se întâmplase ceva acasă sau la muncă. Nu mi-am închipuit că Timmy zăcea la morgă şi că celălalt băiat al meu n-avea să mai aibă niciodată o viaţă normală.

— De ce nu eraţi cu ei?

— Participam la o conferinţă. Pe atunci lucram pentru Shelter şi în Westminster avea loc un eveniment ce ţinea două zile. Soţul meu se afla în Manchester, într-o călătorie de afaceri. S-a oprit. Acum nu mai suntem împreună. Şi pentru asta puteţi învinui tot accidentul. Era vacanţă şi ne-am hotărât să-i trimitem pe băieţi într-o excursie cu bona lor. Ea i-a dus pe coastă, în Deal. Hotelul avea o ofertă specială. Acela a fost singurul motiv pentru care l-am ales. Băieţii erau peste poate de nerăbdători. Castele şi plaje şi tunelurile de la Ramsgate. Timmy avea o imaginaţie debordantă. Tot ce se petrecea în viaţa lui era o aventură.

A turnat trei ceşti de cafea. Ne-a lăsat pe noi să adăugăm zahăr şi lapte.

— Mary, bona, lucra pentru noi de mai bine de un an şi era o persoană minunată. Aveam încredere deplină în ea – şi deşi ne-am gândit întruna la ceea ce s-a întâmplat, nu am învinovăţit-o pe ea nicio clipă. Poliţia şi martorii au fost şi ei de acord cu asta. Ea încă lucrează pentru noi.

— Are grijă de Jeremy?

— Da. Judith a lăsat cuvântul să plutească în aer. S-a simţit responsabilă, a continuat ea. Când Jeremy a ieşit până la urmă din spital, şi-a dat seama că nu-l poate abandona. Aşa că a rămas.

Altă pauză. Se vedea că depunea un efort considerabil să rememoreze trecutul.

— Merseseră toţi trei la plajă. Ieşiseră cu barca, să vâslească. Era o zi plăcută, dar nu suficient de caldă ca să poată înota. Şoseaua trece chiar pe lângă plajă. Nu există decât un zid scund şi o faleză. Copiii au văzut un magazin de îngheţată şi deşi Mary a strigat după ei, băieţii tot au traversat strada. N-am înţeles niciodată de ce-au făcut-o. N-aveau decât opt ani, dar de obicei se purtau cum se cuvine. Chiar şi aşa, doamna Cowper ar fi trebuit să oprească. Avea suficient timp la dispoziţie. Dar nu-şi purta ochelarii şi pur şi simplu i-a lovit în plin. După cum s-a descoperit mai târziu, abia dacă vedea de pe o parte a drumului până pe cealaltă. N-ar fi trebuit să şofeze. Şi, drept urmare, Timmy a fost ucis pe loc. Jeremy a fost azvârlit în aer. A suferit răni oribile la cap, dar a supravieţuit.

— Mary n-a fost rănită?

— A avut foarte mare noroc. Fugise şi ea după băieţi, să-i prindă. Maşina a ratat-o la mustaţă. Totul a ieşit la iveală la proces, domnule Hawthorne. Doamna Cowper n-a oprit. Mai târziu, ea le-a mărturisit poliţiştilor că s-a panicat, dar trebuie să te întrebi totuşi, ce fel de femeie face aşa ceva – să lase doi copii în stradă în situaţia aceea?

— S-a dus acasă, la fiul ei.

— Da, la Damian Cowper. Acum a devenit un actor destul de cunoscut, iar pe atunci locuia împreună cu ea. Procurorii au spus că ea încerca să-l protejeze, ca nu cumva numele lui să fie mânjit de presă. Dacă-i adevărat, atunci sunt amândoi la fel de josnici. Oricum, ea s-a predat în aceeaşi zi… însă numai fiindcă nu avea de ales. Existaseră o mulţime de martori şi ea ştia că numărul de înmatriculare îi fusese observat. Ţi-ai fi putut închipui că judecătorul va ţine seama de toate astea pentru

sentinţă, dar n-a părut să fie nicio diferenţă. A plecat liberă.

A luat farfuria cu biscuiţi şi mi-a oferit unul.

— Nu, mulţumesc, am spus, gândindu-mă totodată ce bizar era că izbutea să facă ceva atât de normal, de banal, în mijlocul unei asemenea discuţii.

Dar am concluzionat că pur şi simplu aşa era ea. Trăise zece ani în umbra întâmplării din Deal, până când devenise o nouă normalitate. Era ca şi cum fusese încuiată atât de mult timp într-un azil de nebuni, încât ajunsese să uite că era de fapt nebună.

— Doamnă Godwin, ştiu că-i dureros pentru dumneavoastră, a intervenit Hawthorne, dar când aţi divorţat?

— Nu e dureros, domnule Hawthorne, ba, dimpotrivă. Nu sunt sigură dacă am mai simţit ceva de când am răspuns la telefon în ziua aceea. Cred că asta-ţi face o asemenea nenorocire. Mergi la muncă. Sau mergi în vizită la prieteni. Sau poate că ai parte de o vacanţă plăcută şi totul pare să fie absolut perfect, apoi se întâmplă ceva de genul ăsta şi în viaţa ta îşi face loc un soi de sentiment de neîncredere. De fapt, n-am crezut-o niciodată. Chiar şi în timp ce participam la înmormântarea lui Timmy, tot aşteptam să fiu bătută pe umăr şi să mi se spună să mă trezesc. Ştiţi, aveam nişte gemeni minunaţi. Băieţii erau pur şi simplu perfecţi, din toate punctele de vedere. Eram fericită alături de soţul meu. Afacerea lui Alan mergea bine. Abia ne cumpăraserăm casa asta… cu un an înainte. Nu-ţi dai niciodată seama cât de fragil e totul până nu se frânge. Şi-n ziua aia, s-a spart în bucăţi. Eu şi Alan ne-am învinovăţit că n-am fost acolo şi că, din capul locului, i-am lăsat pe băieţi să meargă. El era plecat cu afaceri, la Manchester. Cred că v-am zis deja asta. Existaseră unele tensiuni între noi. Orice mariaj e dificil, mai ales când creşti gemeni, însă al nostru n-a mai fost niciodată la fel după ce l-am pierdut pe Timmy şi deşi am avut parte de consiliere, deşi am făcut tot ce-am putut, a trebuit să

înfruntăm adevărul că pur şi simplu nu mai mergea. Dacă trebuie să ştiţi, s-a mutat de aici acum câteva luni. Totuşi, nu cred că ar fi drept să spun că ne-am despărţit. Pur şi simplu nu mai suportam să fim împreună.

— Îmi puteţi spune unde pot da de el? Ar putea fi util să stăm niţel de vorbă.

Ea a mâzgălit ceva pe un petic de hârtie şi i l-a dat lui Hawthorne.

— Ăsta-i numărul lui de mobil. Îl puteţi suna, dacă vreţi. Locuieşte într-un apartament în Victoria, până vom vinde casa.

S-a oprit. Pesemne că n-ar fi vrut să ne ofere informaţia aceasta.

— Afacerea lui Alan nu mai merge la fel de bine în ultima vreme, ne-a explicat ea. Nu mai putem păstra casa, aşa că o scoatem la vânzare. Am mai rămas aici doar pentru Jeremy. E casa lui. Din pricina problemelor lui, credeam că ar fi mai bine ca el să rămână într-un loc pe care îl cunoaşte.

Hawthorne a încuviinţat din cap. Ştiam întotdeauna când se pregătea de atac. Era ca şi cum cineva fluturase un cuţit prin faţa lui şi eu îl vedeam oglindindu-se instantaneu în privirea lui.

— Spuneţi că n-aţi mai văzut-o deloc pe Diana Cowper. Dar ştiţi cumva dacă soţul dumneavoastră a abordat-o?

— Mie nu mi-a spus nimic. Nu-mi pot închipui de ce ar fi făcut-o.

— Şi nici dumneavoastră nu v-aţi apropiat de casa ei, marţi, săptămâna trecută? În ziua în care a murit?

— V-am spus deja. Nu.

Hawthorne şi-a întors iute capul dintr-o parte în alta.

— Dar aţi fost în South Kensington.

— Poftim?

— Aţi ieşit din staţia South Kensington la patru şi jumătate, în după-amiaza aceea.

— De unde ştiţi?

— Am urmărit înregistrările videocamerelor de supraveghere, doamnă Godwin. Aveţi de gând să negaţi?

— Sigur că n-am să neg. Îmi spuneţi cumva că acolo locuieşte Diana Cowper? Hawthorne nu i-a răspuns. Habar n-aveam. Credeam că locuieşte în continuare în Kent. Merg la cumpărături pe King's Road. Agentul imobiliar vrea să mai cumpăr câte ceva pentru casă, ca să o mai înveselesc niţel. Am intrat în nişte magazine de mobilă.

Spusele ei nu mi se păreau foarte veridice. Casa era o dărăpănătură şi era limpede că Judith Godwin n-avea niciun ban. Doar acesta era motivul pentru care o vindea. Chiar credea că nişte mobile scumpe aveau să reprezinte vreo diferenţă?

— Soţul dumneavoastră a pomenit cumva că i-a scris doamnei Cowper?

— I-a scris? Nu ştiu nimic despre asta. Va trebui să-l întrebaţi pe el.

— Dar Jeremy? Femeia s-a încordat când Hawthorne i-a rostit numele şi el a continuat iute: Aţi spus că locuieşte cu dumneavoastră.

— Da.

— El ar fi putut s-o abordeze?

Ea a căzut pe gânduri câteva clipe, de parcă ar fi avut de gând să ne ceară să plecăm. Dar, încă o dată, a vorbit calm, prozaic:

— Domnule Hawthorne, sunt sigură că ştiţi că fiul meu a fost grav rănit pe când avea opt ani. Laceraţiile au fost în lobii temporal şi occipital ai creierului, cei care controlează memoria şi limbajul, respectiv emoţiile şi vederea. Acum el are optsprezece ani, dar nu va putea duce niciodată o viaţă normală. Are mai multe probleme, printre care pierderi de memorie pe termen scurt, afazie şi capacitate de concentrare limitată. Necesită şi primeşte o îngrijire permanentă.

S-a oprit.

— Da, iese din casă… dar niciodată singur. Orice insinuare, cum că s-ar fi apropiat de doamna

Cowper ca să discute cu ea sau să-i facă rău este ridicolă şi în acelaşi timp şi jignitoare.

— Cu toate astea, a continuat Hawthorne, chiar înainte de-a fi ucisă, doamna Cowper a trimis un SMS destul de bizar. Dacă am înţeles corect, ea pretinde că l-ar fi văzut pe fiul dumneavoastră.

— Atunci poate că n-aţi înţeles-o corect.

— A fost destul de precisă. Ştiţi cumva unde a fost el lunea trecută?

— Da, sigur că ştiu unde a fost. A fost sus, la etaj. Acum e tot acolo, la etaj. Nu iese des din camera lui şi cu siguranţă n-o face de unul singur.

Uşa din spatele nostru s-a deschis şi în bucătărie a intrat o femeie tânără, îmbrăcată cu jeanşi şi cu un pulover larg. Mi-am dat seama instantaneu că o am în faţă pe Mary O'Brien. Avea cumva aspectul şi postura unei bone, o anumită seriozitate, braţele groase încrucişate la piept, şi chip rotofei, încadrat de păr negru şi drept. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, ceea ce însemna că avusese cam douăzeci şi cinci când se petrecuse accidentul.

— Îmi pare rău, Judith, a spus ea şi i-am observat imediat accentul irlandez pronunţat. N-am ştiut că ai companie.

— E-n regulă, Mary. Ei sunt domnul Hawthorne şi…

— Anthony, am răspuns eu.

— Îmi pun întrebări despre Diana Cowper.

— Oh.

Mary a schiţat o grimasă. Privirea i-a fugit înapoi la uşă. Poate că se întreba dacă ar fi cazul să plece. Poate că îşi dorea să nu fi intrat niciodată.

— S-ar putea să dorească să te întrebe despre cele petrecute în Deal.

Mary a încuviinţat din cap.

— Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi, a spus ea. Deşi, Dumnezeu ştie, am repetat-o deja de o mie de ori.

S-a aşezat la masă. Locuia aici de atâta timp, încât acum se afla pe picior de egalitate cu Judith. Se purta de parcă locuinţa era şi a ei. Totuşi, în

aceeaşi clipă Judith s-a ridicat şi s-a postat în celălalt colţ al încăperii, făcându-mă să mă întreb dacă, până la urmă, nu cumva exista o anumită tensiune între ele.

— Deci cum vă pot ajuta? a întrebat Mary.

— Prin a ne spune ce s-a întâmplat în ziua aceea, a zis Hawthorne. Ştiu că ai mai spus-o până acum, dar ne-ar putea fi de folos dacă o auzim direct de la tine.

— În regulă.

Mary şi-a adunat curajul. Judith ne urmărea din partea cealaltă.

— Ne întorceam de la plajă. Le promisesem băieţilor că puteau mânca îngheţată înainte să revenim la hotel. Eram cazaţi la The Royal, care se afla la mică distanţă. Băieţilor li se spusese să nu traverseze niciodată strada fără să mă ţină de mână şi, în mod normal, n-ar fi făcut-o, dar erau peste măsură de obosiţi. Nu mai gândeau cum trebuie. Au văzut magazinul de îngheţată şi au devenit nerăbdători şi, înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, deja traversau strada. Am fugit după ei, încercând să-i prind. În clipa aceea, am observat maşina – un Volkswagen albastru. Eram sigură că o să oprească. Dar n-a oprit. Înainte să pot ajunge la ei, i-a lovit în plin. L-am văzut pe Timothy aruncat într-o parte şi pe Jeremy proiectat în aer. Eram convinsă că el era cel mai grav rănit. I-a aruncat o privire lui Judith Godwin. Detest să rememorez toate astea în faţa ta, Judith.

— E-n regulă, Mary. Ei trebuie să afle.

— Maşina a frânat, scârţâind, şi s-a oprit la vreo douăzeci de metri mai departe. Eram sigură că şoferul va coborî, însă n-a făcut-o. În schimb, a călcat brusc acceleraţia şi şi-a văzut de drum.

— Ai văzut-o cu adevărat pe doamna Cowper la volan?

— Nu. Nu i-am văzut decât ceafa şi atunci nici măcar nu mi-am dat seama ce văzusem. Eram în stare de şoc.

— Continuă.

— Nu mai sunt foarte multe de zis. De nicăieri au părut să se ivească foarte repede o mulţime de oameni. Lângă magazinul cu îngheţată se afla o farmacie şi proprietarul ei a sosit primul. Se numea Traverton. Ne-a fost de mare ajutor.

— Dar oamenii din magazinul cu îngheţată? a întrebat Hawthorne.

— Era închis, a răspuns Judith şi în glasul ei am simţit o doză de amărăciune.

— Cumva face să pară şi mai rău faptul că băieţii n-au băgat de seamă, a încuviinţat Mary. Magazinul era oricum închis. Însă pe uşă se afla un anunţ mic, pe care ei nu-l observaseră.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A venit poliţia. A venit şi o ambulanţă. Ne-au dus la spital… pe toţi trei. Eu nu doream să ştiu decât cum se simt băieţii, dar eu nu eram mama lor şi n-au vrut să-mi spună. A trebuit s-o sun pe Judith… şi pe Alan. Abia după sosirea acolo, am aflat.

— Cât a durat până a găsit-o poliţia pe Diana Cowper?

— Fiul ei a adus-o la secţia de poliţie din Deal, două ore mai târziu. Nu ar fi avut cum să scape. Unul dintre martori îi văzuse numărul de înmatriculare, aşa că se ştia cui îi aparţinea maşina.

— Pe ea ai mai văzut-o?

Mary a încuviinţat din cap.

— Am văzut-o la proces. Nu am vorbit cu ea.

— Şi de atunci ai mai văzut-o?

— Nu. De ce aş fi vrut s-o văd? E ultima persoană din lume pe care mi-aş dori s-o văd.

— Cineva a omorât-o săptămâna trecută.

— Sugeraţi că eu aş fi făptaşa? E ridicol. Nici măcar nu ştiam unde locuieşte.

Nu am crezut-o. În ziua de azi e foarte uşor să găseşti adresa cuiva. Şi ea cu siguranţă ascundea ceva. Privind-o mai îndeaproape, mi-am dat seama că Mary O'Brien era mult mai atrăgătoare decât apreciasem iniţial. Avea o anumită prospeţime, o lipsă de sofisticare, care o făcea extrem de

fermecătoare. Cu toate astea, nu aveam încredere în ea. Aveam senzaţia că nu ne spune tot adevărul.

— Domnul Hawthorne crede că Jeremy ar fi putut-o vizita singur pe femeia aceea, a rostit Judith Godwin.

— E de-a dreptul imposibil. El nu iese niciodată singur.

Hawthorne nu părea defel perturbat.

— Poate că aşa este, dar trebuie să ştii şi faptul că, chiar înainte de-a fi asasinată, doamna Cowper a trimis un SMS destul de bizar, în care sugera că l-ar fi văzut. A continuat s-o preseze pe bonă: Aţi fost amândoi aici în ziua de luni, pe 9?

Mary n-a şovăit deloc.

— Da.

— Nu ai însoţit-o pe doamna Godwin la incursiunea ei de shopping din South Kensington?

— Jeremy urăşte magazinele. E un coşmar când trebuie să-i cumpărăm haine.

— De ce nu discutaţi cu el? a sugerat Judith, iar Mary a părut surprinsă. Cel mai uşor ar fi să le-arătăm, a continuat Judith, revenind la Hawthorne. Îi puteţi pune întrebări, dacă vreţi, deşi v-aş ruga să fiţi mai atent. Se tulbură foarte uşor.

Am rămas la fel de surprins ca şi bona, dar presupun că era modul cel mai uşor de-a scăpa de noi. Hawthorne a încuviinţat din cap şi Judith ne-a condus la etaj. Treptele scârţâiau când păşeam pe ele. Cu cât urcam mai mult, cu atât mai veche şi mai neîngrijită părea casa. Am ajuns la primul etaj şi am traversat un hol, ajungând în faţa fostului dormitor principal, cu vedere către Roxborough Avenue. Îi fusese dat lui Jeremy, al cărui pat special fusese instalat acolo. Judith a bătut la uşă şi ne-a condus înăuntru, fără să aştepte un răspuns.

— Jeremy, a spus ea, doi oameni vor să te vadă.

— Cine sunt?

Băiatul stătea cu spatele la noi.

— Nişte prieteni de-ai mei. Vor să stea de vorbă cu tine.

Jeremy Godwin stătea în faţa unui computer când am intrat noi. Juca un joc – Mortal Kombat, cred. Auzindu-l vorbind, îţi dădeai seama imediat că e ceva în neregulă. Cuvintele îi ieşeau pe jumătate formate, ca şi cum răzbăteau de după un perete. Era supraponderal, cu păr lung şi negru, care nu mai fusese pieptănat de mult, şi purta jeanşi largi şi un pulover gros, inform. Dormitorul era decorat cu postere ale clubului de fotbal Everton, iar patul dublu era acoperit cu o cuvertură Everton. Totul avea un aspect îngrijit, însă părea ponosit, ca şi cum fusese, cumva, abandonat. Jeremy a ajuns la finalul unui nivel al jocului şi a apăsat butonul de pauză. Când s-a întors spre noi, i-am văzut chipul rotund, buzele groase şi barba rară care-i acoperea obrajii. Leziunile suferite erau dureros de vizibile în ochii săi căprui, în care nu se citea deloc curiozitatea, şi care pur şi simplu nu făceau nicio legătură cu noi. Ştiam că are optsprezece ani, dar părea mai în vârstă.

— Cine sunteţi? a întrebat el.

— Eu sunt Hawthorne. Sunt un prieten al mamei tale.

— Mama nu are mulţi prieteni.

— Sunt sigur că nu-i adevărat. Hawthorne a privit în jur. Ai o cameră drăguţă, Jeremy.

— Nu mai e camera mea. Am scos-o la vânzare.

— Vom găsi ceva la fel de drăguţ pentru tine, a spus Mary.

Se strecurase pe lângă noi şi se aşezase pe pat.

— Aş vrea să nu fie nevoie să plecăm.

— Vreţi să-l întrebaţi ceva?

Judith stătea lângă uşă, nerăbdătoare să ne vadă plecaţi cât mai repede.

— Jeremy, tu ieşi des din casă? a întrebat Hawthorne.

Nu vedeam rostul acestei întrebări. Tânărul din faţa noastră n-ar fi fost niciodată în stare să ajungă singur până în centrul Londrei. Nici nu vădea că ar fi fost capabil de vreun act de agresiune. Accidentul îi răpise totul, inclusiv ce-i mai rămăsese din viaţă.

— Mai ies uneori, a răspuns el.

— Dar nu de unul singur, a adăugat Mary.

— Uneori, a contrazis-o el. Ies să mă întâlnesc cu tata.

— Te urcăm într-un taxi şi el te aşteaptă la destinaţie.

— Ai fost vreodată în South Kensington? a întrebat Hawthorne.

— Am fost de multe ori acolo.

— El nici măcar nu ştie unde se află locul ăsta, a rostit mama lui, încetişor.

Nu mai suportam să stau acolo, aşa că m-am retras încet, luând pentru prima oară iniţiativa. Hawthorne m-a urmat afară. Judith Godwin ne-a condus în jos pe scară.

— E lăudabil din partea bonei că a rămas alături de voi, a spus Hawthorne.

Părea impresionat, dar eu ştiam că nu făcea decât să sape după alte informaţii.

— Mary le era fidelă băieţilor şi, după accident, a refuzat să plece. Am fost extrem de bucuroasă s-o am aici. Pentru Jeremy e foarte important să existe o continuitate.

Încă o dată, am simţit răceală în glasul ei şi simţeam că ceva rămăsese nerostit.

— Va mai rămâne cu voi şi după ce vă mutaţi?

— Încă n-am discutat.

Am ajuns la uşa de la intrare, pe care ea a deschis-o.

— Aş prefera să nu mai reveniţi, a spus Judith. Lui Jeremy îi displac perturbările şi străinii i se par foarte dificili. Am vrut să-l vedeţi, ca să înţelegeţi care-i starea lui. Dar nu avem nimic de-a face cu cele întâmplate Dianei Cowper. E limpede că poliţia crede că nu avem nicio legătură. Chiar nu mai avem nimic altceva de adăugat.

— Vă mulţumesc, a rostit Hawthorne. Ne-aţi fost de mare ajutor.

Am plecat. Uşa s-a închis în urma noastră.

În clipa în care am ieşit, Hawthorne a scos un pachet de ţigări şi şi-a aprins una. Ştiam cum se

simte. Şi eu eram bucuros să respir aer proaspăt.

— De ce nu i-ai arătat scrisoarea? m-am interesat.

— Poftim?

A scuturat băţul de chibrit, stingându-l.

— M-a surprins că nu i-ai arătat scrisoarea pe care a primit-o Diana Cowper. Cea pe care ai luat-o de la Andrea Kluvánek. Poate că a scris-o Judith. Sau soţul ei. Poate că ar fi recunoscut scrisul.

A ridicat din umeri. Gândurile îi erau îndreptate altundeva.

— Bietul amărât, a murmurat el.

— Ce chestie îngrozitoare, am încuviinţat.

Şi vorbeam serios. Cei doi fii ai mei insistă să meargă cu bicicleta prin Londra. De multe ori uită să-şi pună căştile şi eu ţip la ei… dar ce-aş putea face? Se apropie de treizeci de ani. Pentru mine, Jeremy era întruchiparea unui coşmar pe care încercam să nu-l am.

— Am un fiu, a rostit Hawthorne dintr-odată, răspunzând la întrebarea pe care i-o adresasem cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Câţi ani are?

— Unsprezece.

Hawthorne era tulburat, cu mintea în altă parte. Dar înainte să-l mai pot întreba ceva, s-a întors brusc spre mine.

— Şi nu-ţi citeşte blestematele alea de cărţi.

Strângându-şi ţigara între degete, a dus-o la buze, apoi a plecat mai departe. L-am urmat şi eu.

În timp ce ne îndepărtam, s-a întâmplat ceva ciudat. Poate că a fost un instinct sau poate că o mişcare mi-a atras atenţia, însă am simţit că eram priviţi. M-am răsucit pe călcâie şi m-am uitat la casa din care tocmai ieşiserăm. Cineva stătea la fereastra camerei lui Jeremy Godwin, privind în jos la noi, dar când m-am uitat şi eu într-acolo, persoana respectivă s-a retras.

Capitolul nouă
— Putere de star —

În timp ce ne întorceam spre staţia de tren, Hawthorne a primit un apel pe telefonul mobil. A răspuns, dar nu şi-a zis numele. A ascultat cam o jumătate de minut şi apoi a închis.

— Mergem pe Brick Lane, m-a informat el.

— De ce?

— S-a întors fiul risipitor. Damian Cowper se află în Londra. Trebuie să-i fi venit tare greu să-şi facă loc în agenda lui aglomerată. Mama lui e moartă de mai bine de o săptămână.

Am reflectat la cuvintele lui.

— Cine era? am întrebat.

— Unde?

— La telefon.

— Ce importanţă are?

— Aş vrea să ştiu şi eu de unde îţi obţii informaţiile. Cum n-a răspuns, am continuat: Ştiai că Judith Godwin s-a aflat în staţia South Kensington. Cineva ţi-a oferit acces la videocamerele de supraveghere. Ştiai şi despre cazierul Andreei Kluvánek. Pentru un fost poliţist, pari să fii remarcabil de bine informat.

Mi-a aruncat acea privire a lui la care se pricepea atât de bine; ca şi cum l-aş fi luat prin surprindere şi, în acelaşi timp, l-aş fi ofensat.

— N-are importanţă, a răspuns el.

— Ba are importanţă. Dacă scriu o carte despre tine, nu pot doar să pescuiesc aşa informaţii de pe unde apuc. Spune-mi că te-ai întâlnit cu cineva într-o parcare subterană şi îi vom spune „Deep Throat”, dacă vrei. Ba nu. Uită chestia asta. Am nevoie de adevăr. E limpede că ai pe cineva care te ajută. Cine este?

Mergeam prin sat şi am trecut pe lângă un grup de elevi din Harrow ce purtau uniformă: sacouri albastre, cravate, pălării de paie.

— Mă întreb dacă-şi dau şi ei seama că arată ca nişte labagii, a rostit Hawthorne.

— Arată cum trebuie. Şi nu schimba subiectul.

— În regulă. S-a încruntat. Era fostul meu inspector-şef. N-am de gând să-ţi dezvălui numele lui. El n-a fost prea încântat de ce s-a întâmplat, de modul în care am fost învinovăţit pe nedrept. De fapt, ştia că nu erau decât o grămadă de prostii şi el avea nevoie oricum de mine. Adică… l-ai întâlnit şi tu pe Meadows. Dacă ai aduna coeficientul de inteligenţă a jumătate din poliţiştii din divizia de investigaţii criminale, tot n-ai ajunge la un număr din trei cifre. M-a adus pe mine pe post de consultant şi de atunci mă tot foloseşte.

— Câţi lucraţi de fapt pentru poliţie?

— Sunt doar eu, a răspuns Hawthorne. Mai există şi alţi consultanţi, dar ei nu obţin rezultate. O completă irosire de timp.

Vorbea fără maliţiozitate.

— Brick Lane… am continuat eu.

— Damian Cowper a sosit ieri cu avionul, la clasa business, din LA. E însoţit de prietena lui, Grace Lovell. Au un copil împreună.

— N-ai pomenit că are un copil.

— Am pomenit că are obiceiul să consume cocaină. Din ce mi s-a spus, asta ar avea o mare importanţă pentru el. Are şi un apartament pe Brick Lane, spre care ne îndreptăm acum.

Trecusem pe lângă Harrow School şi am coborât dealul, în direcţia staţiei. Încercam să-mi fac griji în privinţa rolului meu în toate astea. Nu făceam decât să-l urmez pe Hawthorne prin toată Londra, ceea ce-mi reamintea că nu eram deloc mulţumit de forma pe care o căpăta cartea. De pe Britannia Road, la firma de pompe funebre, apoi la South Acton, Marble Arch, Harrow-on-the-Hill şi, următoarea, Brick Lane… părea mai degrabă un ghid turistic al Londrei, decât povestea unei crime.

Eram iritat că păream să nu fi obţinut absolut nimic de la Jeremy Godwin. Diana Cowper trimisese un SMS că-l văzuse, însă el n-avea cum să fi traversat oraşul de unul singur şi în niciun caz pentru a comite o crimă violentă şi atent planificată. Dar dacă n-o sugrumase el, atunci cine? Dacă ar fi fost după mine, aş fi prezentat deja criminalul, însă nu eram deloc sigur că întâlnirăm până acum pe cineva care să se potrivească rolului.

Mai era încă un aspect care nu-mi dădea pace. Deocamdată nu menţionasem nimic din toate astea agentei mele literare, care aştepta, încrezătoare, să născocesc o idee pentru următoarea carte după *Casa mătăsii.* Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dau ochii cu ea şi aveam senzaţia că nu va fi încântată.

Am luat metroul înapoi spre Londra. Trebuia să traversăm tot oraşul, de la vest la est, şi ar fi durat o eternitate să mergem cu taxiul. Vagonul era aproape gol când ne-am aşezat faţă în faţă, şi chiar în clipa când s-au închis uşile, Hawthorne s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat:

— Ai deja titlul?

— Titlul?

— Pentru carte!

Deci se gândise şi el la asta.

— E mult prea devreme, am răspuns. În primul rând, trebuie să rezolvi crima. După aceea voi şti mai bine despre ce anume scriu.

— Nu te gândeşti mai întâi la titlu?

— Nu chiar. Nu.

Nu mi-a venit niciodată uşor să născocesc titluri. În fiecare an, în Marea Britanie sunt publicate aproape două sute de mii de cărţi şi deşi unele vor avea avantajul să aibă pe copertă numele unui autor foarte cunoscut, marea majoritate nu vor avea decât două sau trei cuvinte pe o copertă de maximum cincisprezece pe douăzeci şi trei de centimetri, ca să se vândă. Titlurile trebuie să fie scurte, inteligente şi semnificative, uşor de citit, uşor de adus aminte şi originale. O sumedenie de cerinţe.

Multe dintre cele mai bune titluri sunt pur şi simplu împrumutate de altundeva. *Minunata lume nouă, Fructele mâniei, Oameni şi şoareci, Bâlciul deşertăciunilor…* toate acestea au fost luate din alte opere. Agatha Christie s-a folosit de Biblie, Shakespeare, Tennyson, ba chiar şi de *Rubaiatele* lui Omar Khayyam pentru majoritatea celor optzeci şi două de titluri ale ei. După părerea mea, nimeni nu-l bate pe Ian Fleming; *Din Rusia, cu dragoste, Trăieşti numai de două ori, Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să moară.* Titlurile lui au intrat ca expresii în limba engleză, deşi nici lui nu i-a fost chiar uşor. *Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să moară* aproape că a fost publicat cu titlul *Vântul Cioclului*[4]. *Operaţiunea Moonraker* a fost *Secretul Moonraker, Complotul Moonraker* şi *Planul Moonraker* şi chiar, pentru scurtă vreme, *Zilele de luni sunt un infern,* în timp ce *Goldfinger* a pornit la drum cu titlul *Cel mai bogat om din lume.*

Nu aveam un titlu pentru noua mea carte. Nici măcar nu eram sigur că am o carte.

Eu şi Hawthorne n-am vorbit o bună bucată de timp. Mi-am lăsat gândurile să rătăcească în timp ce urmăream cum se succed staţiile: Paddington, Edgware Road şi apoi Baker Street, pe ale cărei ziduri acoperite cu faianţă se putea ghici silueta lui Sherlock Holmes. Uite un alt maestru al titlurilor, deşi se întâmpla ca şi Conan Doyle să se răzgândească. Oare *Un studiu în roşu* ar mai fi avut un asemenea succes dacă ar fi rămas cu titlul *Un ghem prea încâlcit?*

— Mă gândeam la *Hawthorne investighează,* a rostit Hawthorne, brusc.

— Pardon?

— Pentru carte.

Vagonul se mai aglomerase. A trecut pe partea mea şi s-a aşezat lângă mine.

— Prima, cel puţin. Îmi închipui că toate ar trebui să aibă numele meu pe copertă.

Nu-mi trecuse nicio clipă prin cap că se gândea la o serie. Sincer să fiu, mi-a înghețat sângele în vene.

— Nu-mi place, am răspuns.

— De ce nu?

Am căutat un motiv.

— E cam prea de modă veche.

— Chiar așa?

— *Parker Pyne investighează.* De Agatha Christie. *Hetty Wainthropp investighează.* A mai fost folosit înainte.

— Mda. În fine. A încuviințat din cap. Voi născoci eu altceva.

— Ba nu, nu vei născoci, l-am contrazis. E cartea mea. Eu am să mă gândesc la titlu.

— Trebuie să fie unul bun, a continuat el. Sincer să fiu, mie nu prea îmi place *Casa de mătase.*

Uitasem că-i pomenisem de ea.

— *Casa de mătase* e un titlu grozav, i-am explicat. E un titlu perfect. Sună ca o poveste cu Sherlock Holmes și despre asta e și intriga. Editurii îi place atât de mult, încât are de gând să pună în carte o panglică albă de mătase.

Aproape că strigam ca să acopăr vacarmul trenului, dar, brusc, mi-am dat seama că ne opriserăm. Stăteam în stația Euston Road. Ceilalți pasageri se holbau la mine.

— Nu trebuie să fii țâfnos, amice. Încerc doar să te ajut.

Ușile au glisat, închizându-se, apoi am fost purtați încă o dată în întuneric.

★

De fapt știam deja câte ceva despre Damian Cowper. Îl căutasem pe Google cu o seară înainte. De obicei evit Wikipedia. E foarte utilă dacă știi ce cauți, însă conține atâtea informații false, încât un scriitor care încearcă să pară documentat poate eșua de-a dreptul lamentabil. Mai mult, îmi puteam închipui cu ușurință un actor de succes fabricându-și propria pagină, așa că am preferat să caut în altă parte. Din fericire, Damian fusese subiectul destul

de multor articole din ziare, îngăduindu-mi să-i recompun întreaga istorie.

A părăsit Royal Academy of Dramatic Art – RADA – în 1999 şi a fost racolat de Hamilton Hodell, una dintre marile agenţii căutătoare de talente, printre ai cărei clienţi se numără Tilda Swinton, Mark Rylance şi Stephen Fry. În următorii doi ani, el a jucat o serie de roluri la Royal Shakespeare Company: Ariel în *Furtuna,* Malcolm în *Macbeth,* rolul principal din *Henric al V-lea.* După aceea, a făcut pasul către televiziune, începând cu serialul BBC despre conspiraţii *Jocuri cu moartea,* care a rulat în 2003. A reuşit să fie nominalizat pentru prima oară la premiile BAFTA graţie rolului său din *Casa umbrelor,* alt serial BBC şi în acelaşi an a câştigat Emerging Talent Award la Evening Standard Theatre Awards pentru interpretarea lui Algernon în *Ce înseamnă să fii onest.* Se zvonea că refuzase oportunitatea de a-l juca pe Dr. Who (în schimb, a fost selectat David Tennant), însă deja se lansase în lumea filmelor. A jucat în filmul *Match Point,* regizat de Woody Allen, care a fost urmat apoi de *Prinţul Caspian,* două dintre filmele cu Harry Potter, *Reţeaua de socializare* şi, în 2009, relansarea lui *Star Trek.* În acelaşi an, s-a mutat la Hollywood şi a fost ales să joace în două sezoane ale serialului *Mad Men – Nebunii de pe Madison Avenue.* De asemenea, jucase într-un episod-pilot la care se renunţase. În cele din urmă, i s-a oferit rolul principal într-un nou serial, *Homeland: Reţeaua Terorii,* cu Claire Danes şi Mandy Patinkin, la care tocmai începuse filmările când murise mama sa.

Nu sunt sigur în ce moment ajunsese să-şi permită un apartament cu două dormitoare pe Brick Lane, însă acolo locuia când se afla în Londra. Era situat la etajul al doilea al unui fost antrepozit care fusese convertit cu grijă pentru a-şi păstra caracteristicile originale: duşumele de lemn negeluit, bârne aparente, calorifere de modă veche şi mulţi pereţi din cărămidă. Prima mea impresie

despre livingul enorm, ce se înălţa pe două niveluri, era că arăta aproape fals, aproape ca un decor de film. Existau câteva zone amenajate special, o bucătărie dotată cu echipamente industriale în partea stângă, apoi o zonă de relaxare, cu canapele şi fotolii de piele vintage, dispuse în jurul unei măsuţe de cafea şi, în final, o platformă înălţată, cu uşi de sticlă, ce ducea la terasa de pe acoperiş: se puteau zări multe ghivece din teracotă şi un grătar cu gaz dincolo de ele. Un tonomat Wurlitzer stătea rezemat de peretele din capătul opus; fusese superb restaurat, cu suprafeţe de aluminiu lustruit şi neoane. O scară în spirală ducea la următorul etaj.

Damian Cowper ne aştepta când am ajuns, cocoţat pe un taburet înalt lângă blatul de gătit din bucătărie. Ceva din aspectul lui părea nenatural: atitudinea apatică, cămaşa cu guler larg descheiată la gât, lanţul de aur ce se odihnea pe părul de pe piept, bronzul pielii. Ar fi putut poza pentru coperta unei reviste de modă. Era remarcabil de chipeş – şi pesemne că o ştia – cu părul negru-închis pieptănat pe spate, ochii albastru intens şi barba având lungimea perfectă, opera evidentă a unui stilist. Părea obosit, probabil din cauza diferenţei de fus orar, deşi ştiam destul de bine că petrecuse mare parte din zi răspunzând la întrebările poliţiştilor. Mai avea şi o înmormântare de pregătit… sau, cel puţin, să participe la ea. Aranjamentele, fireşte, fuseseră făcute de altcineva în locul său.

Ne deschisese uşa de la interfon şi acum vorbea la telefonul mobil, făcându-ne semn cu mâna să intrăm.

— Da, da. Auzi, te sun eu înapoi. A sosit cineva. Ai grijă de tine, iubita. Ne vedem.

A închis.

— Salut. Îmi cer scuze. M-am întors abia ieri şi, după cum vă puteţi închipui, e cam nebunie pe aici.

Căpătase un accent transatlantic suficient de pronunţat cât să fie iritant. Mi-am amintit ce-mi spusese Hawthorne despre problemele lui financiare, iubite şi droguri, şi m-am hotărât, dintr-

odată, că îl cred. Tot ce ţinea de Damian Cowper îmi zbârlea părul de pe ceafă.

Ne-am strâns mâinile.

— Vreţi cafea? a întrebat Damian.

Ne-a arătat canapeaua, invitându-ne să ne aşezăm.

— Mulţumim.

Avea una dintre maşinăriile acelea care folosesc capsule şi învârtesc laptele printr-un cilindru, pentru a face spumă.

— Nici nu vă puteţi închipui ce coşmar a fost. Săraca mama! Am stat mult timp de vorbă cu poliţia, ieri după-masă, şi din nou azi-dimineaţă. Când mi-au dat vestea, nu mi-a venit să cred… cel puţin la început. S-a oprit. Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi. Am să fac tot ce-mi stă în puteri să-l prindeţi pe ticălosul care a făcut asta…

— Când ţi-ai văzut mama ultima oară? s-a interesat Hawthorne.

— Ultima oară când am trecut pe aici, în decembrie.

Damian a deschis frigiderul şi a scos din el lapte.

— Voia să petreacă niţel timp cu copilul – are o nepoată – şi era mai uşor să venim noi aici. Oricum aveam şi eu ceva de rezolvat în ţară, aşa că am petrecut Crăciunul împreună. Ea şi Grace se înţelegeau foarte bine. Mă bucur că au apucat să se cunoască puţin mai bine.

— Tu şi mama ta eraţi apropiaţi.

Chiar în timp ce Hawthorne rostea aceste cuvinte, am zărit în privirea lui o sclipire care sugera exact opusul.

— Da, sigur că eram. Adică nu i-a fost nici ei chiar uşor când m-am mutat în America, dar m-a susţinut întotdeauna în ceea ce făceam. Era foarte mândră de munca mea, pentru că tata a murit de mult şi cum ea nu s-a mai recăsătorit, îmi închipui că succesul meu însemna mult pentru ea.

În timp ce-şi aducea aminte de tatăl său, ne făcuse două cafele pe spuma cărora desenase un

model. Şi-a admirat opera, apoi ne-a întins ceştile, adăugând:

— Nici nu vă puteţi închipui cât de devastat am fost când am auzit ce s-a întâmplat.

— A murit acum mai bine de o săptămână, a observat Hawthorne, fără vreo urmă de răutate.

— Am avut chestii de rezolvat. Repetăm pentru un nou spectacol. A trebuit să încui casa şi să găsesc pe cineva să aibă grijă de câine.

— Ai un câine. Ce drăguţ.

— E un Labradoodle.

Ultima lui remarcă a fost cea care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Damian Cowper cel compătimitor, grijuliu şi recent îndoliat nu era chiar atât de sincer pe cât părea. Noul lui spectacol fusese primul pe lista de priorităţi. Şi dorise să-i ştim rasa câinelui, de parcă ar fi ajutat cu ancheta în vreun fel.

— Cât de des vorbeaţi voi doi? a întrebat Hawthorne.

— O dată pe săptămână. A făcut o pauză. De fapt cam o dată la două săptămâni. Obişnuia să vină aici şi să verifice casa în locul meu, să ude florile de pe terasă şi să rezolve ce mai era de rezolvat. Îmi retrimitea scrisorile. A ridicat din umeri. Nu vorbeam chiar de fiecare dată. Ea era ocupată şi nici diferenţa de fus orar nu ne ajuta prea mult. Ne scriam multe SMS-uri şi e-mailuri.

— Ţi-a expediat un SMS în ziua în care a murit, am intervenit eu.

— Da. Le-am spus asta deja poliţiştilor. Spunea că se teme de ceva.

— Ştii cumva la ce se referea?

— Se referea la copilul acela, care a fost rănit în Deal.

— A fost mai mult decât rănit, i-a tăiat-o Hawthorne. Ocupase colţul canapelei şi stătea destul de apatic acolo, picior peste picior… mai mult ca un doctor, decât ca un detectiv.

— A suferit leziuni cerebrale grave. Are nevoie de îngrijire douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— A fost un accident.

Brusc, Damian a părut agitat. S-a căutat prin buzunare şi, ghicind că dorea o ţigară, Hawthorne i-a oferit una de-a lui. Damian a luat-o şi au aprins amândoi ţigările.

— Sugerezi că el ar fi avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat? Pentru că am petrecut o întreagă după-amiază discutând cu poliţiştii şi ei n-au pomenit deloc de asta. Ei cred că mama a murit în urma unui jaf.

— Asta poate fi o ipoteză, domnule Cowper, dar sarcina mea este că obţin o privire de ansamblu. M-ar interesa să aflu ce-mi poţi povesti despre Deal. La urma urmelor, ai fost acolo.

— N-am fost în maşină. Cristoase!

Şi-a trecut o mână prin părul aranjat impecabil. Era un bărbat căruia nu-i plăcea să-i fie puse întrebări… decât din partea revistelor glossy. Pentru prima dată, în aceeaşi încăpere cu el nu se afla un jurnalist care să ghideze interviul.

— A fost acum zece ani, a rostit el. Mama locuia în Walmer, care-i satul de lângă Deal. Noi am locuit dintotdeauna acolo. E locul unde m-am născut. Şi, după ce-a murit tata, ea a vrut să rămână. Casa însemna enorm pentru ea – casa şi grădina. Era ziua ei de naştere şi venisem să stăm câteva zile împreună. Tocmai terminasem o stagiune la RSC şi citeam scenarii, gândindu-mă ce să fac în continuare. Accidentul s-a întâmplat într-o joi. Ea se dusese să joace golf. Urma să ieşim amândoi să cinăm în oraş, când ea a sosit acasă, într-o stare deplorabilă. Mi-a spus că-şi uitase ochelarii şi că tocmai lovise pe cineva cu maşina. Ştia că-i rănise pe cei loviţi, dar habar n-avea că de fapt îl omorâse pe unul dintre ei.

— Şi atunci, de ce n-a oprit?

— Domnule Hawthorne, nu mă deranjează să spun adevărul. La urma urmelor, acum n-o mai puteţi urmări penal. Adevărul este că ea îşi făcea griji pentru mine. Cariera mea era pe pantă ascendentă. Obţinusem cronici extraordinar de bune

pentru *Henric al V-lea* şi chiar se discuta despre o adaptare pe Broadway. S-a gândit că publicitatea negativă îmi va face rău – nu spun că n-a avut de gând să se predea la poliţie. Nu i-a trecut deloc prin cap aşa ceva. Doar că a vrut să stea mai întâi de vorbă cu mine.

— Omorâse un copil.

Dintr-odată, Hawthorne se aplecase în faţă, acuzator. Suferise, încă o dată, una dintre transformările acelea subite ale lui cu care începeam să mă obişnuiesc: de la martor, la acuzator, de la prieten, la inamic periculos.

— Am mai spus o dată, ea n-a ştiut. Damian s-a oprit iar. Oricum, chiar şi aşa, au existat o mulţime de aspecte dubioase legate de accidentul ăla.

— Cum ar fi?

— Păi, bona a spus că cei doi copii au fugit pe stradă ca să ajungă la magazinul de îngheţată. Însă magazinul era închis, ceea ce n-are niciun sens. Şi a mai fost şi chestia aia cu martorul care a dispărut.

— Care martor?

— Primul la locul accidentului a sosit un bărbat care a încercat să dea o mână de ajutor, dar când au sosit poliţia şi ambulanţa, şi-a luat brusc tălpăşiţa şi nimeni n-a mai putut să afle cine era sau ce văzuse; nici în timpul anchetei, nici la tribunal.

— Sugerezi cumva că mama ta nu a fost de vină?

— Nu.

Damian a mai tras din ţigară. O ţinea ca un star de film alb-negru, formând un O cu degetul mare şi arătătorul.

— Mama ar fi trebuit să poarte ochelarii şi ştia asta foarte bine. Nici n-aveţi idee cât de supărată a fost din cauza celor întâmplate. Nu s-a mai urcat niciodată la volan. Şi deşi i-a frânt inima, şi-a dat seama că nu putea continua să trăiască în Walmer. Câteva luni mai târziu, a vândut casa şi s-a mutat în Londra.

Am auzit un telefon sunând de câteva ori într-o altă cameră, apoi cineva a răspuns.

— Deci ea n-a mai comunicat în niciun fel cu familia, a întrebat Hawthorne.

— Cu familia Godwin? Damian a ridicat din umeri. Ba „a mai comunicat cu familia”. De mai multe ori. Ei n-au iertat-o niciodată şi nici nu s-au împăcat cu verdictul judecătorului. De fapt, tatăl, Alan Godwin, s-a luat de mama cu câteva săptămâni înainte de moartea ei.

— De unde ştii?

— Mi-a spus ea. Insul a venit acasă la ea, pe Britannia Road. Vă vine să credeţi? I-a cerut bani să-şi salveze afacerea în prag de faliment. Şi când i-a spus să plece, el i-a trimis scrisori. Dacă mă întrebaţi pe mine, asta-i hărţuire. Eu i-am spus să meargă la poliţie.

Alan Godwin îşi pierduse un fiu. Celălalt copil îi rămăsese handicapat. Era greu să-ţi închipui că Damian Cowper ar fi fost victima în toate astea, dar înainte ca Hawthorne s-o poată spune, o tânără foarte atrăgătoare, de culoare, a început să coboare scara în spirală, ţinând o fetiţă de mână şi aducând un telefon mobil.

— Dame, e Jason, a spus ea şi părea neliniştită. Spune că e important.

— Sigur. I-a luat telefonul şi a pornit spre terasă. Îmi cer scuze. E managerul meu. Trebuie să-i răspund. S-a oprit în dreptul ferestrei şi s-a încruntat. Credeam că o culci pe Ashleigh.

— Are probleme cu diferenţa de fus orar. Nici nu ştie dacă-i zi sau noapte.

El a ieşit, lăsându-ne pe amândoi cu femeia şi copilul. Ea trebuia să fie Grace Lovell. Nu exista nici umbră de îndoială că era – sau fusese – fotomodel sau actriţă. Avea fizicul şi încrederea potrivite cu jobul respectiv, genul de atitudine „uită-te la mine” pe care trebuie s-o adopţi când eşti filmat. Avea în jur de treizeci de ani, destul de micuţă, cu pometi foarte înalţi, gât lung şi umeri rotunzi, delicaţi. Purta jeanşi extrem de strâmţi şi un pulover tricotat, scump şi larg, care plutea practic în jurul ei. Copila nu avea mai mult de trei ani. Ne

privea fix pe amândoi, cu ochii mari cât nişte farfurioare. Am bănuit că se obişnuise deja să fie cărată peste tot în jurul lumii.

— Eu sunt Grace, a spus ea. Iar ea e Ashleigh. Ashleigh, nu le spui „bună”? Fetiţa n-a zis nimic. Damian v-a tratat cu cafea?

— E-n regulă, mulţumim.

— Sunteţi aici în legătură cu Diana?

— Mă tem că da.

— A fost complet distrus de veste, deşi probabil că nu v-aţi dat seama. Damian se pricepe foarte bine să-şi ascundă sentimentele.

Mă întrebam de ce simţea nevoia să-l apere.

— A fost devastat când a auzit vestea, a continuat ea. Îşi adora mama.

— A pomenit că l-ai însoţit la ultimul Crăciun.

— Da. Am petrecut ceva timp împreună, deşi Diana s-a arătat mai interesată de Ashleigh decât de mine.

A scos o cutie de suc din frigider, a turnat niţel într-un pahar de plastic şi i l-a întins copilului.

— Presupun că-i de înţeles. Prima ei nepoată.

— Şi tu eşti actriţă? am întrebat.

— Da. Mai exact, am fost. Aşa ne-am cunoscut. Am fost împreună la RADA. El l-a jucat pe Hamlet. A fost o producţie fantastică. Au trecut ani de zile şi încă se mai vorbeşte despre ea. Toată lumea ştia că va deveni un star. Eu am interpretat-o pe Ofelia.

— Deci sunteţi de ceva timp împreună.

— Nu. După RADA, el a fost angajat de RSC şi a mers direct la Stratford-on-Avon. Eu am jucat în multe producţii TV… *Holby City, Jonathan Creek, Queer as Folk…* genul ăsta de seriale. Ne-am întâlnit din nou în urmă cu doi ani, la un party post-premieră, la National. Am rămas împreună… şi apoi a apărut Ashleigh.

— Trebuie să-ţi fi venit greu, am zis eu. Să fii nevoită să rămâi acasă.

— Nu prea. A fost alegerea mea.

Nu o credeam. Avea o nelinişte în privire. I-o zărisem când îi întinsese telefonul lui Damian. Îi

fusese teamă că el i-l va smulge din mână. De fapt, probabil că-i era teamă de bărbat. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că succesul îl transformase în alt individ faţă de cel pe care îl cunoscuse ea la Academia de artă dramatică.

Damian terminase de vorbit la telefon şi a revenit în cameră.

— Îmi cer scuze. E o adevărată nebunie acolo. Începem să filmăm săptămâna viitoare.

— Ce voia? a întrebat Grace.

— Vrea să ştie când mă întorc. Isuse! Ce jigodie! Abia am sosit aici. Şi-a privit ceasul de la mână, o bucată masivă de oţel cu câteva cadrane. E cinci dimineaţa în LA şi el e deja pe banda de alergat. Am auzit-o în timp ce vorbeam.

— Când vă întoarceţi? a întrebat Hawthorne.

— Înmormântarea e vineri şi vom pleca a doua zi.

— Oh. Lui Grace i-a căzut faţa. Sperasem că vom rămâne mai mult.

— Ştii foarte bine că trebuie să încep repetiţiile.

— Voiam să mai petrec puţin timp cu mama şi tata.

— Dar deja ai stat o săptămână cu ei, iubita.

Cuvântul acela – „iubita” – suna simultan superior şi ameninţător.

— Mai aveţi nevoie şi de altceva? ne-a întrebat el, cu mintea clar în altă parte. Chiar nu văd cum v-aş putea ajuta. Deja le-am spus tot ce ştiu poliţiştilor şi, sincer să fiu, ancheta lor pare să se îndrepte într-o cu totul altă direcţie faţă de-a voastră. E suficient de rău că am pierdut-o pe mama, dar să fiu nevoit să rememorez ce s-a petrecut în Deal e mult mai rău.

Hawthorne a schiţat o grimasă, ca şi cum continuarea anchetei în direcţia aceea l-ar fi deranjat cu adevărat. Dar asta nu l-a împiedicat să continue.

— Ştiai că mama ta îşi planificase propria înmormântare?

— Nu. Mie nu mi-a spus nimic.

— Ai cumva idee de ce s-a hotărât să facă asta?

— Nu prea. Era o persoană extrem de bine organizată. O trăsătură de caracter distinctă a ei. Înmormântarea, testamentul şi tot aşa…

— Ştii despre testament?

Când Damian se înfuria, în obraji i se iveau brusc două punctuleţe roşii cât gămăliile de ac, aproape ca nişte beculeţe.

— Am ştiut întotdeauna de testament, a răspuns el. Dar n-am de gând să discut asta cu voi.

— Îmi închipui că ţi-a lăsat ţie totul.

— Cum spuneam, este o chestiune personală.

Hawthorne s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem la înmormântare. Am înţeles că urmează să interpretezi ceva.

— Nu m-aş exprima chiar aşa. Mama mi-a lăsat instrucţiuni să rostesc câteva cuvinte. Şi Grace urmează să recite o poezie.

— Sylvia Plath, a completat Grace.

— Nu ştiam că-i plăcea Plath, dar am primit un telefon de la antreprenorul de pompe funebre, o femeie pe nume Irene Laws. Se pare că totul a fost trecut şi pe hârtie.

— Nu crezi că-i cam ciudat că ea a făcut toate aranjamentele astea chiar în ziua în care a murit?

Întrebarea a părut să-l enerveze.

— Cred că a fost o coincidenţă.

— O coincidenţă ciudată.

— Nu văd nimic ciudat în asta. Damian s-a îndreptat către uşa de la intrare şi ne-a deschis-o. Mă bucur de cunoştinţă, a rostit el.

Nici măcar n-a încercat să pară sincer. Am părăsit apartamentul şi am coborât singurul şir de trepte, apoi am ieşit în strada aglomerată.

Odată ajunşi acolo, Hawthorne s-a oprit. A privit înapoi, adâncit în gândurile sale.

— Mi-a scăpat ceva, a spus el.

— Ce?

— Nu ştiu ce. Când l-ai întrebat despre SMS-ul pe care i l-a trimis Diana Cowper. După tot ce ţi-am zis, de ce tot nu poţi să-ţi ţii gura?

— Du-te dracului, Hawthorne! În clipa aceea, mă săturasem până peste cap. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa. Te ascult. Îmi iau notiţe. Dar dacă tu chiar crezi că am să te urmez prin toată Londra ca un câine de companie, poţi s-o laşi baltă de pe acum. Cu ce-am greşit că l-am întrebat despre SMS? Era evident că-i ceva relevant.

Hawthorne mi-a aruncat o privire aspră.

— Aşa crezi tu?

— Păi, nu e?

— Nu ştiu. Poate că e, poate că nu e. Dar el a spus ceva care era important. Iar tu mi-ai întrerupt şirul gândurilor şi acum n-o mai pot lua de la capăt. Asta-i tot ce am de zis.

— Îl poţi întreba la înmormântare. Am luat-o din loc. Să mă anunţi ce spune.

— E vineri, la ora unsprezece! a strigat el după mine. Cimitirul Brompton.

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Nu pot să vin. Sunt ocupat.

A pornit în urma mea.

— Trebuie să vii. Chiar e important. Despre asta-i vorba, ai uitat? Ea şi-a dorit o înmormântare.

— Iar eu am o întâlnire importantă. Îmi pare rău. Va trebui să-ţi iei notiţe şi să-mi povesteşti după aceea. Oricum, sunt sigur că vei fi mult mai precis decât mine.

Am văzut un taxi şi i-am făcut semn. De data asta Hawthorne n-a mai încercat să mă oprească. Am avut grijă să nu mă mai întorc spre el, dar i-am văzut reflexia în oglindă – îşi aprinsese altă ţigară, în timp ce taxiul a dat colţul în viteză.

Capitolul zece
— Şedinţa pentru scenariu —

Exista un motiv pentru care nu puteam participa la înmormântare. Cu o zi înainte, primisem în sfârşit un telefon de la biroul lui Steven Spielberg. Atât el, cât şi Peter Jackson sosiseră în Londra şi doreau să se întâlnească cu mine pentru a discuta despre prima ciornă a scenariului lui *Tintin,* în hotelul Soho din Richmond Mews, chiar lângă Dean Street.

Cunosc hotelul foarte bine. Deşi e greu de crezut (plafoanele joase şi lipsa ferestrelor sunt singurele indicii), el a fost cândva o parcare a National Car Park, însă, cumva, a devenit un punct central al industriei de film britanice. Este înconjurat de case de producţie şi de studiouri de postproducţie şi are două săli de vizionare proprii. Am prânzit o dată sau de două ori în restaurantul său aglomerat de la parter, Refuel. E aproape imposibil să nu zăreşti pe cineva cunoscut şi însuşi faptul că te întâlneşti cu cineva acolo te poate face să te simţi, cumva, important. Din acest punct de vedere, e colţişorul din Londra ce aminteşte de Los Angeles.

În următoarele două zile am uitat cu totul de Damian Cowper şi de mama lui. M-am afundat în schimb în scenariu – am citit rând cu rând şi am încercat să-mi amintesc procesele mintale care mă aduseseră atât de departe. Eram convins că în el se află multe lucruri bune, dar asta nu mă împiedica să-mi fac griji. Nu ştiam sigur cum vor reacţiona Jackson, ca regizor, sau Spielberg, ca producător, la munca pe care o depusesem până atunci.

Asta era problema.

Tintin este un fenomen european care n-a ajuns niciodată popular peste Atlantic. O explicaţie parţială ar putea fi de natură istorică. Albumul BD din 1932, *Tintin în America,* este o satiră nemiloasă

la adresa Statelor Unite, care-i înfăţişează pe americani ca fiind vicioşi, corupţi şi nesătui: chiar primul cadru înfăţişează un poliţist care salută un bandit mascat ce trece pe lângă el ţinând în mână un pistol care fumegă – şi imediat ce Tintin soseşte la New York şi se suie într-un taxi, se trezeşte răpit de mafioţi. Întreaga istorie a amerindienilor este relatată excelent în cinci cadre. Într-o rezervaţie se descoperă petrol. Sosesc oameni de afaceri care fumează trabucuri. Soldaţii îi alungă pe copiii înlăcrimaţi ai amerindienilor de pe pământul lor. Sosesc constructori şi bancheri. După numai o zi, un poliţist îi spune lui Tintin să se dea din drum într-o intersecţie extrem de aglomerată. „Unde crezi că te afli – în Vestul Sălbatic?”

Există, de asemenea, o mare diferenţă culturală. Ce-ar înţelege americanii din relaţiile bizare care, altminteri, par destul de normale în lumea lui Tintin? El este prieten bun cu căpitanul Haddock, un alcoolic care nu se poate dezbăra de obiceiul său, sau cu surdul profesor Turnesol (care nici n-a figurat în primul film). Mai este un câine vorbitor. Sau detectivii incompetenţi Thompson şi Thomson, între care nu există absolut nicio diferenţă în afară de forma mustăţilor lor. Dar, mai ales, e inconsecvenţa aventurilor. Marvel şi DC Comics au personaje fantastice, dar cel puţin au o dezvoltare logică, oferindu-le poveşti care să le dezvăluie originile, tragediile personale (personajul negativ, Magneto, se dovedeşte a fi un supravieţuitor al Holocaustului), aventurile amoroase, problemele de natură psihologică, simpatiile politice ivite pe parcurs şi aşa mai departe. Pe de altă parte, puţine albume cu Tintin au parte de ceva care să se apropie măcar de o formă narativă propriu-zisă, iar unul dintre ele – *Bijuteriile Castafiorei* – a fost special conceput ca să nu aibă absolut nicio poveste.

Tintin nu are prietenă. Deşi se presupune că ar fi jurnalist, rareori este văzut lucrând. Vârsta îi este neclară. Ar putea fi de fapt un copil, un cercetaş mai voinic. Felul în care se îmbracă şi tunsoarea sunt

ridicole. Spre deosebire de celelalte personaje, care sunt conturate cu mare atenţie, el este desenat în mod dinadins ca un cifru. Faţa îi este alcătuită din trei puncte ce-i ţin loc de ochi şi gură şi de un „c”, care este nasul. Deşi se presupune că e belgian, nu are nicio trăsătură naţională care să-l identifice. Nu are părinţi, nici casă propriu-zisă (până când se mută în castelul Moulinsart, cu căpitanul Haddock), nici vreun sentiment în afară de dorinţa de-a călători şi a avea parte de aventuri. Cum ar putea fi el eroul unui film hollywoodian cu buget de 135 de milioane de dolari?

Fusesem atras în lumea lui Tintin într-un mod destul de neobişnuit. Iniţial fusesem invitat să lucrez la jocul pe computer care avea să se lanseze odată cu primul film, *Secretul Unicornului,* lucrând cu compania franceză care înregistrase un succes enorm cu *Assassin's Creed.* În mod normal, n-aş fi luat în calcul aşa ceva. Nu mă joc pe computer. Nici nu prea îmi plac jocurile astea. Şi nu mă atrăgea în mod deosebit să scriu dialoguri la întâmplare pentru piraţi fără nume care se fâţâie de colo-colo pe puntea *Unicornului,* chiar dacă – într-o ciornă timpurie –, îi pusesem pe toţi să discute sincer despre cărţile mele. Dar adevărul este că Spielberg e Spielberg, şi mă întrebam unde m-ar fi putut duce jobul acela.

M-a dus în Wellington şi în casa lui Peter Jackson. Cumva m-am trezit angrenat şi în urmare, chiar pe când se apropia de finalizat primul film. Mai bizar de-atât, a reieşit că *Secretul Unicornului* avea probleme şi, aproape printr-un accident, mi s-a cerut să ajut la povestea de ansamblu şi la firul narativ – ba chiar să adaug câteva scene. Unele au ajuns în versiunea finală. Există un moment când un bărbat se loveşte de stâlpul unui felinar. Acesta cade şi, în stilul clasic al unei ilustraţii de Herge, un stol mic de păsărele începe să i se rotească în jurul capului. Dar există şi o întorsătură. Obiectivul camerei se retrage şi dezvăluie că incidentul a avut loc în faţa unui magazin cu animale de companie şi

că păsărelele sunt reale: proprietarul este acolo cu o plasă, încercând să le captureze.

Pomenesc asta doar pentru că a fost filmată de Steven Spielberg şi că, de-a lungul carierei mele de scriitor, lungă de peste patruzeci de ani, e probabil scena de care sunt cel mai mândru. Când mi-a arătat-o într-o cameră de proiecţie din Los Angeles, aproape am sărit de pe canapea de bucurie. Acesta era omul care filmase *Fălci, ET, Indiana Jones, Lista lui Schindler.* Iar acum filmografia lui includea şi patruzeci de secunde create de mine. De fapt, când privesc retrospectiv întreaga mea experienţă cu Tintin, acela e momentul de care-mi place să-mi aduc aminte. Nimic altceva n-a mai fost la fel de bun după aceea.

Acestea fiind zise, mi-a plăcut să lucrez cu Peter Jackson. De fapt, mi-a plăcut de el încă din clipa în care l-am întâlnit, în studiourile Weta din Wellington. M-a condus pe un coridor lung, la mijlocul căruia se afla un dulap cu rechizite. Aceea era de fapt intrarea secretă în biroul lui. A apăsat un buton şi peretele din spate s-a răsucit pe un sistem hidraulic ascuns, dezvăluind un spaţiu enorm. O uşă secretă! Albumele cu Tintin abundă în asemenea uşi. Ba chiar mi-am făcut şi eu una (deşi mult mai puţin elaborată) în casa mea din Londra. Jackson era un ins atât de plăcut, de cumpătat şi de amabil, că era uşor să uiţi că scrisese, produsese şi regizase trei dintre cele mai de succes filme din istoria cinematografiei, trilogia *Stăpânul Inelelor,* câştigând şi pentru sine câteva sute de milioane de dolari. Nimic din felul în care se îmbrăca sau trăia nu se potrivea stereotipului unui mogul al filmelor. După acea primă întâlnire, am lucrat mai ales în casa lui, despre care îmi amintesc că era dezordonată, confortabilă şi animată. Când sosea vremea prânzului, asistentul lui telefona la unul dintre localurile din Wellington care făceau livrări la domiciliu. Mâncarea era oribilă.

Împreună am hotărât să adaptăm unul dintre albumele duble ale lui Herge: *Cele şapte globuri de*

cristal şi *Prizonierii soarelui.* Povestea începe cu un grup de profesori care descoperă întâmplător, în genul poveştii cu Tutankhamon, mormântul marelui preot Rascar Capac. Ei se află în căutarea unei brăţări străvechi cu proprietăţi magice, care îi va conduce la legendarul oraş de aur incaş. Sau ceva de genul ăsta. Până am terminat scenariul, cam jumătate din poveste îi aparţinea lui Herge şi o parte destul de mare îmi aparţinea mie. Adăugasem una sau două secvenţe de acţiune uriaşe, inclusiv o urmărire pe două trenuri cu aburi care se transformă într-o cursă cu sufletul la gură prin Munţii Anzi şi un nou punct culminant, ce includea topirea unui întreg munte de aur cu ajutorul unui laser primitiv. Nu puteam folosi sfârşitul real al cărţii – o eclipsă –, pentru că apăruse deja într-un alt film de foarte mare succes *(Apocalypto* al lui Mel Gibson) cu cinci ani înainte.

Cam aşa stăteau lucrurile atunci când am plecat spre şedinţa de la hotelul Soho. Peter Jackson îmi spusese deja că făcuse câteva observaţii, dar asta nu mă surprindea deloc. Un scenariu pentru un film de o asemenea amploare poate trece prin douăzeci sau treizeci de ciorne înainte de-a intra în producţie şi eram aproape sigur că voi fi concediat undeva pe la jumătatea drumului. Ba chiar eram destul de pregătit pentru asta. Trăgeam doar nădejde să nu se renunţe imediat la mine. Ar fi fost drăguţ să mă lase să fac două-trei încercări de-a scrie un scenariu decent. La momentul acesta *Secretul Unicornului* încă nu fusese lansat pe piaţă. Eu îl văzusem şi mi se păruse extraordinar. Spielberg folosise o tehnică numită *motion capture,* care-i transforma în mod magic pe actorii Jamie Bell şi Andy Serkis în Tintin şi Haddock. Ambii erau pregătiţi pentru urmarea la film.

Am sosit la hotelul Soho la ora 10, aşa cum fusesem instruit, şi am fost condus într-o încăpere de la primul etaj, mobilată cu o masă mare de conferinţe pe care se aflau trei pahare şi o sticlă de apă minerală Fiji. Peter Jackson a sosit după câteva

minute. Era la fel de amabil ca întotdeauna, cu aspectul boţit al cuiva care tocmai zburase peste jumătate de lume. Slăbise mult şi hainele atârnau pe el. Am discutat despre Londra, despre vreme, cele mai recente filme… despre orice în afară de scenariu. Apoi uşa s-a deschis şi a intrat Spielberg. Avea tendinţa de-a purta mai mult sau mai puţin cam aceleaşi haine: o jachetă de piele, jeanşi, tenişi, o şapcă de baseball. Ochelarii şi barba îl făceau extrem de uşor de recunoscut. Ca întotdeauna, a trebuit să-mi reamintesc că toate astea se întâmplau realmente, că stăteam într-adevăr în aceeaşi cameră cu el. Cu cineva pe care îmi dorisem să-l întâlnesc aproape toată viaţa.

Ca de obicei, Spielberg a trecut direct la subiect. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de preocupat de crearea de filme şi spunerea poveştii. În timpul scurt cât l-am cunoscut, nu mi-a pus niciodată întrebări personale şi de multe ori m-a frapat faptul că nu-l interesa absolut deloc persoana mea în afară de ceea ce puneam pe pagină. Mă întrebasem de unde va începe. Îi plăcusem cum deschisesem povestea? Personajele erau credibile? Scenele de acţiune se găseau în locurile potrivite? Glumele îmi erau amuzante? Mereu îmi este teamă de momentul când un regizor îmi deschide un scenariu. Primele cuvinte care au să-i iasă din gură îmi pot schimba următorul an din viaţă.

— Aţi ales cartea greşită, a spus Spielberg.

Era imposibil. În Wellington, eu şi Peter discutaserăm ce cărţi vom adapta. Eu petrecusem trei luni scriind ciorna asta. Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l rostească.

— Poftim?

Nu mai ştiu sigur dacă exact acela a fost cuvântul pe care l-am folosit.

— *Cele şapte globuri de cristal. Prizonierii soarelui.* Sunt cărţile greşite…

— De ce?

— Nu vreau să le fac.

M-am răsucit spre Peter. El a încuviinţat din cap.

— OK.

Şi asta a fost, de fapt, totul. Nu mai conta că Peter Jackson urma să regizeze şi Spielberg să producă. Ambii aveau copii ale scenariului meu, dar nu aveam să mai discutăm despre el: despre intrigă, personaje, acţiune, glume. Nu mai era nimic de discutat.

— Putem transforma *Prizonierii soarelui* în al treilea film, a spus Peter, fluturând din mână nepăsător impedimentul. La ce carte crezi că ar trebui să înceapă Anthony să lucreze, pentru al doilea film?

Anthony! Eu eram acela. Nu urma să fiu concediat.

Dar înainte ca Spielberg să poată răspunde, uşa s-a deschis din nou şi, spre şocul şi uluirea mea desăvârşită, a intrat Hawthorne. Ca de obicei, purta costum şi cămaşă albă, însă de data asta îşi pusese o cravată neagră.

Pentru înmormântare.

Nu părea să aibă idee ce fel de întâlnire tocmai întrerupsese – sau cât de importantă era pentru mine. A intrat de parcă fusese şi el invitat şi, când m-a văzut, mi-a surâs de parcă nici nu s-ar fi aşteptat să mă aflu aici.

— Tony, a spus el, te-am căutat.

— Sunt ocupat, am răspuns, simţind cum îmi năvălea sângele în obraji.

— Ştiu. Văd şi eu asta, amice. Dar probabil că ai uitat. Înmormântarea!

— Ţi-am spus doar. Nu pot veni la înmormântare.

— Cine a murit? a intervenit Peter Jackson.

I-am aruncat o privire. Părea sincer interesat. De partea cealaltă a mesei, Spielberg stătea foarte rigid, uşor iritat. Îmi puteam imagina că el aparţinea unei lumi în care nimeni nu intra fără să fi fost invitat şi doar dacă ar fi fost adus de un asistent. Altminteri, ar fi trebuit să-şi facă griji pentru propria lui siguranţă.

— Nimeni, am spus.

Tot nu-mi venea să cred că Hawthorne intrase acolo. Oare încerca în mod deliberat să mă facă de ruşine?

— Ţi-am spus, am rostit încet, chiar nu pot veni.

— Dar trebuie să vii. E important.

— Cine eşti? a întrebat Spielberg.

Hawthorne s-a prefăcut că-l observă pentru prima oară.

— Sunt Hawthorne, a răspuns el. Lucrez cu poliţia.

— Eşti poliţist?

— Nu. E consultant, am intervenit. Ajută poliţia în cadrul unei anchete.

— O crimă, a explicat Hawthorne, îndatoritor, lungind din nou prima vocală, astfel încât cuvântul să pară mai violent decât era deja. S-a uitat iar la Spielberg, de-abia acum recunoscându-l. Te cunosc cumva? a întrebat el.

— Sunt Steven Spielberg.

— Eşti băgat în filme?

Îmi venea să plâng.

— Exact. Fac filme…

— El este Steven Spielberg şi el este Peter Jackson.

Nu ştiu de ce am zis asta. O parte a mea încerca să recapete controlul. Poate speram să-l pot ului complet pe Hawthorne şi să-l fac să iasă din cameră.

— Peter Jackson! Hawthorne s-a luminat la faţă. Tu ai făcut filmele alea… *Stăpânul Inelelor!*

— Corect. Jackson era destins. Le-ai văzut?

— Le-am văzut pe DVD, cu fiul meu. I s-au părut extraordinare.

— Mulţumesc.

— Primul, cel puţin. De al doilea n-a fost la fel de sigur. Cum se numea…?

— *Cele două turnuri.*

Peter continua să zâmbească, chiar dacă acum surâsul îi părea mai degrabă încremenit pe chip.

— Nu prea ne-au plăcut copacii ăia. Copacii vorbitori. Ni s-au părut o prostie.

— Te referi la… enţi?

— Cum le-o zice. Şi Gandalf. Credeam că-i mort şi am rămas niţel surprins când a reapărut.

Hawthorne a reflectat câteva clipe şi eu am aşteptat cu o teamă din ce în ce mai mare ce urma să spună în continuare.

— Actorul care l-a interpretat, Ian McEwan, a fost cam exagerat.

— Sir Ian McKellen. A fost nominalizat la un premiu Oscar.

— Aşa o fi. Dar l-a şi câştigat?

— Domnul Hawthorne e consultant special al Scotland Yardului, am intervenit eu. M-a angajat să scriu o carte despre cel mai recent caz al său…

— Se numeşte *Hawthorne investighează,* a rostit Hawthorne.

Spielberg a încuviinţat din cap.

— Îmi place titlul, a spus el.

— E bun, a aprobat Jackson.

Hawthorne a aruncat o privire la ceasul de la mână.

— Avem o înmormântare la ora unsprezece, le-a explicat el.

— Ţi-am spus deja, nu pot să vin.

— Trebuie să fii şi tu acolo, Tony. Vor participa toţi cei care au cunoscut-o pe Diana Cowper. E o oportunitate să-i vedem pe toţi interacţionând. Poţi spune că-i ca un fel de repetiţie înainte de un film. Nu ar trebui să ratezi o asemenea ocazie, sunt sigur!

— Ţi-am explicat…

— Diana Cowper, a zis Spielberg, nu e mama lui Damian Cowper?

— Ba da. A fost strangulată în propria-i casă.

— Am auzit.

De multe ori îmi atrăsese atenţia faptul că lui Spielberg, omul care filmase cea mai sângeroasă scenă de deschidere din istoria cinematografiei în *Salvând soldatul Ryan* şi care recrease atrocităţile naziştilor în *Lista lui Schindler,* nu-i plăcea de fapt să vorbească despre violenţă. Aş fi putut jura că-l văzusem pălind uşor atunci când conturasem o idee

pe care o avusesem pentru Tintin. Acum s-a întors spre Peter.

— M-am întâlnit luna trecută cu Damian Cowper. A venit să vorbim despre *Calul de război.*

— Bietul copil, a zis Peter Jackson. Ce chestie oribilă a păţit.

— De acord.

Atât Spielberg, cât şi Jackson se uitau la mine ca şi cum l-aş fi cunoscut dintotdeauna pe Damian Cowper şi lucrul cel mai josnic pe care l-aş fi putut face ar fi fost să nu particip la înmormântarea mamei sale. În tot acest timp, Hawthorne stătea acolo ca un înger aflat în trecere pentru a încerca să mă facă să revin la sentimente mai bune.

— Chiar cred că trebuie să te duci, Anthony, a fost de părere Spielberg.

— Nu-i decât o carte, i-am liniştit eu. Sincer să fiu, chiar stau în cumpănă dacă s-o scriu sau nu. Filmul acesta e mult mai important pentru mine.

— Păi, de fapt nu prea mai avem mare lucru de discutat despre al doilea film, a spus Peter. Poate că toţi ar trebui să mai examinăm lucrurile şi să le reevaluăm peste vreo două săptămâni.

— Putem face o videoconferinţă, a spus Spielberg.

Despre Tintin nu discutaserăm nici două minute. Scenariul meu fusese complet eliminat. Şi înainte de-a putea veni cu idei noi pentru *Afacerea Turnesol* sau *Obiectiv Luna* sau chiar *Zborul spre Sydney 714* (nave spaţiale… lui Spielberg îi plăceau navele spaţiale, nu-i aşa?), eram dat afară. Nu era corect. Mă aflam într-o şedinţă cu cei mai mari doi realizatori de film din lume. Trebuia să scriu scenariul unui film pentru ei. Şi totuşi mă vedeam târât la înmormântarea unei persoane pe care nici măcar n-o cunoscusem.

Hawthorne s-a ridicat. Faptul că nici măcar nu observasem când se aşezase pe scaun spune ceva despre starea mea de spirit de atunci.

— Mă bucur de cunoştinţă, a spus el.

— Sigur că da, a răspuns Spielberg. Te rog să-i transmiţi condoleanţele mele lui Damian.

— Aşa o să fac.

— Şi nu-ţi face griji, Anthony. O sunăm pe agenta ta.

Nu mi-au mai sunat niciodată agenta. De fapt, nu i-am mai văzut niciodată pe niciunul şi singura mea consolare în momentul de faţă este că nu s-a mai făcut nici un alt film cu Tintin. *Secretul Unicornului* a primit elogii peste elogii şi a câştigat peste 375 de milioane de dolari în toată lumea, dar răspunsul americanilor a fost mai puţin entuziast. Poate că asta i-a descurajat să filmeze urmarea. Sau poate că lucrează acum la ea. Fără mine.

— Păreau foarte drăguţi, a spus Hawthorne în timp ce mergea pe coridor în faţa mea.

— Pentru numele lui Cristos! am explodat eu. Ţi-am spus că nu vreau să vin la înmormântare. De ce-ai venit aici? Şi de unde ai ştiut unde sunt?

— Ţi-am sunat asistenta.

— Şi ţi-a spus?

— Ascultă. Hawthorne încerca să mă calmeze. Tu nu vrei să faci un film cu Tintin. E pentru copii. Credeam că vrei să laşi în urmă chestiile astea.

— E produs de Steven Spielberg! am exclamat eu.

— Păi, atunci poate va face un film bazat pe noua ta carte. O poveste cu crime! Îl cunoaşte pe Damian Cowper.

Am ieşit pe uşile principale ale hotelului şi am ajuns în stradă.

— Cine crezi că mă va interpreta pe mine?

Capitolul unsprezece
— Înmormântarea —

Cunoşteam bine Cimitirul Brompton. Pe la douăzeci de ani, am avut o cameră într-un apartament situat la doar cinci minute distanţă de el şi, într-o după-amiază de vară fierbinte, m-am aventurat acolo ca să scriu. Era un loc liniştit, departe de praf şi trafic, o lume cu totul izolată. De fapt, este unul dintre cele mai impresionante cimitire din Londra – face parte din aşa-numitele „şapte magnifice" – cu mausolee gotice superbe şi colonade împodobite cu îngeri şi sfinţi din piatră, toate construite în epoca victoriană parţial ca să celebreze moartea, dar şi ca s-o ţină departe. Există o alee centrală ce-l străbate în linie dreaptă dintr-un capăt într-altul şi mergând pe aici într-o zi însorită, mă puteam imagina cu uşurinţă în Roma Antică. Căutam o bancă şi mă aşezam pe ea cu caietele mele, privind veveriţele şi câte o vulpe răzleaţă, iar în după-amiezile de sâmbătă ascultam vuietul îndepărtat al spectatorilor de pe stadionul Stamford Bridge aflat dincolo de copaci. Ciudat cum locuri atât de diferite din Londra au ajuns să joace un rol aşa important în opera mea. Tamisa este unul dintre ele. Cimitirul Brompton figurează, de asemenea, cu siguranţă pe listă.

Era unsprezece fără zece când eu şi Hawthorne am ajuns acolo şi ne-am strecurat printre cele două cabine telefonice roşii ce păreau să stea de pază de o parte şi de cealaltă a intrării principale. Am continuat pe o cărare îngustă şi sinuoasă, cu bolarzi ce puteau fi coborâţi pentru a permite intrarea vehiculelor – probabil dricuri. Câteva rude îndoliate mergeau în faţa noastră. Partea aceasta a cimitirului era mai neîngrijită şi mai deprimantă decât mi-o aminteam. Am observat o statuie fără cap pe un

soclu. Alta ne saluta cu un braţ retezat. Le-am făcut poze cu iPhone-ul. Câţiva porumbei ciuguleau prin iarbă.

Am mai cotit o dată şi în faţa noastră a apărut capela Brompton, o clădire de forma unui cerc perfect, cu două aripi. Dacă ar fi fost privită de sus, ar fi avut aceeaşi formă cu semnul pentru metroul londonez… destul de cuvenită dacă stăteai să te gândeşti că ambele se refereau la activităţi subpământene. Ne apropiaserăm de ea din spate şi, cum mă aşteptam, am dat peste un dric parcat pe un pătrat de beton aflat lângă o uşă deschisă. Sicriul din ramuri de salcie cerut de Diana Cowper se afla înăuntru, la fel ca – mi-am dat seama, simţind un gol în stomac – femeia. Patru bărbaţi în fracuri negre aşteptau să o ducă înăuntru.

Cărarea a şerpuit pe lângă capelă şi ne-a adus la intrarea principală: o uşă cu patru coloane orientată spre nord. Un grup mic pătrunsese deja înăuntru. Nimeni nu discuta, toţi îşi păstrau capetele plecate, de parcă le-ar fi fost ruşine că se aflau acolo. Mi s-a părut straniu să mă alătur lor, dat fiind că n-o cunoscusem pe Diana Cowper. Nici măcar nu auzisem de ea până în urmă cu o săptămână. În general, nu merg la înmormântări. Mi se par oribile şi tulburătoare şi cu cât înaintez în vârstă, fireşte, cu atât primesc mai multe invitaţii. Ca o favoare făcută prietenilor mei, voi avea grijă ca niciunul dintre ei să nu afle data când va fi înmormântarea mea.

Am recunoscut destule persoane care participau la aceasta. Andrea Kluvánek se hotărâse să vină să-şi ia adio de la bătrâna ei angajatoare şi tocmai dispărea pe uşă când am intrat noi. Raymond Clunes se afla şi el acolo, purtând o haină nouă-nouţă de caşmir negru care poate fusese cumpărată special pentru această ocazie. Era însoţit de un bărbat mai tânăr, cu barbă, posibil chiar partenerul său. I-am aruncat o privire neliniştită lui Hawthorne, care se uita la ei cu ochi mijiţi, precauţi. Din fericire, cel puţin pe moment, n-a spus nimic.

Clunes era privit şi de un al doilea bărbat, foarte elegant, chinez din Hong Kong, probabil, cu păr lung şi negru, ce-i cobora, ondulat, până pe umeri. Era îmbrăcat impecabil, în costum şi cămaşă de mătase albă, cu guler dintre cele purtate de Dr. No, iar pantofii negri îi fuseseră orbitor de lustruiţi. În mod interesant, îl mai întâlnisem. Se numea Bruno Wang şi, precum Clunes, era un producător important de spectacole de teatru. Era, de asemenea, un filantrop bine-cunoscut, care se tutuia cu diverşi membri ai familiei regale şi care donase sume importante pentru artă. De multe ori venea la premierele teatrului Old Vic din al cărui consiliu de conducere făceam parte şi eu. După felul în care se uita la Clunes, îmi dădeam seama că cei doi nu erau în niciun caz prieteni.

Ne-am trezit lângă el, aproape de uşă, şi l-am salutat.

— Ai cunoscut-o pe Diana Cowper?

— Era o prietenă foarte, foarte apropiată, a răspuns Wang. Vorbea pe un ton moale, cumpănindu-şi mereu cuvintele, de parcă s-ar fi pregătit să recite o poezie. O femeie de o mare bunătate şi spiritualitate. Am fost devastat când am primit vestea morţii ei şi mi se frânge inima că trebuie să mă aflu astăzi aici.

— Era unul dintre investitorii tăi? am întrebat.

— Din păcate, nu. Am invitat-o de multe ori. Avea un gust excepţional, însă, din nefericire, judecata ei lăsa de dorit de multe ori. Singurul ei defect a fost că era prea bună la suflet. Avea prea multă încredere în oameni. Chiar am stat de vorbă cu ea. Cu doar câteva săptămâni în urmă, am încercat s-o avertizez…

— Despre ce? s-a băgat Hawthorne.

Păşise fără niciun fel de efort în faţă, dându-mă la o parte.

Wang a privit în jur. Eram doar noi acolo. Toţi ceilalţi intraseră deja în capelă, luându-ne-o înainte.

— N-aş vrea să spun vreo prostie.

— Încearcă totuşi.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă!

Wang adoptase o atitudine defensivă şi, sincer să fiu, nu mă mira. Stilul vag ameninţător al lui Hawthorne – tenul palid, privirea hăituită – intimida cel mai adesea. Într-un cimitir era de-a dreptul sinistru. Dacă un vampir s-ar fi decis să-şi facă apariţia la înmormântare, poate că ar fi fost mai puţin tulburător.

— El e Daniel Hawthorne, am răspuns. E anchetator de poliţie şi se ocupă de caz.

— Îl cunoşti pe Raymond Clunes? a întrebat Hawthorne.

Observase şi el că Wang îl privise pe celălalt bărbat cu câteva secunde mai devreme.

— Nu pot spune că-l cunosc, dar ne-am mai întâlnit.

— Şi…?

— Nu-mi place să vorbesc de rău despre altă fiinţă umană, a rostit Wang cu tonul lui atent calculat. Şi mai ales într-un asemenea loc. După părerea mea, şi-aşa există prea multă răutate pe lumea asta. În orice caz… A tras aer în piept şi a continuat: Veţi afla, îmi închipui, că Raymond Clunes este investigat de autorităţi. A făcut unele afirmaţii despre ultima sa producţie care, până la urmă, s-au dovedit a fi, eufemistic vorbind, exagerate.

— Te referi la *Nopţi marocane?* am întrebat eu.

— I-am spus scumpei mele Diana cu doar câteva săptămâni înaintea tragediei care a răpit-o dintre noi.

Hotărâse să ia măsuri care, în opinia mea, erau pe deplin îndreptăţite.

— Dar apoi a fost strangulată, a rostit Hawthorne sec.

Wang s-a uitat fix la el, făcând legătura pentru prima dată.

— Am înţeles că a fost vorba de un jaf.

— Eu nu cred că a fost un jaf.

— În cazul ăsta, probabil că am spus deja prea multe. Nu cred că Diana investise o sumă foarte

mare. Şi cu siguranţă nu am vrut să sugerez ceva… nelalocul lui. Şi-a desfăcut mâinile larg. Scuzaţi-mă. Nu vreau să ratez slujba.

S-a grăbit să intre. Noi am rămas singuri.

— E chiar interesant, a continuat Hawthorne, mai mult pentru el însuşi. Ea a aflat că Raymond Clunes o trăgea pe sfoară. A intenţionat să aibă o discuţie cu el. Şi, foarte brusc, cineva i-a făcut de petrecanie tot cu o sfoară.

— Drăguţ mod de-a formula lucrurile.

— Plăcerea e de partea mea. Îl poţi folosi, dacă vrei.

Doi bărbaţi cu aparate foto se ţineau ceva mai la distanţă. Nu i-am observat decât atunci când unul a făcut o fotografie.

— Blestemaţii de jurnalişti, a murmurat Hawthorne.

Avea dreptate. Pesemne că veniseră să surprindă imagini cu Damian Cowper.

— Ce ai împotriva jurnaliştilor? am întrebat, gândindu-mă că poate trebuia să-i adaug şi pe ei pe listă.

Hawthorne şi-a aruncat ţigara pe care o fumase şi a strivit-o cu talpa.

— Nimic. Ne-am obişnuit să-i avem mereu adulmecând pe la locul crimei. N-o nimeresc niciodată aşa cum trebuie.

Am intrat şi noi în capelă.

Era un spaţiu circular, alb, cu coloane ce susţineau cupola acoperişului şi ferestre poziţionate prea sus ca să îngăduie să se mai vadă şi altceva decât cerul. Vreo patruzeci de scaune fuseseră aranjate spre sicriul care a fost adus înăuntru chiar când ne-am ocupat locurile. Privit îndeaproape, sicriul părea, în mod nefericit, neplăcut de asemănător cu un coş de picnic supradimensionat, al cărui capac era prins cu două curele de piele. Deasupra lui se odihnea o coroană de flori galbene şi albe. „Trumpet Voluntary” de Jeremiah Clarke se auzea discret din difuzoare. Era bizar, fireşte, întrucât această melodie era asociată mai degrabă cu

nunţile. M-am întrebat dacă pe aceeaşi muzică mersese Diana Cowper la altar.

În timp ce sicriul era aşezat cu grijă pe două postamente, am început să privesc restul mulţimii, uşor surprins că erau atât de puţini. Nu puteau fi mai mult de douăzeci-douăzeci şi cinci. Bruno Wang şi Raymond Clunes se aflau în rândul întâi, păstrând o distanţă respectabilă între ei. Andrea, îmbrăcată cu o jachetă de piele neagră ieftină, stătea într-o parte. Inspectorul „Jack" Meadows îşi făcuse şi el apariţia. L-am văzut înăbuşindu-şi un căscat, stând inconfortabil pe un scaun cam mic pentru el.

Presupun că Damian Cowper avea rolul principal în producţia aceasta şi el o ştia prea bine. Se îmbrăcase cu un costum minunat croit, cu cămaşă gri şi cravată de mătase neagră. Grace Lovell îi stătea alături, îmbrăcată în rochie neagră, însă în jurul lor se afla un spaţiu gol de parcă ar fi fost zona VIP a capelei şi ceilalţi participanţi îi puteau privi de la distanţă, dar vă rugăm, nu vă apropiaţi prea mult. Nu exagerez: pe rândul din spatele lor stăteau doar doi oameni. Mai târziu aveam să aflu că unul dintre ei fusese trimis de agentul din Londra al lui Damian, iar celălalt era antrenorul lui personal, un ins negru foarte musculos, care părea să joace rolul de bodyguard.

În rest, congregaţia era alcătuită din prieteni şi colegi ai Dianei Cowper, niciunul mai tânăr de cincizeci de ani. Privind în jur, m-a frapat faptul că deşi prin toată capela se puteau zări multe emoţii distincte – plictiseală, curiozitate, preocupare – nimeni nu părea deosebit de trist. Singurul care părea să exprime un sentiment de pierdere veritabil era un bărbat înalt cu părul în neorânduială, care stătea la câteva scaune distanţă de mine. Când parohul s-a ridicat şi s-a apropiat de sicriu, bărbatul a scos o batistă albă, cu care s-a şters la ochi.

Parohul era o femeie scundă şi dolofană, ce afişa un surâs trist, cu colţurile buzelor coborâte. Ştiu că e o ocazie nefericită, părea ea să spună, dar mă bucur mult că sunteţi aici. Îmi dădeam seama că

încearcă să abordeze o atitudine mai degrabă modernă decât tradiţională. A aşteptat să se termine muzica, apoi a păşit în faţă, şi-a frecat palmele una de alta şi şi-a început cuvântarea:

— Bună ziua, tuturor. Mă bucur foarte mult să vă urez bun venit aici în această capelă splendidă, construită în 1839 şi inspirată de bazilica Sfântul Petru din Roma. Astăzi ne-am adunat într-un loc foarte, foarte special ca să ne prezentăm omagiile unei doamne absolut adorabilă. Moartea este întotdeauna greu de îndurat pentru noi, cei care rămânem în urmă. Iar când ne luăm adio de la Diana Cowper, care a fost smulsă foarte brusc şi violent de pe cărarea vieţii, ne vine greu să găsim vreun motiv pentru asta şi ne vine foarte greu să acceptăm ceea ce s-a întâmplat.

Deja îmi doream să înceteze să mai rostească tot timpul „foarte.” M-am întrebat dacă Dianei Cowper i-ar fi făcut plăcere să fie numită o „doamnă absolut adorabilă.” O făcea să semene cu un invitat special la o emisiune-concurs TV.

— Diana a fost tipul de persoană care încerca tot timpul să ajute. A depus un efort enorm în sprijinul organizaţiilor caritabile. S-a aflat în consiliul de conducere al Globe Theatre şi, desigur, a fost mama unui fiu foarte celebru. Damian a venit cu avionul tocmai din America pentru a fi astăzi aici şi deşi înţelegem cu toţii tristeţea pe care o simţi, Damian, suntem foarte, foarte bucuroşi să te vedem.

M-am răsucit şi l-am zărit pe Robert Cornwallis, antreprenorul de pompe funebre, stând lângă uşă. Şoptea ceva către Irene Laws, amândoi îmbrăcaţi cum se cuvine pentru o înmormântare. Ea a aprobat din cap şi el s-a strecurat afară. Gândul mi-a zburat, scurt, către Steven Spielberg şi Peter Jackson, care probabil încă se aflau la Hotelul Soho. Poate că deja coborâseră împreună pentru un prânz timpuriu în Refuel. Iar eu ar fi trebuit să mă aflu alături de ei! Am simţit un fior de mânie pentru că fusesem târât aici.

— Diana Cowper a fost o persoană conştientă de propria-i mortalitate. Parohul continua să vorbească. Ea s-a îngrijit de toate aranjamentele necesare pentru slujba de astăzi, inclusiv de muzica pe care tocmai aţi ascultat-o. A vrut să fie ceva scurt, aşa că eu îmi închei cuvântarea aici! Vom începe cu Psalmul 34. Sper ca atunci când Diana l-a ales, ea a înţeles că moartea nu este întotdeauna ceva de care să-ţi fie teamă. *De multe ori vine nenorocirea peste cel fără de prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea.* Moartea poate fi, de asemenea, o uşurare.

Parohul a citit psalmul. Apoi Grace Lovell s-a ridicat, a păşit în faţă şi a recitat „Ariel" de Sylvia Plath.

Stază în întunecime.
Apoi revărsarea albastră.
Fără substanţă, din zare şi de pe deal.[5]

Am fost impresionat că o învăţase pe dinafară – şi cu siguranţă punea suflet în ceea ce făcea. Damian o privea cu o răceală bizară în ochii săi frumoşi. Lângă mine, Hawthorne a căscat.

În cele din urmă, a venit şi rândul lui Damian. S-a ridicat şi a înaintat cu paşi lenţi, apoi s-a răsucit astfel încât era cu spatele la sicriul mamei sale. Cuvintele le-a rostit scurt şi lipsit de emoţie.

— Aveam doar douăzeci şi unu de ani când a murit tata şi acum mi-am pierdut şi mama. E mai greu să accept ce s-a întâmplat cu ea pentru că tata a fost bolnav, însă mama a fost atacată în propria casă, iar eu mă aflam în America atunci când s-a întâmplat. Am să regret mereu că nu am avut ocazia să-mi iau la revedere de la ea, dar ştiu că era mândră de ceea ce fac şi cred că i-ar fi plăcut noul meu serial, ale cărui filmări vor începe săptămâna viitoare. Se numeşte *Homeland – Reţeaua terorii* şi ar trebui să fie difuzat pe Showtime spre finalul acestui an. Mama m-a sprijinit mereu în cariera de

actor. M-a încurajat şi a crezut mereu că voi deveni un star. A venit la toate producţiile pe când eram la Stratford – Ariel, în *Furtuna,* Henric al V-lea sau Mefistofel în *Faust,* care era preferata ei. Zicea mereu că sunt micul ei diavol.

Asta a atras câteva râsete scurte pline de înţelegere din partea celor prezenţi.

— Cred că o voi căuta mereu printre spectatori atunci când voi fi pe scenă şi de fiecare dată am să văd scaunul gol. Sper că vor putea revinde biletul…

Participanţii au fost mai puţini siguri cum să reacţioneze la ultima remarcă. Fusese o glumă?

Înregistram totul cu iPhone-ul, dar din clipa asta am încetat să mai ascult. Discursul ţinut de Damian Cowper mi-a confirmat sentimentele despre el. A mai vorbit câteva minute, după care difuzoarele au început să redea „Eleanor Rigby", uşile s-au deschis şi am ieşit toţi în cimitir. Bărbatul cu părul ciufulit se afla chiar în faţa noastră. S-a şters a doua oară la ochi cu batista.

Ne-am îndreptat spre partea de vest a cimitirului, în spatele colonadelor. Un mormânt fusese săpat pe o fâşie prelungă de iarbă neîngrijită, aflată lângă un zid scund. Dincolo de el se afla o cale ferată. N-am putut-o vedea, însă, pe când ne apropiam de mormânt, am auzit un tren. Am ajuns la o piatră funerară ce purta inscripţia: *Lawrence Cowper, 3 aprilie 1950 – 22 octombrie 1999. După o îndelungă suferinţă, îndurată cu demnitate.* Mi-am amintit că bărbatul trăise şi, de bună seamă, murise în Kent şi m-am întrebat cum de ajunsese să fie înmormântat aici. Soarele strălucea, însă doi platani ţineau umbră. Era o după-amiază plăcută şi caldă. Damian Cowper, Grace Lovell şi parohul au rămas în urmă, ca să însoţească trupul în ultima lui călătorie, şi-n timp ce îi aşteptam, inspectorul Meadows s-a apropiat de noi cu pas domol. Purta un costum care putuse fi cumpărat dintr-un magazin cu haine la mâna a doua – sau care ar fi trebuit dus la un asemenea magazin.

— Deci cum mai merge treaba, Hawthorne? a început el.

— Nu prea rău, Jack.

— Ai făcut ceva progrese? Meadows a pufnit pe nas. Că doar nu vrei să-l rezolvi prea repede, îmi închipui. Mai ales dacă eşti plătit la zi.

— Am să te aştept pe tine să vii cu un răspuns, a rostit Hawthorne. În felul ăsta, am să câştig o avere…

— De fapt, s-ar putea să te dezamăgesc. Se pare că ne apropiem de final…

— Serios? am întrebat eu.

Dacă Meadows ar fi rezolvat cazul înaintea lui Hawthorne, ar fi fost catastrofal pentru carte.

— Da. O să citiţi cât de curând în ziare, aşa că bănuiesc că la fel de bine v-aş putea spune şi eu. De curând, au mai avut loc încă trei jafuri în zona din jurul Britannia Road, cu un mod de operare identic. Intrusul a venit îmbrăcat ca un curier, livrând un pachet. O cască de motociclist îi acoperea chipul. A vizat femei care locuiau singure.

— Şi le-a omorât pe toate, aşa-i?

— Nu. Pe primele două le-a bătut şi le-a încuiat într-un dulap, în timp ce le scormonea prin casă. A treia a fost mai isteaţă. Nu l-a lăsat să intre. A sunat la 999 şi el a şters-o de-acolo. Dar ştim ce să căutăm. Acum ne uităm pe înregistrările videocamerelor de supraveghere. Ar trebui să dăm de urma motocicletei fără prea mare greutate, iar asta ne va duce la el.

— Şi care-i teoria ta despre modul în care Diana Cowper a ajuns să fie sugrumată? De ce n-a bătut-o şi pe ea, la fel ca pe celelalte?

Meadows a ridicat din umerii săi de rugbist.

— Pur şi simplu jaful a scăpat de sub control.

Am zărit o mişcare de partea cealaltă a arborilor. Diana Cowper era adusă la ultimul ei loc de odihnă, într-o procesiune alcătuită din cei patru bărbaţi de la firma de pompe funebre – care purtau sicriul – şi din paroh, Damian Cowper şi Grace Lovell. În urma lor venea Irene Laws, păstrând o distanţă

respectuoasă, cu mâinile împreunate la spate, asigurându-se că totul decurge aşa cum trebuie. Robert Cornwallis nu se zărea nicăieri.

— Ştii ceva? a rostit Hawthorne. Cred că teoria ta e o prostie mare cât casa.

Cuvintele lui contrastau cu decorul; lumina soarelui, cimitirul şi sicriul ce se apropia de noi, cu coroana sa de flori.

— Ai fost mereu de tot rahatul la job, amice. Şi când ai să dai până la urmă de curierul tău mascat, transmite-i urările mele de bine, fiindcă pot să pun pariu pe ce vrei tu că nu s-a apropiat niciodată de Britannia Road.

— Iar tu ai fost mereu un ticălos insuportabil pe când lucrai în Met, a mârâit Meadows. Nici nu-ţi închipui ce bucuroşi am fost să te vedem plecat.

— Păcat de cele întâmplate cu rezultatele voastre, a replicat Hawthorne, cu ochii scânteind. Am auzit că n-aţi mai avut niciunul notabil după plecarea mea. Şi că tot veni vorba, nici cu divorţul nu ţi-a fost uşor.

— Cine ţi-a zis? a zis Meadows, tresărind brusc.

— Se vede de la o poştă, amice.

Avea dreptate. Meadows arăta neglijent. Costumul mototolit, cămaşa necălcată şi căreia îi lipsea un nasture şi pantofii ponosiţi, toate laolaltă spuneau jumătate din poveste. Verigheta de la mâna stângă o spunea pe cealaltă. Dar indiferent dacă aveam sau nu dreptate, comentariile loviseră drept la ţintă. De fapt, aproape mă aşteptam ca ei doi să se ia la bătaie, ca Hamlet şi Laerţiu pe marginea mormântului –, însă sicriul a ajuns chiar atunci şi am privit cum este aşezat pe iarbă în scârţâielile crenguţelor de salcie. Două frânghii erau trecute pe sub el şi cei patru ciocli s-au oprit ca să le vâre capetele prin mânere, strângându-le bine, în timp ce Irene Laws îi privea aprobator.

M-am uitat spre Damian Cowper. Rămăsese privind în gol, fără să pară conştient de cei din jur. Grace îi stătea alături, însă între cei doi nu părea să existe niciun fel de contact. Ea nu-l ţinea de braţ.

Fotografii pe care-i observasem mai devreme păstrau distanţa, însă aparatele lor aveau teleobiective şi bănuiam că puteau poza tot ce le trebuia.

— E timpul să coborâm sicriul, a rostit parohul. Haideţi să stăm unii lângă alţii şi poate că aţi vrea să vă ţineţi de mână în aceste ultime momente, ca să vă gândiţi la viaţa aceasta foarte specială care acum s-a sfârşit.

Sicriul a fost ridicat şi poziţionat deasupra gropii care aştepta să-l primească. Micul grup stătea în jurul lui, privindu-i coborârea. Bărbatul cu batista şi-a tamponat ochii. Raymond Clunes s-a pomenit lângă Bruno Wang şi i-am văzut schimbând câteva cuvinte neauzite. Cei patru ciocli au început să coboare sicriul în dreptunghiul întunecat care aştepta să-l primească.

Apoi, brusc, a început să cânte muzica. Era un cântec. Un cântec pentru copii.

Roţile de-autobuz se-nvârtesc
Se-nvârtesc, se-nvârtesc
Roţile de-autobuz se-nvârtesc
Când călătoresc.

Calitatea sunetului era slabă şi neclară, ca de clopoţel, ducându-mă imediat cu gândul la telefonul mobil al cuiva. Cei prezenţi au început să schimbe priviri, întrebându-se cui îi aparţine şi cine va fi făcut de ruşine. Irene Laws a înaintat, alarmată. Damian Cowper se afla cel mai aproape de mormânt. L-am văzut privind în groapă şi afişând o expresie ce părea o combinaţie de groază şi furie. A arătat în jos şi i-a spus ceva lui Grace Lovell. Atunci am înţeles.

Muzica provenea din mormânt.

Din interiorul sicriului.

A început şi a doua strofă:

Ştergătoarele se plimbă: fâş-fâş-fâş
Fâş-fâş-fâş… Fâş-fâş-fâş

Ştergătoarele se plimbă fâş-fâş-fâş
Când călătoresc…

Cei patru ciocli încremeniseră, fără să ştie dacă să lase sicriul până în fundul gropii, ori să-l tragă afară şi să vadă despre ce e vorba. Oare chiar puteau să o îngroape pe femeie însoţită de cântecul acela îngrozitor de nepotrivit? Acum devenise evident faptul că sursa muzicii era un soi de recorder digital sau un radio aflat în sicriu. Dacă Diana Cowper ar fi ales un material ceva mai tradiţional, mahon, de exemplu, ar fi fost şanse ca noi să nu auzim cântecul. Poate că răposata ar fi fost lăsată să se odihnească în pace… cel puţin după ce se termina bateria. Însă cuvintele acelea răzbăteau printre crenguţele de salcie împletite. Nu le puteai ignora.

Iar şoferul spune tare: „Avansaţi!”

În partea cealaltă a cimitirului, fotografii şi-au ridicat aparatele şi au început să se apropie, simţind că se petrece ceva neobişnuit. În acelaşi timp, Damian Cowper s-a repezit la paroh, nu fizic, dar plin de ferocitate. Avea nevoie să dea vina pe cineva şi ea era cea mai la îndemnă.

— Ce se petrece? a mârâit el. Cine a făcut asta?

Irene Laws a ajuns la marginea mormântului, mişcându-se pe cât de repede îi îngăduiau picioarele scurte şi butucănoase.

— Domnule Cowper… a început ea, cu răsuflarea tăiată.

— E cumva o glumă? Damian era palid la faţă. De ce se aude cântecul ăsta?

— Ridicaţi sicriul, a preluat Irene conducerea. Ridicaţi-l înapoi.

Avansaţi, avansaţi…

— Vreau să ştii că o să dau în judecată nenorocita voastră de firmă şi-o să vă iau şi pielea de pe voi…

— Îmi pare extrem de rău! Irene nu-l lăsase să termine ce-avea de zis. Pur şi simplu nu-nţeleg…

Cei patru bărbaţi au tras sicriul afară ceva mai repede decât îl coborâseră. A răsărit peste marginea gropii şi apoi s-a lovit înfundat de iarbă, aproape răsturnându-se pe o parte. Mi-o puteam închipui pe Diana Cowper înăuntru, legănată încolo şi încoace. I-am privit cu atenţie pe participanţii îndoliaţi, întrebându-mă care dintre ei era responsabil, căci îmi imaginam că fusese un act deliberat. O glumă bolnavă? Vreun soi de mesaj?

Raymond Clunes se ţinea strâns de partenerul său. Bruno Wang se holba, acoperindu-şi gura cu palma. Era posibil să mă fi înşelat, dar Andrea Kluvánek părea că zâmbeşte. Lângă ea, bărbatul cu batista privea sicriul cu o expresie care nu lăsa să se ghicească nimic. Şi-a dus şi el mâna la gură, ca şi cum ori urma să vomite, ori să izbucnească în râs, după care s-a răsucit şi a plecat de acolo. L-am urmărit cum ieşea grăbit din cimitir, îndepărtându-se pe aleea care avea să-l ducă pe Brompton Road.

Iar şoferul spune tare: „Avansaţi!”
Avansaţi!… Avansaţi!

Nu se mai oprea. Asta era cel mai rău. Muzica era banală şi glasul, plin de veselia oribilă şi forţată, afişată de adulţi când le cântă copiilor.

— Mi-a ajuns, a rostit Damian.

Dacă te uitai la el, vedeai imediat că e în stare de şoc. Era prima emoţie pe care o arătase de când începuse înmormântarea.

— Damian…

Grace s-a întins să-l prindă de braţ. El s-a scuturat, scăpând din mâna ei.

— Merg acasă. Tu du-te la pub. Ne vedem la apartament.

Eram conştient că fotografii făceau întruna poze, teleobiectivele lor iţindu-se obscen peste pietrele de mormânt. Antrenorul/bodyguard făcea tot ce-i stătea în putinţă să le stea în cale, însă lentilele se mişcau

pentru a-l urmări pe Damian în timp ce se îndepărta în grabă.

Parohul s-a răsucit spre Irene, neajutorată.

— Ce putem face? a întrebat.

— Să ducem sicriul înapoi în capelă.

Irene încerca să nu-şi piardă cumpătul.

— Repede! s-a răstit ea cu glas scăzut.

Cioclii au ridicat-o pe Diana Cowper şi au purtat-o iar pe deasupra ierbii, departe de mormânt, mişcându-se cât puteau de iute fără să pară că de fapt aleargă, încercând să păstreze o oarecare solemnitate. Nu le ieşea. Arătau ridicol, m-am gândit, mişcându-se nesincronizaţi, dând unul peste altul şi aproape împiedicându-se în graba lor de-a scăpa de-acolo. Muzica veselă s-a estompat în depărtare.

Şi claxonul face…

Hawthorne i-a urmărit cum dispar. Aproape că vedeam gândurile care i se învolburau prin minte.

— Tii, tii, tii, a fredonat el afon, după care a pornit cu paşi iuţi, urmând sicriul spre capelă.

Capitolul doisprezece
— Miros de sânge —

Am lăsat publicul îndoliat strâns într-un cerc de chipuri confuze în jurul mormântului gol şi am pornit pe urmele sicriului care acum îmi amintea de o corabie minusculă ce era aruncată de colo-colo de o mare furtunoasă.

Aveam senzaţia că Hawthorne era amuzat de cele întâmplate. Pesemne că gluma asta crudă şi răzbunătoare – dacă aşa ceva fusese – rezonase cu latura întunecată a firii sale. Mai probabil, era ştiinţa faptului că teoria înaintată de Meadows tocmai fusese făcută ţăndări. Cu doar câteva minute în urmă, acesta pomenise de un jaf care mersese prost. Aşa ceva nici nu mai încăpea în discuţie acum. Toate cele întâmplate împinseseră crima aceasta mult în afara unei anchete poliţieneşti obişnuite şi-i oferea o oportunitate în plus lui Hawthorne să susţină sus şi tare că ancheta îi aparţinea doar lui.

M-am uitat în urmă şi l-am văzut pe Meadows târşâindu-şi paşii în urma noastră, dar deocamdată eu şi Hawthorne eram singuri în timp ce ne îndreptam către capela aflată nu departe în faţă.

— Despre ce crezi că e vorba? am întrebat.

— A fost un mesaj, a răspuns Hawthorne.

— Un mesaj… de la cine pentru cine?

— Păi, pentru Damian Cowper, pentru început. Doar i-ai văzut faţa.

— Era tulburat.

— Asta ca să folosim un eufemism. Era alb ca varul. Credeam că va leşina!

— Trebuie să aibă ceva de-a face cu Jeremy Godwin, am zis eu.

— El n-a fost călcat de un autobuz.

— Nu. Dar poate că ţinea un autobuz de jucărie în braţe când a fost lovit. Poate că-i plăcea să

meargă cu autobuzul…

— Ai şi tu dreptate într-o privinţă, amice. A fost un cântecel pentru copiii de grădiniţă, deci probabil că are o anumită legătură cu un copilaş mort. Hawthorne a păşit cu delicateţe peste un mormânt. Damian a plecat acasă, dar o să mergem cât de curând să vorbim din nou cu el. Mă întreb ce va avea de zis.

— Au trecut zece ani de la accidentul din Deal, am gândit cu voce tare. Mai întâi, este omorâtă Diana Cowper. Apoi asta. Cu siguranţă cineva încearcă să sublinieze ceva.

Ajunseserăm la capelă. Sicriul fusese deja băgat înăuntru. Am aşteptat ca Meadows să ne prindă din urmă.

— Am ştiut mereu că lucrurile o vor lua razna din momentul în care eşti implicat şi tu, a gemut el.

Era complet ieşit din formă. Chiar şi drumul acela scurt îl lăsase fără răsuflare. Dacă nu avea să acorde o mai mare atenţie dietei, să renunţe la fumat şi să facă mişcare, curând avea să revină în cimitir pentru o vizită permanentă.

— Aş fi interesat să aflu cum a pus asta la cale jefuitorul tău, a spus Hawthorne. N-aş putea zice că am văzut pe cineva deghizat în curier.

— Ce s-a petrecut aici ar putea să nu aibă nimic de-a face cu crima şi o ştii şi tu foarte bine, i-a răspuns Meadows. E implicată o celebritate de la Hollywood. A fost o farsă crudă… cineva cu o minte perversă. Asta-i tot.

— S-ar putea să ai dreptate.

Tonul vocii lui Hawthorne dădea clar de înţeles că nu credea nicio iotă.

Am intrat în capelă. Deja sicriul revenise pe postamente şi Irene Laws desfăcea de zor curelele, urmărită de paroh – cu ochii măriţi de şoc – şi de cei patru ciocli de la Cornwallis & Sons. Femeia a ridicat privirea la intrarea noastră.

— Sunt în afacerea aceasta de douăzeci şi şapte de ani, a rostit ea. Şi nimic de genul ăsta – absolut nimic – nu s-a mai întâmplat vreodată.

Cântecelul pentru copii se oprise în sfârşit. Nu am auzit decât scârţâitul crenguţelor de salcie atunci când Irene şi-a terminat treaba şi a ridicat capacul. Nu simţeam niciun imbold să o văd pe Diana Cowper la o săptămână după ce murise. Din fericire, era acoperită cu un giulgiu de muselină şi, deşi îi puteam ghici conturul trupului, am fost scutit de imaginea privirii fixe şi a buzelor cusute laolaltă. Irene s-a aplecat în faţă şi a desprins ceva ce semăna cu o minge portocalie de crichet care fusese aşezată între mâinile Dianei Cowper. I-a înmânat-o lui Meadows.

El a cercetat-o dezgustat.

— Nu ştiu ce este.

— E un ceas cu alarmă.

Hawthorne a întins mâna şi Meadows i l-a dat, bucuros să scape de el.

Am văzut că într-adevăr asta era, un ceas digital cu alarmă, ce afişa ora corectă pe un display rotund, aflat pe o parte. Avea mai multe perforaţii, la fel ca un aparat de radio de modă veche, şi două comutatoare. Hawthorne a apăsat unul dintre ele şi cântecul a luat-o de la capăt.

Roţile de-autobuz se-nvârtesc
Se-nvârtesc, se-nvârtesc

— Opreşte-l!

Irene Laws s-a cutremurat. El s-a conformat.

— E un ceas cu alarmă şi înregistrare în format MP3, a explicat Hawthorne. E plin internetul de ele. Ideea e că poţi descărca pe el cântecelele preferate ale copilaşului tău, astfel încât să-l poată trezi dimineaţa. Am cumpărat şi eu unul pentru băiatul meu şi am înregistrat glasul meu. „Trezeşte-te, ticălosule mic, şi dă-i bătaie.” Lui i se pare de-a dreptul hilar.

— Cum se activează? am întrebat.

Hawthorne l-a răsucit în mâini.

— A fost setat pentru ora unsprezece treizeci. Indiferent cine l-a pus acolo, l-a programat să

pornească în mijlocul înmormântării. Nici că se poate să fi făcut o treabă mai bună. S-a întors către Irene Laws. Ai cumva vreo explicaţie cu privire la modul în care a ajuns acolo?

— Nu!

Părea surprinsă, ca şi cum el ar fi acuzat-o de ceva.

— Sicriul a rămas nesupravegheat vreo clipă?

— Asta va trebui să-l întrebaţi pe domnul Cornwallis.

Hawthorne a ezitat.

— Unde este Cornwallis?

— A trebuit să plece mai devreme. În după-amiaza aceasta fiul lui joacă într-o piesă la şcoală. Se holba la mingea portocalie. Nimeni din firma noastră n-ar fi făcut aşa ceva.

— Atunci trebuie să fi fost cineva din afară, şi de aceea am întrebat: sicriul a rămas cumva nesupravegheat?

— Da. Irene s-a foit stânjenită, detestând faptul că trebuia să o recunoască. Defuncta a fost lăsată la locaţia noastră de pe Fulham Palace Road. A fost adusă astăzi de acolo. Din nefericire, nu avem suficient spaţiu în sediul din South Kensington. Avem o capelă în apropiere de sensul giratoriu Hammersmith, un loc pentru priveghi. Membrii familiei şi prietenii apropiaţi au avut posibilitatea să vină să o vadă pe doamna Cowper, dacă doreau.

— Şi câţi dintre ei au dorit?

— Momentan, n-aş putea să vă spun. Însă avem un registru al vizitatorilor şi nimănui nu i s-ar fi permis accesul fără să prezinte un act de identitate.

— Dar aici, la cimitir? a continuat Hawthorne cu întrebările. Irene n-a zis nimic, aşa că tot el a urmat: Când am sosit noi, sicriul se afla în dricul parcat în spate. Acolo a rămas tot timpul?

Irene a privit către unul dintre cioclii palizi la faţă, iar acesta s-a foit stânjenit pe picioare şi a rămas cu ochii plecaţi.

— Am fost aici mai tot timpul, a murmurat el. Dar nu tot timpul.

— Tu cine eşti?

— Alfred Laws. Sunt unul dintre directorii firmei. A tras aer în piept şi a completat: Irene e soţia mea.

Hawthorne a surâs lipsit de veselie.

— Rămâne totul în familie, nu-i aşa? Unde ai fost?

— Când am sosit, am parcat vehiculul şi am venit aici.

— Toţi?

— Da.

— Şi dricul a rămas încuiat?

— Nu.

— Din experienţa noastră, nimeni n-a încercat vreodată să răpească un cadavru, a remarcat Irene, pe un ton glacial.

— Atunci poate că asta vă va da de gândit pe viitor. Hawthorne continua s-o preseze, părând aproape ameninţător. Va trebui să stau de vorbă cu domnul Cornwallis. Unde-l pot găsi?

— O să vă dau o adresă.

Irene a întins o mână spre soţul ei, care i-a dat un carnet şi un pix. Femeia a mâzgălit câteva rânduri pe prima pagină, a rupt-o şi i-a întins-o lui Hawthorne.

— Mulţumesc.

— Staţi niţel.

În tot acest timp, Meadows rămăsese într-o parte şi parcă abia acum îşi dăduse seama că nu zisese nimic. Cu toate acestea – i-am citit-o în privire – ştia şi el că nu mai are nimic de zis.

— Am să iau ceasul cu alarmă, a murmurat el, exprimându-şi autoritatea. N-ar fi trebuit să-l atingeţi, a adăugat, uitând că el fusese primul care-l luase din mâna lui Irene. Criminaliştilor n-o să le placă asta.

— Mă îndoiesc că vor găsi mare lucru, a fost de părere Hawthorne.

— Păi, dacă a fost cumpărat de pe internet, este posibil să aflăm identitatea cumpărătorului.

Hawthorne i l-a dat. Meadows a avut grijă să pară grijuliu când l-a prins, apucându-l de ambele părţi, cu degetul mare şi arătătorul.

— Mult noroc, i-a urat Hawthorne.

Practic fusese o concediere.

★

Praznicul, dacă asta era, se ţinea la un gastropub de pe colţul lui Finborough Road, la câteva minute distanţă de cimitir. Acesta era locul pe care-l pomenise Damian înainte de-a pleca în trombă. Nu era singurul care plecase direct acasă: jumătate dintre participanţii la înmormântare hotărâseră să absenteze. Asta însemna că Grace Lovell şi vreo duzină de bărbaţi şi femei se ocupau acum de Prosecco şi de cârnăciorii miniaturali, încercând să se consoleze reciproc nu numai din pricina pierderii unei prietene drage, ci şi din cauza teribilei farse în care se transformase înmormântarea ei.

Hawthorne zisese că vrea să stea de vorbă cu Damian Cowper şi încercase deja să dea de Robert Cornwallis, lăsându-i un SMS pe telefon. Dar, mai întâi, voia să-i cunoască mai îndeaproape pe participanţii la înmormântare. La urma urmelor, dacă ei n-ar fi cunoscut-o bine pe Diana Cowper, cu siguranţă n-ar fi participat la înmormântare şi, de asemenea, era singura lui ocazie de a-i prinde pe toţi în acelaşi loc. În paşii săi se simţea o sprinteneală clară când am traversat Fulham Road şi am intrat în pub. Orice soi de mister îi dădea energie – şi cu cât era mai bizar, cu atât mai bine.

Am zărit-o imediat pe Grace. Deşi îmbrăcată în negru, rochia îi era foarte scurtă şi peste ea purta un sacou de catifea cu umerii extravagant amplificaţi prin pernuţe. Cum stătea rezemată de bar, putea la fel de bine să vină de la premiera unui film, dar şi de la o înmormântare. Nu vorbea cu nimeni şi a surâs neliniştită când ne-am apropiat de ea.

— Domnule Hawthorne! Bucuria ei de a-l revedea era evidentă. Nici nu ştiu ce caut aici. Abia dacă-i cunosc pe oamenii aceştia.

— Cine sunt ei? a întrebat Hawthorne.

Ea a privit în jur, după care a indicat cu degetul.

— Acela e Raymond Clunes. E producător de teatru. Damian a jucat în una dintre piesele lui.

— Am făcut deja cunoştinţă.

— Iar acela e medicul de familie al Dianei. A dat din cap către un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu siluetă de porumbel, îmbrăcat în costum cu vestă. Se numeşte doctorul Butterworth, cred. Femeia de lângă el e soţia lui. Bărbatul din colţ e avocatul Dianei, Charles Kennedy. El se ocupă de testament. Dar pe restul nu-i cunosc.

— Damian a plecat acasă.

— A fost foarte supărat. Cântecul acela a fost ales în mod special să-l tulbure. A fost o glumă cu adevărat oribilă.

— Ştiai de cântec?

— Păi, da…! A şovăit, nesigură dacă să continue sau nu. Are legătură cu trecutul, cu chestia aia îngrozitoare cu cei doi copii. Era cântecul preferat al lui Timothy Godwin. L-au pus când l-au înmormântat… în Harrow Weald.

— De unde ştii? a vrut să afle Hawthorne.

— Mi-a spus Damian. Vorbea adesea despre asta. Dintr-un motiv necunoscut, simţea nevoia să-l apere. Nu-i genul de persoană care să-şi exprime sentimentele, dar pentru el chiar conta ce s-a întâmplat cu ani în urmă.

În mână avea un pahar de Prosecco, pe care l-a golit.

— Dumnezeule, ce zi oribilă! Ştiam c-o să fie oribilă de când m-am trezit dimineaţă, dar nici prin vis nu mi-a trecut aşa ceva!

Hawthorne o privea cu atenţie.

— Am rămas cu impresia că nu-ţi plăcea în mod deosebit de soacra dumitale, a spus el brusc.

Grace a roşit, iar liniile drepte de deasupra pometilor ei s-au întunecat.

— Nu-i adevărat! Cine ţi-a spus una ca asta?

— Ai spus că te-a ignorat.

— Ba n-am spus aşa ceva. Doar că s-a arătat mai interesată de Ashleigh, atâta tot.

— Unde e Ashleigh?

— În Hounslow, acasă la părinţii mei. Am s-o iau când scap de aici.

Şi-a lăsat paharul pe bar şi a luat altul de la un ospătar aflat în trecere.

— Atunci, eraţi apropiate, a adăugat Hawthorne.

— N-aş spune. A chibzuit un moment, apoi a continuat: Eu şi Damian eram de puţin timp împreună când s-a născut Ashleigh şi ea îşi făcea griji că noul lui rol de tată îi va frâna cariera. A făcut o pauză. Ştiu cum sună asta, dar trebuie să-nţelegi că ea era o persoană destul de singuratică. După moartea lui Lawrence, nu i-a mai rămas decât Damian, pe care îl diviniza. Succesul lui însemna totul pentru ea.

— Şi bebeluşul îi stătea în cale?

— N-a fost în plan, dacă la asta te referi. Dar Damian o iubeşte acum. Nici nu se pune problema.

— Dar dumneata, domnişoară Lovell? E imposibil ca Ashleigh să te fi ajutat în carieră.

— Spui nişte lucruri foarte neplăcute, domnule Hawthorne. Nu am decât treizeci şi trei de ani. O iubesc enorm pe Ashleigh. Pentru mine nu contează dacă nu muncesc câţiva ani. Sunt foarte mulţumită de felul în care stau lucrurile.

„Nu cred să fi fost o actriţă atât de bună”, am reflectat. În mod clar nu reuşea să mă convingă.

— Îţi place Los Angeles? a continuat Hawthorne cu întrebările.

— Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu oraşul. Avem o casă în Hollywood Hills şi când mă trezesc dimineaţa, nu-mi vine să cred că sunt acolo. Mereu visam la aşa ceva când studiam la actorie – să mă trezesc din somn şi să văd semnul cu Hollywood.

— Îmi închipui că ţi-ai făcut o mulţime de prieteni.

— Nu am nevoie de prieteni noi. Îl am pe Damian. A aruncat o privire peste umăr. Dacă nu vă

deranjează, aş vrea să-i salut pe oamenii de aici. Ar trebui să am grijă de toată lumea şi nici nu vreau să zăbovesc prea mult.

S-a furişat de lângă noi. Hawthorne o urmărea cu privirea. Puteam zări cum gândurile i se învălmăşeau în cap.

— Şi acum? l-am întrebat.

— Doctorul.

— De ce el?

Hawthorne mi-a aruncat o privire ostenită.

— Pentru că ştia absolut tot despre Diana Cowper. Pentru că dacă ea avea vreo problemă, este posibil să-i fi spus lui. Pentru că poate tocmai el a omorât-o. Habar n-am!

Clătinând din cap, s-a apropiat de bărbatul în costum cu vestă, pe care Grace i-l indicase mai devreme.

— Domnule doctor Butterworth, a început el.

— Buttimore.

Doctorul i-a scuturat mâna. Era un tip masiv, cu barbă şi ochelari cu ramă de aur, genul de om care s-ar descrie cu mare plăcere drept „un tip de modă veche.” Hawthorne îl jignise pocindu-i numele, dar doctorul s-a mai destins când Hawthorne i-a dezvăluit legătura lui cu Scotland Yardul. Am observat de multe ori asta. Oamenilor le face plăcere să fie implicaţi în ancheta unei crime. Ceva din ei doreşte să dea o mână de ajutor, dar sunt atraşi în acelaşi timp şi de aspectul senzaţional.

— Deci despre ce-a fost vorba acolo, la cimitir? s-a arătat curios Buttimore. Pun prinsoare că n-aţi mai văzut niciodată aşa ceva, domnule Hawthorne. Biata Diana! Dumnezeu ştie ce-ar fi înţeles ea din întâmplarea asta. Credeţi că cineva a făcut-o dinadins?

— Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că cineva ar vârî din greşeală un ceas cu alarmă într-un sicriu, domnule, a răspuns Hawthorne.

I-am fost recunoscător pentru acel „domnule” final. Altminteri, replica lui ar fi părut încărcată de un dispreţ evident.

— Ai perfectă dreptate. Să înţeleg că vă veţi ocupa şi de asta.

— Uciderea doamnei Cowper este prioritară pentru mine.

— Am înţeles că făptaşul a fost deja identificat.

— Un spărgător, a intervenit soţia lui.

Era pe jumătate cât soţul ei, trecută de cincizeci de ani, cu chip sever.

— Trebuie să cercetăm fiecare pistă, le-a explicat Hawthorne, apoi s-a întors spre doctor: Înţeleg că eraţi un prieten apropiat al doamnei Cowper, domnule Buttimore. M-ar ajuta să aflu când aţi văzut-o ultima oară.

— În urmă cu câteva luni. A venit la clinica mea din Cavendish Square. Venea destul de frecvent la mine, dacă stau bine să mă gândesc.

— Recent?

— În ultimele luni. Avea probleme cu somnul. O problemă destul de comună, de fapt, în rândul femeilor de vârsta ei – deşi mai avea şi atacuri de anxietate.

A privit în stânga şi-n dreapta, nemulţumit de faptul că împărtăşea informaţii confidenţiale într-un loc public. Apoi şi-a coborât vocea:

— Îşi făcea griji în privinţa fiului.

— Şi de ce-ar fi făcut asta? a întrebat Hawthorne.

— Vorbesc atât în calitate de doctor, cât şi de prieten al ei, domnule Hawthorne. Adevărul era că îşi făcea griji în privinţa stilului lui de viaţă din Los Angeles. Ea se opusese de la bun început plecării sale acolo şi apoi a ajuns să citească şi chestiile răutăcioase din articolele acelea pline numai de bârfe – droguri şi party-uri şi aşa mai departe. Desigur, nu există niciun sâmbure de adevăr în ele. Ziarele tipăresc mizerii şi minciuni despre orice celebritate. Asta i-am spus şi eu Dianei. Dar era clar că ea nu se simţea bine, aşa că i-am prescris pastile de dormit. Mai întâi Ativan, apoi, dat fiind că nu erau suficient de puternice, am continuat cu Temazepam.

Mi-am amintit de pastilele pe care le găsiserăm în baia defunctei.

— Acelea au părut să funcţioneze, a continuat Buttimore. Ultima oară am văzut-o, aşa cum am spus deja, la sfârşitul lunii aprilie. I-am dat altă reţetă…

— Nu v-aţi făcut griji că ar putea deveni dependentă?

Buttimore a zâmbit inocent.

— Scuzaţi-mă, domnule Hawthorne, dar dacă aţi avea cunoştinţe de medicină, aţi şti că există şanse foarte mici să dezvolţi dependenţă faţă de Temazepam. E unul dintre motivele pentru care îl prescriu. Unicul pericol este pierderea memoriei pe termen scurt, dar doamna Cowper părea să se afle într-o stare de sănătate excelentă.

— A vorbit cu dumneavoastră despre vizita la firma de pompe funebre?

— Pardon?

— A mers la o firmă de pompe funebre. Şi-a aranjat înmormântarea exact în ziua în care a murit.

Buttimore a clipit.

— Sunt complet uluit. Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care să procedeze aşa. Să fiţi sigur că în afara problemei cu anxietatea, nu avea niciun motiv să creadă că starea de sănătate i-ar fi deteriorat. Nu-mi rămâne să presupun decât că momentul morţii ei a fost doar o coincidenţă.

— A fost un jaf, a insistat soţia lui.

— Exact, scumpo. Pur şi simplu n-ar fi avut de unde să ştie ce se va întâmpla. A fost doar o coincidenţă. Nimic mai mult.

Hawthorne a încuviinţat din cap şi ne-am îndepărtat.

— Boul dracului, a murmurat el de îndată ce i-am ieşit din raza auditivă.

— De ce spui asta?

— Pentru că habar n-avea despre ce vorbeşte.

M-am încruntat întrebător.

— Doar ai auzit ce a spus. Nu avea niciun sens.

— Ba pentru mine a avut sens.

— E un bou. Să ai grijă să notezi şi asta.

— „Boul dracului”? Presupun că-ţi place să înjuri. Hawthorne n-a zis nimic. O să am grijă să reiasă clar că tu eşti cel care a zis-o, am adăugat. În felul ăsta, te poate da pe tine în judecată, nu pe mine.

— Nu poate da pe nimeni în judecată dacă ăsta-i adevărul.

S-a apropiat de Charles Kennedy, avocatul, care continua să fie în colţ, unde vorbea cu o femeie despre care am presupus că e soţia lui. Era scund şi rotunjor, cu păr argintiu, ondulat. Ea avea o formă similară, doar că era mai îndesată. Poate că sosiseră în Londra de la ţară, dat fiind că amândoi păreau să aibă un aer ecvestru, cu obraji rumeni de la statul în aer liber. El bea Prosecco. Ea alesese un suc de fructe.

— Ce mai faceţi? Da, da. Eu sunt Charles Kennedy. Ea e Frieda.

Nici că ar fi putut fi un ins mai cordial. De îndată ce Hawthorne s-a prezentat, Kennedy a avut grijă să ne spună cât mai multe lucruri despre sine. O cunoştea pe defunctă de mai bine de treizeci de ani şi fusese un prieten apropiat de-al lui Lawrence Cowper („Cancer la pancreas. Absolut şocant. Era un om remarcabil… un dentist de primă mână.”) El locuia tot în Kent, în Faversham. O ajutase pe Diana să vândă casa după „întâmplarea aceea oribilă” şi să se mute la Londra.

— Eraţi avocatul ei la data procesului? a întrebat Hawthorne.

— Desigur.

Kennedy nu se putea abţine. Nu că vorbea. Cuvintele i se revărsau, practic, din gură.

— Nici n-a existat un caz împotriva ei. Judecătorul a avut totală dreptate.

— Îl cunoşteaţi?

— Pe Weston? Ne-am întâlnit o dată sau de două ori. Un flăcău cu capul pe umeri. I-am spus Dianei că n-are de ce să se teamă, indiferent ce spun

ziarele. Cu toate astea, a fost o perioadă foarte grea pentru ea. A fost foarte supărată.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— Săptămâna trecută… În ziua în care a murit. La o întrunire a membrilor consiliului. Eram amândoi în consiliul de administraţie al Globe Theatre. După cum s-ar putea să ştiţi, teatrul reprezintă o operă de binefacere ce sprijină educaţia. Ne bazăm foarte mult pe donaţii, ca să ne putem continua activitatea.

— Ce fel de piese puneaţi în scenă?

— Păi… Shakespeare, evident.

Nu eram sigur dacă Hawthorne chiar nu ştia că Globe era o reconstruire a teatrului care se înălţase pe malul sudic al Tamisei cu patru sute de ani în urmă şi care se specializase în reprezentaţii autentice, în special ale pieselor de teatru din perioada elisabetană. Nimic din atitudinea lui nu dădea de înţeles că-l interesează în vreun fel teatrul – sau, că tot veni vorba, literatura, muzica sau arta. În acelaşi timp, totuşi, era remarcabil de bine informat în legătură cu o mulţime de lucruri şi era destul de posibil ca acum să încerce pur şi simplu să intre pe sub pielea avocatului.

— Înţeleg că v-aţi ciondănit puţin în ziua aceea.

— Nu m-aş exprima chiar aşa. Cine v-a zis asta?

Hawthorne nu i-a răspuns. Robert Cornwallis fusese cel care auzise glasuri răstite când o sunase pe Diana Cowper s-o întrebe despre numărul lotului din cimitirul Brompton.

— A anunţat că renunţă la poziţia ei din cadrul consiliului, a spus el.

— Da, însă n-a făcut-o din pricina vreunui dezacord.

— Atunci, de ce a renunţat la consiliu?

— Habar n-am. A zis doar că se gândea de ceva vreme să renunţe şi că efectul acţiunii ei trebuia să fie imediat. Anunţul ne-a luat pe toţi prin surprindere. Fusese o susţinătoare pasionată a teatrului şi un adevărat motor al strângerilor de fonduri şi programelor educaţionale.

— Era nefericită din cine ştie ce motiv?

— Nicidecum. Dimpotrivă, chiar aş spune că părea destul de uşurată. Fusese în consiliul de administraţie vreme de şase ani. Poate se gândise că era de ajuns.

Lângă el, soţia începea să se foiască, neliniştită.

— Charles, poate că ar trebui să mergem.

— În regulă, dragă. Kennedy s-a întors spre Hawthorne: Nu prea mai am ce să vă povestesc despre consiliu. E confidenţial.

— Îmi puteţi spune ceva despre testamentul doamnei Cowper?

— Păi, da. Sunt sigur că oricum va deveni public cât de curând. E destul de simplu. I-a lăsat totul lui Damian.

— Din ce-am înţeles, e destul de mult.

— Nu intră în atribuţiile mele să dezvălui detalii. Mă bucur de cunoştinţă, domnule Hawthorne.

Charles Kennedy şi-a pus jos paharul. S-a căutat într-un buzunar şi-a pescuit de acolo cheia de la maşină, pe care i-a întins-o soţiei sale.

— Să mergem, dragă. Mai bine conduci tu.

— Am înţeles.

— Cheile…

Hawthorne vorbea de unul singur. Privirea îi rămăsese fixată asupra lui Charles şi a Friedei Kennedy în timp ce aceştia se îndepărtau, dar ei păreau să nu mai prezinte niciun interes pentru fostul poliţist. Gândurile îi erau în altă parte. Frieda ţinea în mână cheia de la maşină. Am văzut-o când a ieşit pe uşă şi mi-am dat seama că fusese un soi de declanşator, reamintindu-i lui Hawthorne ceva ce-i scăpase mai devreme.

Atunci a înţeles. Am observat chiar şi clipa când s-a întâmplat asta. A fost aproape şocant, ca şi cum l-ar fi lovit cineva. N-aş spune chiar că a devenit palid la faţă, dat fiind că nici nu avea prea multă culoare în obraji, însă i-am zărit-o în ochi: constatarea teribilă a faptului că înţelesese ceva taman pe dos.

— Plecăm, a hotărât el.

— Unde?

— Nu mai avem timp. Mişcă-te.

El pornise deja, împingând un ospătar din calea sa, îndreptându-se către uşă. Am ajuns din urmă familia Kennedy, care îşi lua la revedere de la o cunoştinţă, şi am năvălit în stradă. Am ajuns la un colţ şi atunci Hawthorne s-a oprit în loc, clocotind de furie.

— De ce dracu' nu-i niciun taxi?

Avea dreptate. În pofida traficului aglomerat, nu se zărea niciun taxi, dar pe când stăteam acolo, am văzut unul oprind pe partea cealaltă a străzii. Fusese chemat de o femeie încărcată de sacoşe cu cumpărături. Hawthorne a răcnit – un singur cuvânt. În acelaşi timp, a rupt-o la fugă pe stradă, fără să bage maşinile în seamă. L-am urmat ceva mai precaut, neputând să uit că cimitirul era chiar după colţ. S-au auzit scârţâituri de cauciucuri, ţipătul unui claxon, dar, cumva, am ajuns pe partea cealaltă. Hawthorne se băgase deja între femeie şi şofer – care pornise aparatul, aprinzând semnul galben de pe capotă.

— Scuză-mă… am auzit-o zicând pe femeie, al cărei glas se subţiase de indignare.

— Poliţia, a repezit-o Hawthorne. E o urgenţă.

Ea nu i-a cerut o legitimaţie. Hawthorne lucrase îndeajuns de mult în poliţie ca să adopte atitudinea necesară de autoritate. Sau poate că părea pur şi simplu periculos, un tip cu care nu vrei să te iei la harţă.

— Unde vreţi să mergeţi? a întrebat şoferul în timp ce ne înghesuiam înăuntru.

— Brick Lane, a spus Hawthorne.

Casa lui Damian Cowper.

N-am să uit niciodată drumul acela cu taxiul. Era abia douăsprezece şi câteva minute, ziua în amiaza-mare, şi traficul nu era chiar imposibil, dar fiecare oprire, fiecare semafor roşu a însemnat o tortură pentru Hawthorne, care a rămas cocoşat lângă mine, perpelindu-se de nerăbdare. Aveam o mulţime de întrebări pe care voiam să i le pun. De ce tocmai un

set de chei auto îl făcuse să intre în alertă? De ce-l duseseră cu gândul la Damian Cowper? Oare Damian era în pericol? Dar îl ştiam suficient de bine pe Hawthorne încât să-mi ţin gura. Nu voiam ca furia lui să se abată asupra mea şi – nu ştiu de ce –, cumva, într-un colţişor al minţii mele, un glas îmi şoptea că orice se întâmpla acum, era într-un fel din vina mea.

Din Fulham până la Brick Lane e drum lung. Trebuia să traversăm toată Londra, de la vest la est, şi poate că ar fi fost mai rapid cu metroul. Chiar am trecut pe lângă câteva staţii – South Kensington, Knightsbridge, Hyde Park Corner – şi de fiecare dată l-am văzut pe Hawthorne făcând calcule, încercând să-şi dea seama cât de aglomerat era traficul în faţa noastră. Când ne apropiam de Piccadilly, a ales să-şi verse frustrarea pe şofer.

— De ce mergem în direcţia asta? Ar fi trebuit să treci pe lângă blestematul de palat.

Taximetristul l-a ignorat. Era adevărat că traficul se desfăşura în reluare când am început să ne apropiem de Piccadilly Circus, dar când te grăbeşti în Londra, orice rută ar putea fi greşită. Mi-am privit ceasul. Ne luase douăzeci şi cinci de minute să ajungem până aici. Mi se păruse mult mai mult. Lângă mine, Hawthorne înjura în barbă. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Tot nu-mi spusese ce se petrecea de fapt.

Până la urmă, am ajuns la locuinţa lui Damian Cowper. Hawthorne a ţâşnit afară, lăsându-mă pe mine să plătesc. I-am întins şoferului 50 de lire şi n-am mai aşteptat restul, ci l-am urmat pe Hawthorne prin intrarea îngustă şi pe scara ce urca printre două magazine. Am ajuns la intrarea de la primul nivel. Semn rău, uşa era întredeschisă.

Am intrat în casă.

Mirosul de sânge m-a izbit primul. Descrisesem zeci de crime în cărţi şi seriale TV, dar nu-mi închipuisem niciodată aşa ceva.

Damian Cowper fusese mutilat. Zăcea întins pe o parte, într-o baltă de sânge maroniu-închis ce se

întinsese în jurul lui, impregnându-se în parchet. O mână îi rămăsese întinsă şi primul lucru pe care l-am observat a fost că două degete îi fuseseră pe jumătate retezate atunci când încercase să se apere de cuţitul care-i făcuse vreo şase-şapte tăieturi şi care îi fusese lăsat, până la urmă, înfipt în piept. Una dintre lovituri îi spintecase faţa şi rana aceasta era terifiantă în comparaţie cu celelalte, pentru că faţa e primul lucru pe care îl observi când întâlneşti pe cineva. Pierzi un braţ sau un picior, însă rămâi acelaşi. Dacă rămâi fără chip, aproape tot ce se ştie despre tine va dispărea complet.

Damian avea o tăietură adâncă ce îl lăsase fără un ochi, de sub care un pliu mare de piele atârna acum în jos până la gură. Hainele i-ar fi putut ascunde mare parte din restul rănilor, însă nu puteau ascunde grozăvia celor întâmplate cu el. Un obraz îi era lipit de podea şi tot capul îi semăna acum mai mult cu o minge de fotbal spartă. Nu mai arăta deloc ca el însuşi. De fapt, l-am recunoscut doar datorită hainelor şi a părului negru şi încâlcit.

Mirosul de sânge mi-a năvălit pe nări în sus. Era pregnant, copleşitor, semănând cu cel de pământ proaspăt săpat. Nu ştiam că aşa miroase sângele, dar, pe de altă parte, era foarte mult şi în apartament era foarte cald, ferestrele erau închise, pereţii se ondulau…

★

— Tony? Trezeşte-te! Pentru numele lui Cristos!

Dintr-un motiv necunoscut, mă uitam la tavan. Ceafa mă durea foarte tare. Hawthorne stătea aplecat deasupra mea. Am deschis gura să spun ceva, apoi m-am oprit. Pesemne că leşinasem. Era imposibil. Era chiar ridicol. Era jenant.

Dar asta se întâmplase.

Capitolul treisprezece
— Pantofii defunctului —

— Tony? Te simţi bine?

Hawthorne stătea aplecat deasupra mea, acoperindu-mi complet raza vizuală. Nu părea îngrijorat, ci mai degrabă confuz, ca şi cum aş fi făcut ceva foarte ciudat, leşinând, după ce văzusem un cadavru hidos mutilat şi încă sângerând.

Nu mă simţeam bine. Mă lovisem cu capul de podeaua în stil depozit a casei lui Damian Cowper şi-mi venea să vomit. Simţeam în continuare miros de sânge în nări şi mă temeam că şi căzusem în el. Strâmbându-mă, am pipăit în jur. Scândurile de lemn din jurul meu erau uscate.

— Mă poţi ajuta să mă scol?

— Sigur.

A şovăit, apoi s-a aplecat spre mine şi m-a prins de braţ, ridicându-mă în picioare. De ce oare şovăise? Aceea era o reacţie interesantă. De când făcusem cunoştinţă cu el, de-a lungul acestei investigaţii şi cât timp mă ajutase în documentări, între noi doi nu existase niciodată vreun contact fizic. Nici măcar nu ne strânseserăm mâinile. De fapt, acum că mă gândesc la asta, nu-l văzusem niciodată intrând în contact cu cineva. Îi era cumva teamă de germeni? Sau era doar antisocial? Un alt mister pe care trebuia să-l rezolv.

M-am aşezat pe un fotoliu de piele, departe de cadavru şi de sânge.

— Vrei nişte apă? m-a întrebat.

— Nu. Sunt OK.

— N-ai de gând să vomiţi, da? Trebuie să protejăm zona în care s-a produs crima.

— N-am să vomit.

A aprobat din cap.

— Nu-i foarte plăcut să vezi un cadavru. Şi, crede-mă, ce vedem noi aici arată destul de rău! A scuturat din cap. Am mai văzut decapitări, oameni cu ochii scoşi…

— Mersi!

Simţeam deja cum mă ia ameţeala. Am tras aer în piept.

— Cu siguranţă cuiva nu-i plăcea de Damian Cowper, a rostit el.

— Nu înţeleg.

M-am gândit la spusele lui Grace după înmormântare.

— Chestia asta a fost plănuită, nu-i aşa? Cineva a pus aparatul ăla în sicriu, pentru că ştia că-l va afecta pe Damian. A vrut să-l facă să plece de acolo, astfel încât să rămână singur. Dar de ce el? Dacă toate astea au legătură cu accidentul din Deal, cu greu poate fi el învinovăţit. Nici măcar nu s-a aflat în maşină!

— Ai dreptate.

Am încercat să merg mai departe cu raţionamentul. O femeie şofează nesăbuit şi omoară un copil. Zece ani mai târziu, cineva o pedepseşte. Dar de ce să procedeze la fel şi cu fiul ei? Să aibă cumva vreo semnificaţie biblică: ochi pentru ochi? Pur şi simplu nu avea sens. Diana Cowper era deja moartă. Dacă cineva dorise să se folosească de Damian pentru a-i face ei rău, atunci l-ar fi omorât pe el mai întâi.

— Mama lui nu s-a dus la poliţie, deoarece încerca să-l protejeze, am continuat eu. Acesta a fost motivul pentru care nu s-a oprit. Poate că asta a fost suficient să-l responsabilizeze şi pe el.

Hawthorne s-a gândit câteva clipe în tăcere… dar nu la spusele mele.

— Trebuie să te las singur câteva clipe, mi-a zis. Am sunat deja la 999, dar trebuie să verific apartamentul.

— Dă-i bătaie.

Oarecum amuzant, mi-am amintit o întâmplare petrecută pe când lucram la *Injustice.* Discutaserăm

mult despre o scenă din episodul 1, când activistul pentru drepturile animalelor e descoperit mort într-o fermă. Hawthorne îmi spusese că dacă un poliţist sau un detectiv descoperă un cadavru, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să aibă grijă de propria lor siguranţă. Exista vreo ameninţare la adresa lui Hawthorne? Cumva atacatorul se află încă în clădire? Trebuie să se asigure că-i în deplină siguranţă. Apoi va începe să se uite după eventuali martori… la modul clasic, ca atunci când cauţi un copil ce se poate ascunde în şifonier sau sub pat. Hawthorne trebuie să fi sunat la 999 în timp ce eu încă zăceam întins pe podea. Presupun că măcar a fost drăguţ din partea lui să mă observe acolo.

El a ieşit din cameră, dispărând în sus pe scara în spirală. Am rămas pe fotoliu încercând să ignor cadavrul, încercând ca nici măcar să nu mă gândesc la rănile acelea îngrozitoare. N-a fost uşor. Dacă închideam ochii, deveneam şi mai conştient de mirosul de sânge. Dacă-i deschideam, mă trezeam că văd imagini cu sângele, cu membrele răşchirate ale cadavrului. A trebuit să-mi întorc capul cu totul ca să mi-l scot pe Damian Cowper din raza vizuală.

Apoi el a gemut.

M-am răsucit, crezând că-mi imaginasem. Dar l-am auzit iar, un zgomot bârâit, oribil. Faţa îi era întoarsă de la mine, însă eram destul de sigur că de la el prevenise zgomotul.

— Hawthorne! am zbierat.

În acelaşi timp, am simţit gust de fiere urcându-mi pe gât.

— Hawthorne!

A coborât treptele în goană.

— Ce e?

— Damian! Trăieşte!

M-a privit cu o expresie de îndoială, apoi s-a aplecat peste cadavru.

— Nu, nu trăieşte, a rostit el scurt.

— Tocmai l-am auzit.

Damian a gemut iar, mai tare acum. Nu-mi imaginasem. Încerca să vorbească.

Hawthorne s-a mulţumit să pufnească.

— Rămâi unde eşti, Tony, şi uită de toate astea, da? Muşchii îi înţepenesc şi acelaşi lucru se întâmplă cu coardele lui vocale. Şi mai are şi gaze în stomac, care acum încearcă să iasă. Asta-i tot ce auzi. Se-ntâmplă tot timpul.

— Oh.

Îmi doream din tot sufletul să nu fiu acolo. Nu pentru prima dată, îmi doream să nu fi fost niciodată de acord să scriu cartea asta blestemată.

Hawthorne şi-a aprins o ţigară.

— Ai găsit ceva sus?

— Nu mai e nimeni aici, a răspuns el.

— Ştiai că va fi omorât.

— Ştiam că există o posibilitate.

— Cum aşa?

Şi-a făcut palma căuş şi a scuturat scrumul în ea. Vedeam că se codeşte să-mi spună.

— Am fost prost, a răspuns el până la urmă. Dar atunci când am fost amândoi aici, tu mi-ai distras atenţia.

— Deci a fost din vina mea?

— Ţi-am spus doar, când stau de vorbă cu cineva, trebuie să mă concentrez, iar când tu intervii cu întrebări, îmi întrerupi şirul gândurilor, mă împiedici să mai gândesc cum trebuie. Şi-a îndulcit tonul: A fost vina mea. Bun, recunosc. Mie mi-a scăpat.

— Ce anume ţi-a scăpat?

— Damian a zis că mama lui venea aici ca să ude florile de pe terasă. A spus că ea îi trimitea corespondenţa în America. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Când am mers acasă la Diana Cowper, am găsit cinci cârlige în bucătărie. Îţi mai aminteşti?

— Erau prinse de un peşte din lemn.

— Exact. Şi acolo se aflau patru seturi de chei. Dacă Diana Cowper venea aici când el era plecat în LA, logic ar fi fost ca ea să aibă cheile, dar n-am văzut niciuna cu eticheta respectivă pe ea.

— Un cârlig era gol.

— Exact. Cineva a omorât-o. A scotocit prin toată casa. A observat cheile. Şi a profitat de ocazie să pună mâna pe ele. S-a oprit şi l-am văzut derulând în sens invers ceea ce tocmai spusese. Mă rog, asta-i una dintre posibilităţi.

Am auzit tropăit de paşi pe scara care suia spre uşa de la intrare şi, o clipă mai târziu, doi poliţişti în uniformă au intrat. S-au uitat de la cadavru la noi, încercând să-şi dea seama ce se petrecea aici.

— Rămâneţi exact unde sunteţi, a spus primul. Cine a sunat?

— Eu, a răspuns Hawthorne. Şi v-a luat ceva timp să ajungeţi aici!

— Domnule, cine sunteţi?

— Fost inspector Hawthorne, fost angajat al Poliţiei Metropolitane. L-am contactat deja pe inspectorul Meadows. Am motive să cred că această crimă ar putea avea legătură cu o anchetă în desfăşurare. Ar fi bine să chemaţi inspectorul responsabil de această zonă şi echipa de criminalistică.

Poliţiştii britanici au un mod aparte de a se adresa unul altuia, un mod de exprimare învechit şi aproape chinuitor, ca, de exemplu „Am motive să cred” şi „contactat” în loc de „chemat”. E unul dintre motivele pentru care mi s-a părut mereu dificil să le reproduc în serialele TV. E greu să-ţi pese de un personaj care scoate pe gură numai clişee. Şi arată şi mult mai puţin interesant decât omologii lor americani, cu cămăşile albe, vestele de protecţie şi căştile albastre ridicole. Fără pistoale. Fără ochelari de soare. Aceşti doi poliţişti erau tineri şi inocenţi. Unul era asiatic, celălalt era alb. Abia dacă ne-au mai vorbit după aceea.

Unul dintre ei şi-a scos staţia radio şi a raportat situaţia, în timp ce Hawthorne s-a apucat să examineze el însuşi camera. L-am urmărit cum se apropia de uşa ce dădea spre terasă. A avut grijă să nu atingă clanţa, folosind o batistă pe care a scos-o din buzunar. Uşa era descuiată. A dispărut afară şi deşi încă mă simţeam îngrozit, am izbutit să mă salt

din fotoliu şi să-l urmez. Poliţiştii făcuseră deja apelurile necesare. Nu păreau să mai aibă altceva de făcut. Au aruncat o privire încărcată de nesiguranţă în direcţia mea când am plecat. Nici măcar nu m-au întrebat cine sunt.

După ce am ieşit în aerul după-amiezii, m-am simţit imediat mai bine. La fel ca interiorul apartamentului, terasa – cu şezlongurile, ghivecele de flori şi grătarul cu gaz – îmi dădea impresia unui decor de film. Semăna mult cu balconul în care Joey, Chandler şi restul găştii din *Prietenii tăi* obişnuiau să-şi petreacă timpul şi care dădea către spatele clădirii şi scara de incendiu metalică ce cobora până la aleea de jos. Hawthorne stătea la marginea terasei şi se uita în jos. Fuma iar. Consuma un număr sinucigaş de mare de ţigări pe zi; cel puţin douăzeci, poate mai multe. S-a întors spre mine când m-am apropiat.

— Aşteaptă aici, a rostit el. Când Damian Cowper s-a întors de la înmormântare, el intrase deja în apartament, folosind cheile pe care le luase din casa de pe Britannia Road. Apoi a venit aici şi a aşteptat. Tot pe aici a şi plecat, după ce a terminat.

— Stai aşa. De unde ştii toate astea? De unde ştii că a fost vorba de un bărbat?

— Diana Cowper a fost sugrumată cu un şnur de draperie. Fiul ei a fost ciopârţit. Ucigaşul este ori bărbat, ori o femeie foarte, foarte furioasă.

— Dar restul? Cum poţi fi sigur de modul în care a fost comisă crima?

Hawthorne s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Dacă vrei să scriu despre asta, va trebui să-mi spui tot. Altfel va trebui să inventez.

Era o ameninţare pe care o mai folosisem şi mai înainte.

— În regulă.

Şi-a aruncat ţigara dincolo de marginea terasei. Am urmărit-o cum s-a răsucit în aer, înainte să dispară.

— Începi prin a te pune în locul ucigaşului. Te gândeşti la ce se petrece în mintea lui. Ştii că

Damian se va întoarce aici de la înmormântare. Mizeria aia cu cântecelul a fost creată special să-l aducă aici. Sau poate că ai stat în cimitir, în mulţime ori ascuns în spatele unei pietre funerare şi l-ai auzit spunându-i iubitei: „Mă duc acasă.” Atunci ţi-ai făcut planul. Singura problemă e că nu poţi fi sigur că el va veni singur acasă. Poate că până la urmă va veni şi Grace cu el. Poate că-l va aduce pe paroh. Aşa că trebuie să stai undeva de unde să-l poţi vedea venind şi să poţi pleca, dacă nu ţi se iveşte o ocazie. A arătat cu degetul mare. Acolo e o scară ce duce până jos.

— Poate că a urcat pe-acolo?

— N-ar fi putut. Uşa din living spre terasă e încuiată şi are şi lanţul pus pe dinăuntru. Hawthorne a clătinat din cap şi a continuat: A avut cheia. A intrat pe uşa din faţă. A căutat un loc în care să se ascundă şi a venit aici, afară. Locul perfect. Putea să se uite prin geam şi să vadă dacă Damian venea însoţit de cineva. Dar, după cum s-a dovedit până la urmă, a venit singur, exact cum îşi dorise ucigaşul. S-a întors în living şi…

A lăsat restul frazei neterminat…

— Ai spus că a plecat tot pe-aici, i-am reamintit.

— Există o urmă.

Hawthorne a făcut un gest şi am văzut lângă ieşirea de incendiu o semilună roşie, făcută de talpa pantofului cuiva după ce călcase în sângele lui Damian. Mi-a reamintit de urma găsită de noi acasă la Diana Cowper, lăsată probabil de acelaşi picior.

— În orice caz, n-ar fi putut folosi uşa din faţă, a continuat Hawthorne. Ai văzut rănile. A curs o grămadă de sânge. El a fost stropit peste tot. Crezi că ar fi putut umbla pe Brick Lane fără să atragă atenţia? Părerea mea e că s-a îmbrăcat cu o haină sau aşa ceva, a coborât pe aici şi a dispărut pe alee.

— Ştii cum a ajuns ceasul în sicriu?

— Încă nu. Va trebui să vorbim iarăşi cu Cornwallis. Îşi răsucea ţigara între degete. Dar va trebui să mai rămânem aici o vreme. Ar putea fi necesar să-i dai o declaraţie lui Meadows când îşi

va face şi el apariţia, în cele din urmă. Să nu spui prea multe. Fă pe prostul şi gata. Mi-a aruncat o privire. N-ar trebui să fie chiar aşa greu.

În următoarele două ore, apartamentul lui Damian Cowper a devenit tot mai aglomerat, în timp ce noi doi stăteam acolo, fără să avem nimic de făcut. Cei doi poliţişti care sosiseră primii la locul faptei chemaseră inspectorul responsabil, care, la rândul lui, sunase Brigada de Investigaţii Criminalistice. Acum erau prezenţi şase criminalişti, toţi în costume speciale din hârtie plastifiată cu glugi, măşti şi mănuşi care-i făceau imposibil de deosebit între ei. Scena părea să încremenească la fiecare câteva secunde, când un fotograf al poliţiei imortaliza câte o secţiune a încăperii cu un blitz orbitor. Un bărbat şi o femeie din echipa de criminalişti stăteau aplecaţi deasupra cadavrului lui Damian, frecându-i uşor mâinile şi gâtul cu beţişoare cu vată. Ştiam ce caută. Dacă în cursul atacului cu cuţitul între Damian şi atacatorul său avusese loc vreun contact fizic, atunci ar fi putut aduna urme de ADN. Mâinile cadavrului fuseseră înfăşurate în pungi, apoi plasticul opac fusese sigilat cu bandă adezivă. Era de-a dreptul extraordinar ce repede ajunsese să fie dezumanizat – şi ce era mai rău abia acum începea. Când au fost gata să-l ia de acolo, doi bărbaţi s-au lăsat în genunchi şi l-au înfăşurat în folie de polietilenă, pe care au izolat-o bine cu bandă extrarezistentă. Procedeul l-a transformat în ceva care îmi amintea atât de Egiptul Antic, cât şi de un pachet expediat de Federal Express.

Poliţia folosise bandă albastru cu alb pentru a crea un cordon ce începea de la uşa din faţă şi bloca scara. Nu ştiam cum se vor descurca vecinii de la etajele superioare şi inferioare. Cât despre mine, deşi încă nu fusesem luat la întrebări, o femeie într-un costum de plastic îmi ceruse totuşi să-mi scot pantofii şi să-i las deoparte, ceea ce m-a nedumerit.

— La ce au nevoie de ei? l-am întrebat pe Hawthorne.

— Pentru urme latente, a răspuns el. Trebuie să te elimine din anchetă.

— Ştiu. Dar pe ai tăi nu i-au luat.

— Am fost mai prudent, amice.

Şi-a privit picioarele. Era în ciorapi. Probabil îşi scosese pantofii când văzuse cadavrul.

— Când îi voi primi înapoi?

Hawthorne a ridicat din umeri.

— Cât timp vom mai rămâne aici?

Din nou, niciun răspuns. Voia să fumeze încă o ţigară, dar nu i se permitea asta înăuntru şi de aceea era nervos.

Apoi a sosit şi Meadows, care s-a semnat pe foaia păstrată de poliţistul postat la uşă. A preluat conducerea – uciderea lui Damian Cowper fusese inclusă în ancheta lui aflată în desfăşurare – şi de data asta am izbutit să văd o altă latură a sa. Era stăpân pe situaţie şi autoritar, consultându-se cu cel care se ocupa de locul crimei, stând de vorbă cu echipa de criminalişti, luându-şi notiţe. Când a venit în cele din urmă la noi, a trecut direct la subiect:

— Ce căutaţi aici?

— Am venit să ne prezentăm condoleanţele.

— Termină cu prostiile, Hawthorne. Treaba e serioasă. Te-a sunat el? Ştiai că ar putea fi în pericol?

Meadows nu era chiar aşa de prost pe cât lăsase Hawthorne să se înţeleagă. Avea dreptate. Hawthorne chiar ştiuse. Dar avea s-o recunoască?

— Nu, a răspuns el. Nu m-a sunat.

— Atunci de ce-ai venit încoace?

— Tu de ce crezi? Chestia aia de la înmormântare – e clar că ceva macabru era în desfăşurare şi dacă n-ai fi fost atât de ocupat urmărindu-l pe hoţul ăla inexistent, ţi-ai fi dat şi tu seama. Voiam să-l întreb ce se întâmplase. Doar c-am ajuns prea târziu.

Nicio menţionare a cheilor. Hawthorne n-ar fi recunoscut niciodată că ar fi comis o greşeală.

Uitase că, într-o bună zi, Meadows avea să citească totul în cartea mea.

— Era deja mort când aţi ajuns voi aici?

— Da.

— N-aţi văzut pe nimeni plecând?

— Există o urmă însângerată pe terasă, afară, dacă te deranjezi să te uiţi. S-ar putea să obţii măsura unui pantof. Aş spune că ucigaşul a fugit pe ieşirea de incendiu şi apoi pe aleea de jos, deci poate că ai să-l prinzi pe videocamerele de supraveghere. Dar noi n-am văzut nimic. Am ajuns prea târziu aici.

— Bun, atunci. Puteţi să vă căraţi. Şi ia-o şi pe Agatha Christie cu tine.

Adică pe mine. Agatha Christie este o adevărată eroină pentru mine, dar tot m-a jignit remarca lui.

Hawthorne s-a ridicat şi eu l-am urmat spre uşă, umblând în ciorapi pe podeaua de lemn. Eram gata să subliniez asta, când el a înşfăcat o pereche de pantofi negri de piele de pe servanta art deco şi mi i-a dat. Nu observasem când îi pusese acolo.

— Ăştia sunt pentru tine.

— De unde i-ai luat?

— I-am şterpelit din dulap când am urcat sus. Sunt ai lui, a precizat, arătând în direcţia lui Damian Cowper. Ar trebui să fie mărimea potrivită.

Păream nesigur, aşa că a adăugat:

— El n-o să mai aibă nevoie de ei.

M-am încălţat. Erau pantofi italieneşti, scumpi. Mi se potriveau perfect.

Am ieşit, trecând pe lângă şi mai mulţi poliţişti în uniformă şi am coborât pe Brick Lane. Trei maşini de poliţie erau parcate pe stradă, iar lângă ele un vehicul pe care scria „Ambulanţă Privată”. Nici vorbă de aşa ceva, desigur. Era doar o dubă neagră adusă aici să-l transporte pe Damian Cowper la morgă. Alţi poliţişti erau ocupaţi să ridice un paravan de protecţie pornind de la faţada clădirii până la marginea trotuarului, astfel încât nimeni să nu vadă cadavrul când avea să fie scos din casă. O mulţime de oameni se strânsese deja pe partea

cealaltă a străzii. Circulaţia fusese blocată. Nu pentru prima oară m-am trezit gândindu-mă la toate serialele TV la care contribuisem. Niciodată n-am reuşit să ne permitem atâta personal suplimentar şi atâtea vehicule, darămite un loc situat exact în centrul Londrei.

Un taxi oprise chiar în faţă şi l-am înghiontit pe Hawthorne când Grace Lovell a coborât din el. Era îmbrăcată cu acelaşi haine pe care le purtase la înmormântare şi pe umăr avea poşeta, însă acum o avea cu ea şi pe Ashleigh, care purta o rochie roz şi-şi ţinea mama de mână. Grace s-a oprit şi a privit în jur, şocată de activitatea pe care o vedea. Apoi ne-a zărit şi s-a repezit spre noi.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat. De ce e poliţia aici?

— Mă tem că nu puteţi intra, a răspuns Hawthorne. Am o veste foarte proastă.

— Damian…?

— A fost omorât.

M-am gândit că ar fi putut s-o spună ceva mai blând. În faţa lui se afla totuşi o fetiţă de trei ani. Dacă îl auzise şi înţelegea? Grace s-a gândit la fel. Şi-a tras fiica mai aproape, punându-i protector un braţ în jurul umerilor.

— Ce vreţi să spuneţi? a şoptit ea.

— Cineva l-a atacat după înmormântare.

— E mort?

— Mă tem că da.

— Nu. Nu-i posibil. Era supărat. A spus că vine acasă. A fost o glumă oribilă.

S-a uitat de la Hawthorne la uşă, apoi înapoi la el. Abia atunci şi-a dat seama că noi doi tocmai ieşiserăm din casă.

— Unde mergeţi?

— În apartament se află un inspector pe nume Meadows. El conduce ancheta şi va dori să stea de vorbă cu dumneavoastră. Dar dacă îmi veţi asculta sfatul, n-o să mergeţi înăuntru. Nu-i foarte plăcut. Aţi fost la părinţii dumneavoastră?

— Da. Am mers s-o iau pe Ashleigh.

— Atunci întoarceţi-vă în taxi şi duceţi-vă la ei. Meadows vă va căuta cât de curând.

— Poate face asta? Nu cumva o să creadă…?

— N-o să creadă că aţi avut vreo legătură cu asta. Aţi fost la pub, cu noi.

— Nu la asta mă refer. A luat o hotărâre, apoi a încuviinţat din cap: Aveţi dreptate. Nu pot merge înăuntru. Nu cu Ashleigh.

— Unde-i tati? a vorbit Ashleigh pentru prima dată.

Părea confuză şi speriată de poliţişti şi de agitaţia din jurul ei.

— Tati nu-i aici, a răspuns Grace. Ne vom întoarce la bunici.

— Vreţi să meargă cineva cu voi? am întrebat eu. Nu mă deranjează să vin cu voi, dacă vreţi.

— Nu. N-am nevoie de nimeni.

Nu ştiam ce să cred despre Grace Lovell. Niciodată nu mă simţisem în largul meu în preajma actorilor, pentru că niciodată nu-mi dădeam seama dacă erau sinceri sau dacă pur şi simplu… interpretau un rol. Aşa era şi-acum. Grace părea tulburată. Avea lacrimi în ochi. Ar fi putut fi în stare de şoc. Şi totuşi o parte din mine considera că ea nu făcea decât să joace un rol, că-şi exersase replicile din clipa în care se oprise taxiul.

Am urmărit-o cum a suit în maşină şi a închis portiera. S-a aplecat în faţă şi i-a dat instrucţiuni şoferului. O clipă mai târziu, acesta a demarat.

— Văduva îndurerată, a murmurat Hawthorne.

— Aşa crezi?

— Nu, Tony. Am văzut mai multă suferinţă la o nuntă turcească. După părerea mea, aş spune că sunt multe lucruri pe care ea nu ni le spune.

Taxiul a trecut de semaforul aflat în capătul lui Brick Lane şi a dispărut din vedere. Hawthorne a schiţat un zâmbet.

— Nici măcar n-a întrebat cum a murit.

Capitolul paisprezece
— Willesden Green —

Era o casă dintre cele care au un perete comun cu casa vecină, construită în anii 1950, din cărămidă roşiatică la primul nivel, apoi urma stucatură crem, peste care venea acoperişul mansardat. Era ca şi cum trei arhitecţi diferiţi lucraseră în acelaşi timp fără să aibă habar unul de existenţa altuia, dar probabil că la final fuseseră totuşi mulţumiţi de rezultat, pentru că aplicaseră acelaşi principiu şi clădirii vecine, care era exact imaginea ei în oglindă; un gard de lemn despărţea cele două alei de acces, iar coşul de fum era comun celor două proprietăţi. Fiecare avea câte un bovindou ce dădea către o zonă acoperită cu pavele de forme neregulate care ducea până la un zid scund, dincolo de care se afla strada Sneyd Road. Bănuiam că are patru dormitoare. Un afiş pus în geamul din faţă făcea reclamă unui cros de binefacere pentru căminul North London. Într-o parte a casei era un garaj cu uşa deschisă, în care se zăreau un Vauxhall Astra, o tricicletă şi o motocicletă înghesuite una într-alta.

Intrarea era boltită, iar uşa imita un model medieval, cu panouri groase de geam jivrat. Un preş nou-nouţ întâmpina vizitatorii prin cuvintele: „Ignoraţi câinele – de proprietar să vă fie frică!” Când Hawthorne a sunat la sonerie, am auzit notele de început ale coloanei sonore din *Star Wars.* Poate că „Marşul funerar” al lui Chopin s-ar fi potrivit mai bine. Pentru că asta era casa în care locuia Robert Cornwallis.

Femeia care a deschis uşa era aproape agresiv de veselă, de parcă toată săptămâna ar fi stat ca pe ace, aşteptându-ne pe noi. „Iată-vă, în sfârşit”, a părut ea să spună în timp ce ne privea radioasă. „Ce v-a luat atâta?”

Avea cam patruzeci de ani şi părea să se avânte în vârsta de mijloc cu o nesăbuinţă totală,

întâmpinând-o practic cu ajutorul unor haine largi, fără formă, jeanşi ce-i veneau prost (cu o floare ţesută pe un genunchi), păr zburlit şi bijuterii grosolane şi ieftine. Era supraponderală – o zeiţă a pământului, ar fi putut să se intituleze singură. Sub un braţ strângea un teanc enorm de rufe şi cu mâna cealaltă ţinea un telefon fără fir, dar nu părea să le bage deloc în seamă. Mi-o închipuiam încercând să menţină în echilibru rufele pe coapsa uşor înălţată, cu telefonul prins între ureche şi umăr, în timp ce se căznea să deschidă uşa.

— Domnul Hawthorne? a întrebat ea, uitându-se la mine.

Avea un glas plăcut, de femeie educată.

— Nu, am răspuns. Dânsul este.

— Eu sunt Barbara. Vă rog, intraţi. Mă tem că va trebui să scuzaţi starea în care se află casa. E ora şase şi tocmai îi trimitem pe copii la culcare. Robert e în cealaltă cameră. Sunt sigură că veţi înţelege, dar chiar am avut o zi groaznică! Irene ne-a povestit ce s-a întâmplat la înmormântare. Şocant. Sunteţi de la poliţie. Am dreptate?

— Ajut poliţia la rezolvarea acestei anchete.

— Pe aici! Aveţi grijă la patinele cu rotile. Doar le-am spus copiilor să nu le mai lase pe hol. Într-o bună zi cineva o să-şi rupă gâtul! A aruncat o privire în jos şi abia acum a observat rufele. Uitaţi-vă şi la mine! Îmi cer mii de scuze. Băgam rufe la spălat când aţi sunat. Nici nu ştiu ce-o să credeţi despre mine!

Am păşit peste patinele cu rotile aruncate alandala şi am înaintat pe un hol ticsit cu haine groase, cizme Wellington şi încălţări de diferite mărimi. O cască de motociclist stătea pe un scaun. Doi copii se alergau prin casă. I-am auzit înainte să dăm cu ochii de ei – ţipau întruna cu glasuri ascuţite. O clipă mai târziu, au năvălit pe o uşă, doi băieţei, ambii blonzi, unul de vreo cinci ani, celălalt de vreo şapte. S-au uitat amândoi la noi, după care s-au întors şi au dispărut, continuând să ţipe.

— Ei sunt Toby şi Sebastian, ne-a informat Barbara. O să intre în baie peste câteva minute şi poate atunci o să avem şi noi parte de un pic de linişte. Aveţi copii? Sinceră să fiu, uneori locul ăsta seamănă cu un câmp de luptă.

Copiii puseseră complet stăpânire pe casă. Haine aruncate pe calorifere, jucării pretutindeni… mingi de fotbal, săbii de plastic, animale de pluş, rachete de tenis vechi, cărţi de joc împrăştiate peste tot şi piese de Lego. Era greu să observi şi altceva în afară de dezordine, însă când am fost conduşi pe sub altă arcadă şi am ajuns în living, am căpătat senzaţia că mă aflu într-o locuinţă de modă veche, cu flori puse la uscat deasupra şemineului, carpete din iarbă de mare, o pianină care cu siguranţă era neacordată, cuverturi puse pe canapele şi abajururile acela rotunde din hârtie ce par să nu se demodeze niciodată. Picturile de pe perete erau abstracte şi viu colorate, genul de piese de artă care putea fi cumpărată direct de la un supermarket.

— Lucraţi tot în afacerea soţului, doamnă Cornwallis? a întrebat Hawthorne în timp ce o urmam în bucătărie.

— Doamne sfinte, nu! Şi spuneţi-mi Barbara.

A trântit rufele pe un scaun.

— Ne vedem suficient şi fără să lucrăm în acelaşi loc. Eu sunt farmacistă… cu normă redusă la sucursala locală Boots. Nu pot spune că-mi place în mod deosebit, dar trebuie să plătim facturile. Aveţi grijă! E cealaltă patină. Robert e aici…

Bucătăria era zugrăvită în tonuri deschise şi dădea senzaţia de spaţiu aglomerat din pricina blatului mare şi al unei mese albe, în stil rustic. Chiuveta era plină cu teancuri de farfurii murdare, iar printre ele se aflau şi altele curate. Mă întrebam cum va reuşi Barbara să-şi dea seama de diferenţa dintre ele. Uşile-ferestre dădeau spre o grădină ce nu era mai mult decât un pătrat verde cu câteva tufişuri pe o latură şi împrejmuită de gard. Până şi ea fusese luată în stăpânire de copii cu o trambulină

şi un cadru de căţărat care ocupau – şi omorau – o bună parte din gazon.

Robert Cornwallis, îmbrăcat cu acelaşi costum pe care îl purtase la capela Brompton, dar fără cravată, stătea la masă, verificând nişte conturi. Era bizar să-l vedem aici, un antreprenor de pompe funebre în afara locului de desfăşurare a activităţii obişnuite. Mai exact, era straniu pentru că *ştiam* deja că am în faţă un director de pompe funebre. M-am întrebat cum era să vii acasă, la normalitatea aceasta casnică, intimă, după ce-ai cusut o zi întreagă cadavre la morgă. Oare el sau soţia lui erau afectaţi în vreun fel de activitatea sa? Oare copiii ştiau cu ce se ocupa tatăl lor? În cărţile mele nu avusesem ca personaj niciun antreprenor de pompe funebre şi trăgeam nădejde că Hawthorne avea să-l descoasă mai mult cu privire la munca sa. Păstrez tot felul de informaţii. Nu se ştie niciodată la ce-ar putea fi de folos.

Bucătăria fusese şi ea luată în stăpânire de copii, la fel ca restul casei. Alte jucării de plastic, creioane colorate şi hârtii pe masă, alături de desene în culori aprinse lipite cu scotch pe toţi pereţii. Mi-am adus aminte de casa din Harrow-on-the-Hill şi de viaţa lui Judith Godwin, distrusă de pierderea unui copil. Casa aceasta era definită, de asemenea, de copii, însă într-un mod foarte diferit.

— Uite-l şi pe Robert, a anunţat Barbara, după care a început să-l dojenească: Tot cu asta te ocupi? Avem de pregătit cina şi de băgat copiii în pat, iar acum mai avem şi poliţia în casă!

— Tocmai am terminat, scumpo.

Cornwallis şi-a închis registrele contabile. A făcut semn către scaunele goale din faţa sa.

— Domnule Hawthorne. Luaţi loc, vă rog.

— Doriţi ceai? ne-a întrebat Barbara. Vă pot oferi ceai englezesc, Earl Grey sau lapsang suchong.

— Nimic, mulţumim.

— Poate o băuturică mai tare? Robert, mai avem vinul acela în frigider.

Am clătinat din cap.

— Eu aş dori un pahar, dacă nu vă deranjează. La urma urmelor, e weekend… aproape. Robbie, vrei şi tu unul?

— Nu, mulţumesc, scumpo.

Eu şi Hawthorne ne-am aşezat de partea cealaltă a mesei. Hawthorne se pregătea să înceapă cu întrebările, când, brusc, cei doi copii au năvălit înăuntru, fugărindu-se în jurul mesei şi cerând să li se citească o poveste înainte de culcare. Robert Cornwallis a ridicat mâinile, încercând să preia controlul situaţiei.

— În regulă, amândoi. Ajunge! Copiii nici nu l-au băgat în seamă. De ce nu ieşiţi în grădină? Ca recompensă specială, puteţi sări zece minute pe trambulină înainte de culcare!

Copiii au ţipat, încântaţi. Tatăl lor s-a ridicat şi a deschis uşile-ferestre. Micuţii au fugit afară, lăsându-ne să-i urmărim în timp ce se căţărau pe trambulină.

— Adorabili copii, a murmurat Hawthorne şi maliţiozitatea i-a picurat practic din cuvinte.

— Pot fi o adevărată pacoste în acest moment al zilei. Cornwallis s-a aşezat la loc pe scaun. Unde-i Andrew? şi-a întrebat soţia, care stătea lângă frigider, cu o sticlă pe jumătate plină cu vin alb.

— Sus, îşi face temele.

— Sau se joacă pe computer, a zis Cornwallis. Nu-l pot dezlipi de computer – dar n-are decât nouă ani.

— Toţi prietenii lui fac la fel, a încuviinţat Barbara, turnând vin. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu copiii în ziua de azi. Nu-i mai interesează deloc lumea adevărată.

A urmat o pauză. În casa asta, un moment de linişte reprezenta un adevărat lux.

— Irene mi-a povestit ce s-a întâmplat la înmormântare, a început Cornwallis, aproape repetând cuvintele Barbarei de pe hol. Nici nu vă închipuiţi cât de consternat sunt. Activez de aproape zece ani în branşă. Tatăl meu a condus firma

înaintea mea, iar înainte a fost tatăl lui. Vă asigur că nimic asemănător nu s-a mai întâmplat vreodată.

Hawthorne se pregătea să-l întrebe ceva, dar Cornwallis a continuat:

— Îmi pare mai ales rău că nu am fost prezent. Încerc să fiu prezent la toate înmormântările, dar, cum a zis şi Barbara mai devreme, a fost piesa de teatru de la şcoala fiului meu.

— A petrecut săptămâni întregi memorând replicile! a exclamat Barbara. În fiecare seară, înainte de culcare. A luat-o foarte în serios. Umpluse un pahar mare cu vin şi ni se alăturase la masă. Nu ne-ar fi iertat niciodată dacă n-am fi fost şi noi prezenţi acolo. Are actoria în sânge… doar despre asta vorbeşte. Şi a fost de-a dreptul strălucitor. Păi, na, e normal să spun asta, nu-i aşa? Dar chiar a fost!

— N-ar fi trebuit să plec. Am ştiut-o tot timpul. Am avut mereu presimţirea că se va-ntâmpla ceva rău.

— De ce anume, domnule Cornwallis?

El a căzut pe gânduri.

— Ei bine, tot ce-a avut legătură cu moartea doamnei Cowper a fost neobişnuit. Domnule Hawthorne, s-ar putea să vă surprindă, dar nu-mi sunt deloc străine crimele violente. Mai avem o sucursală în South London şi am fost chemaţi nu doar o dată acolo de către poliţie… înjunghieri mortale, conflicte violente între bande. Însă, în cazul ăsta, dat fiind că doamna Cowper şi-a aranjat înmormântarea exact în ziua în care a avut nevoie de ea…

— Mi-ai spus şi mie că eşti tare îngrijorat, l-a susţinut Barbara. Chiar de dimineaţă, când te-mbrăcai, nu mai încetai cu asta. Şi-a privit soţul de sus până jos şi a continuat: De ce mai eşti îmbrăcat tot cu costumul ăsta? Credeam că te-ai schimbat deja.

Barbara Cornwallis era o femeie plăcută şi prietenoasă, dar nu se mai oprea din vorbit şi cred

că aş fi luat-o razna dacă aş fi fost căsătorit cu ea. Soţul i-a ignorat ultima întrebare.

— De asta i-am cerut şi lui Irene să fie acolo, ne-a explicat el. Ştiam că vor fi prezenţi poliţişti şi jurnalişti şi, fireşte, Damian Cowper era destul de celebru. N-am avut încredere că Alfred se poate descurca singur. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să rămân acolo.

— Nici măcar n-ai apucat să stai de vorbă cu Damian Cowper.

Pe masă fusese aşezat un bol cu chipsuri. Barbara le-a tras spre ea şi a luat o mână plină. În grădină, băieţii săreau în sus şi-n jos. Le auzeam râsetele pline de încântare răsunând de dincolo de fereastra cu termopan.

— Şi doar e unul dintre actorii tăi preferaţi.

— Aşa e.

— Noi am văzut în tot ce-a jucat până acum. Cum se numea serialul ăla TV despre jurnalişti?

— Nu-mi mai aduc aminte, scumpo.

— Sigur că-ţi aduci aminte. Ai cumpărat DVD-ul. L-ai urmărit de multe ori.

— *Jocuri la nivel înalt.*

— Ăla. Eu nu l-am putut urmări. Dar el mi s-a părut foarte bun. Şi l-am văzut şi la teatru, nu-i aşa, în Oscar Wilde? *Ce înseamnă să fii onest.* Am mers cu Robert cu ocazia aniversării noastre. S-a răsucit către soţul ei. Tu n-ai vrut să mergi, dar el a fost splendid.

— Era un actor foarte bun, a încuviinţat Cornwallis. Dar nu l-aş fi abordat nici în ruptul capului la înmormântarea mamei sale, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia. N-ar fi fost frumos din partea mea. Şi-a îngăduit să şi glumească: În niciun caz nu i-aş fi cerut un autograf!

— Ei bine, avem nişte veşti care s-ar putea să vă surprindă, a rostit Hawthorne. S-a servit cu un singur chips, ţinându-l de parcă ar fi fost o dovadă, şi a adăugat: Damian Cowper a murit.

— Poftim?

Cornwallis s-a holbat la el.

— A fost omorât în această după-amiază. La doar o oră sau cam aşa după înmormântare.

— Ce vreţi să spuneţi? E imposibil!

Cornwallis părea complet şocat. Credeam că vestea fusese deja difuzată la televizor sau pe internet, dar cei doi păreau să fi fost prea ocupaţi cu copiii ca s-o afle.

— Cum a fost omorât? a întrebat Barbara, care părea şi ea la fel de şocată.

— A fost înjunghiat. În apartamentul lui de pe Brick Lane.

— Ştiţi cine a făcut-o?

— Încă nu. Sunt surprins că inspectorul Meadows n-a luat încă legătura cu dumneavoastră.

— N-am auzit nimic. Cornwallis ne-a privit fix, căutându-şi cuvintele. Ceea ce s-a întâmplat la înmormântare… are vreo legătură? Adică, trebuie să aibă! Când mi-a zis Irene, am crezut că-i doar o glumă neplăcută…

— Cineva care purta pică. Aşa ai zis, i-a reamintit Barbara.

— Părea cea mai evidentă concluzie, dar, cum am spus, n-am mai întâlnit niciodată aşa ceva. Dar dacă Damian a fost ucis, îmi închipui că asta pune lucrurile într-o lumină complet diferită.

Hawthorne se răzgândise în privinţa chipsului. L-a lăsat să cadă înapoi în bol.

— Cineva a pus un ceas cu alarmă cu MP3 în sicriu, care a pornit la ora unsprezece şi jumătate şi a început să cânte un cântecel pentru copii. Aş putea pune pariu că există o legătură. Aşa că vreau să aflu cum a ajuns acolo.

— Habar n-am.

— De ce nu vă gândiţi puţin?

Hawthorne era încordat. Cred că dezordinea ce domnea aici, copiii care ţopăiau afară, Barbara cu vinul şi cu chipsurile ei, pe scurt tot ce ţinea de Willesden Green începea să-l calce pe nervi.

Cornwallis s-a uitat spre soţia sa, căutând parcă ajutor.

— Puteţi fi siguri că n-a fost pus acolo de cineva care lucrează pentru mine. Toţi cei din Cornwallis & Sons lucrează pentru firmă de minimum cinci ani şi mulţi dintre ei fac parte din familie. Sunt sigur că Irene v-a spus deja asta. Doamna Cowper a fost dusă de la spital direct la morga noastră centrală din Hammersmith, unde am spălat-o şi i-am închis ochii. Doamna Cowper n-a dorit să fie îmbălsămată. Nimeni n-a cerut să vadă trupul – şi chiar dacă ar fi făcut-o, pur şi simplu n-ar fi avut ocazia să facă ceva nelalocul lui. A fost pusă în sicriul Willow Weave sută la sută natural, ales chiar de ea. Asta s-a întâmplat în jurul orei nouă, în această dimineaţă. Eu n-am fost acolo, dar toţi cei patru ciocli ar fi trebuit să fie prezenţi. După aceea, a fost dusă la dric. Avem o curte privată, cu poartă electrică, deci n-ar fi putut intra nimeni din stradă. De acolo, a fost dusă direct la cimitirul West Brompton.

— Deci tot timpul cineva a rămas cu ochii pe ea.

— Da. Din informaţiile mele, este posibil ca sicriul să fi rămas trei-patru minute nesupravegheat de nimeni. Când s-a aflat în parcarea din spatele capelei şi, prin urmare, voi avea grijă ca pe viitor să nu se mai întâmple nici asta.

— Este posibil ca atunci ceasul să fi fost plasat în sicriu.

— Da. Presupun că da.

— Cât de uşor ar fi fost de deschis sicriul?

Cornwallis a căzut pe gânduri.

— Ar fi fost de ajuns doar câteva secunde. Dacă ar fi fost un sicriu tradiţional, din lemn solid, capacul ar fi fost prins cu şuruburi. Dar sicriele din crengi de salcie au doar două cureluşe.

Barbara îşi terminase băutura.

— Sunteţi siguri că nu doriţi un pahar de vin? ne-a întrebat ea.

— Nu, mulţumesc, am răspuns eu.

— Atunci, îmi mai torn eu unul. Atâta vorbărie despre crime şi moarte! În mod normal, nu discutăm niciodată în casă despre munca lui Robert. Copiii detestă asta. La Andrew la şcoală, au trebuit să

povestească în faţa clasei despre munca taţilor şi el a fost nevoit să inventeze altceva. A zis că Robert e contabil. A râs amuzată. Habar n-am de unde a scos toate alea. Doar nu ştie nimic despre contabilitate.

S-a dus apoi la frigider şi şi-a mai umplut un pahar cu vin.

În timp ce închidea uşa frigiderului, în bucătărie a intrat alt băiat, care purta pantaloni de trening şi tricou. Era mai înalt decât ceilalţi doi, cu părul mai închis la culoare, care-i cădea în şuviţe peste faţă. Avea vreo zece ani.

— Tobes şi Seb de ce sunt în grădină? a întrebat el. Apoi ne-a observat şi pe noi. Voi cine sunteţi?

— El e Andrew, a spus Barbara. Domnii sunt de la poliţie.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic care să te îngrijoreze, Andrew. Ţi-ai terminat temele?

Băiatul a încuviinţat din cap.

— Atunci poţi să te uiţi la televizor, dacă vrei. Femeia i-a zâmbit, îndemnându-l să plece, şi a adăugat: Le povesteam acestor domni despre piesa ta de la şcoală. Domnul Pinocchio!

— N-a fost foarte bun, a zis Cornwallis. Apoi a mimat că i se lungeşte nasul. Stai niţel. E o minciună. A fost genial!

Andrew s-a umflat în pene de bucurie, mulţumit de sine.

— Când voi fi mare, o să mă fac actor, ne-a anunţat el.

— Andrew, n-o să discutăm acum despre asta, l-a întrerupt Cornwallis. Dacă vrei să dai o mână de ajutor, poţi să ieşi şi să le spui fraţilor tăi că-i timpul să meargă la culcare.

În grădină, Toby şi Sebastian trecuseră la cadrul de căţărat. Acum ţipau unul la altul, obosiţi peste măsură, alunecând uşurel către momentul acela în care n-aveau să mai semene deloc a fiinţe umane raţionale. Ceva ce-mi amintea foarte bine de propriii mei copii. Andrew a încuviinţat din cap şi s-a supus rugăminţii tatălui său.

— Îţi pot pune o întrebare?

Ştiam că risc să trezesc mânia lui Hawthorne, dar chiar era ceva ce mă interesa.

— Nu-i chiar relevant, dar aş vrea să aflu cum ai ales să prestezi o asemenea muncă.

— Să fiu antreprenor de pompe funebre? Cornwallis nu părea deranjat de întrebare. Într-un fel, meseria m-a ales pe mine. Aţi văzut semnul de deasupra uşii sediului nostru din South Kensington. E o afacere de familie. A fost condusă cincizeci de ani de tatăl meu, iar anterior de tatăl lui. Am doi veri care lucrează acolo. Aţi cunoscut-o şi pe Irene. Vărul meu George se ocupă de contabilitate. Poate că unul dintre băieţii mei va prelua frâiele într-o bună zi.

— Foarte puţin probabil! s-a strâmbat Barbara.

— S-ar putea să se răzgândească.

— Aşa cum ai făcut tu?

— Pentru tineri nu-i foarte uşor în ziua de azi. Le va prinde bine să ştie că au un job dacă vor dori să se implice. A revenit cu atenţia la noi. După ce-am terminat colegiul, am făcut alte lucruri. Am călătorit şi s-ar putea spune că mi-am cam făcut niţel de cap. O parte a mea încerca să se împotrivească ideii de-a deveni antreprenor de pompe funebre, dar dacă nu m-aş fi alăturat firmei, viaţa mea ar fi luat o turnură foarte diferită. A întins braţul şi şi-a prins soţia de mână. Aşa ne-am cunoscut.

— La înmormântarea unchiului meu!

— Una dintre primele de care m-am ocupat eu, a completat Cornwallis, zâmbind. Probabil că nu-i cel mai romantic mod de a-ţi întâlni partenerul de viaţă, dar a fost cel mai bun lucru care a rezultat din ziua aceea.

— Oricum nu-mi prea plăcuse de unchiul David, a zis Barbara.

Afară începea să se întunece şi cei doi copii începuseră să se certe acum cu fratele lor mai mare, care încerca să-i aducă înăuntru.

— Mă tem că dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, va trebui să vă rog să plecaţi, a spus Cornwallis.

Trebuie să-i trimitem pe băieţi la culcare.

Hawthorne s-a ridicat în picioare.

— Ne-aţi fost de foarte mare ajutor.

Nu eram sigur că spunea adevărul.

— Ne puteţi anunţa şi pe noi dacă aflaţi ceva? i-a cerut Barbara. Ne vine greu să credem că Damian Cowper a fost ucis. Mai întâi mama lui, apoi el. Mă face să mă-ntreb cine va urma!

A ieşit să-i adune pe copii, în timp ce Cornwallis ne-a condus la uşă.

— Mai e ceva care cred că-i demn de menţionat, a spus el în timp ce stăteam în curtea pavată, afară, în lumina cenuşie a zilei. Nu sunt sigur dacă-i relevant sau nu…

— Continuaţi, i-a cerut Hawthorne.

— Acum două zile am primit un telefon. Era cineva care dorea să ştie unde va avea loc înmormântarea. Era un bărbat. A spus că este un prieten al Dianei Cowper şi că vrea să participe, însă a refuzat să-şi dezvăluie numele. De fapt, maniera lui mi s-a părut – cum să spun? – mai degrabă suspectă. N-am să spun că nu era cu minţile întregi, dar cu siguranţă vorbea ca şi cum era tulburat. Foarte nervos. N-a vrut să-mi spună nici măcar de unde sună.

— De unde ştia că vă ocupaţi de înmormântare?

— M-am întrebat şi eu asta. Îmi închipui că trebuie să fi sunat la toţi antreprenorii de pompe funebre din vestul Londrei să-i întrebe acelaşi lucru, deşi noi suntem una dintre cele mai mari şi mai respectate firme, aşa că ar fi putut începe cu noi. Oricum, la momentul respectiv nu am acordat multă importanţă faptului. Pur şi simplu i-am oferit detaliile pe care le dorea. Dar când Irene mi-a spus ce lucruri îngrozitoare s-au petrecut astăzi, fireşte că mi-am adus aminte de el.

— Presupun că nu aveţi numărul lui?

— Ba da. Îl am. Păstrăm o listă cu toate apelurile primite şi el m-a sunat de pe un mobil, aşa că numărul ne-a apărut în sistem. A scos o hârtie împăturită şi i-a întins-o lui Hawthorne. Sincer să

fiu am şovăit dacă să vă spun sau nu. Nu vreau să aibă cineva probleme din cauza asta.

— Ne vom ocupa noi, domnule Cornwallis.

— Probabil că nu e nimic. O pierdere de timp.

— Am o groază de timp la dispoziţie.

Cornwallis s-a întors în casă şi a închis uşa. Hawthorne a desfăcut hârtia şi s-a uitat la număr. Apoi a zâmbit.

— Ştiu numărul ăsta, a rostit el.

— Cum aşa?

— E acelaşi pe care mi l-a dat Judith Godwin acasă la ea, în Harrow-on-the-Hill. E al soţului ei, Alan Godwin.

A împăturit la loc hârtia şi a strecurat-o în buzunar. Zâmbea de parcă exact la asta se aşteptase de la bun început.

Capitolul cincisprezece
— Prânzul cu Hilda —

— Ţi-ai cumpărat alţi pantofi, mi-a spus soţia mea când am ieşit din casă în lunea următoare.

— Nu, nu mi-am cumpărat, i-am răspuns.

Am coborât ochii şi am văzut că purtam pantofii pe care mi-i dăduse Hawthorne, cei care îi aparţinuseră lui Damian Cowper. Erau confortabili, italieneşti, dar îi încălţasem fără să mă gândesc.

— Ah, ăştia…! am murmurat.

Soţia mea lucrează ca producător TV. Are un ochi atât de extraordinar la detalii, încât ar putea fi cu uşurinţă detectiv sau spion. Am rămas pe loc, jenat. Nu-i spusesem nimic despre Hawthorne.

— I-am luat de ceva timp, am continuat, dar nu-i port foarte des.

Nu ne minţim unul pe altul. Ambele afirmaţii erau, la origine, adevărate.

— Unde pleci? m-a întrebat.

— Prânzesc cu Hilda.

Hilda Starke e agenta mea literară. Nici ei nu-i spusesem nimic despre Hawthorne. Am plecat cât am putut de repede.

Relaţia dintre scriitori şi agenţii lor e una stranie şi nici eu însumi nu eram sigur că o înţeleg pe deplin. Ca s-o luăm cu începutul, scriitorii au nevoie de agenţi. Majoritatea scriitorilor sunt complet neajutoraţi când vine vorba de contracte, afaceri, facturi – de fapt tot ce ţine de business sau logică. Agenţii se ocupă de toate astea în schimbul a zece procente din ce câştigi tu, o sumă care e de fapt foarte rezonabilă până ce începi să vinzi o mulţime de cărţi… însă atunci când se întâmplă asta, deja nu-ţi mai pasă. În rest, nu prea fac mare lucru. Nu ei te vor pune la treabă. Dacă vor reuşi să-ţi crească avansul pe care ţi-l plătesc editurile pentru o carte,

acesta va creşte cu mult mai puţin decât suma pe care şi-o vor opri pentru ei înşişi.

Despre un agent nu se poate spune că îţi este tocmai prieten – sau dacă îţi este, e genul care flirtează foarte uşor şi are zeci de alţi clienţi, cu care îi place la fel de mult să se întâlnească. Te-ar putea întreba într-o doară despre soţie sau copii, însă de fapt ceea ce-l interesează cu adevărat e stadiul în care se află noua ta carte. S-ar putea spune că mintea lui urmăreşte o singură pistă, care e mereu în concordanţă cu Nielsen, compania care urmăreşte şi analizează vânzările de carte în Marea Britanie. La o săptămână de la publicarea unei cărţi, Hilda mă va suna să-mi spună ce poziţie are în topurile vânzărilor, chiar dacă ştie că detest asta. „Vânzarea cărţilor nu-nseamnă totul", îi voi spune eu. Iar asta este, pe scurt, diferenţa dintre noi doi.

Îmi aduc aminte de întâlnirea cu ea la City Airport, la scurt timp după ce începuse să mă reprezinte. Eram în drum spre Edinburgh pentru un discurs pe care urma să-l ţin şi rămăsesem deja surprins că se arătase dispusă să mă însoţească. Nu trebuia să se ducă acasă, la familie? N-aveam să aflu asta niciodată. Nu m-a invitat niciodată la ea acasă şi nu i-am întâlnit niciodată familia. Când am văzut-o, de partea cealaltă a porţii de securitate, ţipa la cineva la telefon şi mi-a făcut semn să n-o întrerup. Mi-a luat aproape zece secunde să înţeleg că vorbea cu un editor şi încă zece secunde să-mi dau seama că era editorul *meu.* Îşi încălţase deja pantofii, îşi pusese cureaua şi jacheta şi intrase în sucursala lanţului de librării W. H. Smith din aeroport unde descoperise că noua mea carte nici măcar nu fusese adusă. Dorea să ştie care era motivul.

Asta era Hilda. Înainte să fiu reprezentat de ea, o întâlnisem la târguri de carte în Dubai, Hong Kong, Cape Town, Edinburgh şi Sydney. Ştia totul despre mine: cât de bine se vindea cartea mea cea mai recentă, de ce editoarea mea tocmai demisionase, cine urma s-o înlocuiască. Chiar era ca duhul din

lampa lui Aladin, deşi, din ce-mi aminteam, nu frecasem niciodată lampa magică. A fost inevitabil să semnez cu ea şi, în final, am făcut-o. Apropo, nu eram nici pe departe cel mai important autor al ei. Talentul ei consta din a mă convinge pe mine că, de fapt, eu eram acela.

Şi trebuia să-mi reamintesc mereu că, teoretic, ea lucra pentru mine, nu invers. Chiar şi-aşa, eram mereu cuprins de nelinişte înainte de întâlnirea cu ea. Era o femeie scundă, îmbrăcată elegant, cu păr foarte creţ şi privire iscoditoare şi intensă. Totul la ea dădea impresia de duritate: felul în care îşi aţintea degetul spre tine, frazele turuite una după alta, lipsa emoţiilor, modul de-a se îmbrăca. Înjura aproape la fel de mult ca Hawthorne. Îmi plăcea şi mă temeam de ea în egală măsură.

Ştiam că va trebui să-i povestesc despre cartea pe care o scriam. Ea urma s-o vândă. Ea urma să facă înţelegerea cu o editură. Ştiam că avea să se enerveze că mă apucasem de treabă fără s-o întreb mai întâi, acesta fiind motivul pentru care i-o ascunsesem cât de mult putusem, aducând în discuţie orice altceva ar fi putut avea însemnătate: publicitatea pentru *Casa de mătase,* posibilitatea unui nou roman cu Alex Rider (aveam o idee pentru o carte despre Yassen Gregorovich, asasinul care apăruse în câteva aventuri de-ale sale), canalul ITV şi programarea difuzării lui *Injustice,* următorul sezon al *Războiului lui Foyle,* dacă avea să se mai producă vreunul. Hilda părea neobişnuit de agitată, chiar şi după standardele ei, şi în timp ce ospătarul aduna farfuriile, am întrebat-o ce se întâmplase.

— Nu aveam de gând să aduc vorba de asta, a început ea, însă probabil că oricum ai să citeşti în ziare. Unul dintre clienţii mei a fost arestat.

— Cine?

— Raymond Clunes.

— Producătorul de teatru?

A încuviinţat din cap.

— Anul trecut a strâns bani pentru un musical. *Nopţi marocane.* N-a mers conform aşteptărilor.

Niciodată Hilda n-ar fi numit ceva un eşec financiar major, chiar dacă ar fi pierdut toţi banii investiţi. Dacă o carte era desfiinţată de critici, ea tot ar fi găsit un singur cuvânt care să-i permită să poată pretindă că de fapt părerile erau împărţite.

— Acum, unii dintre finanţatori pretind că Raymond i-ar fi tras pe sfoară. E cercetat pentru înşelăciune.

Deci povestea pe care mi-o spusese Bruno Wang la înmormântare era adevărată. Eram surprins. Nu ştiusem că Hilda reprezenta şi producători de teatru şi mă întrebam dacă nu cumva pierduse şi ea bani. Nu îndrăzneam s-o întreb. Dar aceasta era ocazia potrivită pentru mine. Am început prin a-i spune că-l cunoscusem de curând pe Clunes, că participase şi el la înmormântarea Dianei Cowper. Asta mi-a oferit prilejul să aduc vorba de Hawthorne şi, până la urmă, să-i descriu cartea pe care acceptasem s-o scriu.

Nu s-a înfuriat. Hilda nu ţipa niciodată la clienţii ei. Neîncredere totală ar fi o expresie mai potrivită pentru a-i descrie reacţia.

— Chiar nu te înţeleg, a început ea. Am discutat împreună să laşi treptat cărţile pentru copii şi să începi să te transformi în autor de cărţi pentru adulţi…

— E o carte pentru adulţi.

— Se bazează pe o crimă adevărată! Tu nu eşti scriitor de cărţi bazate pe crime adevărate. Şi oricum, cărţile astea nu se vând. A întins mâna după paharul cu vin. Şi să nu-ţi închipui că-i o idee bună. În câteva luni ţi se va lansa *Casa de mătase* şi ştii foarte bine ce mult mi-a plăcut cartea aceea. Credeam că ne-am înţeles că vei scrie o urmare.

— Aşa voi face!

— La ea ar trebui să lucrezi acum. Asta vor dori oamenii să citească. De ce s-ar arăta interesat cineva de acest… cum ai zis că-l cheamă?

— Hawthorne. Daniel Hawthorne, dar nu-şi foloseşte prenumele.

— Ei nu şi-l folosesc niciodată. E detectiv.

— A fost detectiv.

— Deci e un detectiv fără serviciu! „Detectivul Fără Serviciu.” Aşa o să-ţi numeşti cartea? Măcar ai un titlu?

— Nu.

A dat pe gât restul de vin.

— Chiar nu-nţeleg ce te-a atras la chestia asta. Îţi place de el?

— Nu în mod deosebit, am recunoscut.

— Atunci, de ce i-ar plăcea altcuiva?

— E foarte inteligent.

Ştiam şi eu ce jalnic sună.

— Nu a rezolvat cazul.

— Păi, încă lucrează la el.

Ospătarul a sosit cu felul principal şi eu am continuat să-i povestesc Hildei despre unele dintre interogatoriile la care fusesem prezent. Problema era că, în afară de notiţele pe care mi le luasem, nu mai scrisesem nimic altceva şi, povestind acum, părea într-adevăr foarte vag şi ciudat… ba chiar plictisitor. Închipuiţi-vă cum e să încerci să descrii, în detaliu, intriga unei poveşti de Agatha Christie. Acelaşi lucru era valabil şi-n cazul meu.

Într-un final, m-a întrerupt:

— Cine-i omul ăsta, Hawthorne? Ce anume îl face amuzant? Bea whisky single malt? Conduce un automobil clasic? Îi plac jazzul sau opera? Are un câine?

— Nu ştiu nimic despre el, am recunoscut posac. A fost căsătorit şi are un fiu de unsprezece ani. S-ar putea să fi împins pe cineva pe trepte pe când lucra la Scotland Yard. Nu-i plac gay-ii… nu cunosc motivul.

— El e gay?

— Nu. Detestă să vorbească despre sine. Nu mă lasă să mă apropii de el.

— Atunci, cum poţi scrie despre el?

— Dacă rezolvă cazul…

— Unele cazuri sunt rezolvate după ani de zile. Ai de gând să-l urmezi prin Londra tot restul vieţii tale? Şi-a comandat escalop de viţel şi l-a atacat cu

cuţitul de parcă ar fi ofensat-o cu ceva. Va trebui să schimbi nume, a adăugat ea. Nu poţi să dai pur şi simplu buzna în casa oamenilor şi să-i introduci într-o carte. Mi-a aruncat o privire aspră. Ai face bine să-mi schimbi numele! Nu vreau să-mi apară în cartea asta.

— Ascultă, până la urmă, cazul ăsta e unul interesant, am insistat. Şi cred că şi Hawthorne e un om interesant. O să încerc să aflu mai multe despre el.

— Cum?

— Am cunoscut un detectiv. O să încep cu el.

Mă gândeam la Charlie Meadows. Poate va sta de vorbă cu mine dacă îi cumpăram ceva de băut.

— Ai discutat cu domnul Hawthorne despre bani? m-a întrebat Hilda, mestecând carnea de viţel.

Era întrebarea de care mă temeam.

— I-am sugerat jumate-jumate.

— Ce?! Aproape că a aruncat cuţitul şi furculiţa din mână. E ridicol! Tu ai scris patruzeci de romane. Eşti un scriitor respectat. El e un detectiv fără slujbă. Ba chiar, el ar trebui să te plătească pe tine să scrii despre el şi cu siguranţă n-ar trebui să primească mai mult de douăzeci la sută.

— E povestea lui!

— Dar tu eşti cel care o scrie. A oftat. Chiar ai de gând să mergi mai departe cu asta?

— E cam târziu să dau înapoi acum, am răspuns. Oricum, nu prea ştiu dacă să o fac sau nu. Am fost acolo în cameră, Hilda. Am văzut chiar şi un cadavru, făcut ferfeniţă, într-o baltă de sânge. Am aruncat o privire spre friptura mea, apoi am lăsat jos cuţitul şi furculiţa. Vreau să aflu cine-i ucigaşul.

— În regulă. Mi-a aruncat genul de privire care spunea că nimic bun n-are să rezulte din asta, şi nu din vina ei. Dă-mi numărul lui. O să stau de vorbă cu el. Dar trebuie să te avertizez că eşti sub contract pentru alte două cărţi, dintre care cel puţin una trebuie să aibă acţiunea în secolul al XIX-lea. Nu sunt sigură dacă editorii tăi vor fi interesaţi de asta.

— Jumate-jumate, am insistat eu.

— Doar peste cadavrul meu.

★

După prânz, am pornit spre Victoria, simţindu-mă ca un şcolar care trăgea chiulul. Cum ajunsesem ca, dintr-odată, să ascund totul faţă de toată lumea? Soţiei nu-i spusesem nimic despre Hawthorne, iar acum mă furişam să mă întâlnesc iar cu el, fără să-i pomenesc ceva Hildei. Hawthorne se infiltra ca un viermişor în viaţa mea, într-un mod categoric nesănătos. Partea cea mai rea era că de fapt abia aşteptam să mă întâlnesc cu el, ca să aflu ce se mai întâmplase. Ceea ce tocmai îi spusesem Hildei era adevărat. Eram captivat.

Nu-mi place Victoria şi rareori merg acolo. De ce aş face-o? E o zonă bizară a Londrei, aflată de partea greşită a Palatului Buckingham. Din ce ştiu eu, nu are niciun restaurant decent, magazinele de acolo nu vând nimic care să-i fie de trebuinţă cuiva, nu există cinematografe, ci doar vreo două teatre ce par stinghere şi despărţite de căminul lor natural de pe Shaftesbury Avenue. Victoria Station este atât de demodată, încât aproape te aştepţi să vezi oprind în ea locomotive cu aburi şi în clipa în care ieşi, te trezeşti într-o încâlceală haotică de străzi murdare şi urâte, care seamănă toate între ele. În ultimii ani, au fost introduşi ghizi voioşi ce stau în sala principala a gării cu meloane pe cap şi le oferă sfaturi turiştilor. Singurul sfat pe care l-aş da eu ar fi să plece în altă parte.

Aici lucra Alan Godwin, conducând o companie care organiza conferinţe şi evenimente sociale pentru diverse firme. Biroul lui se afla la etajul doi al unei clădiri din anii 1960, care îmbătrânise urât, ridicată la capătul unei străzi înguste şi aglomerate de cafenele neatrăgătoare, nu departe de staţia de autobuz. Ploua când am ajuns acolo – fusese înnorat toată ziua – şi, din pricina bălţilor de pe trotuare şi a autobuzelor ce împroşcau apa când treceau, cu greu mi-aş fi putut închipui un loc mai neplăcut. Pe plăcuţa de pe uşă scria: *Dearboy Events,* şi mi-a luat

câteva secunde să pricep de la ce venea. Era un citat din Harold Macmillan, care fusese întrebat odată de ce ar trebui să se teamă politicienii. Răspunsul său a fost: „De evenimente, dragul meu, de evenimente.”[6]

Am fost condus într-o recepţie mică şi fără o formă clar definită, care mi-a dat de înţeles că nu trebuia să fiu neapărat detectiv să-mi dau seama cum mergea afacerea. Mobilierul era scump, dar începea să se învechească şi obişnuitele reviste răsfirate pe o masă erau vechi. Florile din ghivece se veştejeau. Recepţionera era plictisită şi nu se străduia s-o ascundă. Telefonul nu-i suna deloc. Pe un raft erau expuse câteva trofee, oferite de organizaţii de care nu auzisem în viaţa mea.

Hawthorne se afla deja acolo, stând pe o canapea şi afişându-şi energia ţinută în frâu pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine.

— Ai întârziat, m-a întâmpinat el.

M-am uitat la ceas. Era 15.05.

— Ce mai faci? l-am întrebat. Cum a fost în weekend?

— A fost bine.

— Ai făcut ceva? Ai mers la un film?

M-a privit curios.

— Ce-ai păţit?

— Nimic.

Mă gândeam la prânzul cu Hilda. M-am aşezat în faţa lui.

— Ştiai că Raymond Clunes a fost arestat?

A încuviinţat din cap.

— Am citit în ziare. Când a luat alea cincizeci de miare de la Diana Cowper, se pare c-a jecmănit-o.

— Poate că ea ştia ceva despre el. Asta i-ar fi putut oferi un motiv s-o ucidă.

Hawthorne mi-a ascultat ipoteza într-un mod care-mi dădea de înţeles că deja o eliminase.

— Asta crezi tu?

— E posibil.

O tânără a venit în sala de recepţie şi ne-a spus, pe un ton deprimat, că domnul Godwin ne poate primi. Ne-a condus pe un hol scurt, prin dreptul a două birouri – ambele goale, am observat. În capăt se afla o uşă, pe care tânăra a deschis-o.

— Musafirii dumneavoastră, domnule Godwin.

Am intrat.

L-am recunoscut imediat pe Alan Godwin. Îl văzusem la înmormântare. El fusese bărbatul înalt, cu păr ciufulit şi batistă albă. Acum stătea în spatele unui birou şi dincolo de el se afla o fereastră prin care vedeam staţia de autobuz peste umărul lui. Purta un sacou sport peste un tricou cu guler rotund. Ne-a recunoscut şi el când am intrat. Ştia că l-am văzut la cimitir. I-a căzut faţa.

De partea cealaltă a biroului său se aflau două scaune. Ne-am aşezat pe ele.

— Sunteţi poliţist?

L-a examinat neliniştit pe Hawthorne.

— Da, lucrez cu poliţia.

— Mi-aţi putea arăta o legitimaţie?

— Mi-aţi putea spune ce făceaţi în cimitirul Brompton? Şi, dacă tot am ajuns aici, ce aţi făcut după ce aţi plecat? Godwin nu a zis nimic, aşa că Hawthorne a continuat: Poliţia nu ştie că aţi fost acolo, însă eu ştiu, iar dacă le zic, sunt sigur că vor fi foarte interesaţi să stea de vorbă cu dumneavoastră. Să fiu sincer, eu zic că ar fi mai uşor să discutaţi cu mine.

Godwin a părut să se afunde complet în scaun. Privit îndeaproape, părea un om apăsat de propriul eşec. Deloc surprinzător. Accidentul, care îi răpise unul dintre fii şi-l rănise crud pe celălalt, fusese începutul unui şir de nenorociri care-l făcuseră să-şi piardă casa, mariajul şi afacerea. Ştiam că va răspunde la întrebările lui Hawthorne. Nu mai avea aproape niciun pic de rezistenţă rămasă în el.

— Nu am comis niciun delict venind la înmormântare, a spus el.

— Poate că da, sau poate că nu. Aţi auzit cântecelul. „Roţile de-autobuz…” Dacă mă ajută

memoria, asta intră sub incidenţa Amendamentului la Legea înmormântărilor: comportament turbulent, agresiv sau indecent la o înmormântare. Presupun însă că la fel de bine o putem trece la efracţie. Cineva a deschis neautorizat sicriul şi a vârât în el o cutiuţă muzicală. Ştiţi cine ar fi putut s-o facă?

— Nu.

— Dar aţi văzut ce s-a întâmplat.

— Da. Fireşte.

— Cântecelul acela însemna ceva pentru dumneavoastră?

Godwin a ezitat şi, pentru o clipă, am zărit două hăuri adânci de disperare care i s-au deschis în ochi.

— L-am pus când l-am înmormântat pe Timothy, a rostit el cu glas răguşit. Era cântecul lui preferat.

Până şi Hawthorne a şovăit auzindu-l, dar foarte scurt. Şi-a reluat imediat atacul:

— Atunci de ce aţi fost acolo? a cerut el să afle. De ce aţi venit la înmormântarea unei femei pe care aveaţi toate motivele s-o urâţi?

— *Tocmai* pentru că o uram!

Lui Godwin i se înroşiseră obrajii. Sprâncenele lui negre şi groase îi accentuau furia.

— Femeia aia, cu prostia şi nepăsarea ei, mi-a omorât fiul, un băieţel de opt ani, şi i-a transformat fratele plin de viaţă şi care putea face pe oricine să râdă… l-a transformat într-o legumă. Nu-şi purta ochelarii şi mi-a distrus viaţa. Am mers la înmormântare pentru că am vrut să văd cum e vârâtă în pământ. Am crezut că asta îmi va oferi un fel de pace.

— Şi v-a oferit-o?

— Nu.

— Dar moartea lui Damian Cowper?

Hawthorne părea un jucător de tenis, care trimitea voleuri peste fileu. Avea aceeaşi energie dezlănţuită, aceeaşi concentrare.

Godwin a pufnit, dispreţuitor.

— Credeţi că eu l-am ucis, domnule Hawthorne? De aceea m-aţi întrebat ce am făcut după înmormântare? Am făcut o plimbare lungă, pe

King’s Road, apoi pe malul Tamisei. Da, ştiu. Foarte convenabil, aşa e. Niciun martor. Nimeni care să spună unde am fost. Dar de ce aş fi vrut să-i fac lui vreun rău? Nu el a şofat. El era acasă.

— Mama lui a fugit de la locul accidentului, poate ca să-l protejeze pe el.

— A fost hotărârea ei. Laşă şi egoistă, dar el n-a avut nimic de-a face cu decizia ei.

Asta se potrivea cu ce credeam şi eu. Alan Godwin ar fi putut avea un motiv întemeiat s-o omoare pe Diana Cowper, însă nu vedeam cum ar fi fost acesta valabil şi-n cazul fiului ei.

Ambii bărbaţi se opriseră, de parcă ar fi fost angrenaţi într-un meci de box şi acum se anunţase sfârşitul primei reprize. Apoi Hawthorne a atacat iar:

— Aţi fost la doamna Cowper.

Godwin a ezitat.

— Nu.

— Nu mă minţiţi, domnule Godwin. Ştiu că aţi fost acolo.

— De unde ştiţi?

— Doamna Cowper i-a spus fiului ei. Se temea de dumneavoastră. Din spusele lui, aţi ameninţat-o.

— În niciun caz. S-a oprit şi a tras aer în piept. Bine. Am mers la ea acasă. Nu văd de ce aş nega. A fost acum trei-patru săptămâni.

— Cu două săptămâni înainte de moartea ei.

— Am să vă spun când a fost. A fost la două săptămâni după ce Judith mi-a spus să plec din casă, când amândoi am înţeles în sfârşit că mariajul nostru nu mai putea fi salvat. Atunci am mers la ea acasă, pentru că mi-a trecut prin cap că poate, doar poate, m-ar putea ajuta. Ba chiar am crezut că va fi de acord să o facă.

— Să vă ajute? În ce fel?

— Cu bani! Cu ce credeţi? A tras iar aer în piept. V-aş putea spune tot ce vreţi să aflaţi, pentru că… ştiţi ceva? Chiar nu mă mai interesează absolut deloc. Nu mi-a rămas nimic. Afacerea mi se duce de râpă. Firmele nu mai vor să cheltuiască bani… în

niciun caz cu evenimente pentru corporaţii. Gordon Brown a adus nenorocita asta de ţară la sapă de lemn şi cei care i-au urmat habar n-au pe ce lume trăiesc. Deci toţi strâng cureaua şi cei ca mine sunt primii care trag oblonul. Eu şi Judith… am terminat-o şi noi. Douăzeci şi patru de ani de căsătorie şi, brusc, te trezeşti şi-ţi dai seama că nu mai suporţi să fii în aceeaşi cameră cu celălalt. Mă rog, asta a spus ea. A arătat către tavan şi a continuat: Deasupra e un apartament cu două camere şi acolo locuiesc acum. Am cincizeci şi cinci de ani şi fierb ouă pe un aragaz cu un singur ochi sau îmi iau meniuri Big Mac în pungi de hârtie maro. Aşa a ajuns viaţa mea acum. Pot să rezist aşa. Nu mă mai interesează. Dar ştiţi ce mă doare cel mai tare… ştiţi de ce am mers s-o văd pe blestemata aia de femeie? Pierdem casa, casa din Harrow-on-the-Hill. Nu mai putem acoperi creditul ipotecar. Şi nici măcar asta n-ar avea importanţă pentru mine, doar că-i casa lui *Jeremy.* E casa lui. E singurul loc în care el se simte în siguranţă. O scânteie de furie i s-a aprins în ochi. Dacă aş putea găsi o modalitate să-l apăr de asta, aş face orice. De aceea mi-am călcat demnitatea în picioare şi am mers să mă-ntâlnesc cu doamna Cowper. Credeam că mă poate ajuta. Locuia în Chelsea, un cartier bogat, şi din ce citisem în ziare, fiul ei câştiga o avere la Hollywood. Mi-am spus că dacă ar avea măcar o fărâmă de decenţă, poate ar dori să repare ceea ce făcuse şi să-mi ajute de-adevăratelea familia, băgând mâna în buzunar.

— Şi v-a ajutat?

— Ce credeţi? A pufnit iar dispreţuitor. A încercat să-mi trântească uşa în nas şi, când am pătruns cu forţa, m-a ameninţat că sună la poliţie.

— Aţi intrat cu forţa? Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Hawthorne.

— Voiam s-o conving să-mi îngăduie să stau de vorbă cu ea. N-am ameninţat-o cu nimic. N-am avut un comportament violent. Ba chiar aproape am căzut în genunchi în faţa ei, la dracu', cerându-i să-

mi acorde zece minute din timpul ei. S-a oprit. Nu voiam decât un împrumut. Ceream prea mult? Apăruseră două oportunităţi. Poate chiar aş fi fost în stare să-mi ameliorez situaţia. Aveam doar nevoie de un scurt răgaz. Dar ea nici n-a vrut să audă. Nu ştiu cum poate o fiinţă umană să fie atât de ticălos de rece, de indiferentă. Mi-a spus să plec din casa ei şi asta am şi făcut. Ba chiar mi s-a făcut greaţă de propria-mi persoană pentru că m-am dus la ea. Asta nu face decât să arate cât de disperat eram.

— În ce cameră s-a petrecut asta, domnule Godwin?

— În cea din faţă. În living. De ce?

— La ce oră?

— Pe la prânz. În miezul zilei.

— Deci draperiile erau strânse şi legate.

— Da.

Părea nedumerit de întrebare.

— De unde aţi ştiut că va fi acasă?

— N-am ştiut. Am trecut pe la ea şi mi-am încercat norocul.

— Şi, după câteva săptămâni, i-aţi trimis o scrisoare.

Godwin a ezitat foarte puţin.

— Da.

Hawthorne a băgat mâna în buzunarul jachetei şi a scos scrisoarea care îi fusese dată de Andrea Kluvánek. Atâtea evenimente se petrecuseră în ultimele zile, încât aproape uitasem cu totul de ea. Hawthorne a desfăcut-o.

— *Te-am ţinut sub supraveghere şi ştiu la ce ţii cel mai mult,* a citit el. Aţi spus că n-aţi ameninţat-o, dar mie cuvintele astea mi se par destul de ameninţătoare.

— Eram plin de furie. Nu vorbeam serios.

— Când i-aţi expediat-o?

— Nu i-am expediat-o. I-am livrat-o personal.

— Când?

— Cam la o săptămână după ce am văzut-o. Într-o vineri. Cred că era în data de 6 sau 7.

— În weekendul dinaintea morţii ei!

— Nu am intrat în casă. I-am vârât-o prin uşă.

— V-a răspuns?

— Nu. N-am mai auzit niciun cuvânt de la ea.

Hawthorne a mai aruncat o privire spre scrisoare.

— Ce vreţi să spuneţi – *ştiu la ce ţii cel mai mult?*

— N-am vrut să spun nimic! Godwin a lovit cu pumnul în birou. Au fost doar cuvinte. Puneţi-vă şi dumneavoastră în locul meu! A fost o prostie să merg la ea. A fost o prostie să scriu scrisoarea. Dar când oamenii se trezesc fără nicio cale de scăpare, uneori mai fac şi lucruri prosteşti.

— Doamna Cowper avea un motan, a continuat Hawthorne. O pisică persană gri. Presupun că n-aţi văzut-o.

— Nu. N-am văzut nicio afurisită de pisică – şi de fapt nu mai am nimic să vă spun. Nu mi-aţi arătat nicio legitimaţie. Nu ştiu cine sunteţi. Vă rog să plecaţi.

Un telefon a sunat în biroul de alături. Era singurul sunet pe care îl auzisem de când intrasem în clădire.

— Cât mai durează până vă mutaţi de-aici? a întrebat Hawthorne.

— Contractul de închiriere mai e valabil trei luni.

— Atunci ştim unde vă vom putea găsi.

Ne-am întors prin biroul aproape pustiu şi am ieşit în ploaie. Hawthorne şi-a aprins imediat o ţigară.

— Mâine merg la Canterbury, a anunţat el pe neaşteptate. Eşti pregătit?

— De ce Canterbury? am întrebat.

— Am dat de urma lui Nigel Weston. Uitasem deja cine era acesta. Nigel Weston, consilierul reginei, mi-a reamintit Hawthorne. Judecătorul care a lăsat-o pe Diana Cowper să plece liberă. Iar după aceea, m-am gândit să dau o fugă până-n Deal. S-ar putea să-ţi placă şi ţie, Tony. Să iei o gură de aer de mare.

— În regulă, am zis eu, deşi nu prea voiam să plec din Londra.

Eram târât pe un teritoriu nefamiliar din toate punctele de vedere şi chiar nu mă simţeam în largul meu cu Hawthorne pe post de ghid.

— Ne vedem atunci.

Am pornit în direcţii diferite şi abia când am ajuns în capătul străzii, mi-am adus aminte de întrebarea pe care tot vrusesem s-o pun. Alan Godwin spusese că se bucurase s-o vadă moartă: conform propriilor lui cuvinte, fusese încântat de veste. Însă când îl văzusem la înmormântare, plângea. Îşi ducea tot timpul batista la ochi. De ce?

Şi mai era ceva. *Nu-şi purta ochelarii şi mi-a distrus viaţa.*

Asta spusese el acum, cu vocea pe jumătate sugrumată de mânie. Însă mai existase un martor, Raymond Clunes, care vorbise despre Diana Cowper, şi care spusese ceva cu totul diferit.

Imediat cum am ajuns acasă, m-am uitat prin notiţe şi am găsit ceea ce căutam. Era ceva ce-i scăpase lui Hawthorne, dar care existase mereu acolo, în faţa noastră, motivul pentru care atât mama, cât şi fiul trebuiau să moară şi care mi-a dezvăluit, în mod clar, cine îi omorâse. Ba chiar era limpede ca lumina zilei.

Brusc abia aşteptam călătoria cu trenul la Canterbury. Pentru prima dată, aveam eu un as în mânecă.

Capitolul şaisprezece
— Inspectorul Meadows —

Simţind că se apropie finalul cărţii, mi-am dat seama că am nevoie de detalii în plus. Era momentul să iau legătura cu inspectorul Charles Meadows.

Asta s-a dovedit destul uşor. Am sunat la Poliţia Metropolitană, am spus numele lui şi am fost imediat redirecţionat – către mobilul său, presupun. În timp ce vorbeam auzeam în fundal un ciocan pneumatic. La început, când i-am spus cine sunt şi de ce vreau să ne întâlnim, a părut suspicios. A început să-şi caute tot felul de scuze şi chiar ar fi închis telefonul dacă, sincer să fiu, nu l-aş fi mituit. Aşa este – i-am oferit 50 de lire pentru o oră din timpul lui şi i-am sugerat să ne întâlnim într-un pub pe cheltuiala mea. Circumspect, s-a arătat totuşi de acord, deşi aveam senzaţia că oricum ar fi venit. Nu-i plăcea de Hawthorne şi cu siguranţă ar fi profitat de orice ocazie să-l compromită.

Ne-am întâlnit în seara aceea la Groucho Club, în Soho. Meadows ceruse să ne vedem într-un loc central şi am considerat că se va arăta impresionat de un club privat cunoscut pentru clientela sa celebră. Ştiam, de asemenea, că puteam face rezervare. A sosit cu zece minute întârziere, timp în care reuşisem să obţin un colţ liniştit, la etaj. El a comandat o vodka martini, ceea ce m-a surprins. Paharul triunghiular arăta ridicol în mâinile lui enorme şi-au fost suficiente doar trei înghiţituri înainte de-a avea nevoie – şi-a cere – încă unul.

Aveam o mulţime de întrebări, dar mai întâi el a vrut să afle mai multe despre mine. Cum făcusem cunoştinţă cu Hawthorne? De ce scriam o carte despre el? Cu cât mă plătea? I-am spus cum ne-am cunoscut şi de ce mă arătasem de acord să fac treaba

(fără a fi plătit) şi am lăsat de înţeles că şi eu aveam îndoielile mele legate de Hawthorne, că nu-mi era prieten.

Meadows a zâmbit la spusele mele.

— Unul ca Hawthorne nu are mulţi prieteni, a spus el. Am băgat la zdup hoţi şi violatori mai plăcuţi decât el.

Aşa că i-am povestit despre *Injustice,* cum lucraserăm împreună şi cum practic mă abordase să scriu despre cel mai recent caz al său. Nu am menţionat că întâlnirea aceea din Hay-on-Wye fusese cea care mă determinase să mă răzgândesc.

— Pur şi simplu mi s-a părut interesant, am continuat eu. Scriu destul de mult despre crime, dar n-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca Hawthorne.

A zâmbit pentru a doua oară.

— Slavă Domnului, în jur nu există mulţi ca Hawthorne.

— Mai precis, de ce anume nu-ţi place de el?

— Ce te face să crezi că nu-mi place de el? Ca să fiu absolut sincer, nu dau nicio ceapă degerată pe el. Pur şi simplu consider că nu-i corect să angajezi oameni ca el să facă treaba poliţiei, când de fapt nici măcar nu-i poliţist.

— Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat. De ce a fost destituit?

— El ştie despre întâlnirea noastră?

— Nu, dar ştie că scriu despre el. Asta mi-a cerut să fac. Şi eu i-am spus că am să găsesc tot ce pot despre el.

— Faci şi tu niţel pe detectivul, atunci.

— M-am gândit şi eu la asta.

M-am întrebat ce concluzie ar trage cineva care ar fi aruncat o privire în direcţia noastră. Cu fizicul unui jucător de rugby, cu nasul spart, părul lins şi costumul ieftin, Meadows nu semăna deloc cu clienţii obişnuiţi din Groucho. La fel ca şi Hawthorne, avea un aer nedefinit de ameninţare. Chelnerul a adus un bol cu pufuleţi picanţi, iar el şi-a repezit imediat mâna înăuntru. Când şi-a scos-o, bolul era pe jumătate gol.

— Ce ţi-a povestit despre divizia de investigaţii criminale?

Cranţ, cranţ, cranţ. Restul discuţiei avea să fie întrerupt de snackurile alea blestemate, care îi erau zdrobite mecanic între dinţi.

— Nu mi-a spus nimic. Nu ştiu aproape nimic despre el. Nici măcar nu sunt sigur unde locuieşte.

— Pe River Court, în Blackfriars.

Era la doar un kilometru şi jumătate sau cam aşa de propria mea locuinţă din Clerkenwell.

— Un loc destul de şic. Cu vedere spre Tamisa. Nu ştiu exact care-i şpilul. Nu el e proprietarul.

— Ştii şi numărul?

A clătinat din cap.

— Nu.

— Mie mi-a spus că are o casă în Gants Hill.

— A pierdut-o când s-a despărţit de soţie.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Am făcut o pauză. Ai întâlnit-o vreodată?

— O dată. A venit la birou. Cam un metru şaptezeci şi opt. Albă. O descria de parcă ar fi fost un suspect într-o anchetă. Chiar drăguţă, păr blond, cu câţiva ani mai tânără decât el. Niţel nervoasă. A cerut s-o duc la el şi am condus-o în biroul lui.

— Despre ce-au discutat?

— N-am nici cea mai mică idee. Nimeni nu zăbovea în preajma lui Hawthorne. Şi eu m-am cărat de acolo.

— Cum era să lucrezi alături de el?

— Nu puteai să lucrezi alături de el. Asta era problema lui.

Cranţ. Cranţ. Cranţ. Nu se bucura de pufuleţi. Doar îi mânca.

— Îmi mai aduci nişte de-ăştia?

Şi-a ridicat paharul. I-am făcut semn chelnerului.

— Hawthorne a venit la noi în 2005, a continuat Meadows. Fusese în alte sub-departamente – în Sutton şi Hendon – şi nici acolo nu făcuse mulţi purici şi, în curând, am aflat şi motivul. Se spune că există o concurenţă acerbă în investigaţiile criminale. I-adevărat că echipele sar de multe ori

una la gâtul alteia, dar, totodată, învăţăm să convieţuim. Mai bem câte un păhărel după muncă. Încercăm să ne ajutăm unii pe alţii. Dar el nu era aşa. Era un singuratic şi, dacă ţii musai să ştii, nimănui nu-i plac singuraticii. Nu spun că oamenii nu-l respectau. Era al dracului de bun în ceea ce făcea şi obţinea rezultate. Noi avem ceva numit „Manualul criminalistului". Ai auzit vreodată de el?

— Nu pot spune că da.

— Nu-i niciun secret. Îl poţi descărca de pe internet, dacă vrei să te uiţi la el. A apărut acum vreo douăzeci de ani şi e manualul complet al investigaţiilor criminale. Scrie pe pagina întâi. În principiu, e un ghid pentru orice – de la reacţia iniţială până la strategia de la locul crimei, la mersul din casă în casă şi procedurile postmortem, iar unii anchetatori îl poartă cu ei de parcă ar fi nişte creştini renăscuţi cu Bibliile lor. Aşa merg lucrurile în treaba asta. Procedura e supremă. Problema e că poţi ajunge să exagerezi. Un cunoscut de-al meu ancheta odată cazul unui schelet dezgropat în cripta unei biserici, victima unei crime ce avusese loc prin anii cincizeci. El încerca să folosească o strategie de consultare a înregistrărilor videocamerelor de supraveghere, pentru că aşa scria în manual – deşi crima avusese loc cu douăzeci şi cinci de ani înainte de inventarea videocamerelor ălora. Problema cu Hawthorne era însă că el făcea lucrurile după cum îl tăia capul. Pur şi simplu dispărea fără să spună măcar „la revedere", pentru că avusese o intuiţie sau poate fusese doar o coincidenţă norocoasă sau Dumnezeu ştie cum ştia el de fapt. Însă aproape de fiecare dată avea dreptate. Asta îi înfuria pe oameni. Avea o rată a arestărilor neegalată de nimeni.

— Şi ce nu le plăcea la el?

— Nimic nu le plăcea. Zi de zi, era o pacoste pentru toţi. Era mojic cu şeful. Nu socializa cu nimeni. Şi nici nu bea. Nu-l blamez pentru asta, dar nici lui nu-i era de folos. La şapte seara, dispărea. Poate că se ducea acasă, la soţie, deşi am auzit spunându-se că avea o aventură. Nu contează. Dacă

şi-ar fi făcut mai mulţi prieteni, poate că cineva i-ar fi stat alături atunci când s-a împuţit treaba.

— Mi-ai spus ca nu cumva să mă apropii de vreo scară.

— Chiar n-ar fi trebuit să spun aşa ceva, dar n-am putut rezista să nu mă iau de Hawthorne.

A sosit şi al treilea pahar de vodka martini. L-a dat pe gât şi pe acesta.

— Un tip pe nume Derek Abbott, un profesor de şaizeci şi doi de ani, pensionar, care locuia în Brentford, fusese arestat în cadrul Operaţiunii Spade. Era o operaţiune în care erau implicate cincizeci de ţări şi care se ocupa de traficul cu material pornografic infantil prin poştă şi pe internet. Începuse în Canada şi apoi au urmat încă trei sute de arestări. Abbott era bănuit că ar fi fost principalul distribuitor din Marea Britanie, aşa că fusese adus pentru audieri. Nici măcar nu sunt sigur ce căuta în Putney, dar ne-am trezit cu el acolo. Oricum, era în custodia poliţiei, care se afla la etajul doi. Fusese trecut în registru, fusese percheziţionat şi aşa mai departe, iar cineva trebuia să-l ducă la camera de interogatoriu de la subsol. În mod normal, asta ar fi trebuit s-o facă un civil, dar nu era niciunul pe-acolo şi nici până în ziua de azi nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, dar Hawthorne s-a oferit voluntar. L-a condus pe un coridor şi apoi către casa scărilor – am uitat să menţionez că el considerase că trebuia ca Abbott să fie încătuşat. Nici vorbă de aşa ceva: bărbatul era trecut de şaizeci de ani şi nu avea un istoric violent. Ei bine, probabil bănuieşti ce s-a întâmplat în continuare, iar în stadiul ăla, al bănuielilor, am rămas şi noi, pentru că nicio videocameră de înregistrare nu funcţiona în partea aia a clădirii. Abbott a jurat că Hawthorne i-a pus piedică. Hawthorne a negat. Tot ce ştiu e că Abbott a căzut cu capul înainte pe paisprezece trepte şi, pentru că avea mâinile prinse în cătuşe la spate, nu şi-a putut amortiza căderea.

— A murit?

Meadows a clătinat din cap.

— S-a lovit rău, şi-a rupt câteva oase. Dacă ar fi murit, probabil că Hawthorne ar fi fost băgat la închisoare. Aşa, însă, Abbott nu putea face mare scandal şi, practic, totul a fost muşamalizat. În acelaşi timp însă n-a putut fi ascuns totul. Ştia prea multă lume şi, cum spuneam, prea mulţi se săturaseră de el. Aşa că Hawthorne a primit un şut în fund.

Aproape nimic surprinzător în privinţa acelei poveşti. Fusesem tot timpul conştient că atitudinea lui Hawthorne trăda o violenţă abia ţinută în frâu, o furie înăbuşită, ba chiar – ca o ironie a sorţii – un sentiment de nedreptate. Dacă ar fi avut de gând să dea de-a berbeleacul pe cineva pe trepte, fireşte că cel mai potrivit ar fi fost un pedofil. Mi-am amintit de comportamentul lui când am fost la Raymond Clunes.

— Era homofob? am întrebat.

— De unde să ştiu?

— Trebuie să fi spus ceva. Chiar dacă nu era foarte sociabil, trebuie să fi exprimat şi el vreo opinie – poate dacă citise ceva în ziare sau văzuse ceva la televizor?

— Nu. Meadows s-a uitat în bolul cu pufuleţi. Era gol. Oamenii nu-şi mai pot exprima opiniile personale în cadrul poliţiei. Dacă-ncepi să trăncăneşti despre homosexuali sau negri, eşti dat imediat afară, fără prea multe discuţii. Trebuie să ţii cont de egalitatea între sexe. Acum zece ani, dacă spuneai ceva nelalocul lui, primeai o mustrare. Acum, nu mai e cazul.

— Ce s-a întâmplat cu Abbott?

— Habar n-am. S-a dus la spital şi nu l-am mai văzut niciodată.

— Există un inspector-şef care îl ajută pe Hawthorne.

— Probabil Rutherford. Meadows s-a oprit brusc. N-am nimic de zis despre el. Şi nici el nu va sta de vorbă cu tine, aşa că nu-ţi mai pierde timpul. S-a uitat la ceas şi a adăugat: Mai e ceva?

— Nu ştiu. Mai e ceva ce mi-ai putea spune?

— Nu, dar poate că-mi poţi spune tu ceva. L-ai urmat peste tot pe Hawthorne. A stat de vorbă cu un bărbat pe nume Alan Godwin?

Am simţit un nod în stomac. Nu mă gândisem nicio clipă că Meadows s-ar putea folosi de mine ca s-o ia înaintea lui Hawthorne în cadrul anchetei. Abia atunci mi-a dat prin cap că acesta putea fi adevăratul motiv pentru care acceptase să se întâlnească cu mine. Mi-am dat seama imediat că nu-i puteam spune nimic. Dacă Meadows ar fi anunţat brusc identitatea criminalului, ar fi fost un dezastru absolut. N-ar mai fi apărut nicio carte!

În acelaşi timp, am devenit conştient dintr-odată de existenţa unui sentiment de loialitate faţă de Hawthorne, care trebuie să se fi dezvoltat pe parcursul ultimelor zile, căci categoric nu-l observasem până atunci. Noi alcătuiam o echipă. Noi – nu Meadows sau oricine altcineva – urma să rezolvăm crima.

— Nu am fost prezent la toate interogatoriile, am rostit cu voce slabă.

— Nu sunt chiar sigur că te cred.

— Ascultă… îmi pare rău. Chiar nu pot discuta cu tine despre ce face Hawthorne. Am stabilit o înţelegere. E confidenţial.

Meadows s-a uitat la mine aşa cum s-ar fi putut uita la cineva care tocmai snopise în bătaie un pensionar sau omorâse un copil. Îl mai întâlnisem în trei ocazii diferite şi ajunsesem să-l consider încet la minte, inferior, chiar nerod. Presupun că în mintea mea îl încadrasem deja în categoria unor Japp, Lestrade sau Burden[17]: poliţistul care nu rezolvă niciodată misterul. Acum mi-am dat seama că-l subestimasem. Şi el putea fi periculos.

— Nu pari să ştii multe despre o mulţime de lucruri, Anthony, a rostit el. Dar bănuiesc că ai auzit despre obstrucţionare.

— Da.

— Obstrucţionarea unui poliţist în timpul exercitării funcţiei sale sub incidenţa Legii din

1991. Ai putea fi amendat cu o mie de lire sau trimis la închisoare.

— E chiar ridicol, am protestat eu.

Şi chiar aşa era. Doar nu eram la Scotland Yard, ci în clubul Groucho. Şi eu îl invitasem aici!

— Nu fac decât să-ţi pun o simplă întrebare.

— Întreabă-l pe el, i-am răspuns, susţinându-i privirea.

Habar n-aveam ce urma să facă Meadows în continuare. Apoi, brusc, s-a calmat. Norul trecuse. Era ca şi cum acest minor episod neplăcut nici măcar nu avusese loc.

— Am uitat să menţionez, a continuat el. Fiul meu s-a arătat foarte încântat când a auzit că mă voi întâlni cu tine.

— Chiar aşa?

Eu îmi luasem un gin tonic. Am sorbit acum o gură.

— Da. E mare fan al lui Alex Rider.

— Sunt încântat să aud.

— Prin urmare…

Pe neaşteptate, Meadows a devenit sfios. Adusese cu el o servietă de piele, în care şi-a băgat acum mâna. Ştiam ce se va întâmpla. De-a lungul anilor, ajunsesem să cunosc foarte bine limbajul trupului. Meadows a scos un exemplar din *Insula rechinilor*[18], al treilea roman cu Alex Rider. Era nou-nouţ. Pesemne că se oprise la librărie, în drum spre club.

— Te deranjează dacă-i dai un autograf? a întrebat el.

— Cu mare plăcere. Am scos un pix. Cum îl cheamă?

— Brian.

Am deschis cartea şi am scris pe prima pagină: *Pentru Brian. Ţi-am cunoscut tatăl şi aproape m-a arestat. Toate cele bune.*

M-am semnat şi i-am dat-o înapoi.

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, am spus. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Credeam că ai zis că mă vei plăti pentru timpul meu.

— A, da. Am băgat mâna în portofel. Cincizeci de lire.

El s-a uitat la ceas.

— De fapt, stăm aici de o oră şi zece minute.

— Atât de mult?

— Şi mi-a mai luat încă treizeci de minute să ajung până aici.

A plecat cu o sută de lire. Am plătit şi cele trei cocteiluri şi i-am şi dat autograf pe carte. Şi ce-am primit în schimb? Nu eram sigur că făcusem cine ştie ce afacere.

Capitolul şaptesprezece
— Canterbury —

Pentru prima dată, abia aşteptam să mă întâlnesc iar cu Hawthorne şi am văzut că se află într-o dispoziţie bună când l-am zărit, a doua zi, la King's Cross St. Pancras. Cumpărase deja biletele şi mi-a cerut să-l plătesc doar pe al meu.

Ne-am aşezat faţă în faţă la o masă, în timp ce trenul pleca din gară, dar înainte ca eu să pot începe o conversaţie, a scos brusc un carnet, un pix şi o carte broşată. Era *Străinul,* de Albert Camus, tradusă din franceză, o ediţie cumpărată la mâna a doua, un Penguin clasic cu paginile slăbite, ce începeau să se desprindă de la cotor. Am rămas foarte surprins. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Hawthorne ar putea citi ceva – poate doar vreun ziar tabloid. Nu mi s-a părut a fi genul de persoană pe care să o intereseze ficţiunea şi cu siguranţă nu analiza unui tânăr neica-nimeni ce explora adâncurile existenţialismului în Algerul anilor 1940. L-aş fi văzut mai degrabă scoţând şi începând să citească un roman de Dan Brown, sau ceva şi mai violent: unul de Harlan Coben sau de James Patterson. Chiar şi acelea ar fi presupus un efort de imaginaţie. Hawthorne era inteligent şi educat, dar nu mi se părea deloc probabil să aibă şi o viaţă interioară plină de imaginaţie.

N-am vrut să-l întrerup, dar, totodată, muream de nerăbdare să-i spun teoria mea, soluţia cazului morţilor Dianei Cowper şi a fiului ei, iar după cincisprezece minute de tăcere, în timp ce Londra se pierdea în spatele meu, n-am mai putut rezista. În tot acest timp el citise trei pagini, întorcându-le cu o precizie ce dădea de înţeles că fiecare dintre ele reprezentase un adevărat efort şi că se bucura că nu va mai trebui să revină la ele.

— Îţi place? l-am întrebat.

— Ce?

— *L'Etranger.* M-a privit complet lipsit de expresie, aşa că i-am tradus: *Străinul.*

— E OK.

— Deci îţi place literatura modernă, să înţeleg.

Ştia că încerc să sap şi s-a înfuriat o clipă. Dar, pentru prima dată, mi-a oferit voluntar o informaţie.

— N-am ales-o eu.

— Nu?

— E pentru clubul meu de carte.

Hawthorne într-un club de carte! Dacă mi-ar fi zis că face parte dintr-un club de croşetat, probabil că mi s-ar fi părut la fel de nepotrivit.

— Am citit-o când aveam optsprezece ani, am zis eu. A avut un oarecare efect asupra mea. M-am identificat cu Meursault.

Meursault e personajul din titlu. El lunecă în derivă prin tot romanul – „Astăzi a murit mama. Sau poate ieri…”[9] – omoară un arab, merge la închisoare, moare. Banalitatea aspectului său exterior, incapacitatea lui de-a stabili legături au rezonat cu mine. Ca adolescent, o parte din mine dorea să semene mai mult cu el.

— Crede-mă, amice, tu nu semeni deloc cu Meursault, m-a contrazis Hawthorne, apoi a închis cartea. Întâlnesc tot timpul oameni ca el. Sunt morţi pe dinăuntru. Ei ies şi fac o grămadă de prostii şi cred că lumea trebuie să le fie recunoscătoare că există. N-aş scrie deloc despre ei.

Nici n-aş citi nimic despre ei, numai că nu a fost alegerea mea.

— Şi cine mai face parte din acest club de carte? am întrebat eu.

— Oameni.

Am aşteptat să spună mai multe.

— Sunt de la bibliotecă.

— Când vă întâlniţi?

Nu a mai zis nimic. Am privit pe geam, la şirurile de case lipite una de alta ce stăteau cu spatele la

calea ferată, doar grădinile lor minuscule separându-le de neîntreruptul huruit al trenurilor. Peste tot erau gunoaie. Totul era acoperit cu praf cenuşiu.

— Ce alte cărţi aţi mai discutat? am continuat cu întrebările.

— Unde vrei să ajungi?

— Aş vrea să ştiu.

A reflectat la întrebarea mea. Vedeam că-l enervasem.

— Una de Lionel Shriver. O carte despre un băiat care-şi ucide colegii de şcoală. Asta a fost ultima.

— *Trebuie să vorbim despre Kevin*[10]. Ţi-a plăcut?

— E ingenioasă. Te pune pe gânduri.

S-a oprit. Exista pericolul ca asta să se transforme într-o discuţie.

— Ar trebui să te gândeşti la caz, a continuat el.

— Să ştii că m-am gândit serios.

Hawthorne îmi oferise exact introducerea pe care o aşteptasem să se ivească. Am profitat imediat.

— Ştiu cine a făcut-o.

A închis cartea, apoi s-a uitat la mine cu ochi în care se zărea o combinaţie de provocare şi de dorinţă ca să eşuez.

— Deci cine a fost? a cerut el să afle.

— Alan Godwin.

A dat încet din cap, dar nu în semn de aprobare.

— Avea un motiv bun s-o ucidă pe Diana Cowper, a încuviinţat el. Dar a fost prezent la înmormântare în acelaşi timp cu noi. Crezi că a avut timp să traverseze Londra şi să intre în apartamentul lui Damian?

— A plecat de la înmormântare imediat ce-a început să cânte muzica – cine altcineva ar fi putut pune playerul în sicriu, dacă nu el? Ai auzit ce ne-a spus. Era cântecul preferat al fiului său mort. Am continuat, înainte să mă poată opri: Trebuie să aibă legătură cu Timothy Godwin. E motivul pentru care ne aflăm în acest tren şi pur şi simplu nimeni altcineva n-ar fi avut un motiv s-o ucidă pe Diana

Cowper. Să fi fost menajera, pentru că fura bani? Sau Raymond Clunes, cu musicalul lui stupid? Fii serios! Sunt surprins că ne contrazicem în privinţa asta.

— Nu ne contrazicem, a rostit Hawthorne calm. A cântărit cu atenţie ceea ce tocmai îi zisesem şi apoi a clătinat din cap, trist: Damian Cowper se afla acasă când a avut loc accidentul. N-a avut nimic de-a face cu el. Deci care a fost motivul uciderii sale?

— Cred că am rezolvat şi asta, am continuat eu. Să presupunem că nu Diana Cowper a fost cea care şofa maşina. De fapt, Mary O'Brien nu i-a văzut faţa şi, din ce ştim noi, ea n-a fost identificată decât după plăcuţele de înmatriculare.

— Doamna Cowper a mers la poliţie. S-a predat singură.

— Ar fi putut-o face ca să-l protejeze pe Damian. El se aflase de fapt la volan! Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât căpăta mai mult sens. Era fiul ei. Devenea tot mai faimos. Poate că era beat, sau luase cocaină sau mai ştiu eu ce. Ea ştia că-şi va distruge cariera dacă va fi arestat, aşa că a luat vina asupra ei! Şi a inventat toată chestia aia cu uitatul ochelarilor, ca să se scoată şi pe ea!

— N-ai nicio dovadă pentru asta.

— De fapt, am. Mi-am jucat asul: Când ai vorbit cu Raymond Clunes, el a pomenit că atunci când a prânzit cu ea, în ziua când a fost omorâtă, a văzut-o ieşind de la staţia de metrou. *Mi-a făcut cu mâna de peste drum.* Aşa s-a exprimat el. Deci dacă l-a putut vedea de peste drum, înseamnă că vedea foarte bine. Ea a inventat totul.

Hawthorne mi-a arătat unul dintre rarele sale zâmbete. A fost extrem de scurt, dispărând într-o clipită.

— Văd că ai fost atent, a rostit el.

— Am ascultat cu atenţie, am completat eu, circumspect.

— Problema e că ea ar fi putut purta ochelari când a ieşit din staţia de metrou, a continuat Hawthorne. Părea sincer trist, de parcă l-ar fi durut

să-mi demonteze teoria. Clunes n-a zis nimic despre acest aspect. Şi dacă n-a şofat ea, de ce nu s-a mai urcat niciodată la volan atunci? De ce a schimbat casa? Pare să fi fost destul de afectată de ceva de care nu s-a făcut ea vinovată.

— Poate că a fost afectată din cauză că Damian era făptaşul. Şi ea a fost doar un accesoriu! Cumva, Alan Godwin a aflat adevărul şi acesta a fost motivul pentru care i-a omorât pe amândoi. Pentru că au fost amândoi implicaţi.

Trenul prinsese viteză. Clădirile din estul Londrei lăsau locul verdeţii şi spaţiilor deschise.

— Teoria ta nu mă convinge, a spus Hawthorne. Poliţiştii ar fi trebuit să-i verifice vederea după accident şi oricum mai rămân o mulţime de lucruri pe care le uiţi.

— Cum ar fi?

Hawthorne a ridicat din umeri, ca şi cum nu dorea să continuăm această discuţie. Însă, apoi, probabil că i s-a făcut milă de mine.

— În ce dispoziţie se afla Diana Cowper când a mers la antreprenorul de pompe funebre? a întrebat el. Şi care a fost primul lucru văzut de ea când a ajuns acolo?

— Spune-mi tu.

— Nu trebuie să ţi-l spun eu, amice. Era în mizeria aia de prim capitol pe care mi l-ai arătat. Dar cred că ai să afli şi tu că acela este lucrul cel mai important. Totul depinde de el.

Care fusese primul lucru văzut de Diana Cowper când se dusese la firma de pompe funebre?

Am încercat să mă pun în locul ei, coborând din autobuz, apoi mergând pe trotuar. Evident, a fost numele de pe firmă, Cornwallis & Sons, scris nu o dată, ci de două ori. Sau poate că a văzut ceasul care se oprise cu un minut înainte de miezul nopţii. Ce legătură ar fi putut avea asta cu restul? În vitrină se aflase o carte din marmură – genul de recuzită pe care-l vezi la orice firmă de pompe funebre. Şi dispoziţia ei? Hawthorne îmi spusese că doamna

Cowper ştia că va muri. Cineva o ameninţase, dar ea nu se dusese la poliţie. De ce?

Brusc, m-am înfuriat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hawthorne! Mă târăşti o jumătate de Anglie, până pe coastă. Mi-ai putea spune măcar ce urmează să facem.

— Ţi-am spus deja. Mergem să-l vedem pe judecător. Apoi vom merge la locul accidentului.

— Deci consideri că-i relevant.

A zâmbit. Îi puteam vedea chipul reflectat în geamul dincolo de care peisajul rural trecea în viteză.

— Când eşti plătit cu ziua, totul e relevant, a răspuns el.

S-a întors la cartea lui şi nici că am mai schimbat vreo vorbă.

★

Nigel Weston, judecătorul care se ocupase de cazul „Coroana împotriva Dianei Cowper”, dar care decisese în favoarea celei din urmă, locuia chiar în centrul oraşului Canterbury, cu vedere către catedrală într-o parte şi cu St. Augustine’s College în cealaltă. Era ca şi cum, dat fiind că lucrase toată viaţa în slujba legii, alesese să se înconjoare de istorie şi religie; ziduri străvechi, turle, misionari pe biciclete. Casa lui era paralelipipedică şi solidă, totul păstrând o proporţie riguroasă, având în faţă o peluză verde. Era un loc confortabil într-un oraş confortabil, deţinut de un om care se bucura acum de o viaţă confortabilă.

Hawthorne aranjase să ne întâlnim la ora 11 şi Weston ne aştepta deja la uşă când am plătit taxiul. Arăta mai degrabă ca un muzician decât ca un avocat pensionat, poate chiar ca un dirijor: subţirel şi fragil, cu degete lungi, păr argintiu şi privire cercetătoare. Era trecut de şaptezeci de ani şi părea să se fi micşorat odată cu vârsta, dispărând aproape cu totul în cardiganul gros şi pantalonii de velur pe care-i purta. Avea papuci în picioare, nu pantofi. Ochii înfundaţi în orbite ne fixau cu atenţie de

deasupra pometilor duri precum doi conţopişti din spatele unui pupitru.

— Intraţi, intraţi. Sper că aţi avut parte de o călătorie plăcută. Nu v-au jucat trenurile vreun renghi?

Mă întrebam de ce era aşa binevoitor. Am presupus că Hawthorne nu îi spusese de ce ne aflăm acolo.

L-am urmat pe un hol cu covoare groase, mobilier vechi şi piese de artă scumpe. Am recunoscut un desen de Eric Gill şi o acuarelă de Eric Ravilious – ambele originale. Ne-a condus într-un living cu vedere către peluză. În şemineu ardea un foc, de asemenea real. Pe masă fuseseră deja aşezaţi cafea şi biscuiţi.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, domnule Hawthorne, a început el, după ce ne-am aşezat. Ai o reputaţie pe cinste. Afacerea aceea cu ambasadorul rus. Cazul Bezrukov. O excelentă treabă din partea poliţiei.

— A fost găsit nevinovat, i-a reamintit Hawthorne.

— A avut un avocat genial şi juriul, în opinia mea, a fost indus în eroare. N-a existat nicio îndoială că individul era vinovat. Doriţi cafea?

Nu mă aşteptasem ca judecătorul să-l cunoască pe Hawthorne şi m-am întrebat dacă acel caz Bezrukov se petrecuse înainte sau după plecarea lui din poliţie. Însuşi numele părea improbabil. Avusese vreodată Poliţia Metropolitană de-a face cu ambasada Rusiei?

Judecătorul a turnat cafea pentru toţi trei. Am studiat cu atenţie încăperea, care era dominată de o pianină Blüthner, pe al cărei capac erau aranjate şase-şapte fotografii cu rame de modă veche. Patru dintre ele îl înfăţişau pe Weston alături de alt bărbat. Într-una dintre ele, cei doi se ţineau de braţ şi erau îmbrăcaţi în cămăşi hawaiiene şi pantaloni scurţi. Nu aveam nicio îndoială că Hawthorne le observase deja.

— Deci ce te aduce în Canterbury? a întrebat Weston.

— Anchetez o crimă dublă, a explicat Hawthorne. Diana Cowper şi fiul ei.

— Da. Am citit despre ei. O chestiune oribilă. Eşti consultant al Poliţiei Metropolitane.

— Da, domnule.

— Foarte înţelept din partea lor să nu renunţe la dumneata! Crezi că accidentul de circulaţie din Deal şi nefericita moarte a copilaşului acela au vreo legătură cu crimele?

— Nu exclud această ipoteză, domnule.

— Într-adevăr. Ei bine, emoţiile o pot lua foarte lesne razna în astfel de cazuri şi observ că ne apropiem de a zecea aniversare a evenimentului, deci îmi închipui că este o posibilitate destul de clară. Acestea fiind spuse, sunt sigur că ai acces neîngrădit la arhiva tribunalului, deci nu prea văd cum te-aş putea ajuta.

Tot mai vorbea ca un judecător. Niciun cuvânt nu-i ieşea de pe buze fără să fi fost cântărit cu mare atenţie.

— Întotdeauna este util să discuţi cu oamenii care au fost direct implicaţi.

— De acord. Există o diferenţă între mărturisire şi dovada scrisă. Ai vizitat familia? Familia Godwin?

— Da, domnule.

— Mi-a părut foarte rău pentru ei. Mi-a părut rău atunci şi am şi spus-o de altfel. Au avut impresia că nu se făcuse dreptate, însă – sunt sigur că nu trebuie să ţi-o spun eu, domnule Hawthorne – impresiile familiei victimei, mai ales într-un caz de o asemenea natură, nu pot fi luate în considerare.

— Înţeleg.

În clipa aceea uşa s-a deschis şi un al doilea bărbat a băgat capul înăuntru. L-am recunoscut din fotografii. Era scund, destul de îndesat şi cam cu zece ani mai tânăr decât Weston; ţinea în mână o sacoşă de supermarket reciclabilă.

— Eu ies, a rostit el. Vrei ceva?

— Am lăsat lista în bucătărie.

— Am luat-o. Mă întrebam dacă ai uitat ceva?

— Ne mai trebuie pastile pentru maşina de spălat vase.

— Sunt pe listă.

— Atunci, nu cred să fi uitat ceva.

— Pe curând.

Bărbatul a dispărut.

— El e Colin, a spus Weston.

Mare păcat că acel Colin apăruse tocmai atunci. Am privit scurt spre Hawthorne. Nimic nu se schimbase în atitudinea lui, dar devenisem conştient de o anumită răceală care nu existase anterior şi sunt sigur că întreruperea a influenţat discuţia şi direcţia nouă pe care a căpătat-o.

— Ziarele nu s-au arătat prea mulţumite de verdictul dumneavoastră, a continuat Hawthorne şi i-am zărit scânteia de răutate începând să-i joace în ochi.

Weston i-a zâmbit subţire.

— N-am avut niciodată obiceiul să mă uit prin ziare, a răspuns el. Ce le face pe ele mulţumite sau nemulţumite nu are nicio legătură cu faptele concrete.

— Faptele concrete spun că femeia a omorât un băieţel de opt ani, l-a schilodit pe fratele lui şi apoi a scăpat doar cu o mustrare.

Zâmbetul judecătorului a devenit şi mai subţire.

— Procurorul avea misiunea să dovedească omuciderea din pricina şofatului periculos, ce cădea sub incidenţa Secţiunii 2a din Legea circulaţiei pe drumurile publice din 1988, a rostit Weston. Nu a reuşit să o facă dintr-un motiv întemeiat. Doamna Cowper nu a ignorat regulile de circulaţie şi nici nu a creat un risc major. Nu consumase droguri sau alcool. Este nevoie să continui? Nu a avut intenţia să omoare pe cineva.

— Nu îşi purta ochelarii.

Hawthorne mi-a aruncat o privire, avertizându-mă să nu-l întrerup.

— De acord, aceea a fost o întâmplare nefericită, însă ar trebui să ştii, domnule Hawthorne, că incidentul a avut loc în 2001. De atunci, legea a fost înăsprită din acest punct de vedere şi cred că este foarte corect. Dar, dacă mai contează, dacă aş judeca acelaşi caz în ziua de azi, chiar şi luând în considerare noile linii de conduită, cred că aş putea ajunge la acelaşi verdict.

— De ce?

— Te-aş ruga să citeşti declaraţiile scrise. Aşa cum a demonstrat cu succes avocatul apărării, responsabilitatea nu cade doar în sarcina acuzatului. Cei doi copii au fugit de-a curmezişul străzii. Zăriseră un magazin cu îngheţată pe trotuarul opus. Bona i-a scăpat pentru moment de sub control. Nu avem cum să dăm vina pe ea, dar chiar şi dacă doamna Cowper ar fi purtat ochelarii, e foarte posibil ca tot să nu fi fost în stare să frâneze la timp.

— Şi, atunci, acesta e motivul pentru care aţi recomandat juriului să o declare nevinovată?

Weston părea îndurerat. A ezitat câteva clipe înainte de-a răspunde:

— Nu am făcut aşa ceva şi, sincer să fiu, limbajul dumitale mi se pare întru câtva jignitor. Ar fi fost o parte a jurisprudenţei mele să sfătuiesc juraţii să nu o condamne, iar ei, la rândul lor, ar fi putut alege să mă ignore. Voi fi de acord că direcţia mea de judecată s-a menţinut în general în favoarea doamnei Cowper, dar, încă o dată, trebuie să iei în considerare faptele. Vorbim aici de o persoană foarte respectabilă, fără cazier. Nu comisese nicio infracţiune clară, conform legii de la acea vreme. Oricât de tragic a fost pentru familia celor doi copii, o sentinţă cu executare ar fi fost complet nepotrivită.

Hawthorne s-a aplecat în faţă şi încă o dată mi-a lăsat impresia unui animal din junglă, pornit să ucidă.

— O cunoşteaţi.

Două cuvinte simple şi, totuşi, au fost urmate de o tăcere aproape palpabilă, care s-a închis peste noi

precum capacul unei cripte. A fost momentul în care totul s-a schimbat, momentul în care Nigel Weston şi-a dat seama că în această încăpere există un pericol. Am devenit conştient de pârâitul focului şi i-am simţit căldura pe faţă.

— Pardon? a spus Weston.

— Mi se pare interesant că o cunoşteaţi. Mă întreb dacă acest lucru a cântărit în cadrul cazului.

— Vă înşelaţi. Nu o cunoşteam.

Hawthorne a părut nedumerit.

— Eraţi prieten apropiat cu Raymond Clunes, a adăugat el.

— Nu cred…

— Raymond Clunes, producătorul de teatru. Un nume greu de uitat, aş fi zis. De asemenea, a câştigat mulţi bani pentru dumneavoastră.

Weston îşi păstra cu mare greutate stăpânirea de sine.

— Îl cunosc într-adevăr pe Raymond Clunes. E o legătură de-a mea în lumea afacerilor şi a relaţiilor din înalta societate.

— Aţi investit bani într-un spectacol.

— Mai precis, am investit bani în două spectacole. *Colivia cu nebune* şi *Ce înseamnă să fii onest.*

— Damian Cowper a jucat în cel de-al doilea. V-aţi întâlnit cumva cu el şi cu mama sa în seara premierei?

— Nu.

— Dar aţi discutat despre caz cu Raymond Clunes.

— Cine v-a spus asta?

— El.

Weston se săturase deja.

— Cum îndrăzneşti să vii la mine în casă şi să faci astfel de acuzaţii?

Nu ridicase glasul, dar era clar furios. Mâinile i se strânseseră în jurul braţului fotoliului pe care stătea. Îi vedeam venele umflându-se pe sub piele.

— Am avut o legătură foarte îndepărtată, tangenţială, cu doamna Cowper. Orice persoană

înzestrată cu un dram de inteligenţă şi-ar da seama că orice judecător din această ţară s-ar putea trezi în aceeaşi poziţie ca şi mine şi, potrivit logicii dumitale, ar trebui să fie forţat să se recuze. Sunt sigur că ai auzit de cele şase grade de separare! Oricine din completul de judecată poate avea o legătură întâmplătoare cu acuzatul. Întâmplător, chiar am fost la un party după premiera piesei *Ce înseamnă să fii onest,* însă dacă Damian Cowper şi mama lui erau acolo, nici nu i-am văzut, nici nu am stat de vorbă cu ei.

— Şi doamna Cowper nu i-a cerut lui Raymond Clunes să vă abordeze când a avut loc procesul?

— De ce ar fi făcut una ca asta?

— Ca să vă convingă să vedeţi situaţia din punctul ei de vedere. Aţi fi putut pleca urechea, doar eraţi amândoi… care-i cuvântul potrivit?

— Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Investitori! Atât dumneavoastră, cât şi doamna Cowper investeaţi în piesele lui.

— Gata, mi-a ajuns! Weston s-a ridicat în picioare. Am fost de acord să mă întâlnesc cu dumneata deoarece am crezut că te pot ajuta, dar şi pentru că îţi cunoşteam reputaţia. În schimb, ai venit aici şi ai făcut tot soiul de insinuări neplăcute şi chiar nu văd absolut niciun motiv pentru care să continuăm această discuţie.

Însă Hawthorne încă nu terminase.

— Ştiaţi că Raymond Clunes va merge la închisoare?

— Ţi-am cerut deja să pleci! a tunat Weston.

Aşa că am plecat.

★

Pe stradă, când am pornit spre gară, m-am întors spre el.

— Ce-ai sperat că ai să obţii cu asta? l-am întrebat.

Hawthorne nu părea deloc deranjat. Şi-a aprins o ţigară.

— Voiam doar să văd în ce ape ne scăldăm.

— Chiar crezi că la acea vreme a existat un soi de conspiraţie a gay-lor? Că Raymond Clunes şi Nigel Weston ar fi pus ceva la cale, deoarece s-a întâmplat să aibă aceeaşi orientare sexuală? Pentru că dacă asta-i ceea ce crezi – trebuie să fiu sincer cu tine –, atunci ai o problemă.

— Poate că am o mulţime de probleme, a fost replica lui Hawthorne. Iuţise pasul, fără să se uite la mine. Dar nu am pomenit nimic despre sex. M-am referit la bani. Altfel de ce-am venit tocmai până aici? Pentru că am vrut să aflu mai multe despre accident, despre legătura dintre Diana Cowper şi familia Godwin. Judecătorul Nigel Weston a reprezentat o parte a acelei legături şi acesta e singurul aspect pe care doream să-l explorez.

— Crezi că şi el a putut fi implicat în uciderea ei?

— Toţi pe care i-am întâlnit până acum ar fi putut fi implicaţi în uciderea ei. Aşa funcţionează crimele. Poţi să mori în pat. Poţi să mori de cancer. Poţi să mori de bătrâneţe. Dar când cineva te taie în bucăţele sau te sugrumă, există un tipar, o reţea – şi exact asta căutăm noi să identificăm. A clătinat din cap. Nu ştiu ce să zic! Poate că nu eşti potrivit pentru asta, Tony. Poate că ar fi trebuit să merg pe mâna unuia dintre ceilalţi scriitori.

— Poftim? am fost oripilat. Ai stat de vorbă şi cu alţi scriitori?

— Evident, amice. Dar m-au refuzat.

Capitolul optsprezece
— Deal —

Nu am vorbit deloc cu Hawthorne în trenul care ne ducea spre Deal. Am stat unul în faţa celuilalt, în colţuri opuse ale compartimentului, şi între noi se căscase o distanţă mai mare decât fusese vreodată de când ne ştiam. Hawthorne îşi citea cartea, întorcând hotărât paginile cu colţuri îndoite. Eu priveam ursuz pe geam, gândind la ce-mi spusese. Poate că greşeam simţindu-mă jignit şi chiar m-am întrebat ce alţi scriitori abordase, dar în clipa când am sosit la destinaţie, deja izbutisem să mi-o scot cu totul din minte. Nu mai conta cum ajunsese la mine. Era cartea mea şi asta mă făcea să mă simt şi mai hotărât să am grijă ca eu să fiu cel aflat la comandă.

Nu mai fusesem niciodată în Deal, deşi îmi dorisem mereu s-o fac. Am citit toate romanele lui C. S. Forester din seria *Hornblower* când eram în şcoală şi acesta e locul în care începuseră. E locul de desfăşurare al celei de-a treia cărţi cu James Bond, *Operaţiunea Moonraker:* Hugo Drax plănuieşte să distrugă Londra cu o rachetă V2 ultramodernă lansată din cartierul său general, aflat în apropiere. Şi mai e şi locul acţiunii unuia dintre romanele mele preferate de Dickens, Casa *umbrelor.* Protagonistul, Richard Carstone, e încartiruit aici.

De fapt, m-am simţit dintotdeauna atras de orăşelele de coastă, mai ales în extrasezon, când străzile sunt pustii şi cerul e cenuşiu şi burniţează întruna. La vremea când citeam *Hornblower,* părinţii mei îşi petreceau frecvent vacanţele în sudul Franţei, însă pe mine, pe sora mea şi pe bona noastră ne trimiteau în Instow, în Devonshire, astfel încât tot ce ţine de litoralul britanic a rămas mereu alături de mine. Ador dunele de nisip, automatele de jocuri, cheiurile, pescăruşii, bomboanele cu mentă

ale căror nume imprimate ajung, în mod incredibil, până în miezul lor. Am rămas cu dorul cafenelelor şi ceainăriilor unde bătrânele îţi toarnă ceai cu aspect de nămol direct din oală şi-ţi oferă prăjiturele cu caramel, sau pentru magazinele ce vând năvoade de pescuit, contravântuiri şi căciuli în toate culorile posibile. Presupun că de vină e vârsta pe care o am. În zilele noastre, toată lumea sare într-un avion când îşi doreşte o vacanţă ieftină. Dar asta face parte, de asemenea, din farmecul acelor orăşele presărate de-a lungul coastei, faptul că au fost lăsate în urmă.

Deal părea surprinzător de lipsit de farmec atunci când am ieşit din gară şi am pornit pe strada principală, însoţiţi de pescăruşii ce ţipau la noi de pe acoperişuri. O fi fost luna mai, dar sezonul abia acum se pregătea să înceapă şi vremea era de-a dreptul îngrozitoare. M-am întrebat cum o fi să locuieşti permanent aici, prins în interiorul unui triunghi format de enormul Sainsbury's[11], inevitabilul Poundland[12] şi supermarketurile Iceland. Un păhărel în pubul Sir Norman Wisdom, cina la restaurantul chinezesc Loon Hin şi apoi direct în barul şi clubul de noapte Ocean Rooms („Intrarea, lângă Co-op").

Am ajuns la mare, care era rece şi neîmbietoare, aşa cum numai Canalul Mânecii poate fi. Cheiul din Deal e cel mai deprimant din lume, o întindere de beton pustie, masivă şi preocupată doar de aspectul practic, lipsită de orice urmă de distracţii: niciun local cu automate de jocuri, nicio trambulină pentru copii, niciun carusel. M-a făcut să mă întreb de ce oare părinţii gemenilor Godwin îi trimiseseră aici. Nu găsiseră un loc în care să se distreze mult mai bine?

Însă, treptat, orăşelul a început să mă cucerească. Avea acea sfidare bizară tipică tuturor oraşelor de coastă, oferind senzaţia că e cu totul în afara curentului general, chiar la limită. Multe dintre casele şi vilele cu vedere la mare erau vopsite în culori vii, cu pervazurile ferestrelor înţesate cu

ghivece de flori. Plaja de pietre se înclina uşurel spre apă, întinzându-se până departe şi continuându-se printr-o faleză punctată cu zeci de bănci. Existau răzoare de flori, peluze şi parcuri, bărci de pescuit vechi înclinate pe o parte, câini alergând, pescăruşi plutind în aer. Am ajuns la un castel în miniatură şi, în lumina oferită de razele soarelui, am început să-mi dau seama că până la urmă Deal putea oferi o mulţime de aventuri turiştilor. Eram eu prea cinic. Trebuia să-l privesc prin ochii unui copil.

Nu am mers să vedem locul unde se produsese accidentul.

Hawthorne voia să vadă unde locuise Diana Cowper şi când am ajuns la mare, am cotit la dreapta, îndreptându-ne către satul vecin, Walmer. Tot nu vorbeam unul cu altul, însă în timp ce înaintam de-a lungul malului, am trecut prin dreptul unui magazin cu vechituri şi Hawthorne s-a oprit brusc, să se uite prin vitrină. Nu era mare lucru de văzut: busola unei corăbii, un glob pământesc, o maşină de cusut, câteva cărţi pe cale să se desfacă în bucăţi şi nişte tablouri. Dar, ca pentru a sparge tăcerea, el a arătat cu degetul şi a spus:

— Ăla e un Focke Wulf FW 190.

Se referea la un avion de vânătoare german care avea trei cruci negre şi cifra unu pe fuzelaj, suspendat de o sforicică. Un pilot minuscul era abia vizibil în cockpit. Provenea dintr-un kit de plastic – Revell, Matchbox sau Airfix – pe care le foloseau copiii ca să le asambleze, deşi, sincer să fiu, fusese realizat cu o asemenea măiestrie, încât mă îndoiesc că vreun copil ar fi fost implicat în construirea lui.

— E un avion monoloc şi monomotor, construit în anii treizeci, a continuat el. Luftwaffe l-a folosit tot timpul războiului. Era aparatul lor preferat.

Aveam în faţa ochilor un Hawthorne complet diferit şi am înţeles imediat că-mi oferise această bucăţică de informaţie pe post de ofertă de pace, ca să se revanşeze pentru ce-mi spusese în tren. Nu istoria lui Focke Wulf mă interesa pe mine, ci faptul că Hawthorne dăduse de înţeles că era un hobby al

său. Practic îmi dezvăluise două informaţii despre el pe parcursul unei singure zile. Mai întâi, clubul de carte, iar acum, asta. Nu se potriveau nicidecum cu personajul pe care-l cunoşteam eu, însă era un început şi m-am simţit recunoscător.

Am mai mers încă cincisprezece minute şi, la un moment dat, Deal s-a transformat în Walmer şi am ajuns la Stonor House, unde locuise Diana Cowper până la momentul accidentului care o forţase să se mute. Era înghesuită între două străzi, Liverpool Road în spate şi The Beach în faţă, iar legătura între cele două era făcută de o alee privată cu porţi de metal la ambele capete. Din puţinul pe care-l cunoşteam despre Diana Cowper, aş fi spus că această casă se potrivea foarte bine cu imaginea ei. Cu siguranţă mi-o puteam imagina locuind aici. Era o construcţie solidă, albastru-pal, bine întreţinută, cu două niveluri, mai multe hornuri şi un garaj. O pereche de lei de piatră păzeau uşa de la intrare. Casa era înconjurată de arbuşti ornamentali tunşi perfect şi de plante semitropicale aşezate la distanţe egale între ele, în răzoare înguste. Tot locul era îngrădit de ziduri, aşa încât să pară atât impunător, cât şi privat. Firește, o parte dintre aceste caracteristici puteau să fi fost adăugate de noii proprietari, însă aveam senzaţia că mai degrabă totul fusese moştenit exact aşa cum se prezenta acum.

— Sunăm la uşă? am întrebat.

Stăteam pe partea dinspre Liverpool Road. Din ce-mi dădeam seama, acasă nu era nimeni.

— Nu, nu-i nevoie.

Hawthorne a scos o cheie din buzunar şi am văzut numele casei pe eticheta prinsă de brelocul ei. O clipă, am rămas uluit. Apoi mi-am amintit. O luase din bucătăria Dianei Cowper, deşi nu eram sigur când anume. Nu credeam că poliţia îi îngăduise să îndepărteze o probă de acolo, deci probabil că nici măcar nu ştia de existenţa ei.

Cheia era solidă, masivă, de modă veche. Nu pentru o yală. Acum am văzut că nu s-ar fi potrivit

la uşa din faţă. Mult mai probabil deschidea poarta. Hawthorne a încercat-o de câteva ori, apoi a clătinat din cap.

— Nu-i pentru asta.

Am ocolit în partea opusă a casei şi am încercat poarta ce dădea înspre The Beach, însă nici la ea nu se potrivea cheia.

— Ce păcat, a murmurat el.

— De ce a păstrat cheia? am întrebat.

— Asta voiam şi eu să aflu.

A privit în jur şi am crezut că ne vom întoarce în Deal, dar apoi a observat o a doua poartă pe partea cealaltă a străzii. Stonor House deţinea o grădină privată, complet separată, imediat lângă plajă. Zâmbind în barbă, Hawthorne a traversat strada şi a încercat pentru a treia oară cheia. De data asta s-a răsucit.

Am pătruns într-un loc îngust, de formă pătrată, străjuit de tufişuri pe toate cele patru laturi. Nu era chiar o grădină, ci mai degrabă o curte cu tise miniaturale şi tufe de trandafiri ce înconjurau o fântână arteziană cu două bănci aşezate faţă în faţă. Pământul era pavat cu gresie York. Efectul obţinut era exagerat – ca o scenă desprinsă dintr-o carte pentru copii. Pe când ne îndreptam spre fântână, care era uscată şi nu mai fusese folosită de ceva vreme, m-a străbătut o senzaţie de tristeţe şi mi-am dat imediat seama cam ce urma să găsim acolo.

Într-adevăr, în ghizdul de piatră al fântânii era săpat: *Lawrence Cowper. 10 iunie 1946 – 3 august 1990. „Să dormi visând”.*[13]

— Soţul ei, am rostit.

— Da. El a murit de cancer şi ea a construit acest loc ca un monument comemorativ. N-a mai putut rămâne în casă, dar a ştiut tot timpul că va dori să revină aici. Aşa că a păstrat o cheie.

— Pesemne că l-a iubit foarte mult, am completat.

Hawthorne a încuviinţat din cap. Pentru prima oară, ne simţeam amândoi la fel de stingheriţi, stând

acolo.

— Hai să plecăm, a spus apoi.

Accidentul care-i schimbase viaţa Dianei Cowper avusese loc în apropiere de Royal Hotel, în centrul lui Deal. The Royal era o clădire superbă, în stil georgian, în care Mary O'Brien se cazase împreună cu Jeremy şi Timothy Godwin. Cei trei fuseseră la câteva minute distanţă de un ceai şi de culcare, când îi lovise maşina.

Mi-am amintit ce ne spusese Mary. Copiii ieşiseră de pe plaja care se afla în spatele nostru, cu pietrele ce coborau până la apă. Cheiul se afla în apropiere. Drumul era mai lat decât în oricare alt punct din Deal şi de aceea maşinile circulau mai repede. Puteam zări intersecţia cu King Street. Pe colţ se afla un magazin care vindea pietre din Deal şi un local cu automate de jocuri. Din direcţia aceea venise Diana Cowper. În faţa mea se aflau şi alte magazine, înghesuite unul în altul: un pub, un hotel, o farmacie numită Pier Pharmacy. În final, lângă ea, se afla magazinul cu îngheţată, a cărui faţadă era alcătuită în întregime din panouri de sticlă şi avea deasupra o copertină dungată în culori aprinse.

Era extrem de uşor să-ţi dai seama cum se întâmplase: maşina virase de după colţ, mişcându-se rapid ca să evite autovehiculele ce veneau din sens opus. Cei doi copii, alegând exact acel moment ca să se furişeze de lângă bona lor, o rupseseră la fugă de pe trotuar şi ajunseseră direct în stradă, în graba de-a ajunge mai repede la magazinul cu îngheţată din faţa lor. Se poate ca Nigel Weston să fi avut dreptate. Chiar şi cu ochelari, Diana Cowper cu greu ar fi putut frâna la timp. Accidentul avusese loc exact în acest moment al anului, ba până şi ziua aproape se potrivea. Faleza ar fi fost la fel de pustie, cerul, poate, la fel de cenuşiu.

— Cu ce începem? am întrebat eu.

— Cu magazinul de îngheţată, a răspuns Hawthorne, dând din cap într-acolo.

Am văzut că era deschis. Am traversat strada şi am intrat.

Se numea Gail's Ice-Cream şi era un loc vesel, cu scaune de plastic şi podea din plastic laminat. Îngheţata pe care o vindeau era produsă chiar aici, ţinută în zeci de containere diferite într-un congelator ce prinsese şi zile mai bune. Cornetele erau stivuite lângă vitrină şi arătau de parcă stăteau de ceva vreme acolo. Gail's mai vindea şi băuturi acidulate, ciocolată, chipsuri şi pungi cu amestecuri de bomboane, altă trăsătură specifică oraşelor de coastă. Un meniu de pe perete propunea ouă, bacon, cârnaţi, ciuperci şi cartofi prăjiţi: *The Big Deal Fry-Up*. Mă întrebasem cât va dura până să văd un calambur despre numele oraşului?[14]

Doar două mese erau ocupate. Un cuplu în vârstă stătea la una. Două mămici tinere, cu bebeluşi în cărucioare, stăteau la cealaltă. Ne-am apropiat de tejghea, unde o femeie masivă şi zâmbitoare, trecută de cincizeci de ani şi purtând o rochie şi un şorţ ce se asorta cu copertina de-afară, aştepta să ne servească.

— Ce vă pot oferi? a întrebat.

— Speram să ne poţi ajuta, a răspuns Hawthorne. Sunt de la poliţie.

— Oh?

— Vreau să aflu amănunte despre un accident care s-a petrecut cu ceva timp în urmă. Doi copii loviţi de maşină.

— Dar asta s-a întâmplat acum zece ani!

— Diana Cowper, femeia care conducea maşina… a murit. Nu aţi citit despre asta?

— Se poate să fi citit ceva. Dar nu văd…

— Se poate să fi apărut dovezi noi.

Hawthorne dorea să încheie cât mai repede discuţia.

— Ah!

Femeia ne-a privit neliniştită, într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea ceva de ascuns.

— Mă tem că nu vă pot spune foarte multe despre ce s-a întâmplat, a adăugat ea.

— Eraţi aici?

— Sunt Gail Harcourt şi magazinul e al meu. Mă aflam aici în ziua când s-a petrecut accidentul. Îmi vine rău când mă gândesc la sărmanii copii. Tot ce voiau era o îngheţată şi de aceea au fugit pe stradă. Dar o făcuseră degeaba. Nu deschisesem magazinul.

— La începutul lui iunie? Din ce motiv?

Femeia a arătat spre tavan.

— Se spărsese o ţeavă. Locul fusese inundat cu totul, fusese distrusă toată marfa şi scosese din funcţiune aparatele electrice. Fireşte, nici nu eram asiguraţi. Ar fi trebuit să fi văzut nota de plată. Aproape ne-a ruinat. A oftat. Dacă măcar s-ar fi oprit să se uite! Pur şi simplu au luat-o la goană pe stradă, în cel mai prost moment posibil. Am auzit accidentul. Nu l-am văzut. Am ieşit pe stradă şi i-am văzut pe amândoi zăcând acolo. Bona nu ştia ce să facă. Era în stare de şoc… şi ea era foarte tânără. Abia trecută de douăzeci de ani. Am întors capul şi atunci am văzut maşina. Oprise imediat dincolo de chei. A rămas cam un minut şi apoi a plecat mai departe.

— Aţi văzut cine conducea? am intervenit eu.

Am obţinut o privire aspră din partea lui Hawthorne, dar nu mi-a păsat.

— Doar ceafa ei.

— Deci putea să fi fost oricine?

— Femeia aia a fost! Doar au adus-o la proces! S-a întors către Hawthorne: Nu înţeleg cum cineva ar fi putut face una ca asta, să părăsească locul accidentului. Şi copilaşii ăia, zăcând acolo! Ce căţea! Nu purta ochelarii, poate că ştiţi. Dar cine se urcă la volanul unei maşini când nu poate să vadă? Ar fi trebuit închisă tot restul vieţii, şi judecătorul ăla, cel care a lăsat-o să plece liberă, ar fi trebuit şi el dat afară. E dezgustător. Nu mai există justiţie.

Rămăsesem uluit de vehemenţa ei. O clipă, mi s-a părut aproape monstruoasă.

— De-atunci încoace eu n-am mai fost la fel, a continuat ea. Mi-a răpit toată plăcerea afacerii ăsteia, dar nu prea am nimic altceva de făcut. Alţi doi clienţi au intrat şi ea şi-a ridicat niţel bretelele şorţului, pregătindu-se să se pună pe treabă. Ar trebui să discutaţi cu domnul Traverton, de alături. A fost şi el acolo şi a văzut mai multe decât mine.

Ne-a dat la o parte cu o fluturare a mâinii şi a redevenit aceeaşi doamnă zâmbitoare şi dolofană, mătuşica favorită a tuturor.

— Da, dragilor. Cu ce vă pot servi?

★

— Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Era patru şi un sfert. Fusese o zi superbă. Nu ca azi. Un soare perfect şi suficient de cald cât să ieşi cu barca pe mare. Tocmai servisem un client – el a fost cel de care s-a interesat apoi toată lumea. Bărbatul misterios. Ieşise din magazin cam cu cinci secunde înainte să se întâmple şi graţie lui am auzit totul atât de bine. Vedeţi dumneavoastră, uşa nu apucase să se închidă la loc. Efectiv am auzit cum maşina i-a lovit pe cei doi copii. A fost un sunet oribil. De necrezut că s-ar putea auzi atât de puternic. Mi-am dat seama pe loc că trebuie să fie de rău. Mi-am înhăţat telefonul mobil şi am ieşit imediat. În magazin nu mai era nimeni, apropo, cu excepţia domnişoarei Presley, care a lucrat la raionul de homeopate, dar acum e măritată şi nu cred că mai locuieşte în Deal. Înainte să ies, am avut grijă ca ea să rămână înăuntru. Avem o mulţime de medicamente aici şi nu ni se dă voie să le lăsăm nesupravegheate, nici măcar în împrejurări excepţionale ca asta.

Pier Pharmacy era unul dintre acele prăvălii ciudate, de modă veche, ce par să-şi fi găsit un loc confortabil, al lor, în orăşelele britanice de coastă. Când să intrăm, uşile se deschiseseră automat, scoţând la iveală un raft cu o duzină de sortimente de termofoare. Lângă ele, o colecţie de eşarfe în toate culorile, atârnau părăsite pe un cadru de sârmă. Prăvălia părea să vândă câte puţin din

fiecare. Privind în jur, am văzut jucării de pluş, borcane cu gem, batoane de ciocolată, cutii cu cereale, hârtie igienică şi lese pentru câini. Mă simţeam ca într-unul dintre acele jocuri de stimulare a memoriei pe care le jucam cu copiii mei. Exista un colţ cu articole de papetărie şi nişte felicitări hidoase, de genul celor pe care le găseşti în atelierele auto. Un raion întreg era rezervat medicamentelor homeopate. Zona cea mai generoasă se afla în partea din spate a magazinului, unde era de fapt farmacia propriu-zisă. Se prea poate ca Deal să numere printre rezidenţii permanenţi o mulţime de vârstnici, dar indiferent ce boli le-ar fi putut aduce bătrâneţile lor, cu siguranţă ar fi putut găsi aici remediul potrivit. Personalul purta halate albe. Erau practic înconjuraţi de sute de cutii, folii şi flacoane.

Stăteam de vorbă cu unul dintre ei – Graham Traverton – proprietarul şi managerul lui Pier Pharmacy, un bărbat trecut de cincizeci de ani, chel şi roşu în obraji, cu o strungăreaţă neplăcută între cei doi dinţi din faţă. Era dornic să stea de vorbă cu noi şi am rămas uluit de atenţia lui la detalii. Părea să aibă o memorie perfectă a tot ce se întâmplase în ziua aceea, mergând până acolo încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva se apucase să inventeze. Pe de altă parte însă, mai fusese chestionat şi înainte – de poliţişti şi jurnalişti. Avusese o mulţime de ocazii să-şi repete povestea. Şi presupun că atunci când se întâmplă ceva îngrozitor, chiar ai tendinţa să te agăţi de detaliile care au legătură cu el.

— Am ieşit pe uşă şi mai că am dat peste clientul care stătea pe trotuar, a continuat Traverton. Am intrat drept în el. „Ce s-a întâmplat?” l-am întrebat. El nu mi-a răspuns. N-a zis nimic. Ascultaţi la mine, încă văd totul în faţa în ochilor. În fiecare zi când merg acasă, e ca o fotografie care mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în memorie. Cei doi copii erau pe stradă, îmbrăcaţi amândoi cu pantaloni scurţi albaştri şi cămăşi cu mânecă scurtă. Mi-am dat seama pe loc că unul dintre ei murise, doar după

felul în care zăcea întins, cu braţele şi picioarele răşchirate în toate părţile. Avea ochii închişi şi nu se mişca. Bona – se numea Mary O'Brien – îngenunchease lângă celălalt băieţel. Era evident în stare de şoc – arăta ca o stafie. A ridicat privirea la mine şi, câteva clipe, m-a privit drept în ochi. Era ca şi cum mă implora s-o ajut, dar ce puteam eu să fac? Am sunat la poliţie. Cred că o mulţime de oameni ar fi făcut exact la fel. Mai încolo, era o maşină, un Volkswagen albastru, oprit nu departe, pe stradă. Am observat că înăuntru se afla cineva şi apoi, după numai câteva secunde, s-a desprins de lângă bordură şi a prins viteză. Jur că am văzut fumul ieşind din ţeava de eşapament şi am auzit şi scârţâitul cauciucurilor pe asfalt. Firește, la momentul respectiv nu mi-am dat seama că maşina aparţinea femeii care se făcea vinovată de accident, dar am reţinut numărul, pe care mai târziu l-am dat poliţiştilor. Atunci l-am observat şi pe bărbatul pe care-l servisem. El s-a întors brusc şi s-a îndepărtat de acolo. A cotit pe King Street şi apoi a dispărut.

— Nu vi s-a părut ciudat la acea vreme? l-a întrebat Hawthorne.

— Ba da, cu siguranţă. Se purta de parcă nici n-ar fi vrut să vadă ce era acolo. Adică, tu ce faci când vezi un asemenea accident? Ori stai şi te uiţi – asta-i natura umană –, ori te hotărăşti că nu are nimic de-a face cu tine şi pleci. Dar el s-a grăbit să plece de parcă n-ar fi vrut să fie văzut acolo. Şi asta-i problema. El văzuse totul. Trebuie să fi văzut. Se petrecuse chiar în faţa lui. Dar când poliţia a cerut declaraţii din partea martorilor, el nu s-a înfăţişat.

— Ce altceva ne mai puteţi spune despre el?

— Nu prea multe… pentru că mai e ceva. Purta ochelari de soare. Acum, de ce ar fi făcut asta? Era patru şi jumătate după-amiaza şi soarele coborâse pe cer. Ba chiar începuse să se înnoreze. Nu mai avea nevoie de ei, numai dacă nu cumva era cineva celebru şi nu dorea să fie recunoscut. Sincer să fiu, nu-mi mai aduc aminte mare lucru despre el. Purta şi o şapcă. Dar vă pot spune ce a cumpărat.

— Ce anume?

— Un borcan cu miere şi un pachet cu ceai de ghimbir. Mierea era de provenienţă locală, de undeva din Finglesham. Eu i-am recomandat-o.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

Traverton a oftat.

— Nu prea mai e mare lucru de zis. Bona stătea în genunchi. Măcar unul dintre copii era încă în viaţă. L-am văzut deschizând ochii şi strigând: „Tati!” Foarte dureros, ce să mai… Apoi au sosit poliţia şi ambulanţa. Nu le-a luat foarte mult să ajungă. Eu m-am întors în magazin. De fapt, am urcat la etaj şi mi-am făcut un ceai. Nu mă simţeam deloc bine şi nici acum nu mă simt, când îmi aduc aminte de întâmplare. Înţeleg că şoferiţa a fost ucisă. De aceea vă aflaţi aici? Groaznic, însă nu voi spune că a meritat-o. Dar să pleci de la locul accidentului, cum a făcut ea? După toată nenorocirea pe care o cauzase! Cred că judecătorul a lăsat-o să scape mult prea uşor şi nu-s deloc surprins că altcineva a gândit la fel.

★

De la farmacie, am mers o distanţă scurtă până la Royal Hotel. Hawthorne era tăcut. Avea şi el un fiu, desigur, un băiat de unsprezece ani, aşa spusese. Cu doar trei ani mai mare decât fusese Timothy când murise şi era posibil ca povestea pe care tocmai o ascultaserăm să fi atins o coardă sensibilă. Dar trebuie să amintesc că nu părea deosebit de trist. Mai degrabă, părea dornic să plece cât mai repede de-acolo.

Am intrat în soiul de salon pe care îl poţi întâlni doar într-un hotel de pe coasta Angliei: tavane joase, duşumele de lemn pe care sunt întinse carpete şi mobilier confortabil tapiţat în piele. Era surprinzător de aglomerat, în special cu bătrâni care aveau în faţă sandvişuri şi bere. Era aproape insuportabil de cald; caloriferele erau date la maximum, iar pe un perete se afla un şemineu cu flăcări false, alimentat de gaz. Ne-am făcut loc până la recepţie. Localnica

prietenoasă, care lucra acolo ne-a spus că nu ne poate ajuta, dar şi-a sunat managerul, care a urcat de la barul aflat dedesubt.

Se numea doamna Rendell („ca autoarea de romane poliţiste", a spus ea). Lucra în Royal Hotel de doisprezece ani, dar nu fusese de serviciu în ziua accidentului. Îi întâlnise, totuşi, pe Mary O'Brien şi pe cei doi copii.

— Erau nişte fiinţe adorabile, foarte bine crescuţi. Închiriaseră o cameră pentru o familie, la etajul doi. Aveau la dispoziţie un pat dublu şi două paturi suprapuse. Vreţi s-o vedeţi?

— Nu prea, a răspuns Hawthorne.

— Ah. Femeia se simţise jignită, dar a continuat: Au sosit într-o zi de miercuri şi accidentul s-a produs în ziua următoare. De fapt, domnişoara O'Brien nu era mulţumită de cameră. Nu avea vedere la mare. Ea ceruse o cameră cu pat dublu şi o cameră cu două paturi, care să comunice printr-o uşă, dar noi nu avem aşa ceva aici şi nici nu puteam permite ca doi copii mici să doarmă singuri într-o cameră.

Doamna Rendell era o femeie micuţă, subţirică. Avea genul de chip care poate exprima indignarea cu mare uşurinţă.

— Nu pot zice că mi-a plăcut în mod deosebit de ea, a adăugat apoi. Nu-mi inspira încredere şi, deşi urăsc s-o spun, am avut dreptate. Ar fi trebuit să-i ţină de mână pe băieţi, dar ea le-a îngăduit să dea fuga pe stradă şi aşa au fost omorâţi. Chiar nu consider că doamna , Cowper s-a făcut vinovată de accident.

— O cunoşteaţi?

— Sigur că o cunoşteam. Venea adesea la hotel, să prânzească ori să cineze. Era încântătoare şi avea un fiu celebru. Deal e destul de cunoscut pentru celebrităţile sale. Lordul Nelson şi lady Hamilton sunt cei mai cunoscuţi, dar şi Norman Wisdom venea aici. Şi lui Charles Hawtrey îi plăcea să stea la bar. S-a mutat în Deal după ce s-a pensionat.

Charles Hawtrey. Mi-l aminteam şi acum: un actor slăbănog, cu o chică de păr negru ondulat şi ochelari rotunzi. Era starul gay, fără prieteni şi beţivan, din seria de filme *Carry on/Tot înainte,* cu umorul lor disfuncţional, tipic britanic. Îl văzusem în pelicule alb-negru, pe când aveam nouă ani şi stăteam la internat. Obişnuiau să fie difuzate în sala de sport: *Carry on Nurse, Carry on Teacher, Carry on Constable.* Era singurul răsfăţ al săptămânii, o pauză de la bătăile, mâncarea proastă şi intimidările agresive care alcătuiau restul şederii mele acolo. Pentru unii copii, maturitatea începe când descoperă că nu există Moş Crăciun. Pentru mine a început când mi-am dat seama că Charles Hawtrey nu era şi nici nu fusese vreodată amuzant. Iar el stătuse aici, în hotelul acesta, sorbindu-şi ginul şi urmărind cum se perindau băieţii prin faţa lui.

Brusc, n-am mai vrut nici eu să stau aici. Şi m-am bucurat când Hawthorne i-a mulţumit femeii şi i-a spus că nu mai are şi alte întrebări, după care am plecat amândoi.

Capitolul nouăsprezece
— Domnul Tibbs —

Nu mă aşteptam să-l văd pe Hawthorne a doua zi, aşa că am rămas surprins să primesc un telefon de la el la scurt timp după micul dejun.

— Faci ceva în seara asta?

— Lucrez.

— Vreau să trec pe la tine.

— Aici?

— Da.

— De ce?

Hawthorne nu mai venise niciodată la apartamentul meu din Londra şi mă bucuram să menţin această stare de lucruri. Eu eram cel care încerca să se insinueze în viaţa lui, nu invers. Iar până acum, el nici măcar nu-mi dezvăluise unde locuia. De fapt, mă trimisese dinadins pe căi greşite. Îmi spusese că are casa în Gants Hill, când în realitate avea un apartament pe River Court, în Blackfriars, de partea cealaltă a Tamisei. Nu-mi surâdea ideea să-şi plimbe ochii de detectiv prin casa mea, peste posesiunile mele, poate chiar să şi tragă concluzii pe care apoi să le folosească împotriva mea.

Pesemne că mi-a simţit ezitarea din voce.

— Trebuie să stabilesc o întâlnire, mi-a explicat el, şi vreau să aibă loc pe teren neutru.

— De ce nu poate fi la tine acasă?

— N-ar fi cuvenit. Şovăia, apoi a urmat: Am înţeles ce s-a întâmplat de fapt în Deal. Cred că ai să fii şi tu de acord că e relevant pentru ancheta noastră.

— Şi cu cine te întâlneşti?

— Ai să afli cine sunt ei când vor ajunge acolo. A făcut o ultimă încercare: E important.

Întâmplător, urma să fiu singur diseară. Şi mi-a trecut prin minte că dacă i-aş îngădui lui Hawthorne să afle unde locuiesc, poate că aş izbuti să-l conving şi pe el să procedeze la fel. Continuam să doresc foarte mult să aflu cum îşi putea permite un apartament cu vedere spre Tamisa şi deşi Meadows spusese că nu el era proprietarul, tot eram curios să văd cum arată pe dinăuntru.

— La ce oră? l-am întrebat.

— Cinci după-amiază.

— În regulă, am spus, regretându-mi deja decizia. Puteţi veni aici pentru o oră – însă doar atât.

— Grozav.

A închis.

Mi-am petrecut restul dimineţii trecând pe hârtie notiţele strânse până acum: Britannia Road, Cornwallis & Sons, South Acton Estate. Aveam la dispoziţie mai multe ore de înregistrări pe iPhone, aşa că l-am conectat la computer şi am început să ascult glasul plat, linguşitor, al lui Hawthorne, în căşti. Făcusem şi câteva zeci de poze şi m-am uitat la ele, aducându-mi aminte ce văzusem acolo. Aveam deja mult mai mult material decât îmi trebuia şi eram sigur că nouăzeci la sută din el era irelevant. De exemplu, Andrea Kluvánek vorbise mult despre copilăria ei din districtul Banská Štiavnica din Slovacia şi despre cât de fericită fusese până la moartea tatălui ei, într-un accident agricol. Dar chiar pe când vorbea despre astea, m-am îndoit că vreo parte din materialul respectiv va intra în prima ciornă.

Nu mai lucrasem niciodată aşa. În mod normal, când îmi planific un roman sau un scenariu TV, ştiu exact ce-mi trebuie şi nu-mi pierd timpul cu detalii fără legătură cu subiectul. Dar neştiind ce se petrece în interiorul minţii lui Hawthorne, cum aş fi putut să-mi dau seama ce este şi ce nu este relevant? Era exact cum îmi spusese el când mă avertizase în privinţa primului capitol. Existenţa sau absenţa unui clopoţel la o uşă putea să facă toată diferenţa în final, iar a lăsa ceva pe dinafară poate să afecteze

finalul la fel de mult ca şi o născocire. Prin urmare, ar fi trebuit să notez tot ce văzusem în fiecare cameră pe care o vizitasem – indiferent că era romanul lui Stieg Larsson din dormitorul Dianei Cowper, de suportul pentru chei în formă de peşte din bucătăria ei sau de post-iturile din bucătăria lui Judith Godwin –, iar teancul de informaţii din ce în ce mai mare începea să mă scoată din minţi.

Continuam să fiu convins că Alan Godwin era criminalul. Iar dacă nu era el, cine ar fi putut să fie? Aceasta era întrebarea pe care mi-o puneam în timp ce stăteam la birou, înconjurat de un potop de coli A4.

Ei bine, pentru început o aveam pe Judith Godwin. Şi ea avea exact aceeaşi motivaţie. Mi-am adus aminte ce spusese Hawthorne despre criminal atunci când ne aflam la locul faptei, apoi am răsfoit printre pagini, până l-am găsit. *Aproape sigur a fost un bărbat. Am auzit de femei care să sugrume femei, dar – ascultă-mă pe mine – se întâmplă rar.* Exact acestea au fost cuvintele lui, înregistrate şi trecute apoi pe hârtie. Drept urmare, eu nu luasem în calcul niciuna dintre femeile întâlnite până atunci. Însă *aproape sigur* nu înseamnă sută la sută sigur şi *rar* nu era imposibil. Ar fi putut să fie Judith. Ar fi putut să fie Mary O'Brien – atât de devotată familiei, încât rămăsese să lucreze pentru ei încă zece ani. Şi ce se putea spune despre Jeremy Godwin? Destul de posibil ca el să nu fi fost până la urmă chiar atât de neajutorat pe cât credea toată lumea.

Şi-o mai aveam şi pe Grace Lovell – actriţa care locuia cu Damian Cowper. Deşi n-o spusese chiar atât de răspicat, era destul de limpede că nu putea fi vorba de dragoste între ea şi soacra ei, al cărei interes se rezuma strict la prima sa nepoată, Ashleigh. Copilul însemnase sfârşitul carierei de actriţă a lui Grace şi dacă poveştile din ziare erau adevărate, atunci Damian nu se dovedise nici pe de parte un partener ideal. Droguri, party-uri, dansatoare… cu siguranţă toate se adunau într-un

motiv de crimă. Pe de altă parte, ea fusese în America atunci când Diana fusese ucisă.

Sau nu fusese?

Am scotocit din nou printre notiţe şi am găsit exact ce căutam, o replică rostită de Damian Cowper pe care n-o băgasem în seamă la momentul respectiv, dar care, am observat acum, avea o importanţă enormă. Grace se plânsese că nu voia să se întoarcă la Los Angeles. Dorea să petreacă mai mult timp cu părinţii ei. Şi Damian îi spusese: *Dar deja ai stat o săptămână cu ei, iubita.* Am simţit un fior de satisfacţie. Chiar nu-mi scăpase nimic! Ba poate eram şi înaintea lui Hawthorne în această privinţă. *O săptămână* putea fi un interval aproximativ. Grace ar fi putut sosi cu nouă-zece zile înaintea lui. Caz în care s-ar fi putut afla cu uşurinţă în ţară în ziua când fusese ucisă Diana. Totuşi pe ea o lăsasem în pubul de pe Fulham Road după înmormântare şi, aducându-mi aminte cât de anevoios fusese traficul, aş fi zis că i-ar fi fost imposibil să ajungă pe Brick Lane înaintea noastră.

Cine ar mai fi fost? Petrecusem mult timp cu Robert Cornwallis şi, de fapt, cu Irene Laws. Oricare dintre ei ar fi putut strecura playerul în sicriu, dar de ce s-o fi făcut? Pe Diana Cowper n-o întâlniseră decât în ziua morţii ei. Niciunul n-ar fi avut nimic de câştigat de pe urma morţii ei sau a fiului ei.

Restul zilei mi l-am petrecut punându-mi în ordine notiţele şi abia am băgat de seamă cum trece timpul, până când, la cinci fără un sfert, s-a auzit soneria. Eu lucrez la nivelul al cincilea al clădirii şi am un interfon care îmi face legătura cu strada, deşi există momente când nu simt nicio legătură, cocoţat acolo în turnul meu de fildeş. Am apăsat butonul care deschidea uşa, apoi am coborât la parter, să-mi întâmpin oaspeţii.

— Drăguţă casă, a rostit Hawthorne când a intrat. Dar nu cred că vom bea.

Pregătisem câteva pahare cu mai multe sortimente de apă minerală şi sucuri de fructe, aşa

cum dictau regulile politeţii. L-am observat studiindu-mi livingul, în timp ce vâram băuturile la loc în frigider. Etajul principal al locuinţei mele este practic o singură încăpere. Are rafturi cu cărţi – am vreo cinci sute de cărţi în casă, dar preferatele mele se află aici –, o zonă de bucătărie, o masă pe care mâncăm şi vechiul pian al mamei, la care încerc să cânt în fiecare zi. Mai există şi o zonă pentru televizor şi două canapele, dispuse în jurul unei măsuţe pentru cafea. Hawthorne s-a aşezat acolo. Părea perfect în largul lui.

— Deci ştii ce s-a întâmplat cu adevărat în Deal, am început eu. Sunt pe cale să aflu cine a omorât-o pe Diana Cowper?

Hawthorne a clătinat din cap.

— Nu chiar acum, dar cred că o să ţi se pară interesant. Am o veste bună, apropo.

— Care?

— S-a întors Domnul Tibbs.

— Domnul Tibbs?

Mi-a luat câteva secunde să-mi reamintesc.

— Motanul?

— Persana gri a Dianei Cowper.

— Unde era?

— Intrase în casa vecinului, printr-un luminator, şi n-a mai putut să iasă. A fost găsit de proprietari, când au revenit din sudul Franţei şi m-au sunat.

— Presupun că asta înseamnă o veste bună, am spus, întrebându-mă ce treabă avea motanul Dianei Cowper cu toate astea. Apoi mi-am mai amintit ceva. Stai niţel, în casa de alături locuia un avocat.

— Domnul Grossman.

— De ce a luat legătura cu tine? Cum de-a ştiut măcar cine eşti?

— I-am vârât un bilet prin uşă. De fapt, am lăsat câte un bilet în toate casele de pe Britannia Road. Voiam să aflu dacă motanul va reapărea.

— De ce?

— Pentru că Domnul Tibbs este motivul pentru care s-a întâmplat totul, Tony. Dacă n-ar fi fost el,

poate că doamna Cowper n-ar fi fost omorâtă niciodată. Şi nici fiul ei.

Eram sigur că glumeşte, dar mă privea cu energia lui bizară, cu amestecul acela de maliţiozitate şi încăpăţânare ce-l făcea atât de greu de citit. Înainte să-l pot zgândări mai departe, s-a auzit din nou soneria.

— Să răspund? am întrebat.

Hawthorne a fluturat din mână.

— E casa ta.

M-am apropiat de interfon şi am ridicat receptorul.

— Da?

— Sunt Alan Godwin.

Am simţit un val de entuziasm. Deci el era primul meu musafir. I-am spus să urce trei paliere şi i-am dat drumul înăuntru.

Şi-a făcut apariţia, purtând un impermeabil care părea cu o măsură mai mare, aceeaşi haină pe care o avusese şi la înmormântare. A intrat în cameră ca un condamnat care se apropie de eşafod şi am fost destul de sigur că, în pofida celor ce-mi spusese în drum spre Canterbury, Hawthorne îl chemase aici să-l acuze de crime, iar acum aveam să aflu tot ce se întâmplase. Apoi mi-am adus aminte că trebuia să vină două persoane. Să fi avut Godwin un complice?

— Ce doreşti? a întrebat el, îndreptându-se direct spre Hawthorne. Ai zis că vrei să-mi spui ceva. De ce n-ai făcut-o pur şi simplu la telefon? A privit în jur, abia atunci, observând împrejurimile pentru prima dată. Aici locuieşti?

— Nu, a răspuns Hawthorne, arătând apoi în direcţia mea. E casa lui.

Godwin şi-a dat seama că deşi ne întâlniserăm deja, nu ştia absolut nimic despre mine.

— Cine eşti? a cerut el să afle. Nu mi-ai spus cum te numeşti.

Din fericire, soneria a răsunat încă o dată şi m-am repezit să răspund. De data asta din stradă s-a auzit doar tăcere.

— Ai venit aici să te întâlneşti cu Hawthorne? am întrebat.

— Da.

Era un glas de femeie.

— Am să deschid uşa. Urcă pe scară şi o să ajungi la apartament.

— Cine e? s-a arătat Godwin curios să afle, dar după spaima din glasul său, cred că ştia deja.

— De ce nu iei loc, domnule Godwin? a intervenit Hawthorne. Deşi n-ai să mă crezi, încerc de fapt să te ajut. Doreşti ceva?

— Am suc, i-am propus eu.

— Vreau nişte apă.

Godwin s-a aşezat de partea cealaltă a mesei, cu faţa la Hawthorne, deşi încerca din răsputeri să-i evite privirea.

Am plecat după apa, pe care Hawthorne îmi ceruse s-o las deoparte. Tocmai mă întorceam cu ea, când am auzit alţi paşi şi Mary O'Brien a intrat în cameră. Era ultima persoană pe care mă aşteptasem s-o văd, dar, în acelaşi timp, mi s-a părut dintr-odată evident că despre ea trebuia să fie vorba. A făcut doi paşi în direcţia noastră, apoi a încremenit. Dacă până cu o clipă în urmă păruse neliniştită şi nesigură, acum arăta pur şi simplu stupefiată. Îl observase pe Alan Godwin şi se holba la el. La fel de şocat, el o fixa la rândul său.

Hawthorne a ţâşnit în picioare. Avea ceva aproape diavolesc în el, o sclipire în ochi pe care nu i-o mai văzusem până atunci.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi, a început el.

Alan Godwin şi-a revenit primul.

— Sigur că ne cunoaştem. Ce vrei să spui prin asta?

— Cred că ştii exact ce se-ntâmplă, Alan. Mary, de ce nu iei şi tu loc? Cred că-ţi pot spune Mary. Doar suntem cu toţii prieteni aici.

— Nu-nţeleg!

Mary O'Brien încerca să-şi stăpânească emoţiile, dar era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. S-a uitat la Godwin.

— Tu de ce eşti aici?

— El mi-a zis să vin.

Cei doi păreau vinovaţi, furioşi, înspăimântaţi. Godwin s-a ridicat în picioare.

— Eu nu mai rămân. Nu mă interesează ce joc pui la cale, domnule Hawthorne. Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

— E-n regulă, Alan. Dar dacă ieşi din camera asta, poliţia o să afle totul. La fel şi soţia ta.

Godwin a încremenit. Nici Mary nu se clintea. Hawthorne preluase pe deplin controlul.

— Staţi jos, le-a zis el. Voi doi aţi complotat împreună şi aţi minţit vreme de zece ani. Dar s-a terminat. De aceea vă aflaţi aici.

Godwin s-a aşezat la loc. Mary i s-a alăturat pe canapea, păstrând distanţă între ei. După ce ea s-a aşezat, l-am văzut pe el murmurând – „Îmi pare rău" – şi în clipa aceea mi-am dat seama că erau amanţi şi că şi Judith Godwin bănuise asta. De aceea exista tensiune între cele două femei.

M-am aşezat şi eu pe scăunelul pianului. Hawthorne era singurul din încăpere care rămăsese în picioare.

— Trebuie să mergem la originea celor întâmplate în Deal, a început el. Pentru că am auzit de zece ori povestea asta şi chiar am mers în locul ăla afurisit şi tot n-a căpătat vreun sens. Deloc surprinzător. Tot ce-aţi spus până acum nu reprezintă decât o grămadă de minciuni. Doar Dumnezeu ştie cum o fi fost pentru voi, dar problema e că pur şi simplu n-aţi avut de ales. Aţi rămas blocaţi în asta şi n-aţi avut cum să scăpaţi. Mai că-mi pare rău pentru voi. Doar că nu-mi pare.

A scos un pachet de ţigări şi a aprins una. Am mers în bucătărie şi am găsit o scrumieră, pe care am pus-o pe masă, ca s-o aibă la îndemână.

— Când a început aventura voastră? a întrebat Hawthorne.

Tăcere prelungă. Mary începuse să plângă. Alan Godwin a întins braţul s-o apuce de mână, dar ea şi-a smucit-o.

Godwin trebuie să fi ştiut că nu mai avea rost să se prefacă.

— S-a întâmplat la scurt timp după ce Mary a început să lucreze pentru noi, a răspuns el. Eu am fost cel care a făcut primul pas. Îmi asum toată vina.

— Acum s-a terminat, a adăugat Mary, cu glas coborât. Se terminase de fapt de mult timp.

— Sincer să fiu, nu mă interesează relaţia voastră, a zis Hawthorne. Nu doresc decât faptele şi faptele spun că voi sunteţi vinovaţi pentru ce s-a întâmplat în Deal – amândoi. Poate că Diana Cowper îşi uitase ochelarii, însă copilaşii ăia doi au fost accidentaţi din cauza voastră şi o ştiţi şi voi foarte bine. Şi trăiţi cu asta pe conştiinţă de atunci.

Mary a încuviinţat din cap. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Hawthorne s-a întors spre mine.

— Am să fiu sincer cu tine, Tony. Când am fost amândoi în Deal, existau o mulţime de lucruri pe care nu le pricepeam. De unde să încep? Copiii au traversat strada ca să ajungă la magazinul de îngheţată. Numai că era închis. Nu doar că era închis, ci fusese şi inundat şi toate aparatele electrice se defectaseră. Era întuneric înăuntru. Ştiu că nu aveau decât opt ani, dar trebuie să-şi fi dat şi ei seama că nu aveau cum să-şi ia o Mr. Whippy de acolo. Şi, apoi, sunt loviţi amândoi de-o maşină şi unul moare, iar celălalt rămâne întins şi, potrivit domnului Traverton din farmacie, îşi strigă tăticul. Dar niciun copil nu face asta. Când un copil se răneşte, îşi vrea mămica lângă el. Deci ce se petrecea acolo?

S-a oprit câteva clipe. Nimeni n-a vorbit şi am simţit că el controla pe deplin situaţia, că apartamentul acesta putea să fi fost la fel de bine al său, nu al meu. Era limpede că Hawthorne poseda o personalitate care atrăgea ca un magnet. Doar că, firește, magneţii pot şi atrage, şi respinge.

— S-o luăm de la început, a continuat el. Mary îi duce pe băieţi în Deal. Mama are o conferinţă. Tata e într-o călătorie de afaceri la Manchester. Ea se

cazează la Royal Hotel, numai că nu doreşte o singură cameră pentru o familie. Vrea o cameră cu două paturi pentru copii şi încă o cameră cu pat dublu alături. De ce crezi că a cerut asta?

— De la hotel i s-a spus că nu avea vedere la mare din camera pentru o familie, am răspuns eu.

— N-avea nicio legătură cu vederea. Mary, de ce nu-l lămureşti tu?

Mary nu se uita la mine. Când a vorbit, tonul ei semăna mai degrabă cu cel al unui robot.

— Ne întâlneam în Deal. Urma să fim acolo împreună.

— Corect. Bona şi şeful ei. Să petreacă puţin timp amândoi. Dar nu poţi să faci asta în Harrow-on-the-Hill, nu în casa familiei. Aşa că aranjezi un weekend pe coastă. Băieţii merg la culcare la şase seara şi ţie îţi rămâne toată noaptea să fii cu celălalt.

— Eşti dezgustător, a spus Godwin. O faci să sune atât de… sordid.

— Şi n-a fost aşa? Hawthorne a suflat fumul pe nări. Tu erai bărbatul misterios de la farmacie. Şi ce căutai acolo? Nu ca să-ţi iei un bax de bere. Motivul pentru care te aflai acolo e acelaşi motiv care te-a făcut să plângi în hohote la înmormântarea Dianei Cowper.

Mă întrebasem şi eu de ce fusese atât de trist acolo.

— De vină era rinita alergică! mi-a explicat Hawthorne. Încă o dată, mi se adresa direct mie. Când ne aflam în cimitirul Brompton, n-ai observat şi tu platanii?

— Ba da. Chiar mi-am notat. Se aflau imediat lângă mormânt.

— Platanii sunt cei mai răi pentru rinita alergică. Eliberează particule de polen care îţi intră direct în nas. Şi mai e nevoie să vă spun şi vouă ce anume vindecă rinita alergică?

— Miere, am răspuns eu. Şi ceai de ghimbir.

— Şi exact asta a cumpărat Alan din Pier Pharmacy. Şi-a îndreptat iar atenţia către Godwin. Acesta e şi motivul pentru care purtai ochelari de

soare, chiar şi după ce soarele coborâse mult pe cer. Veniseşi în Deal ca să te întâlneşti cu amanta. Dar apoi ai făcut rinită alergică, aşa că te-ai dus la farmacie să cumperi ceva care să te ajute. Traverton îţi oferise un leac homeopatic şi tu ai ieşit chiar cu câteva secunde înainte de accident. Şi tu eşti cel care a provocat accidentul. Cei doi copii se aflau pe faleză, aproape de plajă. Li se spusese să nu alerge niciodată pe stradă şi oricum vedeau şi ei foarte bine că magazinul de îngheţată era închis. Dar brusc, chiar în faţa lor, tăticul iese din farmacia de lângă magazinul de îngheţată, şi chiar şi cu şapca şi ochelarii de soare, ei te recunosc şi, cuprinşi de entuziasm, o iau la fugă spre tine. Acela e momentul în care Diana Cowper vine de după colţ şi totul se petrece exact în faţa ta. Ambii tăi copii sunt loviţi de maşină.

Godwin a gemut şi şi-a cuprins capul în mâini. Lângă el, Mary suspina încet.

— Timothy e mort. Jeremy zace întins şi fireşte că-şi strigă tatăl, pentru că tocmai l-a văzut cu câteva clipe în urmă. Nici nu pot să-mi imaginez ce-ai simţit atunci, Alan. Doar ce-ţi văzuseşi copiii loviţi de o maşină, dar nu puteai să te duci la ei pentru că se presupunea că erai în Manchester. Cum i-ai fi putut explica soţiei tale că de fapt te aflai în Deal?

— Nu mi-am dat seama că fuseseră răniţi atât de grav, a mârâit răguşit Godwin. N-aş fi putut face nimic să-i ajut…

— Ştii ceva? Cred că astea sunt nişte căcaturi. Cred că ai fi putut da fuga pe stradă ca să ai grijă de copiii tăi şi la naiba cu micile tale maşinaţiuni! Hawthorne şi-a strivit ţigara, făcând scrumul să scoată scântei roşii. Dar, exact în clipa aceea, tu şi Mary aţi stabilit un soi de pact. Traverton ne-a spus că Mary se uita drept în ochii lui, dar el a greşit în privinţa asta. Te uitai drept în ochii lui Alan, cel care stătea lângă Traverton. Îi spuneai să plece dracului de-acolo. Corect?

— N-ar fi putut face nimic.

Mary a repetat cuvintele rostite de Alan ceva mai devreme. Chipul îi era cadaveric, în timp ce lacrimile îi sclipeau pe ambii obraji. Privea în gol, fără să vadă nimic. Mai târziu, avea să mi se facă rău la gândul că toate astea se petrecuseră la mine în casă. Mi-aş fi dorit să nu-i fi lăsat să vină aici.

— Într-un fel, înţeleg de ce ai rămas alături de familie atâţia ani, Mary, a concluzionat Hawthorne. Ai rămas pentru că ştiai că amândoi sunteţi vinovaţi pentru ce s-a întâmplat acolo. Am dreptate? Sau pentru că încă ţi-o mai trăgeai cu Alan?

— Pentru numele lui Dumnezeu! a explodat Godwin, furios. Am terminat-o cu ani în urmă. Mary a rămas acolo pentru Jeremy. Doar pentru Jeremy!

— Mda. Şi Jeremy a rămas acolo datorită lui Mary. Voi doi sunteţi practic făcuţi unul pentru altul.

— Ce vrei de la noi? a întrebat Godwin. Nu crezi c-am fost pedepsiţi suficient pentru întâmplarea din ziua aia? A închis ochii o clipă, apoi a continuat: A fost pur şi simplu ghinion. Dacă n-aş fi ieşit din magazin exact în momentul ăla, dacă băieţii nu m-ar fi văzut…

Rostea cuvintele foarte lent, aproape prozaic.

— Tot ce m-a preocupat a fost ca Judith să nu afle niciodată, a continuat el. Şi-aşa era suficient de rău că-l pierdusem pe Timothy. Şi pe Jeremy. Dar dacă ea ar fi aflat de mine şi de Mary… S-a oprit: Ai de gând să-i spui?

— N-am de gând să-i spun nimic. Nu-i treaba mea.

— Atunci, de ce ne-ai chemat aici?

— Pentru că voiam să ştiu sigur că am avut dreptate în privinţa voastră. Vreţi un sfat de la mine? Eu i-aş spune soţiei tale ce s-a întâmplat. Deja te-a dat afară din casă. Mariajul vostru a luat sfârşit. Dar chestia asta, secretul ăsta împărtăşit doar de voi, e ca un cancer. Vă macină. Eu l-aş extirpa.

Alan Godwin a încuviinţat uşor din cap, apoi s-a ridicat în picioare. Mary O’Brien i-a imitat gestul.

Au pornit amândoi spre uşă, dar, în ultima clipă, Godwin s-a întors.

— Eşti un bărbat isteţ, domnule Hawthorne, a adăugat el. Dar nu-nţelegi absolut deloc prin ce-am trecut noi. Nu ai deloc sentimente. Am făcut o greşeală oribilă şi a trebuit să trăim zi de zi cu ea. Dar nu suntem monştri. Nu suntem criminali. Eram îndrăgostiţi.

Dar Hawthorne se săturase de ei. Chipul lui mi se părea mai golit de culoare şi privirea mai răzbunătoare ca oricând.

— Voiaţi sex. Tu-ţi înşelai soţia. Iar din cauza asta a murit un copil.

Alan Godwin l-a privit fix cu o expresie în care aproape se citea dezgustul. Mary ieşise deja pe uşă. S-a răsucit şi el pe călcâie şi a urmat-o. Am rămas singuri.

— Chiar a trebuit să fii atât de aspru cu ei? am întrebat în cele din urmă.

Hawthorne a ridicat din umeri.

— Îţi pare rău pentru ei?

— Nu ştiu. Da. Poate. Am încercat să-mi adun gândurile. Alan Godwin n-a ucis-o pe Diana Cowper.

— Nu. N-o învinovăţeşte pe ea pentru accidentul din Deal. Dă vina pe el însuşi. Aşa că nu avea niciun motiv s-o ucidă. Ea a fost doar instrumentul tragediei, nu cauza.

— Iar şoferul maşinii…

— Nu mai contează cine conducea maşina. Damian, mama lui, vecina. Nu are nimic de-a face cu asta.

În aer plutea fum de ţigară. Aveam nişte explicaţii de dat soţiei mele, mai târziu. Eu rămăsesem aşezat pe scăunelul de la pian. Teoria mea numărul unu în privinţa crimei fusese călcată în picioare.

— Deci dacă ucigaşul n-a fost Alan Godwin, atunci cine-a fost? am întrebat. La cine mergem mai departe?

— Grace Lovell, a răspuns Hawthorne. Ne vedem cu ea mâine.

Capitolul douăzeci
— Viaţă de actor —

Grace Lovell nu se întorsese în apartamentul de pe Brick Lane şi nici n-o învinovăţeam pentru asta. I-ar fi luat mult timp să şteargă tot sângele vărsat acolo şi chiar şi mai mult ca să poată scăpa cu totul de atâtea amintiri violente.

Stătea împreună cu Ashleigh în casa părinţilor ei din Hounslow, în apropiere de aeroportul Heathrow, unde tatăl ei era director comercial general. Martin Lovell îşi luase o zi liberă. Era un bărbat masiv, intimidant, care purta un tricou polo prea mic; umerii lui întindeau materialul şi braţele groase, de măcelar, dădeau să plesnească mânecile. Se răsese în cap, ceea ce îngreuna aprecierea vârstei, deşi trebuie să se fi apropiat de şaizeci de ani. Grace nu semăna absolut deloc cu el. Bărbatul o ţinea pe Ashleigh şi trebuia să depună eforturi considerabile să se concentreze la ce făcea. Mi-l puteam imagina cu uşurinţă sufocând-o pe fetiţă în îmbrăţişarea lui de urs. Ca de obicei, ea nu acorda niciun interes la ce se întâmpla în jur, fiind complet absorbită de paginile unei cărţi pentru copii făcută din material textil.

Casa era curată şi modernă, parte a unui complex imobiliar care trebuie să fi fost aşezat perfect paralel cu pista principală de rulare, pentru că eram asurziţi la fiecare câteva minute de vuietul avioanelor ce decolau. Grace şi tatăl ei nu păreau să bage de seamă zgomotul. Lui Ashleigh chiar părea să-i placă, chicotind încântată de fiecare dată când trecea câte un avion. Grace ne spusese că Rosemary Lovell, mama ei, era la serviciu, fiind profesoară de matematică la gimnaziul local. Asta însemna că noi cinci rămăseserăm stânjenitor de apropiaţi unul de altul, pe canapele şi fotolii ce păreau niţel cam mari

pentru dimensiunile încăperii. Martin ne oferise cafea, pe care însă o refuzaserăm, apoi rămăsese fără să scoată un cuvânt, lăsând-o doar pe Grace să vorbească. Din când în când, se uita la noi cu o expresie ciudată, de furie înăbuşită, în privire.

În următoarele douăzeci de minute, Grace ne-a descris viaţa ei alături de Damian Cowper, cum se cunoscuseră, relaţia lor, timpul petrecut în America. Se comporta destul de diferit faţă de ultimele ocazii când vorbiserăm cu ea, ca şi cum moartea lui o eliberase de un soi de obligaţie. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că încetase de mult să-l mai iubească şi mi-am amintit imediat că Hawthorne o numise sarcastic „văduva îndurerată." Ei bine, avusese dreptate în această privinţă. Ea jucase încontinuu teatru cu toată lumea şi acum era momentul să iasă în lumina reflectoarelor. Nu vreau să fiu nedrept. Îmi plăcea de ea. Era tânără şi charismatică şi îngăduise ca viaţa la care ar fi avut tot dreptul să-i fie practic răpită. Deşi nu o spusese clar şi răspicat, era limpede că moartea lui Damian îi oferea şansa de-a o lua de la capăt.

Acestea sunt cuvintele ei:

— Mi-am dorit dintotdeauna să fiu actriţă, încă din copilărie. Îmi plăceau orele de actorie când eram la şcoală şi mergeam la teatru de câte ori îmi puteam permite. Mergeam la National Theatre dis-de-dimineaţă şi mă aşezam la coadă pentru biletele de zece lire sau luam bilete tocmai în spatele galeriei. În timpul vacanţelor şcolare am lucrat cu normă redusă într-un salon de coafură ca să-mi pot permite, iar mama şi tata au fost nişte părinţi incredibili. M-au sprijinit tot timpul. Când le-am spus că vreau să-mi depun dosarul la RADA, m-au susţinut sută la sută.

— Eu am încercat să te fac să te răzgândeşti! a mârâit Martin Lovell.

— Tati, ai venit cu mine în oraş. Când am dat prima probă, tu ai stat în pubul ăla de pe colţ. Grace s-a întors spre noi. Aveam optsprezece ani şi tocmai absolvisem liceul. Tata voia să merg la universitate

şi să mă înscriu la teatru după ce terminam facultatea, dar eu nu puteam aştepta. Am susţinut patru probe şi erau din ce în ce mai grele. Ultima a fost groaznică. Eram treizeci de candidaţi şi am stat acolo o zi întreagă. Trebuia să interpretăm mai multe roluri şi tot timpul ştiam că ne urmăresc tot felul de persoane diferite şi că cel puţin jumătate dintre noi nu vor fi acceptaţi. Îmi venea să vomit de agitaţie, dar fireşte că dacă aş fi lăsat să se vadă asta, s-ar fi zis cu mine. Iar apoi, după câteva zile, am primit un telefon de la directorul RADA – el îi sună personal pe toţi – care mi-a spus că fusesem acceptată şi n-am mai putut să zic decât: „Oh, Doamne! E imposibil!" Era ca şi cum visurile mele deveniseră realitate. Apoi, fireşte, a trebuit să găsesc o cale de a plăti cursurile. Tata a spus că va pune el jumătate din sumă, ceea ce a fost extraordinar…

— Am făcut-o pentru că am crezut în tine, a murmurat Martin, contrazicându-şi spusele de mai devreme.

— …dar tot trebuia să fac rost de restul banilor. Autorităţile locale nu aveau un program care să ofere burse pe cinci ani şi eu nu puteam face un împrumut, aşa că au existat momente când chiar mi-am făcut probleme că nu voi putea merge. Până la urmă, m-a ajutat RADA. Un actor celebru – n-au vrut niciodată să-mi dezvăluie numele lui – voia să sprijine pe cineva aflat la început de drum. Poate a fost de ajutor că eram negresă. Am auzit că doreau să aibă un amestec egal de etnii, aşa că cineva mi-a achitat jumătate din taxe şi în luna septembrie am început cursurile. Mi-a plăcut enorm la RADA. Mi-a plăcut enorm fiecare clipă petrecută acolo. Uneori mă simţeam complet expusă. Era o atmosferă incredibil de încordată şi ne făceau să muncim până cădeam laţi. Eram doar douăzeci şi opt de cursanţi, iar doi studenţi – un băiat din Scoţia şi o fată din Hong Kong – au renunţat, aşa că totul era foarte intim, dar, în acelaşi timp, trebuia să ai grijă să pari vulnerabil. Făcea parte din cursuri. Erau momente în care îmi spuneam că nu mai pot şi voiam să plec

acasă şi plângeam, însă apoi mă încuraja câte un profesor sau mă sprijinea vreun prieten şi, cumva, am izbutit să răzbat şi să devin şi mai puternică atunci când am terminat. În fine, voi vreţi să aflaţi lucruri despre Damian. Trebuie să-nţelegeţi că eram foarte uniţi ca grup. Ne iubeam unul pe celălalt. Chiar aşa. Şi nici nu concuram între noi – cel puţin, nu până la final, când a trebuit să ne facem Copacul şi agenţii roiau în jurul nostru.

— Ce-i un Copac? am întrebat eu.

— Ah – e un recital individual. Trebuie să interpretezi scenete scurte şi monologuri şi o mulţime de agenţi vin să te vadă la treabă. Şi-a căpătat numele după actorul Beerbohm Tree/ „Copac". A părut să se adune şi a continuat: La început, desigur, toţi ne-am organizat în găşti. Una era alcătuită din trei fete din nordul Angliei şi tuturor ne era cam teamă de ele. Mai erau doi tipi gay. Unii studenţi erau mai vârstnici, spre treizeci de ani, şi păreau mult mai în largul lor unul cu altul. Recunosc, eu am fost complet singură. Îmi amintesc cum în prima zi stăteam într-un cerc mare şi mă gândeam la toţi tinerii alături de care urma să-mi petrec următorii trei ani din viaţă, iar eu nu-l cunoşteam pe niciunul. Eram îngrozită!

Dar apoi, cum spuneam, am început să ne apropiem unul de altul şi aproape încă de la început se poate spune că dacă s-a făcut cineva remarcat, acela a fost cu siguranţă Damian. Îl cunoştea toată lumea. Îl admira toată lumea. Era doar cu un an mai mare decât mine şi abia dacă venise o dată sau de două ori în Londra – locuia în Kent –, însă avea o încredere de sine extraordinară şi profesorii erau de-a dreptul cuceriţi de el. Nimeni nu spunea că va deveni un star, pentru că nu aşa funcţionau lucrurile, dar Damian era mereu ales în rolurile cele mai bune şi avea parte de cel mai favorabil feedback şi toţi voiau să-i fie prietenul cel mai bun. Cumva, eu am ajuns să fiu aceea. Nu ne-am culcat, apropo. Bine, ne-am culcat… o dată. Dar, cum vă spuneam, abia

după ce terminaserăm cursurile am ajuns să fim iar împreună, mulţi ani mai târziu.

Eu şi Damian eram apropiaţi, însă lui îi plăcea de altă fată – Amanda Leigh, deşi el spunea mereu că nu era numele ei adevărat. Era înnebunită după actriţa aceea, Vivian Leigh, şi se spunea că-şi schimbase numele doar ca să semene mai mult cu ea. Am să vă povestesc mai multe despre ea mai târziu. Aşadar eram eu, Damian, Amanda şi încă un băiat, Dan Roberts, care era, de asemenea, un actor excepţional. Mulţi credeau că Damian şi Dan aveau o relaţie între ei, dar nu era adevărat. Noi patru am fost cei mai buni prieteni şi am rămas aşa cât timp am fost acolo. Abia după aceea am pornit pe căi separate, dar aşa stă treaba de obicei. Primul meu rol a fost la Citizen's Theatre, în Glasgow. Damian a mers la RSC[15]. Dan juca în *A douăsprezecea noapte,* în Bristol. De Amanda nu-mi mai aduc aminte ce-a făcut, dar ce contează e că ne-am despărţit unul de altul.

V-aş putea vorbi toată ziua despre RADA. Ce-mi amintesc cel mai mult e sentimentul acela de apartenenţă, de-a fi alături de persoanele potrivite, în locul potrivit. Ne făceau să depunem un efort incredibil de mare – cursuri de mimică şi gestică, cursuri de dicţie, cursuri de canto – şi mai aveam şi o tonă de teme de făcut pentru acasă. Nimeni nu avea niciodată bani. Asta era interesant. Ne pierdeam vremea într-o cafenea jalnică numită Sid's şi băieţii mâncau farfurii enorme cu cartofi prăjiţi şi cârnaţi şi altele de genul ăsta, pentru că erau ieftine. În unele seri ne duceam să bem în The Marlborough Arms – e pubul unde m-ai aşteptat tu, tati. Dar, în principiu, toţi se duceau apoi acasă şi-şi făceau Lloyd-ul sau ce altceva aveau de făcut şi apoi se prăbuşeau în pat.

Habar n-aveam ce înseamnă un Lloyd, însă de data asta n-am mai întrerupt-o.

— Dar dacă vă interesează Damian, atunci va trebui să vă povestesc despre *Hamlet,* care a fost

pusă în scenă în anul trei, pentru că acela a fost momentul critic. Era o producţie extrem de importantă – în primul rând, pentru că era *Hamlet* şi indiferent cine ar fi obţinut rolul principal urma să aibă parte de o rampă de lansare extraordinară. Aveau să fie prezenţi o mulţime de agenţi, iar regia îi aparţinea lui Lindsay Posner, care pusese în scenă multe piese superbe la Royal Court şi toţi îi văzuserăm geniala *American Buffalo* la Young Vic. Toţi credeau că va fi ales Dan. În ultimele două piese el jucase roluri minore şi se zvonea că fusese lăsat în mod special pe margine, cu scopul de-a i se oferi apoi această şansă extraordinară de-a străluci. În plus, Copacul lui nu mersese pe cât de bine se aştepta toată lumea – îşi greşise o parte din replici. Aşa că acum era marea ocazie.

Eram tare nerăbdători şi abia aşteptam să apară lista. Lângă cutiile poştale exista un spaţiu extrem de îngust unde afişau lista cu distribuţia şi toţi se înghesuiau acolo să vadă cine urma să joace în ce rol şi care teatru va fi folosit. Deja ne făceam şi noi griji. Eram deja de trei ani acolo şi ne apropiam de final. Cel mai rău lucru care ţi se putea întâmpla era să pleci de la RADA fără un agent. Deci aceste ultime producţii chiar contau.

În fine, până la urmă a apărut şi lista şi, aşa cum ne aşteptam, Dan a fost ales în rolul lui Hamlet. Eu am primit rolul Ofeliei, de-a dreptul fantastic! Amanda n-a primit decât un rol minor, al lui Osric – urmau să-i schimbe sexul. Nu apărea decât în actul 5, dar ea o jucase pe Imogen în *Cymbeline* mai devreme în anul acela, aşa că era corect. Damian urma să-l joace pe Laerţiu şi era mulţumit cu rolul, deşi mulţi susţineau că el ar fi trebuit să fie Hamlet. El interpretase monologul cu „sclavul ticălos şi nemernic”[16] pentru Copacul său şi toţi fuseseră de părere că ieşise senzaţional. Producţia avea să fie în costume contemporane şi era pusă în scenă la teatrul GBS, care se afla în subsol şi era cel mai rece loc din toată clădirea. Mult mai rece decât Vanbrugh.

Am avut cinci săptămâni de repetiţii, ceea ce poate părea mult, dar care au fost incredibil de solicitante. Apoi, când mai rămăsese doar o săptămână, s-a schimbat totul – şi motivul pentru care vă povestesc asta este că se poate spune că mi-a schimbat viaţa. Dan s-a îmbolnăvit de mononucleoză infecţioasă şi n-a mai putut veni la repetiţii, aşa că, după multe discuţii, a făcut schimb cu Damian, ceea ce-a însemnat că, dintr-odată, eu şi Damian am început să lucrăm multe ore împreună la nişte scene incredibil de intense. Privind retrospectiv, îmi dau seama că acela a fost momentul când m-am îndrăgostit de el. Când era pe scenă, avea acest… magnetism. Vreau să spun că era impresionant când îl întâlneai pe stradă, dar când juca un rol, era ca şi cum priveai într-un lac… sau într-o fântână adâncă. Avea profunzime şi în acelaşi timp un soi de limpezime. Lui Lindsay Posner i-a plăcut să lucreze cu el şi aşa a putut ajunge la RSC. Lindsay avea multe piese la Stratford şi la Barbican, şi l-a luat pe Damian cu el.

Lumea încă discută despre reprezentaţia aceea a lui *Hamlet.* Mulţumită ei, Damian, Dan şi cu mine ne-am ales cu agenţi şi directorul artistic mi-a spus că a fost una dintre cele mai bune văzute de el vreodată. A fost pe o scenă de tip arenă, fără decoruri şi cu foarte puţină recuzită. Am folosit o mulţime de măşti – Lindsay fusese foarte influenţat de teatrul Noh. Şi n-a fost nicio îndoială că Damian era strălucitor. A cucerit toată audienţa. Şi Dan a fost superb; îi puteai simţi energia şi brutalitatea în scena de luptă din actul 5 – care a fost făcută cu evantaie, nu cu săbii adevărate. Am primit ovaţii în picioare şi asta nu prea se întâmplă des la RADA, mai ales că în rândul publicului se află agenţi.

Dar mi-o aduc aminte mai ales datorită lui Damian. Cred că ştiţi piesa. Actul 3, scena 1. Mi-au dat lacrimile la final. *Ce minte-aleasă s-a surpat.* Suferinţa şi nebunia acelei scene mi-au rămas întipărite în minte. La un moment dat, Damian m-a apucat de gât şi chipul lui se afla atât de aproape de-

al meu, încât îi puteam simţi răsuflarea pe buze. Când mi-a dat drumul, mi-au rămas vânătăi. După ce am început să trăim împreună, mi-a spus că nu mai vrea să joace alături de mine – însă deja cariera mea actoricească era trecută pe pauză din cauza lui Ashleigh. Ce vreau să spun de fapt e că mai degrabă am iubit actorul, nu omul. Ca om, el putea fi…

Nu reuşea să găsească cuvântul potrivit, aşa că a ajutat-o tatăl ei.

— …un nemernic.

— Tată!

— La cum te-a tratat, cum te-a folosit…

— Nu era mereu aşa.

— El şi mama lui au fost aşa încă de la început. Amândoi, unul mai rău decât altul.

Grace l-a privit dezaprobator, dar nu l-a contrazis. Apoi a reînceput să povestească:

— Am semnat cu Independent Talent şi primul rol a fost într-un serial TV, *Jonathan Creek.* Nu aveam decât câteva replici – jucam rolul asistentei magicianului –, dar cel puţin se adăuga la CV. Am mai primit câteva roluri în seriale TV: *Casualty, Holby City, The Bill.* Şi am făcut şi o reclamă pentru Stella Artois, care a fost cu adevărat fantastică. Am ajuns să petrec o săptămână în Buenos Aires! Am început apoi să joc mult în piese de teatru. Cea mai reuşită perioadă a fost sezonul de la Haymarket, de care s-a ocupat Jonathan Kent. Am obţinut roluri bune în *Soţia de la ţară* şi într-o piesă de Edward Bond, *Marea.* Am fost chiar menţionată în recenzii. Fiona Brown, agenta mea, era sigură că mă aşteptau lucruri bune. Obţinusem deja şi nişte probe foarte promiţătoare.

Apoi l-am reîntâlnit pe Damian, care venise să vadă *Soţia de la ţară.* Nici nu şi-a dat seama că jucam în ea, însă o prietenă a lui juca rolul doamnei Fidget. Ne-am întâlnit în culise şi am ieşit la un pahar. A fost groaznic, serios vorbesc. Vreau să zic, ne cunoşteam şi fuseserăm apropiaţi, însă, cu toate astea, nu ne mai văzuserăm de ani de zile.

— Aşa era el, a intervenit Martin Lovell.

Ashleigh terminase de răsfoit cărticica pentru copii şi adormise în braţele lui. A aşezat-o cu blândeţe pe canapea.

— Lui nu-i păsa decât de cariera lui. N-a avut niciodată prieteni. S-a folosit de tine.

— Nu spune asta, tati. Grace tot nu-şi contrazicea tatăl. Damian devenise deja destul de celebru. Vreau să zic că lumea îl recunoştea, chiar dacă nu stăteau la coadă să-i ceară autografe. Jucase în multe filme şi seriale importante şi primise şi un premiu de la *Evening Standard.* Deja lucra la Hollywood. Se pregătea să filmeze *Star Trek.* Mi-am dat imediat seama că se schimbase. Era mai dur decât îl ştiam. Se oţelise cumva, ceea ce poate că vine odată cu bogăţia şi succesul – doar ce-şi cumpărase apartamentul de pe Brick Lane –, însă de fapt cred că faţada aceea era doar o formă de apărare. Trebuie să fii dur în domeniul ăsta. Aş spune că-i o parte a vieţii de actor.

Am avut o seară minunată. Tuturor le plăcuse piesa şi se simţea o incitare reală. Băuserăm prea mult şi-am început să vorbim despre RADA şi despre clipele pe care le petrecuserăm împreună. Damian mai lucrase cu vreo doi oameni de la Academia dramatică. Mi-a spus că Dan renunţase la actorie, ceea ce era chiar păcat, fiindcă era extrem de talentat, însă aşa se-ntâmplă uneori. Ţi se oferă roluri minore sau dubluri în teatru, însă probele cu adevărat importante întârzie să apară. Dan aproape că primise rolul principal în *Piraţii din Caraibe* –, dar până la urmă l-a obţinut Orlando Bloom. Ratase şi *Dr. Jivago,* pentru ITV. Amanda dispăruse cu totul, firește. Damian a vorbit mult despre sine. *Star Trek* îi aducea suficienţi bani cât să plătească un avans pentru o casă în Los Angeles şi se gândea să se mute acolo.

Se afla în Anglia pentru trei săptămâni, filmând o miniserie şi ne-am petrecut aproape tot timpul împreună. Apartamentul lui de pe Brick Lane mi se părea superb. Eu împărţeam cu alţi doi actori o casă minusculă în Streatham şi era ca şi cum intram în

altă lume. Telefonul lui nu înceta niciodată să sune. Când agentul, când managerul, agentul de presă, un ziar, un post de radio. Mi-am dat seama că acesta fusese visul pe care-l avusesem tot timpul în minte când intrasem la RADA, doar că pentru el devenise real.

— O să devină real şi pentru tine, Grace, acum că el nu mai e.

— Tată, eşti nedrept. Damian nu mi-a stat niciodată în cale.

— Te-a lăsat însărcinată exact când cariera ta era pe punctul să se lanseze.

— A fost alegerea mea. Apoi, întorcându-se iar la noi: Când i-am dat vestea, Damian a zis că voia să aibă un copil cu mine. Era încântat. Mi-a cerut să mă mut la el. Mi-a spus că avea destui bani pentru amândoi şi pentru copil. Mi-a spus să mă sui în următorul avion spre LA.

— Dar v-aţi căsătorit? a întrebat Hawthorne.

În mod neobişnuit pentru el, rămăsese tăcut în timpul destăinuirilor făcute de Grace, pe care le ascultase totuşi cu mare atenţie.

— Nu. Niciodată. Damian nu considera că ar avea vreun rost.

— Damian se gândea la Damian, a insistat tatăl ei. Nu voia să se simtă legat. Iar mama lui era la fel de rea. Ei nu-i păsa decât de fiul ei preţios. Pe tine nu te băga deloc în seamă.

— Tată, am luat amândoi această decizie. Ştii foarte bine. Iar Diana n-a fost chiar aşa rea. Era doar singură şi cam tristă şi pentru ea fiul ei însemna lumea întreagă.

Grace s-a ridicat, s-a apropiat de Ashleigh şi i-a îndepărtat o şuviţă de păr din ochi. După care a continuat:

— Am făcut cum mi-a spus. El mi-a trimis biletul…

— Clasa premium economy. Nu ţi-a luat un bilet la clasa business.

— …şi m-am mutat cu el. Agenţii lui ne-au obţinut viză. Nu ştiu cum au procedat, dar până la

urmă Ashleigh s-a născut în America, aşa că a primit automat cetăţenie americană. Când am sosit eu, Damian începuse deja să filmeze pentru *Star Trek,* aşa că n-am apucat să-l văd prea mult la faţă, dar nu m-a deranjat. L-am ajutat să găsească locuinţa pe care a cumpărat-o. Nu avea decât două dormitoare, dar era minunată, sus pe dealuri, cu o panoramă superbă şi cu o piscină micuţă. Mi-a plăcut la nebunie. M-a lăsat s-o decorez după bunul meu plac. Am decorat o cameră pentru Ashleigh şi mergeam des la cumpărături în West Hollywood şi pe Rodeo Drive. Uneori Damian venea târziu acasă, dar weekendurile le petreceam împreună şi m-a prezentat tuturor prietenilor săi, făcându-mă să cred că totul va fi bine.

Şi-a plecat privirea şi pentru o clipă i-am zărit tristeţea din ochi.

— Doar că n-a fost aşa. A fost de fapt din vina mea, sincer. Nu prea îmi plăcea în Los Angeles, deşi mi-am dat silinţa. Problema e că nu-i de fapt un oraş propriu-zis. Trebuie să iei maşina dacă vrei s-ajungi undeva, dar de fapt nu prea ai unde să mergi. Sigur că da, există magazine şi restaurante şi plaja, dar, cumva, toate ajung să ţi se pară inutile. Mereu mi se părea prea cald, în special când am fost însărcinată. M-am trezit că petreceam tot mai mult timp de una singură, în casă. V-am spus că Damian mă prezentase tuturor prietenilor săi, numai că nici el nu avea chiar aşa mulţi prieteni şi ei bârfeau tot timpul despre munca lor, aşa că ajungeam inevitabil să mă simt lăsată pe dinafară. Cei mai mulţi erau britanici, în special actori. E interesant acolo. Oamenii par să aibă micile lor cercuri şi nu sunt neprietenoşi, dar nici nu vor să intri în ele. Şi-mi era dor de casă! Îmi era dor de mama şi de tata. Îmi era dor de Londra. Îmi era dor de cariera mea.

Nu mă certam cu Damian, dar nici nu se putea spune că eram complet fericiţi împreună. Mi se părea că era destul de diferit faţă de acel Damian pe care-l ştiusem la RADA. Poate din cauză că devenise atât de celebru. Venea acasă şi se bucura să

mă vadă şi uneori eram extrem de apropiaţi, însă de multe ori mi se părea că nu face decât să joace un rol. Îmi povestea mereu despre celebrităţile pe care le cunoscuse – Chris Pine şi Leonard Nimoy şi J. J. Abrams – şi fireşte că tot ce făceam eu era să stau acasă şi asta mă umplea de nemulţumire. Îmi doream să fiu mamă, dar, totodată, voiam să fiu şi mai mult de-atât. Ashleigh se născuse deja şi asta era ceva minunat, iar Damian organizase un party grandios şi se simţea tare mândru să fie tată. Dar după aia m-am trezit că lipsea tot mai mult de acasă. Fusese distribuit în sezonul patru din *Mad Men* şi acum toată viaţa lui părea formată din party-uri, premiere, maşini rapide şi modele, în timp ce eu stăteam în casă, cu biberoane, cărucioare şi scutece… sau pampers, da, aşa ar trebui să le zic. Cheltuia banii într-un ritm ameţitor. Niciodată nu rămâneau de ajuns pentru grădinari şi facturile de la băcănie. Era ca un soi de versiune ieftină a Hollywoodului. Cu toate clişeele aferente.

— Povesteşte-le despre droguri, a intervenit tatăl ei.

— Lua cocaină şi alte chestii, dar asta nu era ceva neobişnuit. Toţi britanicii făceau la fel. Nu puteai merge la un party fără ca cineva să nu pună mâna pe telefon şi imediat sosea la uşă un curier pe motocicletă, aducând punguliţe de plastic. Până la urmă, am încetat să mai merg la party-uri. Nu luasem niciodată droguri şi nu mă simţeam confortabil în preajma lor.

Ashleigh s-a foit pe canapea şi Martin a luat-o iar în braţe. Copila a început să se legene fericită în braţele lui.

— Ştiu că totul pare oribil aşa cum povestesc, a continuat Grace, dar asta doar pentru că s-a terminat. În Los Angeles nu poţi rămâne tot timpul nefericit, pentru că soarele străluceşte pe cer şi în grădină miroase a buganvilea. Damian nu mi-a făcut niciodată rău. El nu era un om rău. Era doar…

— …egoist, a terminat Martin Lovell propoziţia.

— Plin de succes, l-a contrazis Grace. Succesul îl devora pe dinăuntru.

— Iar acum e mort, a continuat Hawthorne, apoi a privit-o trist. Ai putea spune că nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai potrivit.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui! Grace se înfuriase. N-aş spune niciodată aşa ceva. El a fost tatăl lui Ashleigh. Fetiţa o să crească fără să-l cunoască vreodată.

— Am înţeles că a lăsat un testament.

Grace a şovăit.

— Da.

— Ştii ce scrie în el?

— Da. Avocatul lui, Charles Kennedy, a fost la înmormântare şi l-am întrebat. Trebuia să ştiu că vom fi în siguranţă, fie şi numai de dragul lui Ashleigh. Nu trebuie să-mi mai fac griji. Ne-a lăsat totul nouă.

— Avea o asigurare de viaţă.

— Nu ştiu despre asta.

— Eu ştiu, Grace.

Stând acolo, în costumul lui, picior peste picior şi cu braţele încrucişate la piept, Hawthorne părea să fie în acelaşi timp relaxat şi extrem de nemilos. Privirea-i întunecată era fixată asupra ei, ţintuind-o.

— A semnat o poliţă în urmă cu şase luni. Din ce-am înţeles, ar fi vorba de aproape un milion de lire. Fără a mai menţiona şi apartamentul de pe Brick Lane, casa din Hollywood Hills, automobilul Alfa Romeo Spider…

— Ce vrei să insinuezi, domnule Hawthorne? a intervenit tatăl ei. Crezi cumva că fiica mea l-a omorât pe Damian?

— De ce nu? După cum v-aţi exprimat până acum, n-aş spune că vă pare extrem de rău şi, sincer, dacă eu aş fi avut pe cap problema lui, n-aş fi stat prea mult pe gânduri. S-a întors spre Grace. Am observat că ai sosit în Anglia cu o zi înainte de moartea mamei lui Damian…

Încă nu avusesem şansa să-i spun lui Hawthorne ce descoperisem când căutasem prin hârtiile mele.

Eram dezamăgit să aflu că ajunsese şi el la aceeaşi concluzie, fără ajutorul meu.

— Te-ai întâlnit cu ea? a întrebat-o.

— Urma să-i fac o vizită Dianei, dar Ashleigh era epuizată după zbor.

— Presupun că aţi fost iar la clasa premium economy! Deci n-ai trecut pe la ea?

— Nu!

— Grace a fost aici, cu mine, a intervenit tatăl ei. Şi am să jur asta şi la tribunal, dacă va fi nevoie. Iar când a fost ucis Damian, ea era încă la înmormântare.

— Şi dumneavoastră unde vă aflaţi, domnule Lovell?

— În Richmond Park, cu Ashleigh. Am dus-o acolo să vadă căprioarele.

Hawthorne s-a răsucit brusc spre Grace.

— Când ne-ai povestit despre RADA, ai spus că ar mai fi ceva de zis despre fata care îşi spunea Amanda Leigh. Ce anume?

— Ea a fost prima iubită a lui Damian, dar în cele din urmă s-au despărţit. De fapt, cred că ea l-a părăsit pentru Dan Roberts. I-am văzut sărutându-se chiar înainte să începem repetiţiile pentru *Hamlet.* Şi ce mai sărut! Erau complet absorbiţi unul de celălalt. Ea l-a interpretat pe Osric în piesă. V-am spus deja. După aceea, s-a descurcat destul de bine. A jucat în două musicaluri importante; asta era specialitatea ei. *Regele Leu* şi *Chitty Chitty Bang Bang.* Însă apoi a dispărut.

— Vrei să spui că n-a mai jucat? am întrebat eu.

— Nu. A dispărut. Într-o bună zi a ieşit la plimbare şi nu s-a mai întors. S-a scris şi-n ziare. Nimeni n-a mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea.

★

O căutare rapidă pe Google de pe iPhone-ul meu, în faţa casei lui Martin Lovell, a găsit următorul articol de ziar, datat cu opt ani în urmă:

SOUTH LONDON PRESS – 14 OCTOMBRIE, 2003

PĂRINŢII CER AJUTOR DUPĂ DISPARIŢIA ACTRIŢEI

O femeie, de 26 de ani, a dispărut din locuinţa ei din Streatham, declanşând o operaţiune de căutare a poliţiei.

Poliţiştii o caută pe actriţa Amanda Leigh, care a jucat în mai multe musicaluri de succes din West End, printre care *Regele Leu* şi *Chicago.* Este descrisă ca fiind subţirică, cu păr lung şi blond, ochi căprui şi pistrui.

Domnişoara Leigh a ieşit din apartamentul ei duminică seară. Era îmbrăcată elegant, cu pantaloni gri de mătase, şi avea o poşetă Hermes Kelly albastru-închis. Poliţia a fost alertată când ea nu şi-a făcut apariţia la spectacolul de luni de la teatrul Lyceum. Acum s-au împlinit şase zile de la dispariţia ei.

Poliţia a stat de vorbă cu mai multe agenţii de întâlniri pe internet. Despre actriţă, care era singură, se ştia că îi place să cunoască bărbaţi on-line şi e posibil să fi fost în drum spre o astfel de întâlnire. Părinţii ei au cerut ajutorul tuturor celor care ar fi putut-o vedea în seara aceea.

I-am arătat articolul lui Hawthorne, care a încuviinţat din cap de parcă exact asta s-ar fi aşteptat să citească.

— De ce te interesează Amanda Leigh? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Ne aflam în mijlocul complexului imobiliar, înconjuraţi de case şi grădini identice, unde puţinele maşini parcate furnizau singurele pete de culoare. Chiar atunci, deasupra noastră a trecut vuind alt avion, cu trenul de aterizare coborât, cu fuzelajul gigantic blocând complet lumina soarelui. L-am aşteptat să treacă.

— Ai de gând să-mi spui că şi Amanda Leigh a fost omorâtă? Dar ea n-are nimic de-a face cu asta.

Nici măcar nu auziserăm de ea până azi.

Lui Hawthorne i-a sunat telefonul. A ridicat o mână, în timp ce se scotocea prin buzunar, şi a răspuns. Discuţia a durat cam un minut, deşi Hawthorne n-a zis mai nimic – doar „da” de două-trei ori, apoi „în regulă” şi „OK”. Apoi a închis. Avea o expresie sumbră pe chip.

— Era Meadows.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă-ntorc în Canterbury. Vrea să stea de vorbă cu mine.

— De ce?

Hawthorne s-a uitat la mine într-un mod care m-a neliniştit.

— Noaptea trecută cineva a incendiat casa lui Nigel Weston. A turnat benzină prin cutia pentru scrisori şi i-a dat foc.

— Dumnezeule! A murit?

— Nu. El şi prietenul lui au scăpat nevătămaţi. Weston e la spital. A inhalat fum, dar n-a fost nimic grav. Va scăpa cu bine. Şi-a privit ceasul şi a adăugat: Trebuie să prind trenul.

— Vin şi eu cu tine.

A clătinat din cap.

— Nu, nu cred că trebuie să vii. Merg singur.

— De ce?

Altă pauză. L-am provocat:

— Ştii deja cine a fost responsabil de incendiu, nu-i aşa?

În clipa aceea a apărut din nou expresia sumbră din privirea lui, pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine şi care, cumva, îmi dădea de înţeles că el vedea lumea într-un mod complet diferit faţă de mine şi că, de fapt, nu vom ajunge niciodată să ne apropiem.

— Da, a răspuns până la urmă. Tu ai fost.

Capitolul douăzeci şi unu
— RADA —

Habar n-aveam ce voia să spună Hawthorne, dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai lugubră mi se părea ideea. Cum să fi fost eu responsabil pentru incendierea casei lui Nigel Weston? Nici măcar nu ştiusem unde locuieşte până ce nu mersesem acolo şi nu rostisem absolut niciun cuvânt, în timp ce Hawthorne, cu tradiţionala lui lipsă de tact, îl atacase fără milă pe bătrân. Nici nu mai spusesem altcuiva că urma să ne întâlnim cu el – în afară de soţia mea, asistenta mea şi poate unuia dintre fiii mei. Oare nu cumva Hawthorne încerca în mod deliberat să-şi descarce furia pe mine? N-aş fi fost deloc surprins. Se întâmplase ceva ce el nu anticipase, aşa că se luase de cel care-i fusese cel mai aproape la momentul acela.

Mă întrebam ce influenţă va avea această întâmplare asupra anchetei noastre. Când fusese la mine în apartament, Hawthorne îl eliminase mai mult sau mai puţin pe Alan Godwin din ancheta sa şi, din ce-mi dădusem seama, îl absolvise de vină şi pe fostul judecător. Era adevărat că legătura lui Weston cu Diana Cowper şi faptul că acesta îi îngăduise să scape cu faţa curată reprezenta o problemă, dar pur şi simplu nu exista absolut nicio dovadă că el comisese vreun delict. Şi iată că acum fusese atacat! Tocmai când începeam să cred că de fapt nu există absolut nicio legătură între crime şi accidentul de maşină, se dovedea a fi adevărat exact opusul acestei idei.

Diana Cowper şofase maşina care îl omorâse pe Timothy Godwin şi îl rănise pe fratele său. Ea părăsise locul accidentului ca să-şi protejeze fiul, pe Damian Cowper. Judecătorul Weston o lăsase să scape doar cu o mustrare. Toţi trei fuseseră atacaţi… iar doi dintre ei îşi pierduseră viaţa. Asta nu mai putea fi doar o coincidenţă.

Se ridica însă alt semn de întrebare. Cum se potrivea în toate astea Amanda Leigh, fata care jucase alături de Damian Cowper la RADA şi care dispăruse apoi în mod misterios? Se prea putea, fireşte, să nu se potrivească deloc. Eu fusesem cel care o căutase pe iPhone după ce ieşisem din casa lui Grace Lovell şi cu toate că Hawthorne citise articolul din ziar, el nu comentase în niciun fel. De aceea nu aveam de unde să ştiu dacă avea sau nu vreo relevanţă.

Brusc, m-am simţit dezgustat de mine însumi.

Era mijlocul după-amiezii şi stăteam singur în cafeneaua asta ieftină şi de prost gust de lângă staţia de metrou Hounslow East, în care intrasem imediat ce mă despărţisem de Hawthorne. El luase metroul. Eram înconjurat de oglinzi, meniuri luminoase şi un televizor cu ecran larg, pe care se derula un serial cu vânzări de antichităţi. Comandasem două felii de pâine prăjită şi o ceaşcă de ceai, pe care de fapt nici nu le voiam. Ce se-ntâmpla cu mine? Când îl cunoscusem pe Hawthorne, eram un scriitor de succes. Creasem un serial TV care fusese difuzat în cincizeci de ţări şi se întâmpla să fiu căsătorit cu producătoarea sa. Hawthorne lucrase pentru noi. Fusese plătit cu zece sau douăzeci de lire pe oră ca să ne ofere informaţii pe care să le folosesc în scenarii.

Însă după numai două săptămâni, totul se schimbase. Eu îngăduisem să devin un partener tăcut, un personaj minor în propria-mi carte! Mai rău de-atât, izbutisem cumva să mă conving că nu puteam descoperi nici măcar un indiciu fără să-l întreb mai întâi pe el ce se întâmplă. Cu siguranţă eram mai inteligent de-atât. Rămăsesem în umbra lui prea mult timp. Acum, cu Hawthorne plecat, se ivise o oportunitate să preiau frâiele.

O peliculă uleioasă plutea la suprafaţa ceaiului. Pâinea prăjită fusese unsă cu ceva care se topise şi se transformase într-o chestie ce putea să fi fost evacuată de o maşină. Am împins farfuria deoparte şi mi-am scos telefonul. Hawthorne avea să fie

plecat tot restul zilei, ceea ce-mi oferea destul timp să mă documentez în privinţa acestui nou suspect: Amanda Leigh. În mod bizar, în articolul despre ea din *South London Press* nu apărea nicio fotografie. M-am întrebat cum o fi arătând. Nu i-am găsit nicio imagine pe internet şi doar vreo două referiri. Dispăruse complet şi nu mai fusese găsită niciodată. Asta era tot. Pesemne că părinţii ei încă o jeleau, dar interesul publicului se evaporase.

Voiam să aflu mai multe despre ea. Dacă într-adevăr în tot acest timp căutasem în direcţia greşită – adică spre Deal –, atunci era momentul să aflu ce anume îmi scăpase. Ce s-ar fi putut întâmpla la RADA şi i-ar fi putut lega pe Amanda, Damian şi Diana Cowper şi cum ar fi putut duce până la urmă la crimă.

Chiar în timp ce reflectam la întrebarea asta, mi-a trecut prin minte că aveam o cale de acces. Din când în când, RADA invită actori, regizori şi scenarişti să se întâlnească cu studenţii, iar anul trecut discutasem cu ei despre acest bizar triunghi amoros: actor, scriitor, scenariu. O oră întreagă, încercasem să le explic că un actor bun va găsi întotdeauna într-un scenariu lucruri despre care autorul său nici măcar nu ştia că există, în timp ce un actor slab va introduce lucruri pe care autorul ar prefera să nu le vadă. Le vorbisem apoi despre modul de creare al unui personaj. Christopher Foyle, de exemplu, a existat pe hârtie cu mult înainte să fie ales Michael Kitchen ca să-l interpreteze, însă numai după luarea acelei decizii s-a putut trece cu adevărat la treabă. Între noi doi a existat mereu o tensiune. De exemplu, Michael a insistat aproape încă de la început ca Foyle să nu pună niciodată întrebări, ceea ce mi-a îngreunat mult viaţa şi a părut ceva neobişnuit, ca să folosesc un eufemism, pentru un detectiv. Cu toate astea, ideea nu era proastă. Împreună am găsit metode mai originale de-a obţine informaţiile necesare intrigii. Foyle avea un stil aparte de-a se băga pe sub pielea oamenilor, făcându-i pe suspecţi să dezvăluie mai

mult decât intenţionaseră de fapt. În felul ăsta, an după an, personajul a evoluat.

În fine, le-am vorbit studenţilor despre asta şi despre multe altele şi nu sunt chiar sigur cât de mult au avut ei de câştigat de pe urma acelei experienţe. Mie mi-a plăcut însă foarte mult. Pentru un scriitor, cea mai mare plăcere de pe lume este să vorbească despre scris.

Fusesem invitat de un director-adjunct. Am să-i spun Liz, dat fiind că a cerut să nu-i fie dezvăluită identitatea. I-am telefonat din cafenea. Din fericire, s-a întâmplat să fie chiar în după-amiaza aceea la RADA şi a acceptat să se întâlnească cu mine pentru o oră, la 15. Liz e o femeie inteligentă, cu o personalitate puternică, cu câţiva ani mai mare decât mine. Se pregătise să devină actriţă, dar ajunsese până la urmă să scrie şi să regizeze. Revenise la predarea de cursuri după o ciocnire destul de violentă cu presa. Ea regizase o piesă despre etnicii sikh britanici, care, deşi bine intenţionată, dusese la izbucnirea de revolte aţâţate de doi consilieri locali (ea mi-a spus că aceştia nici nu citiseră şi nici nu văzuseră piesa) ce învrăjbiseră mulţimea să recurgă la violenţă. Directorul artistic fusese nevoit să-şi facă mea culpa. Piesa fusese suspendată. Nimeni nu sărise în apărarea lui Liz. Chiar şi acum, după atâţia ani, ea preferă să-şi păstreze anonimatul.

Clădirea principală a RADA de pe Grower Street e un loc ciudat. Intrarea, cu cele două statui ale sale, reprezentând comedia şi tragedia, sculptate de Alan Durst în anii 1920, este simultan impunătoare şi abia vizibilă. Uşa îngustă duce într-o clădire ce pare mult prea mică pentru cele trei săli de teatru, birouri, săli pentru repetiţii, magazine de artă şi multe altele pe care le adăposteşte. Mi-o amintesc ca pe un labirint de coridoare albe şi scări, cu uşi batante plasate peste tot, astfel încât, la prima vizită, m-am simţit ca într-un laborator unde se fac experimente pe cobai. De data asta m-am întâlnit cu Liz într-o cafenea nouă, destul de şic, la parter.

— Mi-l amintesc foarte bine pe Damian Cowper, a rostit ea.

Amândoi aveam câte un cappuccino în faţă şi eram înconjuraţi de fotografii alb-negru din activităţile anului trei. La mesele din jurul nostru se mai aflau câţiva studenţi, care sporovăiau sau citeau scenarii. Liz şi-a păstrat glasul coborât.

— Am avut tot timpul senzaţia că se va descurca de minune, totuşi era o pacoste de om şi un înfumurat.

— Nu mi-am dat seama că şi tu ai predat aici exact în perioada aceea, am spus.

— A fost în 1997. Abia venisem. Damian era deja în anul doi.

— Nu-ţi plăcea de el.

— N-aş spune asta. Încercam să nu-mi trădez sentimentele faţă de studenţi. Problema în locul ăsta este că toţi sunt supersensibili şi poţi ajunge foarte uşor să fii acuzat de favorizarea cuiva. Nu fac decât să-ţi expun faptele. Damian era foarte ambiţios. Şi-ar fi înjunghiat şi propria mamă dacă asta l-ar fi ajutat să primească un rol. A reflectat niţel la cuvintele acelea şi a continuat: Asta nu-i tocmai potrivit de spus în împrejurările curente, dar înţelegi ce vreau să zic.

— L-ai văzut jucând în *Hamlet?*

— Da. Şi a fost minunat. Aproape detest s-o recunosc. A primit rolul doar pentru că băiatul care fusese distribuit iniţial s-a îmbolnăvit de mononucleoză infecţioasă. Am avut o epidemie în anul acela şi, o vreme, tot locul a semănat cu Londra în timpul Marii Epidemii de Ciumă. Firește, el şi-a dorit rolul principal încă de la început. Îl interpretase deja pentru Copacul său, un alt mod de a impresiona pe toată lumea. De fapt, să ştii că aveai dreptate cu ce ai zis puţin mai devreme. Nu-mi plăcea de el. Avea un fel de-a manipula oamenii care mi se părea niţel sinistru, la care se adăuga şi întâmplarea aia din Deal.

— Ce-i cu ea?

Devenisem, brusc, interesat. Exista cumva o legătură între accidentul de circulaţie şi Academia de artă dramatică, despre care Hawthorne nu ştia şi care ne scăpase amândurora?

— Păi, doar faptul că s-a folosit de ea la unul dintre cursuri. Exploram ceea ce noi numeam „singurătatea în public” şi trebuia să aducem un obiect important pentru noi şi să vorbim despre el în faţa colegilor. S-a oprit. Damian a adus o jucărie de plastic, un autobuz londonez. Ne-a pus şi înregistrarea unui cântecel pentru copii: „Roţile de-autobuz se-nvârtesc, se-nvârtesc.” Nu-l ştii? Ne-a spus că fusese pus la înmormântarea băieţelului omorât în accidentul în care fusese implicată mama lui.

— Şi ce anume a fost sinistru? am întrebat eu.

— Chiar am avut o scurtă discuţie cu el după aceea. Părea foarte afectat în privinţa respectivă şi mi-a spus că acel cântecel îi sfâşiase inima, că nu şi-l mai putea scoate din cap – chestii din-astea. Dar adevărul e că n-am putut simţi că el era cu adevărat conectat cu cele petrecute atunci. Mi se părea că doar se folosise de el ca obiect de recuzită. Monologul lui fusese prea egocentric. Într-un fel, acesta şi fusese obiectivul exerciţiului, însă în cazul respectiv murise un băieţel de opt ani. Se poate ca mama lui Damian să nu fi fost complet responsabilă de întâmplare, totuşi ea îl omorâse pe băiat. Nu mi s-a părut potrivit să se folosească de asta la oră şi i-am şi spus-o.

— Ce-mi poţi povesti despre Amanda Leigh? am continuat eu cu întrebările.

— Pe ea nu mi-o mai amintesc aşa bine. Era foarte talentată, dar tăcută. Ea şi Damian au fost o perioadă împreună şi erau foarte apropiaţi. Mă tem că n-a avut o carieră foarte lungă după ce-a terminat studiile. Vreo două musicaluri şi cam atât. A oftat şi a continuat: Aşa se întâmplă uneori. Chiar nu poţi prezice în ce direcţie va merge cineva.

— Şi apoi a dispărut.

— A apărut şi în ziare, ba chiar şi la noi a venit poliţia să pună întrebări, deşi dispariţia trebuie să fi avut loc la cinci-şase ani după ce absolvise cursurile noastre. Se vorbea că ieşise să se întâlnească cu un fan… ştii tu, vreun obsedat, deşi mai târziu poliţiştii s-au răzgândit şi-au zis că probabil fusese vorba de cineva cu care se întâlnea ea. Se îmbrăcase foarte elegant şi colegii ei de apartament au spus că era bine dispusă când a plecat. Locuiau undeva prin South London.

— În Streatham.

— Aşa. În fine, a ieşit din casă şi n-a mai fost văzută niciodată. Poate că s-ar fi iscat ceva mai multă agitaţie, dacă ar fi fost mai celebră sau dacă cineva ar fi făcut legătura dintre ea şi Damian Cowper. El izbutise deja să-şi construiască un renume. Dar presupun că în Londra dispar o mulţime de oameni şi ea a fost doar unul dintre ei.

— Spuneai că ai o poză cu ea.

— Da. Ai noroc, pentru că există foarte puţine poze din perioada aceea. Fireşte, acum toată lumea are telefoane. Dar pe astea le-am păstrat datorită lui *Hamlet.*

Adusese cu ea o geantă mare de pânză, pe care acum a ridicat-o pe masă.

— Am găsit-o în birou.

A scos o fotografie alb-negru înrămată, pe care a pus-o între ceştile de cafea, aşa că m-am trezit privind printr-o fereastră în anul 1999. Acolo erau cinci actori tineri, pozând cu o seriozitate exagerată pentru aparatul foto, pe o scenă goală. L-am recunoscut imediat pe Damian Cowper. Nu se schimbase foarte mult în doisprezece ani. Pe atunci, fusese mai subţirel şi mai frumos… „îngâmfat” a fost cuvântul care mi-a venit imediat în minte. Privea drept în obiectivul aparatului, provocându-te să-l ignori dacă poţi. Era îmbrăcat cu jeanşi negri şi o cămaşă descheiată la gât, ţinând în mână o mască japoneză albă. Grace Lovell, care o interpretase pe Ofelia, şi băiatul care îl interpretase pe Laerţiu stăteau de o parte şi de alta a lui. Amândoi aveau

evantaie, pe care le ţineau desfăcute, deasupra capului.

— Ea e Amanda.

Liz mi-a indicat o fată cu păr lung, legat la spate, care stătea imediat în spatele lor. Ea interpreta un rol masculin şi de aceea era îmbrăcată cu aceleaşi haine ca Damian. Trebuie să recunosc că am rămas dezamăgit de fotografie. Nu sunt chiar sigur la ce anume mă aşteptasem, dar fata arăta destul de banal… drăguţă, pistruiată, cu părul legat la spate în coadă. Stătea la marginea grupului, cu capul răsucit către un bărbat care se apropia dintr-o parte.

— Acela cine e? am întrebat.

Bărbatul fusese doar parţial prins în cadru, aşa că nu i se distingea chipul. Era negru, purta ochelari şi ţinea în mână un buchet de flori; era vizibil mai vârstnic decât ceilalţi.

— Habar n-am, a răspuns Liz. Probabil vreun părinte. Poza a fost făcută imediat după prima reprezentaţie şi GBS era plin de oameni.

— Ai aflat vreodată…

Mă pregăteam s-o întreb ceva despre relaţia Amandei cu Damian, dar exact atunci am zărit ceva care m-a făcut să mă opresc în mijlocul frazei. Priveam unul dintre oamenii din fotografie şi brusc mi-am dat seama cine era. Pur şi simplu nu exista nicio umbră de îndoială şi am simţit un fior de entuziasm, când am înţeles că descoperisem ceva care ar fi putut fi important şi că, pentru prima oară, chiar eram cu un pas înaintea lui Hawthorne. Ştiam ceva ce el nu ştia! Mă necăjise dinadins după ce ieşiserăm din casa lui Grace Lovell şi tot timpul mă tratase cu o indiferenţă ce uneori friza chiar dispreţul. Ei bine, ce plăcut ar fi fost dacă i-aş fi putut spune că ratase şi el ceva, după ce se întorcea din Canterbury. Nu mi-am putut stăpâni un surâs. Ar fi fost o dulce răzbunare pentru toate orele petrecute urmându-l prin Londra, observând în tăcere, de pe margine.

— Liz, ai fost genială, am rostit. Presupun că nu pot lua asta cu împrumut?

Mă refeream la fotografie.

— Îmi pare rău. Nu poate ieşi din clădire. Dar îi poţi face o poză, dacă vrei.

— Grozav.

Telefonul meu rămăsese pe masă, înregistrând discuţia. L-am ridicat şi am făcut o poză imaginii. Apoi m-am ridicat.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

În faţa clădirii RADA, am dat trei telefoane. Mai întâi, am stabilit o întâlnire. Apoi mi-am sunat asistenta, care mă aştepta la birou la mine. I-am spus că nu voi mai reveni în decursul după-amiezii. În cele din urmă, i-am lăsat un mesaj soţiei mele, în care-i spuneam că s-ar putea să întârzii puţin la cină.

De fapt, n-aveam să mai cinez.

Capitolul douăzeci şi doi
— În spatele măştii —

De pe Grower Street, am luat metroul înapoi în vestul Londrei şi am mers pe jos până la o clădire pătrăţoasă din cărămidă roşiatică de pe Fulham Palace Road, aflată la doar cinci minute depărtare de sensul giratoriu Hammersmith. Apropo, clădirea aceea nu mai există acum. A fost demolată când s-a construit un bloc de birouri nou-nouţ – Elsinore House. Printr-o coincidenţă bizară, acolo îşi are sediul editura Harper Collins, care publică versiunile americane ale cărţilor mele.

Clădirea pe care am vizitat-o în ziua aceea era în mod deliberat discretă, cu geamuri fumurii şi fără nicio firmă. Când am sunat la uşa de la intrare, am fost întâmpinat de un bâzâit nervos şi de un clic când încuietoarea a fost descuiată electronic din interior. O video-cameră de supraveghere mă urmărea în timp ce intram în zona de recepţie pustie, cu pereţi goi şi pardoseala acoperită cu gresie. M-a dus cu gândul la o clinică sau la vreo secţie obscură a unui spital, deşi poate unul care fusese închis recent. La început, am crezut că sunt singur, însă apoi m-am auzit strigat şi am pătruns într-un birou situat chiar după colţul unde directorul firmei de pompe funebre, Robert Cornwallis, pregătea două ceşti de cafea. Încăperea era la fel de goală ca şi restul clădirii, având doar un birou şi câteva scaune dintre cele utilitariste – capitonate, dar fără să fie deosebit de confortabile. O cafetieră era aşezată pe o masă pliantă. Pe un perete era atârnat un calendar.

Aceasta era sucursala menţionată de Cornwallis la prima noastră întâlnire. Clienţii săi veneau în South Kensington pentru a cere detalii, însă cadavrele erau aduse aici. Undeva în apropiere se afla o capelă, „un loc pentru priveghi”, cum îl numise Irene Laws. Cu siguranţă, descrierea nu se potrivea, căci încăperea în care intrasem categoric

nu oferea nicio consolare. Am ascultat să văd dacă se aud şi alte glasuri. Nu-mi trecuse deloc prin cap că puteam fi singuri aici, deşi era aproape seară şi pesemne că personalul plecase acasă. De fapt, îi telefonasem lui Cornwallis la birou, însă el insistase să ne întâlnim aici.

M-a întâmpinat spunându-mi pe nume şi, după ce-am intrat şi m-am aşezat, mi s-a părut mai primitor şi mai relaxat decât în cele două ocazii în care ne întâlniserăm până atunci. Purta costum, dar îşi scosese cravata şi-şi descheiase primii doi nasturi de la cămaşă.

— Habar n-am avut cine eşti, a început el, întinzându-mi o ceaşcă de cafea. Îi spusesem numele la telefon. Eşti scriitor! Sincer să fiu, sunt destul de surprins. Când ai venit la mine la birou – şi acasă –, am presupus că lucrezi pentru poliţie.

— Lucrez, într-un fel, am replicat.

— Nu, vreau să spun că am crezut că eşti detectiv. Unde-i domnul Hawthorne?

Am sorbit din cafea. Pusese şi zahăr, fără să mă întrebe.

— Momentan, e plecat din Londra.

— Şi te-a trimis pe tine?

— Nu. Să fiu sincer, el nici nu ştie că mă-ntâlnesc cu tine.

Cornwallis s-a gândit la spusele mele şi a părut nedumerit.

— La telefon ai spus că lucrezi la o carte.

— Da.

— Nu-i o metodă cam neortodoxă? Credeam că o anchetă poliţienească, ancheta unei crime, se face discret. Voi apărea şi eu în cartea asta a ta?

— Cred că da, am recunoscut.

— Nu prea sunt sigur că-mi doresc să apar. Toată povestea asta cu Diana Cowper şi fiul ei a fost extraordinar de deranjantă şi chiar nu vreau ca firma mea să fie implicată. De fapt, sunt sigur că o să constaţi că şi alte părţi s-ar putea să ridice obiecţii.

— Presupun că va trebui să le obţin permisiunea. Şi dacă cineva chiar se împotriveşte, îi pot schimba

în orice moment numele.

Aş fi putut adăuga faptul că nu mă putea împiedica absolut nimic să scriu despre oameni adevăraţi, dacă erau în domeniul public, dar nu voiam să creadă că-l iau peste picior.

— Ai prefera ca pe-al tău să-l schimb? l-am întrebat.

— Mă tem că voi insista s-o faci.

— Ţi-aş putea spune Dan Roberts.

M-a privit cu o expresie curioasă. Pe chip i-a apărut un surâs larg.

— Asta-i un nume pe care nu l-am mai folosit de ani de zile.

— Ştiu.

A scos un pachet de ţigări. Nu ştiam că fumează, deşi acum îmi aminteam că în biroul lui se afla şi un soi de scrumieră. Şi-a aprins o ţigară şi a scuturat băţul de chibrit cu o fluturare destul de nervoasă a mâinii.

— La telefon ai menţionat că mă suni de la RADA.

— Corect. Am fost acolo, azi după-amiază. M-am întâlnit cu…

Şi i-am spus numele adevărat al directoarei-adjuncte. Nu a părut să-l recunoască.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai fost la RADA, am adăugat.

Băusem deja jumătate din cafea şi am pus cana jos.

— Sunt sigur că ţi-am spus.

— Nu. Am fost prezent în ambele ocazii când Hawthorne a stat de vorbă cu tine. Nu doar că ai fost la RADA, dar ai şi fost acolo în acelaşi timp cu Damian Cowper. Ai jucat alături de el.

Eram sigur că urma să nege, dar nici măcar n-a clipit.

— N-am mai vorbit niciodată de RADA. Nu-i o parte a vieţii mele de care să-mi amintesc cu mândrie şi din ce mi-ai spus tu însuţi, nici nu cred că ar avea vreo relevanţă. Când aţi venit să ne întâlnim la biroul din South Kensington, aţi dat

destul de clar de înţeles că ancheta voastră – sau, mai degrabă, ancheta domnului Hawthorne – era îndreptată în direcţia accidentului auto petrecut în Deal.

— E posibil să existe în continuare o legătură, am spus. Ai fost şi tu acolo când Damian a vorbit despre accident? Se pare că l-a folosit ca bază a unui exerciţiu de actorie.

— Din întâmplare, chiar am fost. Fireşte, s-a-ntâmplat cu mult timp în urmă şi uitasem complet de el până ai adus vorba.

A ocolit biroul şi s-a cocoţat pe marginea lui lângă mine, dominându-mă cu statura sa. În cameră strălucea un neon foarte puternic ce i se reflecta în lentilele ochelarilor.

— A adus un autobuz mic roşu şi a pus şi muzica. A vorbit despre ce se întâmplase şi de amprenta pe care o lăsase asupra lui. Robert Cornwallis a reflectat câteva clipe. Ştii, era chiar mândru de faptul că imediat după ce maică-sa dăduse cu maşina peste doi copii, omorându-l pe unul dintre ei, mintea ei rămăsese în continuare concentrată asupra lui şi a carierei lui. Ei doi chiar au fost nişte figuri deosebite, nu crezi?

— Ai jucat alături de el, am rostit eu. Ai jucat în *Hamlet.*

— Da, producţia Noh, bazată pe teatrul japonez clasic. Măşti, evantaie şi experienţe împărtăşite. De-a dreptul ridicol, sincer. Eram doar nişte copii cu idei măreţe despre noi înşine, dar la momentul respectiv contau mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată.

— Toată lumea spune că erai genial, am continuat eu.

A ridicat din umeri.

— A fost o vreme în care mi-am dorit să devin actor.

— Dar ai devenit antreprenor de pompe funebre.

— Am mai discutat asta, când aţi venit la mine acasă. Este o afacere de familie. Tatăl meu, bunicul… ţi-aduci aminte? Apoi i-a venit o idee: Aş

vrea să-ţi arăt ceva. S-ar putea să ţi se pară interesant.

— Ce anume?

— Nu aici. Alături…

S-a ridicat, aşteptând să-l urmez. Şi asta am şi vrut să fac. Dar când am încercat să mă scol în picioare, am constatat că nu pot.

De fapt, folosesc un eufemism. Ce descriu acum a fost fără îndoială cel mai înfricoşător moment din viaţa mea. Nu mă puteam clinti. Creierul îmi trimitea semnale către picioare – „ridicaţi-vă" –, însă ele nu-l ascultau. Mâinile îmi deveniseră nişte obiecte străine, ataşate de corp, dar fără să aibă legătură cu el. Aveam senzaţia că tot capul mi se transformase într-o minge de fotbal, plasată pe un corp care se preschimbase într-un morman inutil de muşchi şi oase şi că, undeva în interiorul lui, inima îmi bubuia năvalnic, înnebunită de panică, de parcă ar fi încercat să scape de-acolo. N-am să reuşesc niciodată să descriu cu acurateţe spaima aceea copleşitoare pe care am simţit-o. Ştiam că fusesem drogat şi că mă aflam într-o primejdie cumplită.

— Eşti bine? a întrebat Cornwallis, cu chipul plin de îngrijorare.

— Ce ai făcut?

Nici măcar glasul nu-mi mai suna cum trebuie. Gura trebuia să depună un efort dublu ca să poată forma cuvinte.

— Ridică-te…

— Nu pot!

Şi atunci a zâmbit. Un zâmbet terifiant.

Mişcându-se foarte încet, s-a apropiat de mine. Am tresărit când a scos o batistă şi mi-a vârât-o forţat în gură, făcându-mă să mă înec efectiv. Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin minte că ar fi trebuit să răcnesc cât puteam, deşi n-ar fi reprezentat vreo diferenţă. Acum ştiam deja că se asigurase din timp că vom fi singuri aici.

— Merg doar să aduc ceva. Nu va dura decât un minut, a adăugat el.

A ieşit din cameră, lăsând uşa deschisă. Am stat nemişcat pe scaun, explorând senzaţii noi sau, mai degrabă, absenţa lor. Nu mai simţeam nimic – doar spaimă. Am încercat să-mi încetinesc ritmul respiraţiei. Inima îmi bubuia cu putere. Batista îmi intrase până în gât, aproape sufocându-mă. De fapt, eram prea îngrozit să realizez ceea ce ar fi trebuit să fie evident: că intrasem extrem de senin într-un loc al morţii şi că aproape sigur rezultatul final avea să fie moartea mea.

Cornwallis s-a întors împingând un scaun cu rotile. Poate că-l folosea pentru cadavre, deşi cred că mai degrabă îl păstra pentru rudele mai în vârstă care veneau să-i comemoreze pe dispăruţi. Fluiera încetişor în barbă şi pe chip avea afişată o expresie pustie, stranie. Nu mai purta ochelarii fumurii şi i-am privit ochii scânteietori, barba scurtă şi aranjată şi părul ce începuse să se răărească, ştiind că nu era decât o mască şi că până atunci nu făcuseră decât să ascundă monstruozitatea ce abia acum ieşea la iveală. Ştia că nu mă pot mişca. Îmi pusese ceva în cafea, iar eu, ca prostul, o băusem. Deja urlam la mine însumi. El era cel care o sugrumase pe Diana Cowper şi care băgase de nu ştiu câte ori cuţitul în fiul ei. Dar de ce? Şi de ce nu-mi dădusem seama de asta – nu fusese destul de evident? – înainte de-a veni aici?

S-a aplecat o clipă în faţă, făcându-mă să-mi închipui că mă va săruta. M-am ferit, dezgustat, dar el pur şi simplu m-a săltat din scaun şi m-a trântit în cărucior. Cântăresc cam optzeci şi cinci de kilograme şi efortul l-a făcut să se oprească, pentru a-şi trage răsuflarea. Apoi şi-a scuturat costumul de praf, mi-a îndreptat picioarele şi, continuând să fluiere, m-a scos din birou.

Am trecut de o uşă deschisă, dincolo de care se afla o capelă. Am zărit lumânări, panouri de lemn, un altar ce putea fi echipat cu o cruce, o menoră sau orice alt obiect religios era cuvenit. La capătul holului se afla un lift industrial supradimensionat, suficient de încăpător să intre un sicriu. M-a împins

înăuntru şi a apăsat un buton. În timp ce se închideau uşile, am simţit de parcă toată viaţa mea este lăsată acolo în urmă. A urmat o smucitură şi am început să coborâm.

Liftul s-a deschis direct într-o încăpere largă, cu tavanul jos, în care erau fixate neoane la intervale regulate. Tot ce vedeam mă umplea de o nouă groază, amplificată şi de faptul că eram complet neajutorat. În capătul opus se găseau şase dulapuri argintii, compartimente refrigeratoare aranjate pe două şiruri de câte trei, fiecare suficient de mare ca să încapă înăuntru corpul unui om. O latură întreagă a încăperii semăna cu o sală de chirurgie de bază, dotată cu o targă pe roţi, rafturi acoperite cu sticle închise la culoare şi flacoane, o masă pe care se afla o colecţie de bisturie, ace şi cuţite. Cornwallis mi-a oprit căruciorul astfel încât să rămân cu faţa la ele şi cu spatele la lift. Pereţii erau din cărămidă văruită. Podeaua era acoperită cu vinilin cenuşiu. Într-un colţ se aflau o găleată şi un mop.

— Chiar aş fi vrut ca tu să nu fi venit aici, a rostit Cornwallis.

Continua să vorbească în stilul rezonabil şi manierat, pe care îl cultivase de-a lungul anilor şi care se potrivea perfect rolului pe care-l preluase de atâta timp. Pentru că ştiam că e vorba doar de un rol. Cu fiecare secundă ce trecea, adevăratul Robert Cornwallis îşi dădea arama pe faţă.

— N-am nimic cu tine şi nici nu vreau să-ţi fac rău, dar ai luat decizia de a veni aici ca să-ţi vâri nasul în treburile mele, futu-i!

Glasul i-a crescut în intensitate pe măsură ce se apropia de finalul frazei, astfel încât, atunci când a ajuns la înjurătură, se transformase într-un ţipăt ascuţit. Apoi s-a calmat puţin.

— De ce-a trebuit să-ntrebi de RADA? a continuat el. De ce-a trebuit să scormoneşti trecutul? Vii aici şi-mi pui tot soiul de întrebări idioate şi eu trebuie să-ţi răspund la ele şi apoi mă văd nevoit să mă ocup de tine – ceea ce chiar n-aş vrea să fac.

Am încercat să vorbesc, însă batista mă împiedica. Mi-a scos-o din gură şi imediat mi-am recăpătat şi vocea:

— I-am spus soţiei că vin încoace. Şi asistentei mele. Dacă-mi faci ceva, vor afla.

— Dacă te vor găsi vreodată, a răspuns Cornwallis pe un ton nepăsător. Mă pregăteam să spun iar ceva, dar el m-a oprit, ridicând o mână. Nu-mi pasă. Nu mai vreau să aud nimic de la tine. Chiar nu mă mai interesează ce spui în continuare. Dar vreau totuşi să explic.

Şi-a lipit vârful degetelor de tâmplă, privind în gol, în timp ce-şi aduna gândurile. Iar eu stăteam nemişcat, urlând în tăcere: „Sunt scriitor. Nu mi se poate întâmpla aşa ceva. N-am vrut să se întâmple una ca asta."

— Ai idee cum a fost viaţa mea? a continuat până la urmă Cornwallis. Crezi că treaba asta-mi face plăcere? Cum crezi că e să asculţi în fiecare zi oameni amărâţi plângând după amărâţii lor de taţi şi mame şi bunicuţi şi bunicuţe, pregătind înmormântări şi incinerări şi sicrie şi pietre de mormânt, în timp ce soarele străluceşte pe cer şi toţi ceilalţi îşi văd de viaţa lor? Lumea se uită la mine şi vede un bărbat plictisitor, în costum, care nu zâmbeşte niciodată şi care spune tot timpul ceea ce trebuie „…condoleanţe, oh, îmi pare foarte rău, vă rog, îngăduiţi-mă să vă ofer un şerveţel…", când de fapt tot ce-mi doresc în adâncul inimii este să le ard un pumn în mutră, fiindcă eu nu sunt aşa şi nici nu mi-am dorit vreodată s-ajung aşa.

Cornwallis & Sons. M-am născut în afacerea asta. Tata a fost antreprenor de pompe funebre. Bunicul a fost antreprenor de pompe funebre. Tatăl lui a fost antreprenor de pompe funebre. Unchii şi mătuşile mele au fost antreprenori de pompe funebre. Când eram mic, toţi cei pe care îi cunoşteam se îmbrăcau în negru. Eram scos afară, ca să văd cum caii trag dricurile cu morţi pe stradă. Aşa eram eu răsfăţat. Îl priveam pe tata mâncându-şi cina şi mă gândeam că-şi petrecuse toată ziua

alături de morţi şi că-i manevrase cu mâinile lui, că aceleaşi mâini cu care mă îmbrăţişa atinseseră carne moartă. Moartea îl urmărea până acasă. Toată familia era infectată. Moartea era viaţa noastră! Şi cel mai rău era că, într-o bună zi, şi eu aveam să devin exact la fel, pentru că acela era planul lor pentru mine. Nici nu începea în discuţie să fac altceva. Pentru că ei erau Cornwallis & Sons… iar eu eram fiul.

Mă şicanau la şcoală pe chestia asta. Toţi ştiau numele Cornwallis. Treceau pe lângă firmă în drum spre autobuz şi nu era vreun nume ca Jones sau Smith sau altul uşor de uitat. Îmi spuneau „băiatul cu înmormântările”… „băiatul cu morţii”. Mă-ntrebau dacă pe tata îl excitau cadavrele… ori pe mine. Voiau să afle cum arătau morţii fără haine pe ei. Aveau erecţii? Continuau să le crească unghiile? Jumătate dintre profesori credeau că sunt sinistru – nu din cauza a cine eram, ci din cauza ocupaţiei familiei mele. Ceilalţi copii vorbeau despre universitate, despre cariere. Aveau visuri. Aveau un viitor. Eu, nu. Viitorul meu era, efectiv, mort.

Doar că – şi asta era chestia ciudată – aveam şi eu un vis. E bizar că se întâmplă şi astfel de lucruri, nu? Într-un an, am fost distribuit într-un rol într-o piesă de teatru la şcoală. Nu era vreun rol important. Eram Hortensie, în *Îmblânzirea scorpiei.* Dar treaba e că mi-a plăcut. Îmi plăcea enorm Shakespeare. Bogăţia limbajului, modul în care crea o lume întreagă. Am fost extrem de surescitat să fiu îmbrăcat în costum, sub spoturile de lumină. Poate era doar faptul că descoperisem plăcerea de-a fi altcineva. Aveam cincisprezece ani când mi-am dat seama că doresc să fiu actor şi din momentul acela a început să mă consume pe dinăuntru. Nu voiam doar să fiu actor, ci să fiu unul celebru. Nu aveam să mă numesc Robert Cornwallis. Aveam să devin altcineva. Acela era scopul pentru care mă născusem.

Părinţilor mei nu le-a plăcut deloc când le-am spus că vreau să dau o probă la RADA, dar ştii

ceva? M-au lăsat să merg mai departe, deoarece credeau că n-am nicio şansă să intru. În secret, râdeau de mine, însă au ajuns la concluzia că dacă mă lasă să mă liniştesc singur, voi ajunge să renunţ eu de bunăvoie şi să înţeleg până la urmă că trebuie să îmbrăţişez tradiţia familiei. Fără să le spun nimic, mi-am depus dosarul la RADA, la Webber Douglas, la Central School of Drama şi la Bristol Old Vic – aş fi aplicat la încă o duzină, până aş fi reuşit să fiu acceptat. Dar n-a fost nevoie. Pentru că eram bun. Eram foarte bun. Când interpretam un rol, mă trezeam la viaţă. I-am cucerit pe cei de la RADA. Din momentul în care am susţinut proba mi-am dat seama că sub nicio formă nu aveau cum să mă respingă.

Eu am rostit ceva. A ieşit ca un sunet nearticulat, fiindcă ştiam deja că drogul începea să-mi afecteze coardele vocale şi, de aceea, îmi venea greu să vorbesc. Cred că aveam de gând să-l implor să-mi dea drumul, dar fireşte că era o pierdere de timp. Cornwallis s-a încruntat, apoi s-a apropiat de masă şi a ales un bisturiu. În timp ce mă holbam la el, s-a apropiat de mine. Am văzut lumina neonului reflectându-se în lama lui argintie. Apoi, fără şovăială, l-a înfipt în mine.

Am rămas zgâindu-mă, uluit, la mânerul ce se iţea din pieptul meu. Chestia stranie era că nu mă durea foarte tare. Şi nici mult sânge nu curgea. Pur şi simplu nu-mi venea să-mi cred ochilor ce făcuse.

— Ţi-am spus că nu mai vreau să te-aud! mi-a explicat Cornwallis, iar glasul i-a crescut şi s-a ascuţit, până a devenit un scheunat. Nu vreau s-aud nimic din ce vrei să-mi spui. Aşa că tacă-ţi gura! Ai înţeles? Taci!

Şi-a revenit, apoi a continuat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Din prima zi în care am intrat la RADA, am fost acceptat pentru ceea ce eram şi puteam oferi. N-am folosit numele Robert Cornwallis şi n-am mai vorbit deloc despre familia mea. Mi-am schimbat numele în Dan Roberts… nimănui nu-i păsa de

asemenea chestii. Oricum aveam să-l folosesc ca nume de scenă. Şi nu mai eram nici „băiatul cu înmormântările.” Eram Anthony Hopkins. Eram Kenneth Branagh. Eram Derek Jacobi. Eram Ian Holm. Toate numele alea erau acolo, pe afişe, şi eu aveam să fiu unul dintre ele, exact ca ele. De fiecare dată când intram în clădire, aveam senzaţia că mă regăsisem. Crede-mă pe cuvânt, au fost cei mai fericiţi trei ani din viaţa mea. Au fost singurii trei ani fericiţi din viaţa mea!

Şi Damian Cowper era acolo. Ai avut dreptate în privinţa asta – şi să nu mă-nţelegi greşit. Îmi plăcea de el. La început, l-am admirat. Dar asta doar pentru că nu-l cunoşteam. Credeam că-mi e prieten – cel mai bun prieten – şi nu mi-am închipuit că poate fi un porc rece, ambiţios şi manipulator.

Am coborât ochii spre bisturiu, care continua să-mi iasă obscen din piept. În jurul lui se formase deja o pată de sânge ce se tot lăţea, nu mai mare decât palma mea. Rana începuse să pulseze. Mi s-a făcut rău.

— Abia în anul trei a atins punctul culminant. Competiţia era tot mai acerbă. Toţi simulam prietenia. Toţi ne prefăceam că ne sprijinim unii pe alţii. Dar ascultă la mine – nimeni nu se mai poartă cu mănuşi când se ajunge la recitalurile individuale şi la ultima piesă. În toată clădirea aia nu exista nimeni care nu şi-ar fi îmbrâncit prietenul cel mai bun pe scara de incendiu, dacă ar fi considerat că asta i-ar fi adus un agent care să-l reprezinte. Şi, cum era şi normal, toţi linguşeam conducerea. Damian se pricepea foarte bine la asta. Zâmbea şi rostea cuvintele potrivite şi tot timpul căuta să pună mâna pe premiul cel mare, iar până la urmă, ce crezi c-a făcut?

Cornwallis s-a oprit, dar eu eram prea înspăimântat să spun ceva. M-a privit fix, apoi a înhăţat alt bisturiu şi, în timp ce zbieram, l-a înfipt în mine, de data asta în umăr, lăsându-l apoi acolo.

— Ce crezi c-a făcut? a urlat el.

— Te-a tras pe sfoară! am şoptit eu.

Nu ştiam ce să spun, dar trebuia să spun ceva.

— A făcut mai mult de-atât. Când am fost ales să-l joc pe Hamlet, a fost furios. Credea că lui i se cuvenea rolul. Deja îl interpretase ca parte din Copacul lui. Voia ca toată lumea să vadă ce bun era. Însă venise rândul meu. Rolul era al meu. Ultima producţie era ocazia mea de-a arăta ce pot şi curva aia a lui de iubită m-a tras pe sfoară. Amândoi au făcut-o. M-au îmbolnăvit dinadins, ca să nu mai pot participa la repetiţii şi rolul a trebuit redistribuit.

N-am înţeles cu exactitate la ce se referea, însă nici nu-mi păsa. Eram ca un taur în arenă, cu două bisturie înfipte în mine, iar rănile provocate de ele mă dureau din ce în ce mai tare. Eram sigur voi fi omorât. Iar el părea să mă aştepte să vorbesc. Temându-mă că tăcerea mea n-avea decât să-l înfurie şi mai tare, am murmurat:

— Amanda Leigh…

— Amanda Leigh… Chiar ea. El a folosit-o ca să-mi facă rău, dar am pus mâna pe ea până la urmă şi am făcut-o să plătească.

A chicotit în barbă. Era cea mai convingătoare portretizare a unui nebun pe care o văzusem vreodată.

— Am făcut-o să sufere şi apoi a dispărut. Ştii unde se află? Îţi spun, dacă vrei, dar dacă vrei să dai de ea, va trebui să sapi în şapte morminte.

— Tu l-ai omorât pe Damian, am rostit răguşit.

M-am străduit din răsputeri ca să formulez cuvintele acelea. Inima îmi bătea de parcă era gata să explodeze.

— Da.

Şi-a unit palmele şi şi-a plecat fruntea de parcă s-ar fi rugat şi chiar şi atunci am avut impresia că toate gesturile îi erau afectate. Era o reprezentaţie pentru un public alcătuit dintr-o singură persoană.

— Oamenii au spus că am fost strălucitor la prima repetiţie pentru *Hamlet,* a continuat el. Eu ar fi trebuit *să fiu* Hamlet. Dar n-am putut pentru că m-am îmbolnăvit, aşa că am ajuns să fiu Laerţiu şi m-am descurcat excelent şi-n rolul lui. Însă

problema e că Laerţiu n-a avut decât cinci-şase scene. Cea mai mare parte din piesă, el stă pe margine. Am avut vreo şaizeci de replici. Atât. Iar la sfârşit, n-am căpătat agentul pe care-l dorisem, iar după ce am terminat RADA n-am căpătat nici cariera pe care mi-o dorisem. Am încercat. M-am menţinut în formă. Am mers la cursuri de actorie. Am mers la probe. Dar n-a ieşit nimic.

Într-o stagiune l-am interpretat pe Feste în *A douăsprezecea noapte,* la Bristol Old Vic, şi atunci am crezut că acela va fi punctul de pornire. Însă după aceea nu s-a mai întâmplat nimic. Fusesem foarte aproape! Am fost chemat de trei ori la probe pentru *Piraţii din Caraibe,* dar până la urmă au oferit rolul altcuiva. Au mai fost nişte seriale TV, nişte piese… şi tot timpul îmi spuneam că gata, asta e, am izbutit, dar dintr-un motiv sau altul, nu reuşeam niciodată şi am înaintat în vârstă şi banii se terminau şi pe măsură ce lunile s-au transformat în ani, a trebuit să accept că înlăuntrul meu se frânsese ceva şi acel ceva fusese frânt de Amanda şi Damian. Când eşti actor, să nu joci e ca un cancer. Cu cât durează mai mult, cu atât îţi scad şansele să găseşti un remediu. Şi-n tot timpul ăsta, nemernicii din familia mea priveau de pe margine, aşteptând să mă prăbuşesc, să mă-ntorc printre ei. Aproape că-şi doreau să se întâmple aşa.

S-o luăm pe rând: agentul meu a decis să renunţe la mine. Beam prea mult. M-am trezit într-o odaie jegoasă, fără nicio leţcaie în buzunar şi mi-am dat seama că aia nu era viaţă. Şi atunci mi-a căzut fisa. N-am mai fost Dan Roberts. Am fost Robert Cornwallis. Am îmbrăcat un costum negru şi m-am alăturat verişoarei mele Irene în South Kensington – şi asta a fost tot. Sfârşitul jocului.

S-a oprit, făcându-mă să tresar şi să mă întreb dacă nu cumva va lua alt bisturiu. Primele două ardeau în mine. Dar era prea absorbit de propria poveste ca să-mi mai facă rău.

— Faza e că m-am descurcat foarte bine la chestia asta. Cred c-ai putea c-o aveam în sânge.

Am urât fiecare clipă petrecută făcând-o, dar, pe de altă parte, există vreun antreprenor de pompe funebre vesel? Faptul că mă simţeam mizerabil mă făcea poate şi mai potrivit pentru rol. Cum spune şi cântecul, am trăit viaţa ce mi-a fost dată. Am cunoscut-o pe Barbara la înmormântarea unchiului ei – nu aşa că-i romantic? – şi ne-am căsătorit! N-am iubit-o niciodată cu adevărat. Era doar ceva ce trebuia să bifez. Am avut trei fii şi am încercat să le fiu un tată bun, dar adevărul e că sunt doar nişte obiecte străine pentru mine. Nu i-am dorit niciodată. Nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea.

A schiţat un surâs subţire.

— M-a amuzat când Andrew a spus că vrea să devină actor. De unde crezi că a căpătat dorinţa aia? Fireşte n-am să permit niciodată să se întâmple aşa ceva. Voi face tot ce-mi stă în puteri să-l apăr de acel cerc al infernului.

Infernul poate descrie destul de bine viaţa mea din ultimii doisprezece ani. În cele din urmă am izbutit să dau de urma Amandei. Într-o bună zi, când n-am mai putut suporta, am pornit pe urmele ei şi am invitat-o să prânzim. Ea a fost prima pe care am omorât-o şi actul ăla mi-a oferit un sentiment de satisfacţie reală, recunosc. Crezi probabil că sunt malefic, dar tu chiar nu înţelegi ce mi-au făcut ea şi Damian. De el voiam de fapt să mă ocup: de Damian Cowper, cel care câştiga premii şi care devenea tot mai celebru, jucând în filme în America. Însă ştiam că-i doar un vis, că pur şi simplu n-aveam cum s-ajung la el. Cum m-aş fi putut apropia măcar de el?

Deci îţi dai seama cum m-am simţit când, într-o zi, mama lui a intrat în firma de pompe funebre. „Hai în sălaşul meu, a poftit-o păianjenul pe muscă!” Am recunoscut-o imediat. Venise şi ea de câteva ori la RADA şi fusese în sală la reprezentaţia cu *Hamlet.* Ba chiar mă lăudase pentru evoluţia mea. Iar acum stătea în faţa mea, pregătindu-şi propria înmormântare! Ea nu m-a recunoscut, dar nici nu i-ar fi fost uşor. Mă schimbasem enorm după

ce terminasem Academia de artă dramatică. Mi se răriseră părul, purtam barbă şi ochelari. Şi de fapt, cine-l priveşte cu atenţie pe un antreprenor de pompe funebre? Suntem o specie aparte. Cei care au de-a face cu morţii trăiesc în umbră şi nimeni nu-şi doreşte cu adevărat să ne bage în seamă prezenţa. Aşa că ea a stat de vorbă cu mine şi şi-a ales sicriul din rămurele de salcie, muzica şi discursurile şi nici măcar n-a părut să observe că eu rămăsesem ca trăsnit, ascultând-o.

Vezi tu, îmi venise o idee absolut remarcabilă: dacă o omoram pe ea, Damian urma să vină la înmormântarea ei, şi atunci l-aş fi putut ucide pe el! Ideea asta mi s-a format în minte în mai puţin de un minut. Şi exact asta am şi făcut. Maică-sa îmi dăduse adresa ei, aşa că m-am dus la ea acasă şi-am sugrumat-o. Apoi, după două săptămâni, l-am înjunghiat şi pe Damian în apartamentul ăla şic al lui. Mi-a făcut o plăcere de neimaginat. Avusesem grijă să-l evit la înmormântare. O lăsasem pe Irene să se ocupe de contactul cu el. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când i-am spus cine sunt! Ştia că-l voi ucide încă dinainte să fi scos cuţitul. Şi ştia şi motivul. Dar aş fi vrut să dureze mai mult. Mi-ar fi plăcut să-l fac să sufere mai mult…

L-am aşteptat să continue. Încă nu explicase multe şi cât timp vorbea, nu mai apuca să-mi facă rău. Dar s-a oprit brusc şi cred că ne-am dat seama amândoi, simultan, că nu mai avea nimic să-mi zică. Picioarele şi braţele îmi erau tot paralizate. M-am întrebat ce drog îmi administrase. Însă chiar dacă eram incapabil să mă mişc, nu eram şi amorţit. Durerea din piept şi din braţ radia în toate direcţiile şi cămaşa îmi era plină de sânge.

— Ce ai de gând să faci cu mine? am izbutit să articulez.

M-a privit inexpresiv.

— Eu n-am nimic de-a face cu asta, am continuat. Sunt doar un scriitor. Am ajuns să mă implic doar pentru că Hawthorne mi-a cerut să scriu

despre el. Dacă mă omori, el va şti că tu ai făcut-o. Cred că ştie deja.

Trebuia să mă străduiesc din greu să mă fac înţeles, dar mi se părea că, cu cât vorbeam mai mult cu el, cu atât îmi creşteau şansele de supravieţuire.

— Am o soţie şi doi fii, am continuat. Înţeleg de ce l-ai omorât pe Damian Cowper. Era un rahat cu ochi – la fel l-am considerat şi eu. Dar uciderea mea e altceva. Eu n-am nimic de-a face cu asta.

— Sigur c-o să te omor!

Inima mi s-a prăbuşit parcă până în stomac când Cornwallis a luat al treilea bisturiu de pe masă. Acesta avea să fie arma crimei. Deja parcă devenise mai sălbatic, livid la faţă, cu ochii nefocalizaţi.

— Chiar crezi că după ce ţi-am spus toate astea, o să te las să scapi cu viaţă? E vina ta! A spintecat aerul cu bisturiul, subliniindu-şi ideea. Nimeni altcineva nu mai ştie despre RADA…

— Am povestit la multă lume!

— Nu te cred. Şi oricum nu mai contează. Ar fi trebuit să rămâi la cărţile alea idioate pentru copii. N-ar fi trebuit să te bagi aiurea.

A avansat mine, măsurându-şi paşii.

— Îmi pare foarte rău… a adăugat el. Dar ai căutat-o cu lumânarea.

În acel ultim moment, părea să fi adoptat postura unui antreprenor de pompe funebre profesionist ce-şi întâmpină un client nou. Într-o mână ţinea bisturiul, cu vârful în sus, uşor înclinat. M-a privit din cap până în picioare, întrebându-se unde să lovească.

Apoi o uşă pe care nici măcar n-o băgasem de seamă s-a deschis brusc şi în sală a pătruns o siluetă, undeva la marginea câmpului meu vizual. Am izbutit să-mi întorc capul. Era Hawthorne. Îşi ţinea impermeabilul în faţă, aproape ca pe un scut. Habar n-aveam cum ajunsese acolo, dar nici că se poate să fi simţit bucurie mai mare pentru că-l vedeam.

— Lasă-l jos, l-am auzit spunând. S-a terminat.

Cornwallis stătea în faţa mea, la cel mult doi metri. Şi-a mutat privirea de la Hawthorne la mine şi m-am întrebat ce-are de gând să facă. Am văzut, de asemenea, momentul când a luat hotărârea. N-a lăsat bisturiul din mână. În schimb l-a ridicat la gât, apoi a făcut o singură tăietură, hotărâtă, adâncă, orizontală.

Sângele a ţâşnit ca într-o explozie. I-a curs pe mână, i-a acoperit pieptul ca o perdea şi a făcut o baltă în jurul pantofilor. El a rămas în picioare, având pe faţă o expresie care îmi provoacă şi azi coşmaruri. Aş spune că părea bucuros, triumfător. Apoi s-a prăbuşit, trupul a început să i se zbată spasmodic şi tot mai mult sânge s-a lăţit în jurul lui.

N-am mai văzut şi altceva. Hawthorne prinsese scaunul cu rotile şi m-a rotit. În acelaşi timp am auzit de undeva de sus vaierul liniştitor al sirenelor, pe măsură ce maşinile de poliţie se apropiau.

— Ce cauţi aici? Isuse Cristoase!

Hawthorne s-a lăsat pe vine lângă mine, privind cu ochi holbaţi cele două bisturie, întrebându-se de ce nu mă ridicam în picioare. Şi pot spune cu mâna pe inimă că Watson nu s-a uitat niciodată la Sherlock Holmes, nici Hastings nu l-a admirat mai mult pe Poirot decât l-am iubit eu pe Hawthorne în clipa aceea, iar ultimele mele gânduri, înainte de a-mi pierde cunoştinţa, au fost cât de norocos fusesem să-l am de partea mea.

Capitolul douăzeci şi trei
— Ore de vizită —

Privind retrospectiv, îmi dau seama ce prostie a fost din partea mea că am scris la persoana întâi, dat fiind că a fost evident de la bun început că nu urma să mor acolo. E o convenţie literară ca naratorul care spune povestea la persoana întâi să nu poată fi omorât, deşi e adevărat că unul dintre filmele mele preferate, *Sunset Boulevard,* încalcă orice reguli în cadrul său de deschidere şi mai există şi unul sau două romane, *Minunatele oase,* de exemplu, care procedează la fel. Îmi doresc să fi existat o posibilitate să ascund faptul că aveam să scap cu viaţă până în acest capitol şi să mă trezesc în secţia de accidente şi urgenţe din Charing Cross Hospital, nu departe de Fulham Place Road, dar mă tem că nu mi-a venit niciuna în minte. Aşa că – adio, suspans!

Mă simt uşor jenat că am reuşit să leşin de doua ori în cursul unei singure anchete, dar medicul mi-a dat asigurări că a avut legătură mai degrabă cu drogul ce-mi fusese administrat, decât cu propria mea slăbiciune sufletească. Acela s-a dovedit a fi Rohypnol, adică drogul violatorilor, nici mai mult, nici mai puţin. N-aveam să descoperim niciodată de unde izbutise Cornwallis să facă rost de el – deşi soţia lui, Barbara, era farmacistă, aşa că poate-l obţinuse cu ajutorul ei. Apropo, n-am mai aflat niciodată ce s-a ales de ea şi de copiii ei. Nu poate fi deosebit de plăcut să afli că ai fost măritată cu un psihopat.

Am rămas internat peste noapte pentru a fi ţinut sub supraveghere, dar în general nu eram într-o formă chiar atât de proastă. Cele două răni lăsate de bisturie dureau ca naiba, dar n-a fost nevoie decât de două copci pentru fiecare. Mai rău mă speriasem. Efectul drogului dispărea în opt până la douăsprezece ore.

Am avut vizitatori. Soţia mea a venit prima, întrerupând un program de producţii extrem de

aglomerat ca să ajungă la etaj, unde fusesem transferat. N-a fost prea încântată când m-a văzut.

— Ce naiba a fost în capul tău? a cerut ea să afle. Ai fi putut fi omorât.

— Ştiu.

— Şi doar n-ai de gând să scrii despre asta, nu? Ai să arăţi ridicol! De ce-a trebuit să intri în clădirea aia? Dacă ştiai că el era criminal…

— N-am ştiut că era pustiu înăuntru. Şi nici n-am ştiut că el era criminalul. Am crezut doar că s-ar putea să cunoască mai multe decât spunea.

Era adevărat. Îl recunoscusem pe Robert Cornwallis în poza arătată de Liz, dar problema era că, undeva într-un ungher al minţii, deja hotărâsem că dacă nu Alan Godwin comisese crimele, atunci tatăl lui Grace, Martin Lovell, trebuie să fi fost ucigaşul. Se aflase şi el în fotografia aceea – era bărbatul cu florile din marginea cadrului. Avea un motiv întemeiat să-l omoare pe Damian Cowper. Ar fi fost dispus să facă orice ca să-şi protejeze fiica şi s-o ajute să-şi reînceapă cariera. Am fost atât de sigur că am dreptate, încât n-am mai gândit cum trebuie şi asta aproape m-a omorât.

— De ce nu mi-ai spus şi mie că scrii cartea asta? m-a întrebat soţia mea. În mod normal nu-mi ascunzi nimic.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îmi venea să intru în pământ de ruşine. Ştiam că ai să crezi că-i o idee proastă.

— Nu-mi place ideea să te bagi singur în pericol. Uite unde ai ajuns: la terapie intensivă!

— Au fost doar patru copci.

— Ai avut mare noroc.

Chiar atunci i-a sunat telefonul mobil. A aruncat o privire la ecran şi s-a ridicat.

— Ţi-am adus asta, a adăugat ea.

Îmi adusese o carte, pe care a lăsat-o pe pat. Era *The Meaning of Treason,* de Rebecca West, cartea pe care o citeam pentru *Războiul lui Foyle.*

— ITV aşteaptă veşti despre noul serial, mi-a reamintit ea.

— La asta am să scriu după ce termin, am promis eu.

— N-o să scrii dacă eşti mort.

Fiii mei mi-au trimis SMS-uri frumoase, dar n-au venit la spital. La fel ca atunci când avusesem accidentul de motocicletă în Grecia, cu un an înainte. Nu prea ardeau de nerăbdare să mă vadă întins la orizontală.

Hilda Starke a venit totuşi. Nu mai primisem nicio veste de la agenta mea de când prânziserăm şi era pe grabă, fiind că se afla în drum spre o vizionare pentru premiile BAFTA. A dat buzna în salonul meu, s-a aşezat pe un scaun şi m-a examinat scurt.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Bine. Vor doar să mă mai ţină niţel sub observaţie.

Părea neîncrezătoare.

— Am fost drogat, i-am explicat.

— Bărbatul acela, Robert Cornwallis, te-a atacat?

— Da. Apoi s-a sinucis.

A încuviinţat din cap.

— Păi, mă văd nevoită să recunosc că ăsta va fi un final grozav pentru carte. Apropo, am şi veşti legate de subiectul ăsta. Veşti bune şi veşti proaste. Editura Orion nu vrea cartea. Le-am expus ideea şi pur şi simplu nu sunt interesaţi. În acelaşi timp, vor să te ţii de contractul pentru cele trei cărţi, deci s-ar putea să mai treacă o vreme până s-o scrii.

— Şi veştile bune care sunt? am întrebat eu.

— Harper Collins a confirmat deja drepturile pentru America. Şi am discutat cu o editoare minunată, Selina Walker, căreia îi place suficient munca ta încât să te aştepte. O să revină cu o propunere de contract.

Deja vedeam cum se strâng cărţile în faţa mea. Uneori, când stau la birou, mă simt de parcă în spatele meu se află un camion de gunoi. Îi aud huruitul motorului şi apoi îşi descarcă brusc conţinutul… milioane şi milioane de cuvinte. Ele se revarsă în şuvoaie, iar eu mă întreb câte cuvinte s-ar

mai putea afla acolo. Dar sunt incapabil să le stăvilesc. Cuvintele, presupun, sunt viaţa mea.

— Am luat legătura şi cu poliţia, a urmat Hilda. Evident, o parte din poveste va ajunge în ziare, dar încercăm să te ferim cât putem. În primul rând, se simt stânjeniţi că ai fost implicat, dar, mai important, nu vrem ca lumea să afle povestea înainte s-o scrii. S-a ridicat, pregătindu-se de plecare. Şi apropo, a continuat ea, aproape ca un gând de ultim moment, am stat de vorbă cu domnul Hawthorne. Titlul va fi *Hawthorne investighează* şi vom împărţi profiturile jumate-jumate.

— Stai niţel! Eram uluit. Ăsta nu-i titlul şi mi s-a părut că ai spus că n-o să fii niciodată de acord cu asemenea împărţire.

M-a privit cu o expresie curioasă.

— Tu ai fost de acord cu aşa ceva, mi-a reamintit, şi a fost unicul contract pe care el era dispus să-l accepte.

Dintr-un motiv necunoscut părea oarecum tulburată şi m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva Hawthorne ştia ceva despre ea şi se folosise de informaţia respectivă în cadrul negocierilor.

— Oricum, hai să discutăm mai pe îndelete când primim veşti de la Selina. A făcut o pauză. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Mâine o să fiu acasă.

— Te sun atunci.

A dispărut, înainte să mai pot rosti şi altceva.

Ultimul meu vizitator a sosit mai târziu în decursul serii, mult după ce se terminaseră orele de vizită. Am auzit o asistentă încercând să-l oprească şi, apoi, răspunsul lui repezit:

— E-n regulă. Sunt poliţist.

După care Hawthorne şi-a făcut apariţia la piciorul patului meu. În mână ţinea o pungă de hârtie maronie, boţită.

— Salut, Tony!

— Salut, Hawthorne!

În mod ciudat, chiar mă bucuram să-l văd. Mai mult decât atât, simţeam cum din direcţia lui radia o

căldură care, practic, nu avea nicio logică. În clipa aceea nu-mi doream să văd pe nimeni mai mult decât pe el.

S-a aşezat pe acelaşi scaun pe care stătuse şi Hilda mai devreme.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine.

— Ţi-am adus asta.

Mi-a întins punga. Am deschis-o. Înăuntru se afla un ciorchine mare de struguri.

— Mulţumesc foarte mult.

— Ori ăştia, ori o sticlă de Lucozade. Mi-am zis că ai prefera strugurii.

— Foarte drăguţ din partea ta.

I-am lăsat deoparte. Căpătasem o rezervă privată, poate din cauză că eram implicat într-o anchetă a poliţiei. Intensitatea luminilor era la minimum. Înăuntru eram doar noi doi, scaunul şi patul.

— În legătură cu Hammersmith, am continuat eu. Mă bucur foarte mult că ţi-ai făcut apariţia. Robert Cornwallis avea să mă ucidă.

— Era sărit complet de pe fix. N-ar fi trebuit să mergi singur acolo, amice. Ar fi trebuit să mă suni pe mine mai întâi.

— Ştiai că el e criminalul?

Hawthorne a încuviinţat din cap.

— Urma să-l arestez. Dar trebuia să rezolv mai întâi treaba cu Nigel Weston.

— Cum se simte?

— Niţel şucărit din cauză că i-a ars casa. Altminteri, e bine.

Am oftat.

— Chiar nu mai înţeleg nimic, am continuat. Când ţi-ai dat prima dată seama că e vorba de Robert Cornwallis?

— Eşti pregătit să afli acum?

— Oricum n-aş putea să adorm dacă nu-mi spui. Stai niţel!

M-am întins spre telefon. Mişcarea mi-a afectat rănile din piept şi umăr şi am schiţat o grimasă. Dar trebuia să-l înregistrez. Am pornit iPhone-ul.

— Începe cu începutul, am zis. Să nu omiţi nimic.

Hawthorne a încuviinţat din cap.

— În regulă.

Şi iată ce mi-a povestit:

— De la bun început, ţi-am spus că aveam un indiciu. Meadows şi clica lui n-au putut înţelege o chestie: o femeie intră în firma unui antreprenor de pompe funebre ca să-şi aranjeze propria înmormântare şi moare şase ore mai târziu. Ăsta a fost cel mai important lucru. Dacă nu ar fi mers la antreprenorul de pompe funebre, moartea ei n-ar fi reprezentat nimic neobişnuit. Ar fi putut fi vorba de spărgătorul pe care-l tot pomenea Meadows. Dar aveam de-a face cu două evenimente neobişnuite şi problema era că nu puteam stabili care-i legătura dintre ele. De fapt, mie mi-a fost destul de clar de ce mersese Diana Cowper la Cornwallis & Sons şi motivul acela ţi l-am dezvăluit în tren. Trebuie să te gândeşti la dispoziţia în care se afla ea atunci. Era o femeie care-şi petrecea viaţa de una singură. Îi era atât de dor de soţul ei, încât continua să viziteze grădina memorială în care obişnuiau să se plimbe. Nu mai avea încredere în nimeni. Tocmai fusese jecmănită de Raymond Clunes. Fiul ei mult iubit îşi luase tălpăşiţa şi se mutase complet în America. Avea atât de puţini prieteni, încât, după ce a fost ucisă, au trecut două zile înainte ca cineva să-şi dea seama că murise, iar chiar şi atunci a fost menajera ei. Mi-a sărit în ochi de la bun început că existenţa ei trebuie să fi fost de-a dreptul mizerabilă. Şi acesta şi e motivul pentru care se gândea să-şi facă singură felul…

Am tras brusc aer în piept.

— Să se sinucidă?

— Exact. Doar ai văzut ce avea în baie. Trei cutii de Temazepam. Mai mult decât suficient s-o omoare.

— Am stat de vorbă cu doctorul ei! am protestat eu. Nu putea să doarmă.

— Asta i-a spus ea lui. Dar ea nu lua pastilele, ci doar îşi făcea un stoc. Aproape ajunsese la concluzia că nu mai putea continua aşa, când i-a dispărut pisica. Bănuiala mea e că Domnul Tibbs a fost cel care i-a oferit impulsul final. Deja primise vizita lui Alan Godwin şi-i auzise ameninţările, însă pesemne că după ce a citit scrisoarea lui a ajuns la concluzia că el îi omorâse pisica. *Ştiu la ce ţii cel mai mult.* Dispariţia Domnului Tibbs a fost picătura care a umplut paharul: atunci a fost momentul când s-a hotărât s-o facă. Însă, dat fiind că era cum era, mereu organizată şi metodică, şi-a dorit ca totul să fie pregătit, inclusiv propria înmormântare. Aşadar, exact în aceeaşi zi, a renunţat la poziţia din consiliul Globe Theatre şi a mers la Cornwallis & Sons.

O făcea să sune perfect evident.

— De aceea ştia că va muri, am rostit eu. Pentru că avea de gând să se sinucidă.

— Exact.

— N-a lăsat niciun bilet.

— Într-un fel, a lăsat. Doar i-ai văzut alegerile pentru înmormântare. Mai întâi, Eleanor Rigby: „All the lonely people, where de they all come from?" E clar un strigăt de ajutor, nici că se poate mai clar de-atât. Şi mai e şi poeta aceea, Sylvia Plath, şi compozitorul, Jeremiah Clarke. Nu cred că-i doar o coincidenţă că s-au sinucis amândoi, nu?

— Şi psalmul?

— Psalmul 34: „De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea." E un psalm pentru sinucideri. Ar fi trebuit să stai de vorbă cu un preot.

— Presupun că tu ai făcut-o.

— Evident..

— Şi care a fost primul lucru văzut de Diana Cowper când a mers la antreprenorul de pompe funebre? am continuat eu cu întrebările. Ai spus că e important.

— Adevărat. A fost cartea de marmură din vitrină. Şi pe ea se afla un citat.

„Durerile când vin, nu vin răzleţ/Ci-n cârduri.” Îl ştiam pe dinafară.

— E din Hamlet. Nu ştiu foarte multe despre Shakespeare – credeam că ţine mai degrabă de domeniul tău –, dar faza tare e că el a fost prezent peste tot în ancheta asta. Diana Cowper avea pe frigider magneţi cu citate din Shakespeare, iar pe scara ei interioară erau afişe ale unor piese de teatru. Mai era un citat pe fântâna pe care am văzut-o în Deal.

— „Să dormi visând.” Tot *Hamlet.*

— Exact. Ea a intrat în firma de pompe funebre cu *Hamlet* în minte – din cauza celor văzute în vitrină – şi asta va juca un rol mai târziu. Dar ce s-a întâmplat mai întâi a fost faptul că Robert Cornwallis a recunoscut-o. Evident, ea avea un nume celebru, dar bănuiala mea e că a început să se umfle în pene cu Damian. Iar Cornwallis a înnebunit de-a dreptul. Bine, el a fost tot timpul nebun. Ştii deja că Robert Cornwallis a fost la RADA împreună cu Damian Cowper. Hawthorne se instalase comod în scaun, părând că-i face plăcere discuţia noastră. Ţi-aduci aminte de scrumiera din biroul lui? Era premiul oferit lui Robert Daniel Cornwallis. Antreprenorul de pompe funebre al anului. Şi-a luat al doilea şi primul prenume şi le-a aşezat invers, devenind astfel Dan Roberts.

— Mi-a spus şi mie. Nu mai voia să ştie nimeni că toţi membrii familiei lui erau antreprenori de pompe funebre.

— Faza tare e că Grace Lovell îşi închipuia că Amanda Leigh era cea care îşi luase un nume fals. Se pare că celor din institutele teatrale nu prea le pasă ce nume îşi iau copiii ăştia. Sărim câţiva ani în viitor şi Cornwallis constată că numele acela de scenă i-a prins bine până la urmă. Nu voia ca noi să aflăm că încercase să devină actor şi eşuase. Nu voia să facem legătura cu RADA.

„Dar eu am făcut-o”, am reflectat. Făcusem legătura, chiar dacă îmi scăpase adevărata ei importanţă. Cât de diferit ar fi decurs lucrurile dacă

pur şi simplu aş fi pus mâna pe telefon şi l-aş fi sunat pe Hawthorne!

— Când am fost la el acasă, a avut grijă să nu ne spună ce făcuse la douăzeci de ani, a continuat Hawthorne. A zis că-şi făcuse niţel de cap, însă ajungea un calcul simplu! Acum avea treizeci şi ceva de ani. Spusese că activa în domeniul pompelor funebre de vreo zece ani. Deci rămâneau cel puţin cinci ani înainte de-a începe, în timpul cărora ar fi putut face altceva. Şi cât timp ne-am aflat noi acolo, fiul lui, Andrew, ne-a informat că vrea să devină actor. Asta ne-a spus şi Barbara Cornwallis. „Are actoria în sânge.” Se referea la faptul că o moştenea de la tatăl său. Dar când Andrew a venit şi-a început să vorbească despre el, tatăl lui i-a tăiat-o scurt. „N-o să discutăm acum despre asta.” Andrew ştia că tatăl lui frecventase cândva Academia de artă dramatică şi lui Cornwallis îi era teamă că-l va da de gol.

— Despre asta a fost vorba până la urmă, am rostit eu. Toate piesele cădeau la locul lor. O punere în scenă a lui *Hamlet!* Trebuia să fie momentul de glorie al lui Robert Cornwallis – adică al lui Dan Roberts. Primise rolul principal în spectacolul finalului de an şi veneau toţi marii agenţi. Dar Damian i-a furat totul.

— Ţi-a spus şi cum?

— Nu. Am rememorat cuvintele lui. Damian Cowper era combinat cu Amanda Leigh. Însă Grace ne-a spus că se despărţiseră şi că, exact înainte de începerea repetiţiilor, a văzut-o pe Amanda giugiulindu-se cu Dan. Brusc, totul căpăta sens. Nu era adevărat! am exclamat. Damian o pusese s-o facă! Mi-am mai adus aminte de ceva: prietena mea, Liz, mi-a spus că de vină fusese o epidemie destul de nasoală de mononucleoză infecţioasă…

— Mononucleoză infecţioasă mai este cunoscută şi ca „boala sărutului”, a completat Hawthorne. Amanda i-a transmis în mod deliberat virusul lui Dan. El a fost forţat să abandoneze piesa. Damian a primit rolul principal şi restul e istorie. Numai că

Robert Cornwallis nu i-a iertat niciodată. Cinci ani mai târziu, a luat legătura cu Amanda Leigh şi a omorât-o.

— A ciopârţit-o şi a ascuns câte o bucată din ea în timpul următoarelor şapte înmormântări organizate de el, mi-am adus aminte ce-mi spusese Cornwallis.

Hawthorne a încuviinţat din cap.

— Dacă vrei să scapi de un cadavru, presupun că te poate ajuta meseria de antreprenor de pompe funebre.

— Sunt surprins că soţia lui nu şi-a dat niciodată seama că ceva nu-i în ordine.

— Barbara Cornwallis a interpretat totul pe dos, a răspuns Hawthorne. Ne-a spus că el văzuse tot ce realizase Damian. Vizionase în mod repetat toate DVD-urile cu el. Credea că soţul ei e fanul lui Damian. N-a înţeles că el dezvoltase o adevărată obsesie pentru fostul său coleg. Că nu se gândea decât la cariera lui de actor ratată. El înregistrase un singur succes şi chiar îşi botezase copiii după el.

— Toby, Sebastian şi Andrew. Toţi sunt personaje în *A douăsprezecea noapte.*

„De ce nu sesizasem mai devreme?”

— A fost singura piesă în care a jucat după ce-a terminat Academia. Bietul amărât probabil că visa în fiecare zi să-l omoare pe Damian Cowper. Pe el îl învinovăţea pentru tot ce mersese prost în viaţa lui.

— Şi, apoi, Diana Cowper i-a intrat în birou.

— Exact. Cornwallis nu putea ajunge la Damian, care era în America. Era celebru. Era tot timpul înconjurat de fel de fel de persoane. Dar la o înmormântare – acolo ar fi fost ocazia perfectă să facă ce voia, ce visa de ani de zile. De aceea i-a omorât mama. Pur şi simplu ca să ajungă la Damian.

— Mi-a spus şi mie asta.

Hawthorne a rânjit pe neaşteptate.

— Doar cineva din interior ar fi putut să pună playerul ăla în sicriu. Gândeşte-te şi tu. Trebuia să ştii ce model de sicriu era şi că se putea deschide în doar câteva secunde. Trebuia să ştii momentul exact

în care să ajungi la el, iar Cornwallis era cel care dădea toate instrucţiunile. Ar fi putut rămâne singur cu sicriul oricând. Ştia perfect ce însemnătate avea cântecelul de grădiniţă pentru Damian, pentru că auzise povestea lui la cursurile de actorie. Ideea era să-l facă pe Damian să se întoarcă în apartament şi să-l omoare acolo – şi a funcţionat perfect. Când l-am sunat pe Cornwallis după înmormântare, probabil că aştepta deja pe terasă. Iar când Damian a ajuns singur acolo, a profitat. Momentul psihopatului!

Hawthorne a schiţat prin aer un gest de tăiere cu un cuţit invizibil.

— Cum de-a ajuns aşa repede acolo, am întrebat, fiindcă n-ar fi putut pleca de la înmormântare cu foarte mult timp înaintea lui Damian?

— Avea o motocicletă. Nu i-ai văzut-o parcată în garaj? Şi fireşte că era îmbrăcat în costum de piele, care l-ar fi protejat de sângele împroşcat. După ce l-a omorât pe Damian, şi-a scos hainele de piele şi ori le-a aruncat la gunoi, ori le-a luat cu el acasă. O mişcare abilă, sincer. Când l-am văzut noi, în aceeaşi seară, soţia lui l-a întrebat de ce mai e îmbrăcat în costum. Pentru că ştia că venim la el şi voia să ne arate că e curat, că nu-i stropit de sânge. A mers la piesa fiului său la şcoală. A venit acasă. A băut un ceai. Şi toate astea, în aceeaşi zi în care-şi măcelărise cel mai bun amic.

Am rămas întins, gândindu-mă la spusele lui Hawthorne. Totul avea sens şi totuşi, parcă lipsea ceva.

— Şi treaba din Deal n-are nimic de-a face cu toate astea?

— Nu prea.

— Atunci, cine l-a atacat pe Nigel Weston? De ce ai spus că a fost din vina mea?

— Pentru că aşa a fost.

Hawthorne a scos un pachet de ţigări, apoi şi-a adus aminte că e într-un spital şi l-a băgat la loc.

— Când l-am descusut prima oară pe Robert Cornwallis, tu l-ai întrebat dacă nu cumva Diana

Cowper pomenise ceva de Timothy Godwin.

— Şi tu te-ai înfuriat pe mine.

— A fost o greşeală de începător, amice. Ce ai făcut tu prin asta a fost să-i dai de înţeles că pe noi ne interesează accidentul petrecut în Deal. Aşa că s-a folosit de el ca să ne trimită pe o pistă greşită. Şi, totodată, i-a oferit ideea cântecelului. Ştia că avea să-l înfurie pe Damian, dar, în acelaşi timp, ne-a trimis şi pe noi în direcţia greşită. Iar faptul că a incendiat casa lui Weston a fost o mişcare de geniu. Weston era judecătorul care o lăsase pe Diana să scape, ceea ce l-a transformat şi pe el într-o ţintă. Dar a fost exact cum ţi-am zis încă de la început: nu era a zecea aniversare a accidentului. Trecuseră doar nouă ani şi unsprezece luni. Dacă Alan Godwin sau soţia lui şi-ar fi dorit într-adevăr să se răzbune pe Diana Cowper pentru fapta ei, ţi-ai fi putut închipui că ar fi ales fix ziua aceea.

— Şi cum rămâne cu SMS-ul trimis de Diana Cowper?

Hawthorne a încuviinţat din cap încetişor.

— Hai să ne întoarcem la prima crimă, a continuat el. A fost neplanificată… dintr-un impuls ivit pe neaşteptate. Cornwallis a avut-o pe doamna Cowper la el în birou. Ştia unde locuieşte. E posibil ca ea să fi pomenit că e singură – sunt convins că el i-a stors cât mai multe informaţii. Dar avea nevoie de o scuză ca s-o vadă, acasă la ea, mai târziu. Îţi aminteşti că am întrebat dacă ea a rămas singură vreun moment? Încercam să-i aflu mişcările pas cu pas din firma de pompe funebre şi s-a dovedit că s-a dus la toaletă. Bănuiesc că atunci şi-a lăsat poşeta în biroul lui Cornwallis şi el l-a şterpelit.

— Ce?

— Cardul ei bancar. Se afla pe bufetul din livingul ei şi chiar m-am întrebat la momentul respectiv ce căuta acolo. Ştim şi că Robert Cornwallis i-a dat telefon Dianei la două fără un sfert, când ea era în drum spre Globe Theatre. L-am întrebat de apel şi el ne-a spus o aiureală cum că trebuia să afle numărul locului unde era

înmormântat soţul ei. De ce ar fi crezut că ea deţinea o asemenea informaţie? De ce n-a sunat pur şi simplu la administraţia cimitirului şi să-l obţină de acolo? Am ştiut că ne minte. În realitate, el a sunat-o, numai lapte şi miere, şi i-a spus că i-a găsit cardul şi că va trece seara pe la ea să i-l aducă. „Nu vă faceţi griji, doamnă Cowper. Chiar nu-i absolut niciun deranj."

Aşa că, mai târziu, şi-a făcut apariţia la ea acasă şi bineînţeles că ea l-a lăsat să intre în casă, deşi era întuneric şi ea era singură. „Poftiţi cardul!" I l-a dat şi apoi a rămas să mai pălăvrăgească niţel. Şi atunci i-a picat şi ei fisa. Diana Cowper şi-a amintit citatul din Shakespeare pe care-l zărise în vitrină. Pe scară erau afişe cu piese de teatru şi pe frigider erau magneţi, şi poate că au ajutat şi ele. Brusc l-a recunoscut pe Robert Cornwallis şi şi-a amintit unde-l mai văzuse. Fusese cu mult timp în urmă şi poate că atunci vorbiseră doar puţin. El se schimbase mult. Acum era antreprenor de pompe funebre îmbrăcat în costum negru. Dar ea a ştiut că e Dan Roberts şi poate că maniera lui de-a se comporta era cam sinistră şi i s-a făcut teamă. Ştia că el venise acolo cu gând rău.

Şi ce-a făcut ea? Dacă ar fi strigat, el ar fi atacat-o. Probabil că îşi dăduse seama deja că el era ţicnit de-a binelea. Aşa că i-a zâmbit şi i-a oferit ceva de băut. „Da, vă rog. Aş dori un pahar cu apă." Ea a plecat la bucătărie – şi atunci Cornwallis a desfăcut şnurul de la draperie, pe care îl va folosi ca s-o sugrume. În acel timp, cât de repede a putut, Diana i-a trimis fiului ei un SMS.

În sfârşit, cu o secundă înainte s-o spună el, am înţeles şi eu.

— S-a activat funcţia de autocorectare a telefonului! am completat.

— Exact, amice. *L-am văzut pe băiatul Laerţiu. Mă tem.* Ea nu-şi mai amintea adevăratul lui nume, dar dorea ca fiul ei să ştie cine era în livingul ei. A scris SMS-ul foarte repede – era tulburată – şi n-a

avut timp să folosească majuscule. De aceea a sărit şi peste punctul de la final.

— N-a observat că SMS-ul se autocorectase şi că se transformase în: *L-am văzut pe băiatul lacerat.* Mi s-a părut şi mie puţin bizar. În mod normal, doamna Cowper nu s-ar fi referit la Jeremy Godwin ca băiatul care suferise laceraţii, chiar dacă s-ar fi grăbit foarte tare. Poate băiatul care fusese rănit. Băiatul care suferise răni – cuvântul ăsta are doar patru litere. A fost vorba pur şi simplu ghinion când noi am găsit în raportul din ziar sintagma „laceraţii cerebrale" şi am sărit să tragem concluzia greşită.

M-am întrebat dacă spunea adevărul. Hawthorne era plătit cu ziua. Cu cât ancheta se prelungea mai mult, cu cât el mergea în mai multe locuri, cu atât câştiga mai mult. Poate că doar exageram eu, însă era în interesul lui să studieze cu atenţie fiecare posibilitate.

El a urmat:

— După ce a trimis SMS-ul, ea s-a întors în living, luând şi paharul cu apă. Pesemne că intenţiona să-i ceară lui Cornwallis să plece din casa ei. Îmi închipui că deja căpătase mai mult curaj, dat fiind că Damian ştia ce se petrece. Însă Cornwallis a fost prea rapid. Când ea a pus apa jos, el i-a petrecut cordonul în jurul gâtului şi a sugrumat-o. Apoi a dat o tură prin casă, luând câteva obiecte, astfel încât să pară un jaf. Apoi a plecat.

Spitalele sunt locuri stranii. Când ajunsesem la Charing Cross, clocotea de agitaţie, de larmă, era un haos. Dar destul de brusc, după terminarea orelor de vizită, totul părea să se fi oprit, de parcă cineva ar fi răsucit un comutator. Luminile îşi diminuaseră intensitatea. Holurile erau tăcute. Nemişcarea din locul agitaţiei părea aproape palpabilă, neliniştitoare. Eram extenuat. Mă dureau cusăturile şi deşi măcar acum îmi puteam mişca membrele, nu doream s-o fac. Era posibil să fi fost în continuare în stare de şoc.

Hawthorne şi-a dat seama că era timpul să plece.

— Cât te mai ţin aici? a întrebat.

— Mă externează mâine.

A încuviinţat din cap.

— Ai avut noroc că am ajuns la timp acolo.

— Cum de-ai ştiut să vii la morgă?

— Ţi-am sunat asistenta, ca să văd ce faci. Ea mi-a spus unde te-ai dus. Nu mi-a venit să cred când am auzit-o. Mi-am făcut griji din pricina ta.

— Mulţumesc.

— Păi, cine o să scrie cartea ta, dacă nu tu?

Brusc, devenise spăsit. Până atunci nu mai văzusem asta la el şi mi-a oferit un crâmpei din copilul ce fusese cândva, cel care încă pândea în bărbatul de acum.

— Ascultă, amice, am tot vrut să-ţi spun… te-am minţit.

— Când?

— În Canterbury. Începuseşi să te iei de mine şi mă înfuriasem… dar să ştii că n-am mai vorbit cu alţi scriitori despre cartea asta. Tu ai fost singurul pe care l-am abordat.

A urmat o tăcere lungă. Nu ştiam ce să spun.

— Mulţumesc, am murmurat într-un final.

S-a ridicat în picioare.

— Am fost contactat de agenta aia a ta, a continuat iute. Îmi place de ea. Se pare că va trebui să mai aşteptăm niţel să se publice cartea, dar ea spune că ne poate obţine un avans bunicel. Asta l-a făcut să zâmbească. Măcar, după felul cum s-a terminat, vei avea despre ce să scrii. Cred că va ieşi ceva bun.

A plecat şi m-a lăsat zăcând şi gândindu-mă la ce-mi spusese. „Va ieşi ceva bun.”

Avea dreptate. Poate pentru prima dată, chiar exista o şansă să iasă ceva bun.

Capitolul douăzeci şi patru
— River Court —

M-am întors acasă. Am început să lucrez.

Mi-am dat seama că metoda de lucru avea să fie foarte diferită faţă de cea cu care eram obişnuit. În mod normal, când am o idee pentru o carte, aceasta îmi rămâne în minte cel puţin un an înainte de-a mă apuca de scris. Dacă-i o poveste poliţistă, punctul de început va fi însăşi crima. Cineva ucide pe altcineva dintr-un anumit motiv. Acesta-i miezul. Voi crea personajele acelea şi apoi, treptat, voi începe să construiesc lumea în jurul lor, trasând legături între suspecţi, oferindu-le un trecut, construindu-le relaţiile. Mă voi gândi la ele în timp ce ies la plimbare, stau întins în pat, în cadă – şi nu încep să scriu până ce povestea nu va prinde o formă recognoscibilă. De multe ori sunt întrebat dacă încep să scriu o carte fără a-i cunoaşte finalul. Pentru mine, e ca şi cum ai construi un pod fără a şti unde va ajunge.

De data îmi fusese oferit totul şi acum era mai degrabă o chestiune de configurare decât de creaţie propriu-zisă şi nu mă simţeam mulţumit pe deplin de material. Cu toată sinceritatea, eu nu aş fi ales să scriu despre un actor răsfăţat de la Hollywood, deoarece cunoşteam prea mulţi şi chiar, ocazional, lucrasem cu ei. Însă, din nefericire, Damian Cowper fusese cel ucis şi rămăsesem cu el pe cap, alături de mama sa, partenera de viaţă şi diverse cunoştinţe care îşi făcuseră apariţia la înmormântare. Un aspect îngrijorător era şi faptul că pe unii dintre ei îi întâlnisem atât de fugitiv. Raymond Clunes, Bruno Wang, dr. Buttimore şi ceilalţi jucaseră un rol foarte neînsemnat în poveste şi întrucât Hawthorne fusese cel care vorbise, eu ajunsesem să aflu foarte puţine despre ei. Să mai inventez eu nişte personaje? După

cum s-a dovedit până la urmă, tot ce se întâmplase în Deal fusese, măcar până la un punct, irelevant. Mă întrebam dacă n-ar fi cazul să renunţ complet la evenimentul acela.

Întrebarea pe care trebuia să mi-o pun era cât de fidel trebuia să rămân faptelor? Ştiam că va fi nevoie să schimb unele nume, aşa că de ce să nu procedez la fel şi cu evenimentele? Deşi detest să folosesc sistemul bazat pe fişe, mi-am notat câte un titlu pentru fiecare discuţie şi fiecare întâmplare în parte şi le-am întins pe birou, începând cu sosirea Dianei Cowper la firma de pompe funebre şi continuând cu implicarea mea, vizita mea la ea acasă şi aşa mai departe. Aveam mai mult decât suficient pentru nouăzeci de mii de cuvinte. De fapt, erau scene – ore din viaţa mea – la care puteam renunţa complet. Bălmăjelile Andreei Kluvánek despre copilăria ei şi o după-amiază deosebit de plictisitoare petrecută cu contabilul lui Raymond Clunes erau două exemple notabile.

Căutând prin notiţe şi prin înregistrările mele de pe iPhone, am constatat cu uşurare că nu fusesem complet mărginit. Când îl cunoscusem pe Robert Cornwallis, îmi notasem că „ar fi putut juca un rol” – exact ceea ce şi făcuse. Ba chiar mă întrebasem dacă îi plăcea să fie antreprenor de pompe funebre, ceea ce până la urmă s-a dovedit miezul întregii probleme. Una peste alta, nu mă descurcasem chiar aşa rău. Observasem motocicleta parcată în faţa casei lui, casca de motociclist pe hol, magneţii de pe frigider, paharul cu apă, suportul pentru chei… de fapt, aş spune că în jur de 75% dintre cele mai importante indicii erau scrise în carneţelul meu de notiţe. Doar că nu-mi dădusem seama şi de importanţa lor.

În următoarele două zile, am scris primele două capitole. Încercam să găsesc „vocea” cărţii. Dacă tot era să apar şi eu în ea, trebuia să fiu sigur că nu-mi bag prea mult nasul, că nu joc un rol central. Dar chiar şi în acea primă încercare de ciornă (şi până la urmă aveau să mai fie încă cinci) am înţeles că mă

confrunt cu o problemă mult mai mare. Hawthorne. Nu era foarte greu să descriu cum arăta şi cum vorbea. Sentimentele mele faţă de el erau destul de directe. Întrebarea era cât de multe ştiam despre el?

- Se despărţise de soţie – care locuia în Gants Hill.
- Avea un fiu de unsprezece ani.
- Era un detectiv genial, care se baza mult pe fler, dar era extrem de nepopular.
- Nu consuma alcool.
- Fusese dat afară din Divizia de Investigaţii Criminale pentru că împinsese pe nişte trepte un pedofil recunoscut.
- Era homofob. (Vreau să spun că nu fac nicio legătură între homosexualitate şi pedofilie, dar ambele aceste puncte par demne de menţionat.)
- Era membru al unui club de carte.
- Cunoştea multe despre avioanele de vânătoare din al Doilea Război Mondial.
- Locuia într-un bloc de apartamente scumpe, aflat pe malul Tamisei.

Nu era suficient. De câte ori fuseserăm împreună, el abia dacă vorbise şi despre altceva în afară de chestiunea de care ne ocupam în acel moment. Nu băuserăm niciodată alcool împreună. Nici măcar o masă ca lumea nu luaserăm împreună – micul dejun într-o cafenea din Harrow-on-the-Hill nu se punea la socoteală. Singura dată când îmi arătase un gest de bunătate fusese când mă vizitase în spital. Fără să ştiu unde – şi cum – locuia, cum să scriu despre el? O casă e prima şi cea mai clară imagine a personalităţii unui individ, dar Hawthorne nu mă invitase la el acasă.

Mi-a trecut prin cap să-l sun la telefon, apoi mi-a venit o idee mai bună. Meadows îmi dăduse adresa lui, River Court, aflată pe malul sudic al Tamisei, aşa că într-o după-amiază – cam la o săptămână după ce ieşisem din spital – am abandonat fişele, ghemotoacele de hârtie mototolite şi post-iturile pe birou şi am pornit într-acolo. Era o zi plăcută şi deşi

copcile încă mă iritau pe sub cămaşă, mă bucuram de plimbarea prin aerul cald de primăvară. Am pornit pe Farrington Road şi apoi am coborât spre Blackfriars Bridge, după care am văzut blocul de locuinţe de pe cealaltă parte a Tamisei, exact în faţa mea… aşa cum se mai întâmplase de alte o sută de ori, când mă îndreptam spre National Theatre sau Old Vic. Era extraordinar că Hawthorne locuia tocmai acolo. Primul meu gând a fost acelaşi pe care l-am avut când îmi povestise Meadows. Cum îşi permitea o asemenea locuinţă?

În pofida poziţiei extraordinare – foarte aproape de podul aflat vizavi de Unilever House şi catedrala St. Paul's –, River Court nu poate fi nicidecum descrisă ca o clădire frumoasă. A fost construită în anii 1970, de un grup de arhitecţi aş spune daltonişti, a căror sursă de inspiraţie fuseseră formele geometrice cele mai simple, posibil chiar cutiile de chibrituri. Este înaltă de douăsprezece etaje, cu ferestre înguste şi balcoane ce par presărate la întâmplare. Unele apartamente au balcoane, altele, nu – e o chestiune de noroc. Într-un oraş în care turnuri de sticlă spectaculoase se înalţă zi de zi către cer, clădirea aceasta pare dureros de învechită. Dar poate tocmai fiindcă e atât de ridicolă, pentru că pare să reziste cu atâta încăpăţânare în secolul XXI (pubul de alături chiar se numeşte Doggett's), clădirea are şi ea şi o anumită atracţie. Şi are parte de panorame splendide.

Intrarea se făcea prin spate, de pe strada care duce către Oxo Tower şi National Theatre. Meadows îmi dăduse numele clădirii, dar nu şi numărul apartamentului. Am văzut un portar stând lângă o uşă deschisă şi m-am apropiat de el. Avusesem prezenţa de spirit să iau cu mine un plic, pe care l-am extras din buzunar.

— Am o scrisoare pentru Daniel Hawthorne, am spus eu. Numărul douăzeci şi cinci. O aşteaptă, dar am sunat la el şi nu primesc niciun răspuns.

Portarul era un tip vârstnic, care se bucura de o ţigară savurată la soare.

— Hawthorne? Şi-a frecat bărbia. Locuieşte sus, în penthouse. Trebuie să intraţi pe cealaltă uşă.

În penthouse? Faptul că locuia în clădirea aceasta era suficient de surprinzător în sine, dar penthouse-ul era prea de tot. Am fluturat plicul şi m-am apropiat de uşa respectivă, dar n-am apăsat butonul. Nu voiam să-i ofer lui Hawthorne o scuză să nu mă primească. În schimb, am aşteptat vreo douăzeci de minute, până a ieşit unul dintre rezidenţi. În momentul acela, am păşit în faţă, ţinând în mână un mănunchi de chei, de parcă tocmai mă pregăteam să intru. Rezidentul nici măcar n-a privit în direcţia mea.

Am luat liftul până la ultimul nivel. Aveam de ales între trei uşi, dar intuiţia m-a făcut să mă îndrept către cea cu panorama spre Tamisa. Am sunat. A urmat o lungă perioadă de tăcere, dar apoi, pe când începeam să blestem faptul că Hawthorne era plecat de-acasă, uşa s-a deschis şi el a apărut, privindu-mă derutat, purtând acelaşi costum ca de obicei, dar fără sacou şi cu mânecile cămăşii suflecate. Degetele îi erau mânjite de vopsea gri.

Hawthorne, „acasă."

— Tony! s-a mirat el. Cum ai dat de mine?

— Am şi eu metodele mele, am răspuns, cu emfază.

— Te-ai întâlnit cu Meadows. El ţi-a dat adresa. M-a privit gânditor. Nu ai sunat la sonerie.

— Am zis să-ţi fac o surpriză.

— Mi-ar plăcea să te invit înăuntru, amice. Dar mă pregăteam să ies.

— E-n regulă. N-am să stau mult.

Ne aflam într-un impas; Hawthorne bloca uşa, eu refuzam să plec.

— Vreau să discut cu tine despre carte, am adăugat.

A mai avut nevoie de câteva secunde ca să ia o hotărâre, dar apoi, acceptând inevitabilul, s-a tras îndărăt, deschizând complet uşa.

— Intră! m-a îndemnat, de parcă i-ar fi făcut mare plăcere să mă vadă acolo.

Aveam acum acces la o parte din misterul fostului inspector Daniel Hawthorne. Apartamentul lui era foarte spaţios, de cel puţin o sută optzeci şi cinci de metri pătraţi. Camerele principale fuseseră unite într-un spaţiu unic, având două ieşiri largi spre bucătărie şi un birou, separate de zona principală. Într-adevăr, chiar dădea către Tamisa, dar tavanele erau joase şi ferestrele, prea înguste pentru a te face să exclami „uau!” Totul era bej, de aceeaşi culoare ca şi exteriorul, şi modern. Covoarele erau noi-nouţe. Încăperea era lipsită de orice notă personală. Pe pereţi nu exista nici măcar un singur tablou. Aproape nicio mobilă: doar o sofa, o masă cu două scaune şi câteva rafturi. Nu avea un computer, ci două supradimensionate, în birou, alături de alte echipamente hardware cu aspect impunător, legate între ele cu o încâlceală de cabluri.

Am observat cărţi, împrăştiate pe masă. *Străinul* lui Albert Camus se afla deasupra. Lângă cărţi era un teanc de reviste, cel puţin cincizeci. *Airfix Model World, Model Engineer, Marine Modelling International.* Titlurile cu litere mari şi îngroşate mi-au atras imediat atenţia, reamintindu-mi de magazinul de vechituri din Deal. Deci interesul său nu avea treabă cu istoria. Hawthorne construia machete. Privind în jur, am văzut efectiv zeci şi zeci de modele de avioane, trenuri, vapoare, tancuri, jeepuri, toate militare, aşezate pe rafturi, pe covor, atârnând de sârme, pe jumătate asamblate pe masă. Când am sunat la uşă, tocmai construia un tanc şi presupun că de aceea durase atât de mult până să-mi răspundă.

A observat cu câtă atenţie le priveam.

— E un hobby, mi-a explicat el.

— Machete.

— Corect.

Sacoul îi rămăsese pe spătarul unui scaun cât timp lucrase. Acum l-a îmbrăcat.

Am privit cu atenţie tancul de pe masă; unele dintre piesele lui erau atât de mărunte, încât aveai nevoie de pensetă ca să le manevrezi. Mi-am

amintit când primeam truse Airfix, în copilărie. Porneam întotdeauna la drum cu cele mai bune intenţii, dar situaţia degenera foarte repede. Piesele se lipeau de mine, nu una de alta. Imediat mă trezeam cu un păienjeniş de lipituri între degete. Nu lăsam niciodată piesele să se usuce suficient şi dacă reuşeam să termin ceva, aceea era clădirea, iar când se întâmpla asta, extrem de rar, ea rămânea înclinată, complet nepotrivită spre a servi unui scop. Vopsitul era şi mai rău. Aliniam în faţa mea toate recipientele mici cu vopsele, dar totdeauna foloseam prea multă. Vopseaua începea să se scurgă. Să mânjească tot. Când mă trezeam, a doua zi dimineaţă, mă repezeam imediat să arunc totul la gunoi, cuprins de remuşcări.

Opera lui Hawthorne se situa la polul opus. Fiecare machetă din încăpere fusese asamblată fără cusur, cu o grijă şi răbdare extraordinară. Fuseseră minunat vopsite. N-aveam absolut nicio îndoială că diversele însemne – camuflajele pentru junglă, steagurile, dungile de pe aripi – erau complet fidele. Pesemne că petrecuse sute de ore la crearea lor. Avea computere, însă n-am văzut niciun televizor. Am bănuit că acesta era cam singurul lui mod de a-şi petrece timpul.

— Ce-i ăsta? am întrebat, continuând să studiez tancul.

— Chieftain Mark 10. De construcţie britanică. A intrat în serviciul NATO în anii şaizeci.

— Pare complicat.

— Camuflajul lui e destul de delicat. Nu poţi asambla componentele până nu sunt vopsite, iar compartimentul de luptă e al naibii de greu de făcut. Însă restul e destul de uşor. Este elegant lucrat. Compania ştie ce face. E minunat turnat.

Singura dată când îl auzisem vorbind aşa fusese când descria avionul Focke Wulf în Deal.

— De cât timp te ocupi cu asta? l-am întrebat.

L-am văzut şovăind. Nici măcar acum nu voia să se deschidă în faţa mea. Apoi a cedat.

— Mă ocup de ceva vreme. A fost un hobby în copilărie.

— Ai fraţi sau surori?

— Am un fel de frate vitreg. A făcut o pauză. E agent imobiliar.

Deci aşa se explica apartamentul.

— Eu nu mă pricepeam deloc la machete, am zis.

— E doar o chestiune de răbdare. Trebuie să ai mare grijă să nu te grăbeşti.

O scurtă tăcere, dar, pentru prima dată, nu era stânjenitoare. Aproape mă simţeam bine în prezenţa lui.

— Deci aici locuieşti, am continuat eu.

— Momentan. E doar temporar.

— Eşti ca un fel de îngrijitor?

— Proprietarii sunt în Singapore. Ei nu stau niciodată aici, dar le place să-l menţină ocupat.

— Aşadar, fratele tău vitreg ţi-a găsit locul ăsta.

— Corect.

Pe masă se afla un pachet de ţigări pe care l-a înhăţat dintr-odată, dar am observat că înăuntru nu se simţea miros de ţigară. De bună seamă că fuma afară.

— Spuneai că vrei să discutăm despre carte.

— Cred că am găsit un titlu.

— Ce nu-i în regulă cu *Hawthorne investighează?*

— Am mai purtat discuţia asta.

— Şi atunci?

— Azi-dimineaţă îmi recapitulam notiţele şi am dat peste ceva ce mi-ai zis când ne-am întâlnit prima dată în Clerkenwell, atunci când mi-ai cerut să scriu despre tine. Eu spuneam că lumea citeşte poveşti cu detectivi din cauză că-i interesată de personaje şi tu n-ai fost de acord cu mine. „Cuvântul e crimă. Asta-i tot ce contează.” Aşa mi-ai spus atunci.

— Şi…?

— *Cuvântul e crimă.* Mi-am zis că ar fi un titlu bun. La urma urmelor, eu sunt scriitor, tu eşti detectiv. Despre asta-i vorba.

A reflectat câteva secunde, după care a ridicat din umeri.

— Ar trebui să fie bun, presupun.

— Nu pari prea convins.

— Mi se pare cam fiţos. Nu-i ceva ce să citesc la plajă.

— Mergi vreodată la plajă?

Nu mi-a răspuns.

Am dat din cap în direcţia teancului de cărţi.

— Cum merge cu *Străinul?*

— L-am terminat. Până la urmă mi-a plăcut. Albert Camus… ştia cum să scrie.

Stăteam amândoi faţă în faţă şi am început să mă întreb dacă nu cumva făcusem o greşeală venind aici. Nu căpătasem ceea ce-mi trebuia. Aflasem ceva despre Hawthorne, dar totodată aveam senzaţia neplăcută că încălcasem un jurământ de credinţă, întâlnindu-mă cu Meadows pe la spatele lui, venind aici fără să-i cer permisiunea.

— Poate am putea cina săptămâna viitoare, am continuat eu. S-ar putea să am nişte capitole pe care să ţi le arăt.

A încuviinţat din cap.

— Poate.

— Atunci, ne vedem.

Şi asta ar fi putut fi tot. Aş fi putut ieşi pur şi simplu, încercând un uşor regret că venisem aici. Dar când m-am întors, am observat o fotografie înrămată pe o poliţă. În ea era o femeie blondă, cu ochelarii atârnându-i în jurul gâtului. O mână i se odihnea pe umărul unui băieţel. Mi-am dat seama instantaneu că erau soţia şi fiul lui Hawthorne şi primul meu gând a fost cât de nedrept se purtase cu mine. Când ne aflam în casa Dianei Cowper, zărisem o fotografie cu soţul ei decedat şi el se răstise la mine: „Dacă ar fi fost divorţaţi, nu i-ar mai fi păstrat fotografia.” Dar el era divorţat şi exact asta făcuse.

Mă pregăteam să spun măcar atât, când mi-a venit altă idee. O cunoşteam pe femeie. O mai văzusem undeva.

Apoi mi-am amintit.

— Nenorocitule! m-am enervat eu. Ce nenorocit afurisit eşti!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ea e soţia ta?

— Da.

— Am întâlnit-o.

— Nu cred.

— A fost la Hay-on-Wye, la festivalul de literatură, la două zile după ce ai venit să discuţi cu mine. S-a luat de mine. Mi-a zis că toate cărţile mele sunt nerealiste şi irelevante. Ea a fost motivul pentru care… M-am oprit la timp. Tu ai pus-o s-o facă!

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Se uita la mine cu ochii lui inocenţi, ca de copil, dar nu m-am lăsat dus de nas. Nu-mi venea să cred că mă lăsasem manipulat cu atâta uşurinţă. Chiar credea că sunt aşa de prost? Eram furios.

— Să nu mă minţi. Aproape am urlat cuvintele acelea. Tu ai trimis-o. Ştiai exact ce faci.

— Tony…

— Nu mă numesc aşa. Mă numesc Anthony. Nimeni nu-mi spune niciodată Tony. Şi poţi să dai uitării toată treaba. A fost o idee proastă şi aproape m-a ucis. De la bun început n-ar fi trebuit să te ascult. N-am s-o fac.

M-am năpustit afară din apartament. Nici nu m-am mai deranjat să iau liftul. Am coborât pe scară, douăsprezece etaje până la parter, şi am ieşit la aer curat. M-am mai oprit abia la jumătatea lui Blackfriars Bridge.

Mi-am scos telefonul mobil.

Aveam să-mi sun agenta. Aveam să-i spun că înţelegerea pica. Mai erau de scris două cărţi pentru Orion. Urma seria nouă cu *Războiul lui Foyle.* Aveam destulă treabă în continuare.

Cu toate astea…

Dacă îl lăsam de izbelişte, Hawthorne ar fi putut pur şi simplu merge la un alt scriitor şi care ar fi fost rezultatul? Aveam să sfârşesc în pielea unui

personaj minor, un aliat neînsemnat în cartea altcuiva, ceea ce ar fi fost de o mie de ori mai rău decât să fiu un personaj adevărat în propria-mi carte. Alţii puteau face ce doreau cu mine. Mă puteau face să arăt ca un idiot, dacă voiau.

Pe de altă parte, dacă scriam eu cartea, aş fi avut controlul deplin. Hawthorne recunoscuse că venise la mine şi doar la mine. Era povestea *mea.* Hilda bătuse contractul în cuie şi, acum că mă gândeam la asta, deja scrisesem jumătate din carte.

Încă ţineam telefonul în mână.

Degetul îmi tremura deasupra tastei de apelare rapidă.

Până am ajuns pe celălalt mal al Tamisei, luasem deja o hotărâre.

Mulţumiri

O mulţime de oameni m-au ajutat la această carte.

Îi sunt foarte recunoscător lui Edward Kemp, directorul RADA, pentru că m-a invitat la Academie să-l văd la repetiţii. Lucy Skilbeck, directoarea formării actorilor, mi-a pus la dispoziţie multe materiale de pornire şi, de asemenea, m-a prezentat lui Zoe Waites, care mi-a dezvăluit o sumedenie de amintiri despre timpul petrecut de ea acolo – a fost aproximativ contemporană cu Damian Cowper. Charlie Archer, un absolvent recent, mi-a descris probele susţinute acolo şi alte informaţii, iar directorul teatrului, Lindsay Posner, mi-a povestit amănunte din timpul faimoasei sale puneri în scenă a lui *Hamlet.*

Ca să îl înţeleg mai bine pe Robert Cornwallis, am petrecut timp cu Andrew Leverton, ale cărui servicii funerare nu se aseamănă absolut deloc cu cele descrise în aceste pagini. Colin Sutton este un fost inspector de poliţie care, asemenea lui Hawthorne, a lucrat cu multe posturi TV. Trebuie să recunosc că el a fost mult mai darnic cu informaţiile decât Hawthorne însuşi. Fratele meu, Philip Horowitz, mi-a făcut un rezumat al chestiunilor legale asociate accidentului de circulaţie al Dianei Cowper şi cazului care a urmat.

Am avut parte de un nou editor excepţional la Random House în persoana Selinei Walker şi atât eu, cât şi Hawthorne, am fost extrem de încântaţi că ea a acceptat cartea. Îi suntem, de asemenea, recunoscători redactoarei noastre foarte sârguincioase, Caroline Pretty, şi lui Jonathan Lloyd de la Curtis Brown care ne-a dat sfaturi nepreţuite când Hilda Starke nu era disponibilă.

Ca de fiecare dată, trebuie să-i mulţumesc soţiei mele, Jill Green, şi celor doi fii ai mei, Nick şi Cass, care nu numai că au citit cartea şi m-au ajutat cu ea

în stadiile incipiente, dar nici n-au obiectat prea mult când s-au trezit târâţi în poveste.

Exista un motiv pentru care nu puteam participa la înmormântare. Cu o zi înainte, primisem în sfârşit un telefon de la biroul lui Steven Spielberg. Atât el, cât şi Peter Jackson sosiseră în Londra şi doreau să se întâlnească cu mine pentru a discuta.

La câteva ore după planificarea propriilor funeralii, Diana Cowper este găsită moartă prin strangulare, după care autorul cărţii se inserează el însuşi în poveste, atât ca narator, cât şi ca personaj. Atras în ancheta ce urmează uciderii femeii, Anthony Horowitz îl reîntâlneşte pe dificilul şi genialul detectiv Daniel Hawthorne, cheia multor enigme, dar el însuşi greu de deslusit. Însă în lumea reală, jocurile de cuvinte nu au fost nicicând mai periculoase, iar măştile pe care le poartă posibilii vinovaţi ascund adevăruri tulburătoare. Când universul ficţiunii şi realitatea se întrepătrund, consecinţele pot fi teribile.

Dacă m-aş fi apucat să scriu o poveste autentică despre o crimă misterioasă, n-aş fi ales ca personaj principal pe unul ca Hawthorne. Cred că lumea s-a săturat deja de detectivi albi, de vârstă mijlocie şi morocănoşi, aşa că aş fi încercat să inventez unul mai neobişnuit.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-76-2

[1] William Shakespeare, *Hamlet,* actul 4, scena 5, Editura Adevărul Holding, 2009 (n. tr.).

[2] „Sfârșitul lumii”, în lb. engleză (n. tr.).

[3] Compozitorul englez Andrew Lloyd Weber (n. 1948) (n. tr.).

[4] Titlul inițial al romanului *Trăiește și lasă-i pe ceilalți să moară,* dar și vântul de pe coasta Jamaicăi, unde Ian Fleming și-a scris mare parte din romanele cu James Bond (n. tr.).

[5] În *Selected Poems/Poeme alese,* Editura Paralela 45, 2012 (n. tr.).

[6] *Events, dear boy, events,* în original (n. tr.).

[7] Reprezentanți fictivi ai poliției britanice, creați de Agatha Christie, Sir Arthur Conan Doyle, respectiv Ruth Rendell (n. tr.).

[8] Editura RAO, 2006 (n. red.).

[9] *Străinul,* Editura Polirom, 2019 (n. tr.).

[10] Editura Vellant, 2003 (n. red.).

[11] Rețea de hypermarketuri britanică (n. tr.).

[12] Magazine în care toate produsele costă cel mult 1 liră (n. tr.).

[13] *Hamlet,* actul 4, scena 1 (n. tr.).

[14] Deal, numele oraşului, înseamnă *înţelegere, acord, afacere, chilipir* (n. tr.).

[15] Royal Shakespeare Company (n. tr.).

[16] *Hamlet,* actul 2, scena 2 (n. tr.).

CUPRINS

Capitolul unu - Planuri de înmormântare -
Capitolul doi - Hawthorne -
Capitolul trei - Capitolul Unu -
Capitolul patru - Locul crimei -
Capitolul cinci - Omul lacerat -
Capitolul șase - Declarațiile martorilor -
Capitolul șapte - Harrow-on-the-Hill -
Capitolul opt - Bunuri afectate -
Capitolul nouă - Putere de star -
Capitolul zece - Ședința pentru scenariu -
Capitolul unsprezece - Înmormântarea -
Capitolul doisprezece - Miros de sânge -
Capitolul treisprezece - Pantofii defunctului -
Capitolul paisprezece - Willesden Green -
Capitolul cincisprezece - Prânzul cu Hilda -
Capitolul șaisprezece - Inspectorul Meadows -
Capitolul șaptesprezece - Canterbury -
Capitolul optsprezece - Deal -
Capitolul nouăsprezece - Domnul Tibbs -
Capitolul douăzeci - Viață de actor -
Capitolul douăzeci și unu - RADA -
Capitolul douăzeci și doi - În spatele măștii -
Capitolul douăzeci și trei - Ore de vizită -
Capitolul douăzeci și patru - River Court -
Mulțumiri

Table of Contents

Capitolul unu - Planuri de înmormântare - 4
Capitolul doi - Hawthorne - 12
Capitolul trei - Capitolul Unu - 32
Capitolul patru - Locul crimei - 40
Capitolul cinci - Omul lacerat - 52
Capitolul şase - Declaraţiile martorilor - 68
Capitolul şapte - Harrow-on-the-Hill - 84
Capitolul opt - Bunuri afectate - 93
Capitolul nouă - Putere de star - 108
Capitolul zece - Şedinţa pentru scenariu - 124
Capitolul unsprezece - Înmormântarea - 135
Capitolul doisprezece - Miros de sânge - 150
Capitolul treisprezece - Pantofii defunctului - 167
Capitolul paisprezece - Willesden Green - 179
Capitolul cincisprezece - Prânzul cu Hilda - 192
Capitolul şaisprezece - Inspectorul Meadows - 207
Capitolul şaptesprezece - Canterbury - 216
Capitolul optsprezece - Deal - 229
Capitolul nouăsprezece - Domnul Tibbs - 243
Capitolul douăzeci - Viaţă de actor - 256
Capitolul douăzeci şi unu - RADA - 272
Capitolul douăzeci şi doi - În spatele măştii - 281
Capitolul douăzeci şi trei - Ore de vizită - 298
Capitolul douăzeci şi patru - River Court - 313
Mulţumiri 324